

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VESSELLESS

TO SAVE
HIS SOUL,
HE MUST
STEAL HERS

CORTNEY L. WINN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

VESSELLES

Bir Roman

Cortney L. Winn

HARPER Voyager
An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Mason'a, her gün en iyi arkadaşım ve sonsuza dek mutlu olduğum için.

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Tetikleyici Uyarılar

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20

Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53

Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79

Kraliyet Soyları Sözlük
Yazar Hakkında Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında

Tetikleyici Uyarılar

Aile içi istismar, şiddet, cinsel saldırı, dil, açık cinsel içerik.

Bölüm 1

Nizzara

En kötüye bakıp en iyiyi görmek gerçek görüştür. Bütüne bakmak ve hiçbir kusur bulamamak, ancak o zaman doğru olabilir.

-Kör Bir Prensın Aşkı

Buradaki her şey siyah. Siyah duvarlar, siyah zeminler ve siyah avizeler. Devasa aydınlatma armatürleri üzerime ölümcül metal noktalar halinde yağıyor, alışkın olduğum parlak glo taşları yerine sarı, elektrikli ampullerle aydınlatılıyor. Ben bu kaleye ait değilim. *Zarr*'a ait değilim. Babamın buralı olması önemli değil. Ben buralı değilim.

Üç gün. O kadar zamandır buradayım. Babamın yaptığı şey yüzünden saldırıya uğramam bu kadar uzun sürdü. Varlığımın her zerresi Zo sarayını özlüyor, eve gitmeyi özlüyor.

Zarr'daki herkes tıpkı babam gibi. Daha keskinler, sanki küçük yaştan itibaren şiddet ve duygusuzluk için bilenmiş gibiler. Yeni hizmetçim Preysee'nin bile dudağına kadar uzanan pembe bir yara izi var ve bilinmeyen dehşetleri fısıldıyor. O

Bana bakıp duruyor, yumruklarını sıkıp açıyor ve sonunda devasa odada bana doğru yürüyor. En sevdiğim kitabı sıkıyorum, *Aşk*

Kör Prens'ten, göğsüme daha sıkı bastırdım. Zo'dan getirmeme izin verilen tek kitap bu, buraya gelirken bütün araba yolculuğu boyunca elimde tuttuğum kitap.

"Bu senin suçun değil çocuğum," diyor Preysee. Sesi sert, ama bal rengi gözlerinin derinliklerinde hüznün var. Bakışları yatak odasına doğru kayıyor.

Sonra gözlerimi kaçırmamaya dikkat ederek bana döndü. "Benden korkmana gerek yok. Anlıyor musun?"

Bakışlarını buluyorum ve irkilmesini simsiyah gözlerimle karşılaşan çoğu kişiden daha iyi gizliyor. Unutulmuş küçük kitabımı sıkıca kavıyorum. Onun ve bu geniş, affetmeyen yatak odasının karşısında idealist şiirler. Yeni yatak odam ölü insanların eşyalarıyla döşendi. Sedirlerin yakın zamanda üzerine oturulduğunu ve bavulların sadece birkaç gün önce kullanıldığını düşünmek rahatsız edici. Aynalar bile sanki sadakatleri hala önceki sahiplerine bağlıymış gibi beni izliyor. Aynalardan kaçmak için, daha önce hiç görmediğim büyüklükteki tuvalete bakıyorum. Orası da simsiyah.

Hâlâ piyade generali üniforması içindeki babam kapıyı çalmadan içeri giriyor ve Preysee yanımdan ayrılmadan önce kaskatı kesiliyor, yüz ifadesi her nedense öncekinden daha delici.

Siyah ipek ve kadifelerle örtülü, kullanabileceğimden çok daha fazla yastıkla süslenmiş yatağı işaret ediyor. "Beğendin mi?"

Cevabımı onaylamayacaktır, bu yüzden bir şey söylemiyorum, dün bana karşı öfkesini kaybettikten sonra değil. Önümde diz çöküyor, yüzü bir baba sevgisi portresi gibi. Sadece bana gösterilen bir portre.

Etrafta kimse yokken. Yakınımda şarap kadehi yokken.

Avucunu bana doğru uzatıyor ve elinin kıvrımında duran pürüzsüz altın yüzüğü görünce kaskatı kesiliyorum. "Sen benim Zarr Krallığı'nın seçilmiş varisi, tahtın varisisin," diyor. "Bir gemiye binmenin vakti geldi."

Göğsümde yükselen paniğe rağmen sesim küçük ama korkusuz. "Çoğu soylu onlu yaşlarına kadar bekler."

Kap halkasını yaklaştırırken koyu renk gözlerinin kenarları kırışıyor. "Zihnin bu güç için yeterince olgun, ruhun da öyle."

Yutkunuyorum, son birkaç aydır güç arzusunun arttığına ve onu değiştirdiğine tanık olmuştum. "Ben bir taşıyıcı istemiyorum," diyorum, göğsümü aniden bir ateş kaplıyor. "Zarr'ın varisi olmak istemiyorum."

Bakışlarına kaynayan bir öfke giriyor, ağzının kenarları düşüyor. Gözlerinde son zamanlarda olduğu adamın bir parıltısı yanıp sönüyor ve üzerinde kalan küçük ama keskin şarap kokusunu yakalıyorum. Hızlı bir geri adım attığımda elimi tutuyor.

"Ne istediğin umurumda değil," diyor küçük ama kararlı kollarıma karşı koyarken dişlerini sıkarak. "Senin için en iyi olanı önemişiyorum."

Kitabımı taş zemine düşürüyor ve beni yere yatırıp güreştiriyor, ben ona karşı çırpınırken altın kabı sol elimin orta parmağına sıkıştırmaya çalışıyor.

Çıkarılamayan kabı parmağımın tepesine sıkıştırır sıkıştırmaz, Metal banttıan çıkan karmaşık dallar etime batıyor. Çığlık atıyorum ve çığlığım siyah duvarlarda yankılanıyor, hala taze kanla boyanmış boş bir kalede ölüyorum.

Görünmez bir enerji kabın içinden tenime doğru süzölüyor ve neredeyse sessiz bir frekansta mırıldanıyor.

"İşte," diyor, beni kaldırıp kitabımı elime verirken yüzüne bir yumuşaklık geliyor, söylenmemiş bir özür aramızdaki havaya karışmış durumda. Parmağımdaki yüzük metalin elimin etine gömölüdüğü yerde derimi yakarken göğsüm hâlâ panik ve öfke yüzünden kabarıyor. "Çok düşmanımız var. Bu seni koruyacak, Nizzara."

"Kabul etmesen de ruhların seni korkuttuğunu biliyorum," derken on bir yaşında bir kızın toplayabileceğı tüm nefret kırıntılarıyla ona bakıyorum. Onlara karşı temkinli olmakta haklısım. Ben de senin ruhunla ilgilenecek birini buldum."

Kirişlerden pembemsi bir varlık kendini diğér neredeyse görünmez enerji kürelerinden ayırır. Ruhları herkes bilir, ama Kulak misafiri olduğum konuşmalar, insanların onları benim algıladığım gibi algılayamaması gerektiğini biliyorum. Onların boyutuna karşı her zaman daha duyarlı olmuşumdur.

"Onun adı Liha. Onu şu anda seni çevreleyen enerjinin, yani büyücünün kalkanının içine al." Boğazını temizliyor, bakışları çatık kaşlarımdan dudaklarımdan sert kıvrımına doğru ilerlerken yüzüne sıcak bir derinlik geri dönüyor. "Sen artık bir büyücüsün."

Liha'nın varlığını hissediyorum, ılık havanın daha konsantre bir formu, şimdi bana bir vücut eldiveni gibi yapışan caster kalkanını dürtüyor.

"Ben büyücü olmak istemiyorum," diyorum, sanki gözyaşlarımı emebilirmiş gibi *Kör Prensin Aşkı* baskıma tutunarak.

Başını eğiyor, sesi o kadar çok duyguyla titriyor ki, aramızdaki boşluğu tıkadığını hissediyorum. "Bana başka hiçbir konuda güvenmiyorsan, lütfen bu konuda güven. Onu kalkanına kabul et."

Gözlerimi kapatıyorum. Zihnim yapma diye bağılıyor ama yumuşak kalbim kazanıyor, onun sıcak sesine yeniden aşık oluyorum.

Zihnimi, enerjimi ve ruhumu Liha'ya açıyorum.

Bölüm 2

Nizzara

On Yıl Sonra

Gemi /ves(ə)l/ isim

1. Ruh ve insan arasındaki bağı barındırabilen ve koruyabilen, ilahi bir zanaatla dövülmüş, çıkarılamaz bir yüzük.
2. İçinden bir şey akan kanal.

-Zo Sözlüğü'nden tanımlar

Hak edildiği ya da en azından onaylandığı takdirde şiddet ve kan dökülmesinden hoşlanırım, ancak bu infaz ikisi de değil.

Mat siyah zırhları ve çivili omuz plakalarıyla bezenmiş Zarr piyade askerleri, dövülmüş bir adamı kürsü basamaklarına sürükledikten sonra gümbürtüyle ayaklarımızın dibine bırakıyor. Tanık kalabalığının içinde bir yerde bir kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve parmak eklemlerim altın kolçakların üzerinde bembeyaz oluyor. Neyse ki Liha burada değil, çünkü şu anda gücümüzle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Öfkem yüzeye bu kadar yakınken olmaz.

Zarr'ın seçilmiş varisi olarak, tahtım sağımda babamın ve solumda annemin arasında oturuyor, hepimiz toplanan sarayın ve aşağıdaki tanıkların üzerinde yükseliyoruz - siyah taş denizine karşı bronz yüzler.

Yanımdaki anneme bakıyorum, her zaman kız kardeşime yaptığı gibi bana sevgi dolu bir bakış ya da güven verici bir dokunuş yapmasını diliyorum, ama yüzü soğuk ve asil, benden uzak duruyor. Bakışlarım önümüzde iki büklüm olmuş adamın yanından geçip toplanan kalabalığa kayıyor ve ağlayan kadını arıyor.

Kadının çaresiz iniltisi kalp atışlarımı hızlandırıyor ve bu da beni Beni yalnız bırakmayan garip altın ruh. Kendimi bildim bileli beni takip ediyor. Altı yaşımdayken Zo'dan bir bilgine onun yüzen ışık topundan bahsetmişim ve hırıltılı cevabını asla unutmayacağım. *"Senden çok kötü şeyler bekliyordum. Sen ölümden doğdun. Şeytan'dan doğdun."* İşte o zaman onları görmemem gerektiğini anladım. İşte o zaman gerçekten perili hissettim. Diğer tüm hayaletler gibi, kendimi savunmasız ya da çaresiz hissettiğimde hep yaptığı gibi, sadece benim hissedebildiğim bir dalga halinde bana doğru süzülüyordu. Sanki zayıflığımı avlıyormuş gibi. Bu Liha değil. İçi siyahla kaplı bu pırıltılı varlık ortalama bir hayaletten çok daha yaşlı, çok daha yüzlü, ya da en azından öyle *hissettiriyor*. Gelişini her zaman yaptığım gibi karşılıyorum, derin bir nefes alıp zihinsel olarak kovuyorum. Etrafımdaki havadan dağılmadan önce bir an oyalanıyor.

Babam bana doğru eğiliyor. "Yüzünü düzelt, Nizzara."

Yüzümü onun bana aşladığı gülümsemeye göre ayarlıyorum, çünkü bunu yapmazsam bu zavallı adamı daha uzun süre cezalandıracak. Kadının uzaklarda titreyen çılgınlıklarına rağmen, sakarın bir kötülük ifadesi yüzümü ikinci bir deri gibi kaplıyor. Babamın bu krallığa yaptıklarını düzeltereğim, ama eğer Ondan öğrendiğim bir şey varsa, o da plan yapmanın incelikli sanatıdır.

Önümüzdeki adam yıpranmış, çıplak ayağını altına almayı başarıyor. "Majesteleri, ailem üzerine yemin ederim. Ben bir asi değilim-"

Bir piyade askeri adamın çenesine yumruk atarak onu kan lekeli zemine geri düşürür.

Adam tekrar başını kaldırmaya cüret ettiğinde, Peder tahtından kalkıyor, genç, beyaz keçi sakalının altında bir hırıltı kıvrılıyor. "Hanınızda asileri barındırdınız. Bunun cezası ölümdür."

Bir piyade askeri hancının başını saçlarından tutarak geriye çeker ve adamı ayağa kaldırır.

Hancının sakallı boğazı sallanıyor. "Onların isyancı olduğunu bilmiyordum!"

Baba, siyah kürk pelerini kalın kışlık çizmelerinin arasından süzülerek hancıya doğru ilerliyor. Adamın boğazını sıkıp onu daha yakına çekiyor. Eli hancının ince boynunu sıkıca kavrarken Peder'in eldiveninde küçük, siyah taşlar parlıyor.

"O zaman Zarr'ın geri kalanına bir örnek teşkil edeceksin," diyor Baba, "bilmeyi kendine iş edinmediğinde neler olacağını göstereceksin."

Hancının dudakları mavinin ince bir tonuna dönüşüyor, ama ben gülümsüyorum, gülümsediğimde gerginlik çenemden aşağı süzülüyor.

Boğaz. Yeni favori noktası.

Hancı bilincini kaybetmeden önce, Peder onu serbest bırakıyor ve kanlı adamı oniks zemine bırakıyor. Kıpırdamayınca, Peder tahtına geri dönüyor, otururken pelerini kolçağın üzerinde açılıyor. Düzlükten anlayabiliyorum Babamın kaşlarının açısı, çoktan sıkılmış.

Eldivenli elinden siyah bir duman çıkar ve oda sessizliğe gömülür. O eldivenin altında ne saklı olduğunu herkes biliyor. İlk Yapılan Kap, eline bağlı beyaz bir yüzük ve ruhunun gücünün kanalı. Babamın siyah dumanı hancıya doğru kayıyor, efendisinin iplerini yeni çektiği bir kukla gibi ince bedenini ele geçiriyor.

Baba'nın piyade generali Sorren adamlarının arasından çıkar, kılıcını çeker ve hancıya alması için uzatır. Babamın gücü hancıyı Sorren'in uzattığı ellerden kılıcı almaya zorlar. Babamın ruh silahı değil de bir *kılıç* olduğu için şükrediyorum.

Hancının kendi elleri ona ihanet ediyor ve kılıcı boynuna doğrultuyor.

Hâlâ rahat bir sırtıyla sabitlenmiş olan yüzüm, sınırsız bir beklenti içinde canlanan diğer herkesinkiyle eşleşiyor; kadının çığlıkları artık siyah duvarları tırmalayan çığlıklar.

Hancı keskin, parıldayan bıçağı kendi boynuna saplar ve kan gri elbisesini ıslatır. Yere düştükten sonra yumuşak mavi bir ruh bedeninden ayrılır. Kadın çığlık atarken süzülerek uzaklaşıyor.

Gözlerime ateş basıyor, ama tüm dünya için gülümsüyorum.

Bir Zarr piyade askeri eğlence olsun diye ölü hancıyı tekmelemeye gidiyor ama ben izlemeye cesaret edemiyorum. Eğer yaparsam, muhtemelen o askerin kışına bir bıçak saplarım ki bu da kimse için iyi bir son olmaz. Ölü eti döven çivili botların sesinden ve gözlerime batan yaşlardan uzaklaşmak için orta parmağımdaki kabı inceliyor, altınının tüm yerlerini ezberliyorum Dallar derime batıyor. Üç çeşit kap vardır: Zarr piyadeleri tarafından giyilen Gümüş Askeri Kaplar, krallar ve soylular tarafından giyilen altın İkinci Yapım Kaplar ve tek beyaz Birinci Yapım Kap.

Babamın gemisi.

Kadın, kalabalığın içinden ölü kocasına doğru çılgınca ilerliyor, ona ulaşmak için insanları itip kakıyor. Titreyen elleri ve yüzünde hissedebileceğim kadar yoğun bir acıyla kalabalığı yararak ilerlediğinde, babam elini sallıyor.

"Onu da
öldürün."

Zarr piyadeleri onu bir kılıçla sustururken kadın çığlık atıyor ve savaşıyor. Piyade askerlerinin ve kale muhafızlarının başka seçeneği olmadığını kendime hatırlatarak gözlerimi kapatıyorum. Gümüş Askeri Gemileri İlk Yapılan Geminin önünde eğiliyor

-Babama. İsteseler de istemeseler de her emri yerine getiriyorlar, üç krallığı savunuyorlar, ticaret yollarını yeniden açıyorlar ve son Zarr kralına sadık kalan son isyancıyı da yok ediyorlar.

Babamın devirdiği genç kral.

Zarrlar asla affetmez. Sevgili kralları Dagen çoktan ölmüş olsa da, babama duydukları nefret nesiller boyu sürecek.

Bölüm 3

Dagen

Buz ve rüzgârla taşlaşmış sert zemine iniyorum, kalın kışlık botlarım ayaklarımın altındaki kilometrelerce buza karşı hiçbir koruma sağlamıyor.

Ruh formumdan insan formuma geçiş her zaman acı vericidir. Uzun uzun parçalanmanın tam tersine, sanki buzdan bir iğne ve sefaletten bir iplikle parça parça dikiliyorum.

Yarı canlı, yarı ölü.

Düz, buzlu zemin karlı rüzgarların yılanlarıyla sürünüyor ve Buzullar ufukta gökyüzüne doğru uzanıyor ve mumsu aydan yayılan azıcık ışığı engelliyor. Buraya gelen ruhların çoğu buraya Cehennem der, ama ben bu diyara gerçek adıyla hitap ediyorum.

Baratrum.

Gölgeler arkamdaki buz kayalıklarında gizleniyor ve sürünerek bir sonraki yemeklerini bekliyorlar. Mücadele eden ruhları tercih ediyorlar ama her şeyi tüketebilirler. Karanlıktan bir dal botumun etrafında kıvrılıyor, sanki "*Geri dön, teslim ol*" der gibi çekiştiriyor.

Çekişine karşı duruyorum ve zihnimi her şeye kapatıyorum.

Burada hayatta kalmanın tek yolu bu.

"Çağırdınız mı, Lordum?"

Tüm diyarlardaki ölüm tanrısı Nil önümde cisimleşirken diz çöküyorum. Onun ölüm gezgini olarak geçirdiğim zamanda, *farklı* ölüm tanrıları olduğunu öğrendim.

ama yeterince uzun süredir ölüyüm, artık zorunda olmadığım hiçbir şey umurumda değil. Nil'in gücü içimde görünmez

Ruhum boyunca düğümlemiş bağlar beni buraya zorluyor. Normalde, benden avlanmamı istediğinde, bu bağlar tarafından çekilirim. Hiçbir resmi toplantı İhtiyacım vardı. Zihnimde ve ruhumda biraz sıcaklık kalmış olsaydı, varlığıyla beni neden onurlandırdığını merak edebilirdim.

Ama öyle değil. Ben de merak etmiyorum.

Bugün Nil, Yalk diyarından bir kan barbarını taklit ediyor. Daha hoş formlarından biri, çünkü bu form katı-görünür.

Başımı eğiyorum ve bakışlarımı bir zamanlar üzerinde muhteşem yakutlar bulunan siyah, yıpranmış botlarıma kilitliyorum.

"Dagen, senin için bir... *fırsatım* var," diye yankılanıyor sesleri, tükettiği ruhların bir derlemesi.

Onun için avladığım ruhlar. "Başka bir kararmış ruh mu?" diye soruyorum.

Görünüşe göre onlar benim uzmanlık alanım. Diğer uşakları tatlı ve masum olanları avlamak için daha uygun. Bu bir değiş tokuş. Sürünen, karanlık pislikleri avlamak için sürünen, karanlık pislikler *olmalısın*.

Nil'in barbar boynuzları kafasından çıkıntı yapıyor, geniş çevreleri sivri kulaklarının üzerindeki deriyi yarıyor. "İhtiyacım olan saf bir ruh var," diyor, gözleri kurnazlıkla parlıyor.

"Saf bir ruh mu, Lordum?"

Kararmış ruhlar, sefil ruhlar, çürümüş ruhlar... Onlarla uğraştım. Asla *saf* bir ruhla değil.

Muhtemelen *saf* kötülük.

Etrafımda yavaş bir daire çizerken altımızdaki buz titriyor. Gölgeler onun varlığıyla Heshena sırtlanları gibi sıçrayıp kıvranıyor, topuklarını kemiriyor.

"Evet, *saf* bir ruh. Onu bana teslim edersen, sana özgürlüğünü bahşederim." Sanki bir trans halinden uyanır gibi göz kırpmıyorum. Böyle aptalca şeyler düşünmemem gerektiğini biliyorum, insan benzeri arzular. Burada on yıl geçirdim ve insana benzer çoğu şeyi terk ettim ama ...

"Özgürlük mü?" Nefes alıyorum.

Nil'in gülümsemesi kan barbarının yüzüne hiç yakışmıyor. Böyle vahşi bir yaratık için fazla titiz, fazla hesapçı.

"*Biraz* özgürlük," diye düzeltiyor. "Artık bu diyara hapsolmayacaksın. Dilediğin yerde yaşamana izin vereceğim ama yine de benim ölüm gezginim olacaksın, irademe boyun eğeceksin, dürtülerimin kölesi olacaksın."

Dürtülerimin en kötüsünü, kendimi sürdürmek için ruhları tüketmeye duyduğum ilkel ihtiyacı hatırladığımda parmaklarım iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Bu kulağa özgürlük gibi gelmiyor."

Arkamdan yürüyor, sesi dolandırıcılıktan önceki sakinlik olarak tanımaya başladığım yumuşak ikna edici tonlara düşüyor. "Sadece hayal et," diyor. "Bir yatağın sıcaklığını, bir sevgilinin öpücüğünü yeniden tadabilirsin..."

Botları inleyen buzun üzerinde duraklıyor. "Bir pazarlığımız var mı?"

Bir *pazarlık*. Onunla pazarlık yapan pek çok ruh gördüm. Sonu hep aynı oluyor.

Kötü bir şekilde.

Etrafımda dönüyor.

Gözlerimin ucuyla, başka bir ölüm gezgini tarafından buraya gönderilmiş, karanlık kenarları olan, parçalanmış, kırmızı bir ruhu kapışını izliyorum. Uzun bir nefesle içine çekiyor ve ruh çığlık atıyor, son ölümünü gerçekleştirdiğinde çıkan ses cam kırıkları gibi.

Kırmızı pigment izleri dudaklarında ölür.

"Ben tanrılarla pazarlık yapmam."

"Saf ruhlar oldukça güçlüdür," diye gülümser, ruhun damarlarında dolaşan taze gücüyle canlanmıştı.

"Yani?" diye soruyorum. "Ruhum sana *ait*. Bana bunu yapmamı emret ve bitsin."

Onun pazarlık dediği tuzaklara düşmeyeceğim. Eğer bu ruh Nil'den zorlama isteyecek kadar güçlüyse, korkunçların özel bir türü olmalı. Korkunç ruhlar onun favorisidir. Kupa gibi.

Kırmızı, kemiğe benzeyen pençelerinden birini göğsüme doğru uzatıyor. "Saf ruhlar söz konusu olduğunda kurallara uyulmalıdır. Benim bile çiğneyemeyeceğim kurallar." Gülümsüyor, kırmızı dişleri ay ışığında jilet gibi parlıyor. "Ayrıca belli bir ... karizma gerektirir."

Çok sabırlı davranıyor, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar sakin.

"Hayır." Buzun üzerindeki dizim dünyevi olmayan soğuktan zonkluyor.

Barbarın sopaya benzeyen kılıcını incelemek için sırtındaki kayıştan çıkarıyor ki bu çok komik. Kılıca ihtiyacı yok.

"O zaman teklifimi tatlandırayım," der. "Bana saf ruhu getir, ben de sana yüz yıl boyunca tam bir özgürlük vereyim. Tahtını geri alabilir, halkına yardım edebilir ve ölmeden önce yapmayı çok istediğin gibi o küçük köleleri özgür bırakabilirsin. Ama bu benim son teklifim. Yapamam. ruhunuzdaki gölgeleri kaldırın. Yine de olduğun gibi kalacaksın."

"Tahtımı nasıl geri alacağım? İlk-Yapım Gemi'ye karşı yeterince güçlü değilim."

Dişlerini bana geçiriyor ve içine çekiyor. "Saf ruhu ödünç alabilirsin onu bana getirmeden önce. Onun gücü senin gücünü tamamlayacak. İstersen onu düşmanını öldürmek için kullanabilirsin."

Boğazım düğümlendi. Pazarlık etmekten daha iyisini biliyorum, ama ... özgürlük. "Nerede bu saf ruh?"

Kötü niyetli bir sırtışla kılıcını kınına sokuyor ve barbarın kana bulanmış dişlerinin ve boynuzlarının pis kokusunu da beraberinde getirerek benim hizama eğiliyor. "Zarr kalesinde yaşıyor. Tahtınızın varisi."

Eğer normal atan bir kalbim olsaydı, kaburgalarımı vuruyor olurdu.

Zarr. Benim evim.

Eğer bu pazarlığı kabul edersem, *onun* hala hayatta olup olmadığını öğrenebilirim. Ölümüm çok şiddetliydi, çok ani oldu, ne olduğunu asla öğrenemedim-

"Kabul ediyor musun?"

Bilmek zorundayım ve özgürlük şansı ...

"Bu pazarlık süresince beni bağlarımdan kurtarırsan kabul ederim." "Pekala."

Gri teninde muzaffer, kanlı bir sırtış yayılıyor. "I

Gitmeden önce yemek için bir ruha ihtiyacın var." Pençelerini sallıyor.

"İşaretlediğimi getir."

Başımı eğiyorum. Bir emir.

"Sana da bir ruh yemeni öneririm. Gücüne ihtiyacın olacak." Dönüyor ve duraklamadan önce birkaç gürültülü adım atıyor. "Anlaşmalarına uymayanlara ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Tekrar eğildim. "Hayır, efendim."

Bilmiş bir sırtışla, "Neredeyse unutuyordum, onun ruhunu başkalarına yaptığın gibi parçalayamazsın. Onu sana *vermeli*."

İşte bu. İşin püf noktası.

"İşaretlenecek mi?" Daha önce hiç saf bir ruh görmemiştim.

Kanlı, kurnaz bir gülümseme. "Saf ruhları işaretleyemem." Kaybolmaya başladı.

"Bekle," diye sesleniyorum, soğuk beynim sonunda beni yakalıyor. "Bu pazarlığı gerçekleştirmek için ne kadar zamanım var?"

"Kral'ın Son Düello gecesine kadar."

Bu sözler çoktan unutulmuş geçmiş bir hayattan süzülüp geliyor.

Kralın Düellosu.

Nil ve mürekkep gibi gölgeleri dağıldıktan sonra pantolonumun paçasını buzdan koparıyorum ve etimin bir kısmı da onunla birlikte kalıyor. Baratrum'u yüz yıl boyunca bir daha görmemeyi umarak boş, soğuk genişliğinde inceliyorum.

İtaat etme zorunluluğu ve öldürme dürtüsü çok güçlü; doymak bilmeyen bir açlık beni içten dışa doğru parçalıyor. Sadece emirlere uymak ve ruhların parçalanması onu tatmin edecek. Ruh formuma dönüşüyorum ve emirlerimi yerine getirmek için uçuyorum.

Nil'in işaretli ruhu beni tamamen farklı bir diyara çağırıyor. Heshena toprakları birkaç saniye içinde altımda cisimleşiyor ve yeşil kumlar ve yüzümden daha büyük yaprakları olan dev ağaçlar. Bu diyar Yalk diyarının kuru çöllerine ya da Tatum diyarındaki asfalt yollara benzemiyor ve kesinlikle Zarr diyarındaki evime de benzemiyor. Bu diyar Üç güneşi ve ısıltılı havasıyla avlandığım en güzel diyar.

Alçalıyorum, görünmez özüm yosunlu, ahşap sütunların arasında dolaşıyor, dürtüden başka bir şey düşünemiyor ya da hissedemiyorum.

Shena ağaçlarından kilometrelerce sonra, kayalık bir çukurda yer alan çanak şeklindeki bir şehir olan Hesh kraterine varıyorum. Her renkten saçları olan koyu tenli fae'ler içbükey sokaklarda bir aşağı bir yukarı koşuşturuyor. Bir hayalet olarak, onların arzularını duyabiliyorum. Bir ölüm gezgini olarak, onların anılarını görebiliyorum, fısıldayan arzular ve canlı anılardan oluşan bir kakofoni. Yaşayan ruhların yanından geçerken benim rızam olmadan zihnime yansıyorlar.

Altın sarısı, pırıl pırıl sarayın yanından süzülerek geçiyorum, aşağıdaki duvarlarının içindeki görkemli Kum Gladyatörlerini zar zor fark ediyorum - fiziksel uyumlarıyla nam salmış, sıra sıra dizilmiş heykelsi erkek ve kadınlar. Tepemden uçup şehri arkamda bırakırken altımdan geçip gidiyorlar. Nil'in işaretlediği ruh beni okyanus kayalıklarının ve camısı taşlar ve soluk dalgaların karaya attığı odunlarla serpilmiş pastel kumların yanından geçiriyor.

Sonunda uzun süre önce ölmüş bir ağaçtan oyulmuş, mütevazı ama yıpranmış bir kulübeye geliyorum.

İnce kapı eğri duruyor, pencereler yıllarca süren kum fırtınaları yüzünden buğulanıyor ve çatı bir iki kiremit yaprağını kaybetmiş. Cisimleniyorum, botlarımı şeyl patıkaya bırakıyorum. Ruhları toplamak için insan formunda olmam gerekmiyor ama ben bunu tercih ediyorum. Taşlar donuyor ve çarpmanın etkisiyle altımda paramparça oluyor ve önümdeki pencereler buzla kaplanıyor. İşaretli ruhun

Onu görmeden önce anılar çarpıyor yüzüme, çürümüş et kokusunun zihnime yayılması gibi. İzlemek istesem de istemesem de cinayetleri gözlerimin önünde canlanıyor. Anlık olarak geliyorlar.

Kokular.

Duygular.

Altın k pelerle süslü kahverengi sivri kulaklar kanla kaplı.
Kızıl tatlı sa lar *ellerimde* d   mleniyor. Dilimi buz kaplıyor.

A k hafızamı yakıyor, ama aynı zamanda nefret ve öfke de. Onların öfkesini kendiminkinden ayırt etmek çok zor.

Onu terk etmeye çalıştı.

Kapı arkamdan kırılıyor ve işaretli elf masanın üzerinden bir kalem ve par  men düşürerek sarsılıyor. O normal bir Heshena elfi ve sanırım beni en çok etkileyen de bu. Canavarlar böyle mütevazı, aldatıcı şekillerde saklanabilirler.

Geriye doğru sürünüyor. "Kimsin sen?"

Ruhunu parçalama dürtüsü beni bo uyor, bu bir arzu değil.
Ruhları tüketmekten zevk alıyorum, sadece emirlere uyuyorum, hayatta kalıyorum.  indeki canavar onun ruhunu söküp almak için pençelerini geçirip çırpınıyor ama ben kılıcımı çekiyorum.

Gölge.

"Savaş ya da boyun e ." Onlara her zaman bu kadarını bah ediyorum - benim için anlamını yitiren kişisel bir duygu.

Etrafımdan dolanmaya  alı ıyor. Deri yele ini avucumun içine alıyorum, kafatasını çamur duvara çarpıyorum ve kolumu bir hayalet gibi göğsüne batırıyorum. Ruhunu kavrarken çırpınıyor ve  ı lık atıyor, çekiyor, yırtıyor, * atlatıyorum*.

 nsani duygular yok, diyorum kendime. Son nefesi bir ürperti.

Sarı bir ruh, Baratrum'a çekilmeden önce ruh boyutuna doğru kanıyor. Eğer ruhu gölgelerde hayatta kalabilecek kadar güçlüyse -ki değil- bir ölüm gezgini olacak.

Aksi takdirde, artık olmayacak.

Nil'in iradesinin beni Baratrum'a geri  a ırdı ını hissetmeyi bekliyorum, ama rahatladım, hiçbir şey yok.

Pazarlı ımız ba ladı. Bunu biliyorum çünkü ba lar içimden çekiliyor ve diledi im gibi hareket etmeme izin veriyor.

Uçuyorum ve Zarr Diyarı'nın gece gökyüzünde kayboluyorum. Dünya altımda de i iyor, Heshena'nın çoklu g ne lerini karanlık, kasvetli sisle takas ediyorum. Kaya de irmenlerinin ve piyade eğitim alanlarının üzerinde süzülüyorum, g  s mde bir heyecan titreşimi dolaşıyor. *Evimdeyim*.

Sis gökyüzünde yavaş hareket eden bir girdap gibi ilerliyor, ancak boşluklarda altımdaki krallıklara dair bakışlar yakalıyorum. Kıtanın ortasındaki bir noktada buluşurlar, en büyük şehirleri ve kaleleri merkeze yakın bir yerde yı ılmıştır. Uzun dev bir kılıca benzeyen Zarr en ince olanı,

Barrens ve Zo Krallığı arasında sıkışmış. Zem Krallığı kalan alanı dolduruyor ve hepsi duvarla çevrili dev pasta dilimleri gibi uzanıyor.

Hatırladığımın aynısı, ancak şimdi bir ruh olarak, kadim

Ayrıca krallıkları ayıran koğuşlar da gökyüzü yüksekliğinde hava yüklü kubbeler gibi.

Artık kış sisi tarafından tamamen örtülmüş olan binalar denizine yaklaşıyorum. Sis kalın ve gri, ama o bile önümdeki geceyi delen siyah, kıvrımlı kuleleri gizleyemiyor.

Zarr kalesi.

Kalem.

Bölüm 4

Nizzara

Caster Kalkanı /kastər-SHēld/ isim

1. Sadece bağlı bir ruhun girebildiği, bedenlenmiş bir büyücüğü çevreleyen görünmez bir güç alanı.
2. Bir ruhun ve büyücünün birleşmiş güçlerini kullanmak için bir araya geldikleri yer.

-Zo Lexicon'dan tanım

Zincirden sarkan beyaz deri bir çantaya yumruk ve tekme atıyorum. eklemlerim kanlı. Kırk dakika sonraki son beşinci seviye düellomu kazanmama yardımcı olmayacak ama bugünkü infazdan kaynaklanan öfkemi dizginliyor, böylece ringde öfke kontrolümü kaybetmeyeceğim.

Liha her an gelebilir. Onun küçük enerji topunun kolezyumda dolaştığından ve zengin seyircilerin giydiği yeni kıyafetleri incelediğinden hiç şüphem yok.

Hâlâ idam elbisemi giydiğim için üzülecektir ama artık bacağımdan yırtılmıştır. Bunu sevdi.

Bir sağ kroşe daha beyaz torbaya bir ürperti gönderiyor, sallanıyor kırmızı mermer zemin üzerinde. Kraliyet düelloğu süitimin çelik kapısının yanında duran muhafızlarıma aldırmadan nefes alıyorum. Bakışları sürekli olarak Bir tarafta ağırlıklar ve silahlarla dolu büyük bir oda, diğer tarafta ise pelüş mobilyalar, giyinme odası ve yemek masası.

Daha önceki infazın görüntüleri zihnimde canlanırken bir dizi yumruk savuruyorum.

Süitime atanan genç, cılız bir hizmetçi muhafızlarımı sarsarak içeri daldığında kollarım önümde bulanıklaşıyor. Yedi muhafızın hepsi kılıçlarını ona doğrultmuş, girişi engelliyorlar. Hizmetçi, kırmızı deri üniformasına iştirilmiş güvenlik kartını göstererek küfrediyor ve korumalarım geri çekiliyor.

Yedi kılıç kılıflarına girerken bana doğru aceleyle yaklaşıyor, metalin metale sürtünme sesi odayı dolduruyor.

Hizmetkâr kum torbasını tutuyor ve ben ona vurdukça bağırıyor. Kanlı parmak eklemlerim beyaz deri üzerinde lekeli öpücükler bırakıyor.

"Gergin misin?" Çocuğun dudaklarında nazlı bir ifade var ama açık renk gözleri benimkilerden uzak duruyor.

Ya yeni ya da ölmek istiyor çünkü konuşmaması gerekiyor. "Hayır," diye homurdanıyorum ve yumruğum yoğun deriye çarparak onu sarsıyor. Denge. Kesinlikle yeni biri.

Bakışları siyah elbisemin yırtık şeritleri arasından kalçamı buluyor ve sırtıyor. "Kardeşim, bugün kazanırsan seviye altı turuna ulaştığında bir dakika bile dayanamayacağını düşünüyor."

Elbisemin yeni bacak yırtmacının altından -bu antrenman seansı sayesinde- kalçama tutturulmuş siyah hançerimi çekiyorum ve bir yumruk-tekme-hançer kombosu yapıyorum. Çanta titriyor ve hançerimin ardından tatmin edici bir yırtılma sesi çıkartıyor.

Gözyaşına düşünceli bir muziplikle bakıyor ve yeniden ayarlıyor. "Kardeşim bunun için seni rapor ederdi," diyor.

Omzunda küçük bir ejderha amblemi olan kırmızı kolezyum üniformasına bakıyorum. Zem Krallığı'ndan geliyor, bu da onun cesur ve ukala ağzını açıklıyor. Bu kolezyum tarafsız bölge olduğu için burada herkes çalışabilir. Madenlerle kıyaslandığında, imrenilen bir iş.

"Kardeşin kibirli bir Zem pisliği olmalı," diyorum.

Üç krallıkta sosyal statüleri aşan tek şey bu olabilir.

Deriyi parmaklarının arasına saplıyorum ve elini geri çekiyor. Bir parmağını kaybetmeyi *hak etmiyor* ama işin içine hançerler ve öfke girince benim için işler kayganlaşıyor. Elini ovuşturuyor, bir kedi gibi sırtıyor.

"İşte tam da bu yüzden bugün kazanacağına dair onunla bahse girdim. Eğer katılmaya karar verirsen Kralın Düello Turnuvası'nda bir tur dayanabileceğine bile bahse girdim."

Kralın Düello Turnuvası, üç krallıktan altıncı seviye düellocular için bir kan banyosu. Bugün kazandıktan sonra, altıncı seviyede olacağım. Turnuva sadece

aysız kışlarda ortaya çıkıyor, ki bu da düzensiz olabiliyor, bu yüzden bu yıl tek şansım. Eğer bu krallıkta bir değişiklik yapmak istiyorsam, kazanmak zorundayım.

Sol, sağ, tekme, hançer.

"Başının omuzlarına bağlı olmasını istiyorsan," diyorum hırıltılı nefesler arasında, "nasıl susulacağını öğren." Bu hizmetkârı ben öldürmeyeceğim ama babam öldürecek.

Gözleri kibirli havasını yeniden kazanıyor, ağzı açılıp kapanırken arkalarında sinsî bir soru kalıyor.

"Sadece sor," diye çıkışıyorum.

Çantayı gövdesini daha fazla örtecek şekilde yerleştiriyor. "Kralın Düellosu'na katılacaksın, değil mi?"

Meraklı Zems. Derin bir nefes alıyorum ve verirken sayıyorum, öfkemin sebebinin o olmadığını kendime hatırlatıyorum. "Evet."

Başka seçeneğim yok. Zarr'ın seçilmiş varisi olduğum için, babamın talibimi seçmesi ve yirmi ile otuz yaşları arasında evlenmem gerektiğini belirten nişan yasasına tabiyim. Ancak babam bahara kadar beni evlendirmeyi planladığını açıkladı ve turnuvayı kazanmak bundan kurtulmamın tek yolu. Kazanan, üç kral tarafından bahşedilen kendi seçtiği bir hediye alacak. Babam henüz talibimi açıklamadı ama kimi seçerse seçsin, kraliçe olduğumda yapacaklarıma katılmayacaktır. Yüksek sınıflardan kimse bunu yapmayacak, bu yüzden tek başıma yönetmeye niyetliyim. Bu tahtı ben istememiş olabilirim ama Elinden gelenin en iyisini yap.

Bu da diğer riskli şeylerin yanı sıra isyancılarla yeniden güven inşa etmekle başlar.

Hançer, dönüş, zıplama, tekme.

"Başka bir düello odası bulsan iyi olur," diyorum yere indiğimde. "Babam geveze yardımcılara tahammül edemez."

Gözleri korumalarla çevrili kapıya, sonra tekrar elbisemdeki yüksek yırtmaçlara kayıyor ve yutkunuyor. "Ama-"

Hançerimi çantayı tuttuğu yere doğru fırlatıyorum. Deriyi delip eline saplanıyor ve parmağında parlak kırmızı bir kesik bırakıyor.

Ağzı kapanıyor ve muhafızlarım ayrılıp gitmesine izin veriyor.

Liha'nın görünmez ama hissedilir ruhu odaya giriyor ve büyücü kalkanıma yerleşerek görünmez bir enerji pelerini gibi etrafımda uğulduyor.

"Düellodan önce gücümüzü ısıtmaya hazır mısınız?" diye soruyor, sesi zihnimin içinde çınlayan çanlar gibi.

Neden hiçbir zaman büyücü olmak istemediğimi biliyor. Ruh gücü bağımlılık yapar, sarhoş eder ve kazara ele geçirilme riski taşır ama üç krallıktaki herkes prestij ve imkânlardan başka bir şey görmez. İşin içinde riskler olması umurlarında değil.

"*Babam buraya geldiğinde gücümüzü ısıtmamız için bizi zorlayacak,*" diye yansıtıyorum bağımız aracılığıyla.

Babam. Liha, beni damar yüzüğüne zorladığı için ona neden hâlâ kızgın olduğumu anlamıyor. Yumuşak, havadar varlığı, sıkılı yumruğumdaki hançeri, etrafımdaki havanın geri kalanından biraz daha özlü, sıcak bir hava akımı gibi dürtüyor. Bu onun beni rahatlatma şekli.

Kabzayı daha sıkı sıkarak gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir zaman bir bağ ruhu istememiş olsam da, Liha'nın ateşli tavrının altında boğulan kocaman kalbi yıllar geçtikçe içimde büyüdü ve yakın arkadaşlığını sevmeye başladım.

Geçmiş yaşamında Heshena diyarından prestij peşinde koşan bir prenses olsa bile.

Çoğu zaman, sahip olduğum tek şey o oluyor.

Üç krallığın renklerini taşıyan bir düello hakemi -siyah, kırmızı ve beyaz- kapıyı çalıyor, kapıyı açıyor ve iki parmağını ve bir yumruğunu havaya kaldırarak kafasını bizim süitten içeri uzatıyor.

"Çıkış saatine yirmi dakika var," diyor tekrar selam vermeden önce.

Hemen ardından babam içeri giriyor, piyade generali Sorren ilk kez peşinde değil. Önce delinmiş, kanlı çantaya, sonra da hâlâ yırtık infaz elbisemle bana bakıyor.

"Kızgınsın," diyor.

Bıçağımı geriye doğru bir hamleyle çantaya saplıyorum ve onu yerinden sökmeden önce sallanmasını durduruyorum.

tekrar.

Gülümsüyor ve bu kez gülümsemesi gözlerine değişiyor. "Burayı finanse eden soylular kum torbalarına delik açmanızdan hoşlanmıyor."

Alay ediyorum. Kimsenin neyi *sevdiği* umurunda değil.

Korumalarım odadan çıkmalarını işaret ediyor ve onlar gittikten sonra gözleri açık bir şekilde bana doğru yürüyor. İçimdeki gerginliğe karşı yutkunuyorum.

Boğaz. Ayık olması çok ender rastlanan bir durum, ama ben onun giderek küçülen bu versiyonuna kanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Bazen merak ediyorum, acaba başka biri

Aynı kişiye karşı hem koşulsuz sevgi hem de böylesine derin bir nefret hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyor.

Yüzüme dokunmak için uzanıyor ama ben irkilince, *incinmiş* gibi bakma cüretini gösteriyor. Sesi, tanımlamak istemediğim çakıllı bir duyguyla kalınlaşıyor.

"Bana isyancıları neden öldürdüğümü sor."

Parmaklarım elimdeki mat siyah hançeri sıkıyor ama son birkaç yıldır bana yaşattıklarından dolayı öfke ve korku dalgalarını zapt ederek ağzımı kapalı tutuyorum.

Başımı sallıyor, bembeyaz keçi sakalının altındaki dudaklarında küçük bir seğirme oluyor. "Çok inatçısın," diyor, anormal derecede genç yüzünde bir parıltı, sanki bu inatçılıkla gurur duyuyormuş gibi. "Onları öldürüyorum," diyor, "çünkü asiler kanımızı tahttan silmek istiyorlar ve bu sorunu sana yansıtmayacağım. Yaptığım her şey seni korumak için."

"Bana yalan söyleme," diye tısladım.

Beni korumak. Kendini kaybettğinde buna böyle mi diyor? Boynumun etrafında çürükler bıraktığında?

Nefes al. Ben bir yetişkinim. Duygularımı bu kadar kontrol etmesine izin vermemeliydim ama işte buradayım. Hava etrafımda sıcak bir cepte zikzaklar çiziyor. Liha, bu sefer alışılmadık bir şekilde sessiz, ben yüzleşmeye başladığımda bir noktada duramıyor.

Suçlamam aramızdaki havada asılı kalırken babamın yüzünü pişmanlık kaplıyor. O siyah gözlerde pişmanlık olduğunu biliyorum çünkü bana açtığı yaraları her sildiğinde görüyorum. Kesikler, çürükler, siyah gözler . . . Gitti. Gücünün bir dalgasıyla yok olurlar. Kimse onları göremese bile acıları kalır.

"Her zaman göstermiyor olabilirim ama önemsiyorum. Sahip olduğum tek zayıflık sensin, Nizzara."

"Ben bir zayıflık *değilim*." Saklanması gereken yumuşak bir nokta ya da sorumluluk değilim. Bundan emin oldu.

"Öylesin," diyor şakak damarı patlayarak. Öfkesinin ilk işareti. "İnsanları önemsemek bir insanın sahip olabileceği en büyük zayıflıktır."

"Tian'ı benden bu yüzden mi aldın?" Kızgın gözyaşları tehdit ederken soruyorum. Bu konuyu hiç açmadım ama Zo'da arkadaşımın idam emrini verenin babam olduğunu içten içe biliyorum.

Babam sertleşiyor. "İnsanlarla ilgilenmek kabul edilemez. Bu seni savunmasız yapar."

Felç edici bakışlarına meydan okuyarak çenemi kaldırıyorum. "O zaman hazır başlamışken beni kendinden de kurtarmalısın."

Benimkine çok benzeyen gözlerini kapatıyor ve yumruklarını sıkıyor. Karanlık, yağlı güç onlardan düşüyor ve aramızdaki kırmızı zemini kat ediyor. O zaman Gözlerini tekrar açtığında, alışık olduğum sert ve kötü niyetli bakışlarla karşılaştım. Geri çekiliyor, korumalarımı çağırıyor ve damar gücümü ısıtmamı emrediyor.

"Tekrar," diye emrediyor, kollarını kavuşturarak.

Siyah üniformasının kollarına işlenmiş küçük siyah mücevherler o bunu yaparken parlıyor. Tipik Zarr modası, fazla gösterişli. Tıpkı başının üzerinde elektrik yerine taşlar olması ya da süitin en ucundaki en iyi etlerle dolu gran taştan zarif masa gibi. Benim yemeyeceğim etler. Ter şimdi alnımdan aşağı yuvarlanıyor, gevşemiş saçlarımın beyaz tellerini yüzüme yapıştırıyor.

"Liha burnundan soluyor, omzumda gezinirken ruhu damarları olan elimi pembe dumanla dolduruyor.

"Ne yapacağım ben?" Gücümüzü seksen kiloluk bir diskin üzerine bırakarak söylüyorum. Disk bir santim havaya kalkıyor ve taş zeminin bir karış üzerinde kayıyor.

Gücümüz tükenmeden ve demir ağırlık cilalı zemine çarpmadan önce.

Burnuma bir fiske vuruyor, tenime hızlı bir sıcak hava üflüyor, sonra da şöyle diyor: "*Gücümüz hâlâ artıyor. Duyduklarıma göre bu nadir bir durum.*"

Alay ettim. "*Ben bilemem.*"

"*Eminim babanızın gemilerle ilgili daha detaylı bilgileri sizden saklamak için iyi nedenleri vardır. Ayrıca, temel bilgilerden daha fazlasını bilmek seni bilgin gösteriyor.*" Sanki bilgin görünmek çirkin bir burundan daha kötüyümüş gibi, yüklü havadan oluşan görünmez cebi titriyor.

"*Temel bilgiler mi?*" Babamın sivri bakışlarını görmezden gelerek söylüyorum.

"*Bilmek istiyorum*

nasıl hançer fırlatılacağından daha fazlası! Kapların nereden geldiğini, neyden yapıldığını ve ruhları nasıl bağlayabildiğini bilmek istiyorum. Bizim sahip olduğumuz gibi eşsiz bir İşarete kimin sahip olacağını neyin belirlediğini, bu gücü bu kadar bağımlılık yapan şeyin ne olduğunu ve sahip olmanın nasıl gerçekleştiğini bilmek istiyorum."

Yıllar boyunca geminin tarihçesine dair ufak tefek bilgileri dosyaladığımı, örneğin ele geçirilmenin ilk belirtisinin bir dökümcünün dökümleri üzerindeki kontrolünü kaybetmesi olduğunu bir kenara bırakıyorum. Babamın neden *bir tanesine sahip olmama* izin verdiğini ama işleyişini öğrenemediğimi bilmek istiyorum.

Ne yazık ki benim için birçok büyücü öğrenme konusunda Liha'nın görüşünü paylaşıyor.

Gücü görüyorlar ve sorgulamadan alıyorlar. Zo'lar bunun tek istisnası ama onlar da bilgilerini tıpkı Zem'lerin zenginliklerini biriktirdikleri gibi biriktiriyorlar.

Enerjisi başımın üzerinde titriyor. *"Mal mülk gibi iğrenç şeylerden bahsetme."*
Onun görünmez varlığına dar bir yan bakış atıyorum. *"Neden olmasın?
Bildiğim kadarıyla biz konuşurken beni akılsız, ele geçirilmiş kölelerinize
dönüştürüyorsunuz."*

Burnunu çekiyor. *"Bu suçlamaya cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim."*

Özellikle gemiler hakkında bir şeyler öğrenmek istediğimden değil. Her şey hakkında bilgi edinmek istiyorum. Bilgi bir bağımlılıktır ve kitaplar benim tercih ettiğim uyuşturucudur.

"Sıradaki." Babam az önce taşıdığımın yanındaki yüz kiloluk ağırlığı işaret ediyor.

Kollarımı kavuşturarak doğruluyorum. "Bu çok ağır."

Burnundan nefes alıyor ve şöyle diyor: "Antrenmanını güçlendirmezsen altıncı seviyeyi atlatamazsın. Şimdi ağırlığı kaldır."

Yutuyorum. Altıncı seviye rakipler çok daha iyi ve ölümcül darbeler yasal. Kralın Düello şenlikleri birkaç hafta içinde başlayacak, bu da turnuvadan önce altıncı seviyede sadece bir düello yapabileceğim anlamına geliyor.

Babam mermer zemindeki ağır yükü işaret ediyor. "Şimdi."

Liha cevap olarak bir güç dalgası daha topluyor. Çok ince bir kapağın altında hapsolmuş, dünyaya salmamı bekleyen çok fazla enerji gibi damarlarımda birikiyor.

Bu hissin içinden nefes alıp veriyorum ve büyücülerin neden bu kadar az soruyla bir kabı bağladıklarını tamamen anlıyorum. Damarlarımdaki güç hissi özel bir tür yüksek. Buna karşı gözlerimi kapatıyorum ve kendimi gemiler hakkında topladığım gerçekler.

*Tüm bağlı büyücüler cansız nesneler üzerinde hareket gücü kullanırlar.
Nesneler, canlılar değil.*

Liha'nın kabarcıklı enerjisi içimde zaplıyor ve kıvılcımlar çıkarıyor. Tekrar nefes alıyorum, düşüncelerimde sabit kalmaya çalışıyorum.

Bir ruh ve büyücü uyumlu olduğunda, aralarında Mühür adı verilen eşsiz bir yetenek ortaya çıkabilir. Liha ve bende bir tane var, sadece küçük bir ışık numarası. *İşaretlerin olasılıkları sınırsızdır.*

"Nizzara," diye uyarıyor babam.

Liha'nın sıcak, karıncalı gücü serbest kalmak için yalvarıyor, ben de avucumu açıp yüz kiloluk ağırlığa yöneltiyorum. Gücümüz bir köşe yukarı sallanıyor

sönmeden önce, ağırlığını beyaz-kırmızı mermer zemine çarpıyor. *"Kendini tutmayı bırak,"* diyor Liha, bundan çok daha fazlasına sahip olduğumuzu bilerek.

İçine girilmeyi bekleyen uçsuz bucaksız genişliği ben hissedebiliyorsam, eminim o da hissediyordur.

Babam ayakta, ayaklarını açmış, çenesini kaldırmış dururken gözleri beni delip geçiyor. "Kabul edilemez. Tekrar yap ve daha iyisini yap."

On beş dakika boyunca gücümden kaçtıktan ve Liha'nın etrafımda giderek artan rahatsızlığını hissettikten sonra düello hakemi beş dakika işaretiyle geri dönüyor. Soyunma odasının yanındaki kadife sedirin üzerine örtülmüş dövüş derilerine uzanıyorum. Tüm kıyafetlerimde olduğu gibi onları da Liha seçmişti. Daracık deri, siyah sivri uçlu, altın dikişli ve hançerlerle dolu.

Soyunma perdesine doğru bir adım atıyorum.

"Nizzara." Babam dövüş derilerimi alması için bir muhafıza işaret ediyor.

Bu konuda çoktan kavga ettik. Altıncı seviye pistine girmeden önce boyutsal yeteneklerimi sergilememi ve kavgacı bir dövüşçü yerine güçlü bir düelloocu olarak itibarımı yeniden kazanmamı istiyor. Ve Liha'yı çok heyecanlandıracak şekilde, kıyafet değişiminin en akılda kalıcı olacağına inanıyor.

Elbette, muhafızlarımın başı Brunar, parmak uçlarımdaki malzemeyi çekiştirirken sivri bakışlarımdan kaçınarak itaat etmekte hızlı davranıyor, gümüş Askeri Gemisi onu babamın emirlerine uymaya zorluyor.

"Onları sedirin üzerine koy," diye talimat veriyor babam Brunar'a, siyah gözleri bana odaklanmadan önce. "Artık gücünüzden çekinmeyeceksiniz. Yapacaksınız Boyutlarla ilgili yeteneğinizi gösterin ve bunun için sizden korksunlar."

Birden etrafımı saran, hepsi de gümüş kaplar taşıyan yedi canavar muhafızın farkına varınca dişlerim sıkılıyor.

Babamın çenesi tüylendi. "Ve zilden *sonra* kabınızı kullandığınızdan emin olun.

Geçen yılın tekrarlanmasını istemiyoruz."

Bir avuç inek saçmalığı. O geçen seneydi. Görünüşe göre, bir düellocuyu damar gücü kullanmadan yenmek yasadışı. Rekorumda otuz iki galibiyet geriye düştüm. Bir yanım altıncı seviyeye doğru gecikmeyi sevdi ama içimdeki rekabet ateşi bundan nefret etti.

Yumruklarım iki yanımda kıvrıldı ve öfke yönetimi kitaplarımın öğütlemeye çok hevesli olduğu gibi sakinleştirici bir nefes aldım, ama cevabım dişlerimi sıkarak geldi. "Peki."

Düello hakemi geri dönüyor ve beni takip etmem için işaret veriyor.

Kırmızı glo taşlarla aydınlatılmış karanlık koridorlarda yürürken muhafızlarım etrafıma diziliyor. Üstümdeki katlardan, kana susamış bu binanın kalp atışları gibi gumbürdeyen öfkeli elektro gitar ve çılgın davul müziği eşliğinde açgözlü kalabalık çılgık atıyor ve slogan atıyor.

Müzik ve tezahürat o kadar gürültülü olana kadar tırmanıyoruz ki, hakem bana seslendiğinde onu duyamıyorum.

Yine de dudaklarını okuyabiliyorum. "Ring hazır."

Yırtık elbiseme bakıp bir şeyler söylemek için ağzını açıyor ama ben onu iterek geçiyorum ve korumalarım cüsseleriyle onu engelliyor.

Zo Krallığı'ndan gelen rakibim, geleneksel beyaz giysileri içinde beni bekliyordu. Onların saflık ve bilgi sembolü. Bu Son iki yıldır defalarca girdiğim bir sahne: Zeminin ortasına yerleştirilmiş ve etrafı seyircilerle çevrili yuvarlak bir düello ringi. Direkleri kırmızı. İpler beyaz ve mat siyah, kalan üç krallığı simgeliyor. Bu kolezyum yeni olduğu için dördüncü krallığın gümüş rengine sahip değil ve eski, altıncı seviye Megadome gibi elektriği de yok. Ancak Megadome gibi, tüm krallıkların ortasında tarafsız bir zeminde yer alıyor.

Parmaklar yukarıdan elbisemi işaret ederken ilahiler mırıltılara dönüşüyor. Müzik en düşük seviyeye iniyor, kaçınılmaz bir ritim düşüşüne doğru ilerliyor, ben de Liha'nın yüklü enerjisini çağırıyorum. Damarlarımı bir kez daha dolduruyor ve onu serbest bıraktığımda pembe duman etrafımda yüksek ve yoğun bir şekilde dönüyor. Duman örtüsünün altında, birkaç saniye içinde, gücümüz dövüş derilerimi düellocu süitindeki yerlerinden alıp boyutsal bir portaldan geçiriyor ve elbisemi altın uçlu çivilerle değiştiriyor.

Ritim lanet olası bir çekiç gibi düşerken, dumanım derilerimi ortaya çıkarmak için düşüyor. Zo asilzadesinin çenesi gevşiyor ve kalabalık patlıyor. Meydan okuma çağrısı tüm bedenimde uğulduyor. Babamdan daha yumuşak olabilirim ama daha az rekabetçi değilim.

Kraliyet locasından kız kardeşimin bana diktiği bakışları yakaladığımda, babam arkamdaki iplere tırmanıyor ve bana doğru eğiliyor. "Eğer olması gerektiği gibi düello yapmazsan, cezalandırılacaksın. Artık beşinci seviye saçmalığı yok."

O iplerden ayrılıp kutumuza dönerken ellerim kurumuş, kanlı yumruklar halinde kıvrılıyor. Deri çantayı yumruklamak sinirimi yatıştırdı ama benim öfkem de tıpkı onunki gibi güçlü ve sürekli. Kendimden nefret ediyorum.

Zil çalıyor.

"*Kıyafet değişikliğimiz damar hareketi sayılmaz,*" diye hatırlatıyor Liha, çünkü hançerlerimi çıkardığımda nasıl davrandığımı biliyor.

"*Biliyorum.*"

Rakibim etrafımda dönüyor, uzun beyaz hançerlerini gösterişli dönüşlerle savuruyor

İkinci Yapım Gemi'sinden mor bir duman püskürterek göğsüme doğru bir tane fırlatmadan önce. Üzerinden takla atıyorum, pembe bir duman yayı beni takip ediyor.

Uzayda ve zamanda bir geçit açarak hançeri altımdaki havada durduğu yerden çalıyor ve ringin karşısına geçirerek Zo'nun kalçasına saplıyorum. Boyutsal yeteneklerimin ne kadar hızlı olduğunun farkına varınca kahverengi yzünü bir anda kaplıyor ve bacağıının yzeyine kan fışkırırken kfrediyor.

"*Bu dil pek Zo'ya benzemiyor,*" diyor Liha.

Dudağımın kenarı seğiriyor. "*Hayır, değil.*"

Rakiplerimi kanlı bir posa haline getirmek ve iyi bir insan olmak benim dengede durduğum keskin kenardır. şiddet ve damar gıcı bir araya geldiğinde benim için çok baş döndürücü ve tehlikeli bir kombinasyon oluşturuyor.

Rakibim, Zos'a özgü o her zamanki sakin ifadesini geri kazandıktan sonra, mor dumanla kaplı bir hançer spreyi ateşliyor. Tıpkı diğer diyarlardan gelen garip uçaklar gibi V şeklinde üzerime doğru uçuyorlar. Onları gördüğümden değil ama haklarında bir şeyler okumuştum.

Hançerlerimi onunkileri saptırmak için kullanıyorum.

Dön, *ınla*, adım at, *ınla*. Zıpla, dön, *ınla*, *ınla*.

Son hançerini fırlatıyor ve ben onu burnumdan bir santim ötede yakalıyorum, hançerin ucu elimi kesiyor, gücüyle hançeri daha da ileri götürürken kıpırdıyor. Beşinci seviyede öldürücü darbeler kullanmasına izin verilmiyor ama hakemler onu ancak ben öldükten sonra cezalandıracak. Hançer daha da kayarken daha sıkı kavıyorum.

Kana susamış kalabalık daha fazlası için tezahürat yapıyor ve bıçak tekrar kayıyor, parmaklarımdan kan akıyor.

"*Sadece büyümüzü kullan ki ölmeyesin, daha da kötüsü yzünü yaralamayasın,*" diye azarlıyor Liha, bıçağa karşı basınç oluşurken o bağımlılık yaratan gücü içime akıtıyor.

İlerleyen hançeri yukarı kaldırıyorum, öyle ki bir hamleyle öne eğildiğimde kalın örgümü sıyrıyor. Hançer arkamdaki düello direğine saplandığında çoktan rakibimin tepesine çıkmış, kolumu boynuna dolamış ve vücut ağırlığımı kullanarak onu yere sermiş oluyorum.

Yzüne hızlı bir üç-dört yumruk kombinasyonu ile taze yaraları yeniden açarken, ham eklemlerim acı içinde çığlık atıyor. Daha ne olduğunu anlamadan elimde bir hançer vardı. Hançeri havaya savurdum ve elimi onun yzüne sapladım.

Dirseğini ısırarak acı dolu bir çığlık attı.

Düşmüş hanerlerinden birini ringin öbür ucundan çağırıyor ve omzuma saplıyor. Acı sırtımdan aşağıya doğru patlıyor, bıçaktan ağ gibi yayılıyor. Dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor ve bana sırtıyor, dişleri yumruklarımdan kan içinde. Savaş ığlığı atıyorum, yumruğumu yzüne indiriyorum ve burnunu dümdüz ediyorum. ığlık atıyor. Ne korkunç, ne güzel bir ses.

Ruh boyutundan gelen aynı altın ve siyah şekil, çok uzun süre heyecanlandığımda genellikle yaptığı gibi, görüş alanımın kenarlarında titriyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama altımda çırpınan ve kanlar içinde kalan rakibim düşen bir hançeri daha çağırıyor. Beyaz bıçağı yan tarafıma batıyor ve ilerlerken bükülüyor. Yumruğu çeneme doğru yükselirken ateş gövde mi tutuşturuyor. Darbesini savuşturuyorum, kolunu yakalıyorum ve omzunu bükerek onu karnına doğru yuvarlanmaya zorluyorum. Kolunu kalçamın üzerinde doğal olmayan bir açıya getirerek dirseğini ters yöne çeviriyorum.

"Vur," diye homurdanıyorum.

Onun gücü hançeri omzumdan çekip çıkarıyor ama sonra tekrar saplayarak sırtımdaki ateşi alevlendiriyor. Liha'nın gücüne uzanmamak için tüm kontrolümü kaybediyorum. Bu kadar öfkeyle o güce dokunursam, her bir bıçağı etine saplayacağım.

Kolunu daha sert çekiyorum. "Dokun!"

"Gaspçılara boyun eğmem!" diye bağılıyor dirseğine yüklediğim kemik kıran gerilimin altından.

"Nasıl istersen öyle olsun." Kolunu dizimin üzerinde mide bulandırıcı bir çatırtıyla kırıyorum ve gözleri kafatasının arkasına doğru yuvarlanıyor. Çığlığın ondan mı yoksa binlerce seyirciden mi geldiğini anlayamıyorum.

Zafer zili çalıyor ve büyük kalabalık adımı haykırıyor.

Bölüm 5

Nizzara

Mark /mark/ -isim

1. Ruhları uyumlu olan bir ruh ve büyücü tarafından oluşturulan benzersiz, büyülü bir yetenek.

-Zo Sözlüğü'nden tanım

Son düellomdan bu yana beş saat geçti ve babam yan tarafımdaki ve omzumdaki hançer yaralarını silerek görünmez hale getirmiş olsa da, yaralar hâlâ *orada*. Hâlâ acıyorlar. Bir hafta içinde altıncı seviye düello turuna giriyorum, bu yüzden Zo soylusuyla düellomdan sonra güzel bir köpük banyosunda ıslanmak yerine, burada kalemizin aynalarla çevrili eğitim odasındayım. Aynaların yansıması, ağırlıklar, silahlar ve düello yüzükleriyle dolu siyah odanın her yönünü yakalıyor.

Yeni altıncı seviye antrenörüm düello ringinin karşısından yeşil bir duman püskürterek bana bir uzun kılıç gönderiyor. Bunu ne kadar *yavaş* yaptığına gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Denemiyor bile. Pembe dumanımdan bir nefesle onu yarı yolda durduruyorum.

uçtu ve ona geri fırlattı. Sapının küt ucu göğsüne çarparak mindere düşer.

Yeşil bir duman dalgasıyla düşen bıçağı eline çağırır ve yenildiğini belirtmek için koluna dokunur.

Babam bir bakışıyla onu susturdu. Altıncı seviye koçlar nadirdir. Pek azı bu kadar yüksek seviyede rekabet edebilecek niteliklere sahiptir ve sahip olanlar da

tekniklerini kendilerine saklıyorlar. Bu koçun cimri ya da beceriksiz olması önemli değil. O etkisiz.

Ve babamın beni neden artık kendisinin eğitmediğini kendime hatırlatacak değilim.

Koçuma ters ters baktığımda, ya babamın düzensiz öfkesi, ya babamın bana koyduğu çılgın bekârlık yasası ya da herkesi tedirgin eden siyah gözlerim yüzünden bakışlarını yine kaçırıyor.

"Tekrar başlayalım," diyor koçum kılıcını kaldırarak.

"Hayır," diyor babam, muhafızlarına işaret ederek. "Görevden alınıyorsunuz."

Oldukça kendini beğenmiş görünen koçum önce babama, sonra bana selam verdi ve ringden çıkıp muhafızların ona eşlik etmesine izin verdi.

"Sana öldürücü darbenin ne olduğunu öğretecek bir koça ihtiyacın var." Babam kapının yanındaki yerinden Sorren'i çağırıyor.

Siyah iplerin arasından eğilerek ilerleyen Sorren'in bronz yüzünde şiddet ve gölgeler dans ediyor. Botları altımdaki sert zemini sarsıyor ve ben de yaklaşan iri cüssesine karşı kendimi dengeliyorum. Dokuz yıl önce babamın sık sık yaptığı gezilerden birinde ortaya çıkmıştı.

nerede olduğunu biliyor ve Zarr piyade generali olarak o da parmağındaki gümüş kap aracılığıyla kontrol ediliyor.

Önümde duruyor, konuşacak bir sonraki şeyi öldürmeye hazırlanıyor, tavrı tıpkı babamınki gibi. Piyade generaliyle hiç dövüşmedim ama sayısız infazını izledim, adamlarını nasıl idare ettiğini gördüm ve o yakınımdayken gölgelerin nasıl titrediğini fark ettim.

Onunla dövüşmek gibi bir arzum yok.

"Madem hep güç olmadan savaşmak istiyorsun," diyor Baba, "sana istediğini vermeye karar verdim. Sadece çok fazla kullanmadan hayatta kalamayacağını kanıtlamak için damar eğitimi yok."

Annem ve kız kardeşim Tarella eğitim odasına giriyor ve her zaman olduğu gibi babam onların varlığını görmezden geliyor, tıpkı annemin benimkini görmezden geldiği gibi. Kız kardeşim kollarını kavuşturuyor ve beni ringde Sorren'in karşısında görünce keyifle dudak büküyor.

Uyluklarımda kınında duran hançerlere uzanıyorum.

"Hançer yok," diye emrediyor Sorren ve iki devasa kılıcı kalın, siyah iplerden geçirerek getiren bir hizmetkârı öne doğru sallıyor. "Daha düşük seviyeli düellolar hançerler ve çocuk oyunları içindir." Kaslı çenesi uzun kılıcı bana doğru iterken esniyor. "*Bu* öldürmekle ilgili." "Tam olarak neyi öldürüyoruz?" Sorren'e söyledim. "Benim zamanımı mı?"

"Kılıç kullanma becerin ağzın kadar hızlı mı?"

Sorren'le yüzleşirken babamın dikkatinin üzerimde olduğunu, yüzümdeki her duygu titreşimini değerlendirdiğini hissediyorum. Gerekirse çeneleri kırar, burunları parçalar ve hatta uzuvları koparırım ama öldürmeyi reddediyorum ve babamın bunu değiştirmeye niyeti var.

Babamın deyimiyle bu küçük zayıflık, Kralın Düellosu'nu kazanma planımı çok daha zor hale getiriyor. İyi ki *zor* benim göbek adım sayılır.

Hançerin ne olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri Kral Düellosu'nu izliyorum. Hiç kimse en az bir kez öldürmeden kazanamadı. Turnuvaya en çok yaklaşan düellocu, final turunda rakibini öldüren ve ödülü olarak madencilik hakları ve tüneller isteyen Kral Dagen oldu. Bir kralın turnuvaya katılması pek sık rastlanan bir durum değildir, ancak zorluk veya savaş zamanlarında İnsanlar kralı ringde görmeyi severler; askeri komutanlarının düşmanlarının sembolü olarak kan döktüğünü görmek isterler ve sanırım onun durumunda, adı turnuvaya girdikten sonra kral oldu.

Sorren'in tereddütümü görmesine izin vermeyerek kılıcı kapıyorum ve Liha da gitmek için işaretini alıyor. Aracımı kullanmama izin verilmezse, kan dökülmesini izlemeye dayanamaz. Ruhu, beni çevreleyen görünmez enerji bandı olan büyücü kalkanımdan ayrıldığında küçük bir zonklama oluyor. Onu diğer ruhlardan gizlediği için her zaman bunun sadece bizim için tasarlanmış mini bir boyut olduğunu hayal ederim. Pek çok şey gibi, bunun da neden ve nasıl var olduğunu ya da bana gücünü sunmak için neden onun içinde olması gerektiğini merak ediyorum.

Ağır çelik cıvatayı yukarı doğru kaldırıp Sorren'in göğsüne doğrultuyorum. Kendisine doğrultulmuş bıçağa bakıyor. "Formun çok acınası."

Bu kılıç ellerime hiç yakışmıyor, tam da bu yüzden kılıç kullanmıyorum. "O zaman bırak da hançerlerimi kullanayım."

Yeşil gözleri beni kesiyor. "Sekiz inçlik bir hançerle uzun bir kılıcı nasıl engelleyeceksin?"

"Buna *kaçınma* denir."

Başını iki yana sallıyor. "Altıncı seviye düelloocular seni yıpratacak ve kılıcını alışılmadık derecede kalın kafana saplayacaklar."

Tarella ayna duvarının yanından kıkırdıyor. İçimde kaynayan sıvı yükseliyor. Sürgüyü Sorren'in böğrüne doğru savuruyorum. Yavaş darbem daha yolu yarılamaadan, Sorren'in kılıcı hızla ve kontrollü bir şekilde açık boynuma saplanıyor

Düello ringinde hiç karşılaşmamıştım; köprücük kemiğimi kesti. "Öldüm," dedi açıkça.

Altın ruhun ipuçları uzaktan parıldıyor ve Tarella'nın hissedilir neşesiyle daha da artan sıcaklık kulaklarımı dolduruyor.

Kılıcımı ölümüne kavıyorum ve savuruyorum. Ve sallıyorum.

Ve savuruyorum.

Çok kolay blokluyor. Bu utanç verici.

Kılıcını bir sanatmış gibi havada gezdiriyor, darbelerini eşsiz bir hassasiyetle indiriyor. Gittikçe artan öfkeme rağmen ona hayran olmaktan başka çarem yok.

Benim kılıcımın sayısız, havadar darbesinden ve onunkinin daha da zarif, kanlı darbelerinden sonra, yüzüme indirdiği çivili bir yumrukla beni kör ediyor. Kulaklarımdaki sıcaklık boynuma ve göğsüme doğru tırmanıyor, ta ki ben özensiz savuruşlarımla çılgılık atmaya başlayana dek.

Gövdemi kesiyor.

Kaçıyorum.

Yeşil gözleri eğlenceye benzer bir şeyle titriyor. Kaçmama *izin verdi*. "Geri çekilme!"

Nefes nefese bir kahkahayla cevap veriyor. "Ne sorduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum." Ben eğitilmiş bir düelloçuyum, savunmasız bir kadın değil.

Elimin tersiyle ağzımdaki kanı sildim. "Kendini tutma."

Sorren babama bakıyor, annem ve Tarella antrenman yapmak için diğer ringe geçerken babam da başıyla onaylıyor.

Sorren kılıcını serbest bırakıyor. Bacağımda, baldırımda, omzumda, yanağımda derin, ateşli bir kesik belirliyor, bloklarımı ve kaçışlarımı onunkinden iki hamle geride bırakıyor. Beşinci seviye pistte düşünmek için yerim ve zamanım olmasına alışkınım ama bu çok yakın, çok *hızlı*. Gösterişli taklalar ve dönüşler nerede?

Seyircinin çok sevdiği dramatik etki için duraklamalar?

Kılıcıyla kalçamı kesiyor ve aynı anda kabzasının kör kısmıyla karnıma vuruyor. Büyük darbesi beni düello ringinin direğine geri fırlatarak ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Sorren beni açıkça onaylamayan gözlerle süzduğünde hava almak için ileri atılıyorum. Yanıma geldi.

"Asla-" diyor, çelikle güçlendirilmiş çizmesiyle elimi ezerek. "- ringdeki zayıflıklarını kimsenin görmesine izin verme. Nefes alamıyorsan alıyormuş gibi yap." Botunu yere vurarak elimdeki kemikleri kırıyor.

botunu çıkarmadan önce. Ciğerlerim nihayet hava aldığında, haykırdım.

Acı çılgılığı değil.

Bir öfke çılgılığı.

Babam karanlık bir ifadeyle beni izliyor. "Ayağa kalk Nizzara."

Parmaklarımın doğal olmayan açısı herhangi bir gösterge ise, elim kırıldı, ama kendimi yukarı çekiyorum ve kılıcı sağlam elime alıyorum, diğer ön kolumu kılıcın ağırlığına karşı desteklemek için kullanıyorum. Bu şimdiye kadar tuttuğum en ağır kılıç ama dişlerimi sıkıp kılıcı kaldırıyorum. Ellerim titriyor, bu kılıcı Sorren'in alaycı sırtışına saplamak için can atıyorum.

Sorren tekrar ilerlerken gözleri gölgelerle dans ediyor. Ve tekrar.

Ve yine.

Bir saat sonra kollarım kendi ağırlığını taşıyamaz hale geliyor; kendimi yerden kaldırıp ayaklarımı yeniden yere bastığımda kılıcımı kaldırıyorum. Elimde titriyor.

"Yine," diyorum yüzümdeki kanlı teri silerek.

"Sorren'in yapması gereken gerçek işler var." Babam kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerindeki küçük ışık dışında etkilenmemiştir. Neredeyse benimle tartıştığı eski günlerdeki gibi.

Bu düşüncenin peşini bıraktım.

Sorren ringden çıktı ve bir kez daha babamla aynı hizaya geldi. Vücudum sallanmıyor olsaydı, konuyu tartışırdım.

Topallayarak uzaklaşmaya çalışıyorum ama babam "Bu şekilde gidemezsin" diyor.

Babamın siyah duman dalları sürünerek bana doğru yuvarlanırken dişlerimi sıkıyorum. Derime doğru süzülüyorlar ve her bir kanlı yarayı siliyorlar.

Üzerimde yara izi olmasına tahammülü yok.

Özellikle de Kış Rave'i yaklaşırken.

Ve kesinlikle benim nişanımı ayarlarken değil.

Bölüm 6

Dagen

Büyük balo salonuna iniyorum, her yöne açılı merdivenlerin üzerinde geziniyorum. Kış Rave'i için hazırlıklar devam ediyor; siyah giysili köleler temizlik yapıyor, kızıl elbiseli hizmetçiler ipek flamalar asıyor ve profesyonel duvar sanatçıları en büyük duvara hipnotik dans tanrıçası Rebelia'ya benzeyen taşlar yapııştırıyor. Annesi Scientia ile karıştırılmaması gereken-

O neyin tanrıçası? Ölmeden önce tanrıları daha çok önemserdim. Artık ruhları öldürmek ya da tüketmek dışında herhangi bir şeyi düşünmek zor geliyor, sanki içimdeki ölüm gezgini payına düşenden daha fazla yer kaplamış gibi.

Rebelia her zamanki gibi yarı çıplak, iki parçalı kırmızı bir kıyafet giymiş, altın sarısı saçları ve arkasındaki duvarlar kadar siyah gözleri var.

Kış Rave'i ile ilgili anılarım bilincimin arka tarafını gıdıklıyor. Kralın Düello Turnuvası'nı başlatan en büyük, en gösterişli, sarhoş seks festivali. Her krallık sırayla etkinliğe ev sahipliği yapar. Hazırlıklar haftalar sürer.

Etrafta süzülürken, şömineler ve hançere benzeyen avizeler beni bir aidiyet duygusuyla karşılıyor, sanki şato "*Evine hoş geldin*" diye fısıldıyormuş gibi.

Ama artık benim evim değil. Annem öldü, kız kardeşim *muhtemelen* öldü, ve eski karım-

İnsani şeyler yok, kendime hatırlatıyorum. Özellikle de eski sevgilim Kathreen gibi korkunç insani şeyler. Bu acı verici derecede tanıdık odada süzülürken

Kürsüde boş tahtlar varken, kızını hallettikten sonra Mazzar'ın ruhunu parçalama düşüncesinden zevk almadan edemiyorum.

Saf ruhu aramak için şatonun başka bir kanadına doğru yola çıkmak üzereydim ki, iki hizmetçi büyük kemerli geçitten, aralarında dev bir siyah flama taşıyarak ve *isyancıları* tartışarak çıktılar. Flamayı odanın ortasındaki en yüksek merdivene taşıyorlar; merdivenin tepe noktası kavisli tavanın tam altında.

"Tek söylediğim," diye fısıldıyor uzun boylu olan, alçak bir basamağı tutup ayağını yukarı kaldırarak, "isyancılar güçleniyor. Birkaç ay önce bir grup saray duvarlarını aşmayı başardı. *Silahlarla*."

Arkadaşı yukarı tırmanırken diğer hizmetçi merdiveni tutuyor ve İpek flamanın burnu kubbeli tavana doğru uzanıyor. El emeği, küçük kıskançlıklar ve Mazzar'ın gözüne girme arzusuyla yanıp tutuşan anıları zihnimi kurcalıyor. Gölgeler bu kadınları saniyeler içinde yutabilirdi.

"Ama ne istiyorlar?"

Uzun boylu olan, omzunun üzerinden aşağı bakarken merdivenin yarısında duraksıyor. "Söylentilere göre Kral Dagen'in intikamını almak istiyorlarmış," diyor tepeye doğru devam etmeden önce.

Uzun zamandır unuttuğum bir görev ve gurur duygusu, benim adıma savaşıyan isyancıları bahsedildiğinde göğsümde titreşiyor, ama çabucak söndürüyorum.

Duygular ne kadar tehlikeli şeyler.

"*Hâlâ mı?*" Kısa boylu olan merdivenden yukarı sesleniyor, dudaklarında bir kıkırdama.

Uzun boylu hizmetçi en tepeye ulaşıyor ve aşağıya bir bakış atmadan önce akrobat flamasını kubbeli tavana tutturuyor. "Barrens'ın tarihini biliyorsun," diye sesleniyor. "Eğer o çorak topraklar Zarr'ın kin tutma yeteneğinden bahsetmiyorsa, neyin bahsettiğini bilmiyorum."

Kısa boylu olan sırtıyor ve arkadaşının aşağı inmesini bekleyip onu yanından dirsekleyerek, "Peki ya anneni asla affetmeme yeteneğin?" diyor.

Uzun boylu olan kaşlarını çatıyor ve şimdi siyah zeminle flört eden ipeksi kuyruğunu düzeltiyor. "Bu kini beslemek için her türlü hakka sahibim. Benim çeyizimi kız kardeşimin gelinliği için harcadı!"

Bir sonraki flamayı getirirken dedikodulu şeyler gevelemeye devam ediyorlar. İçimdeki canavar onları parçalamak ve yetersiz ruhlarını tüketmek istiyor; ama biraz çabayla bir köşeye geçip hayalet çizmelerimi yere koyarak yaşamalarına izin verebiliyorum.

Görünmez elim taş duvara sürtünüyor ve gözlerimi kapatıp
Odada. Ruhuma aç gölgeler yok. Tenime sızan buzlar ya da uzaklarda çatlayan
buzullar yok. Çığlıklar ve acı rüzgar yok.

Yavaş yavaş, koşuşturan ayaklar ve sürüklenen ipekler, malzemeler ve
merdivenler sadece ses olmaktan çıkıyor.

Gözlerimi kapatırsam, neredeyse hayal edebiliyorum, neredeyse tatlılığını
tadabiliyorum.

o.

Özgürlük.

Ne pahasına olursa olsun, saf ruhu yakalayacağım. Var olan hiçbir güç
beni bu yüzyılda Baratrum'a geri sürüklüyor.

Meşgul kale çalışanlarıyla dolu bu odada araştırmaya başlıyorum. Anılar ve
arzular her yönden içime akıyor.

Çok fazla hayat. Çok fazla *bilgi*.

Mazzar'ı, karısını ve iki kızını anılarında görüyorum.

Seçilmiş varisi Nizzara'yı görüyorum. Bir anısında köle efendisini hançerle
tehdit ediyor, odalarını temizlemesi için bir köle göndermesini emrediyor.
Diğerlerinde onu düellolarda savaşırken, vergi mahkemelerini denetlerken ve
herkesle keskin, şımarık bir alaycılıkla konuşurken görüyorum.

Ne küçük bir canavar.

Yerden havalanıp koridorda süzülerek onu ararken, benden önceki tüm Zarr
krallarıyla aynı hizada, mücevherlerle süslü çerçevesinin içinde asılı duran
portremi görünce şaşırıyorum.

Portre yapıldığından beri hiç yaşlanmamışım. Hâlâ yirmi altı yaşındayım ama
Baratrum dış görünüşüme çok zarar verdi. Kısa sakalım kırılğan, dudaklarım
soğuk rüzgarlardan çatlamış ve ölüm gözlerime yapışmış, tıpkı
tüm ölüm yürüyüşçülerine yapar, renklerinin arkasında soğuk bir uçurum duvarı
gibi.

Mazzar'ın çerçevesi Zarr'ın bir sonraki kralı olarak benimkini aşıyor.
Göğsüme bir ruh silahı doğrultup tetiği çekene kadar babamın piyade
generaliydi, sonra da benim. Göğsüme doğrultulmuş o mücevherlerle süslü
namlunun görüntüsü sonsuza dek ruhuma kazınacak.

Buz benden her yöne doğru kırılıyor, duvarları Baratrum ayazıyla kaplıyor.
Siyah duvara tırmanan buzlu, gümüş kristaller sadece benim görebildiğim bir
şey, ama yanlarından geçen hizmetçiler ürperiyor. Ruhlar âlemi arasındaki
bariyerin ne kadar ince olduğunu hatırlamam, duygularımın bariyeri
aşabileceğini hatırlamam gerekiyor.

Mazzar'ın sesini duyduğumda, başka bir hayattan tanıdık bir bariton, kapalı
bir kapının arkasından geliyor, ruh formumu bir top haline getiriyorum

Enerji, ruhlarından herhangi birinin büyücü kalkanını terk etmeye karar vermesi ihtimaline karşı kendim olarak tanınmaz hale geldim.

Odanın içinden bir başka erkek sesi geliyor, "Majesteleri," diyor yabancı Awom aksanıyla, "Zem tünellerindeki işçiler kayıp boşluk mücevherlerinden şüphelenmeye başladılar. Madenlerdeki güvenliği yeniden artırdılar."

"Başka yolu yok Alto. Mücevherlerim yanıyor. Getir onları."

"Emredersiniz, Majesteleri. Hemen gidiyorum."

Kapı açılıyor ve uzun boylu, açık renk saçları, açık renk teni ve beyaz çilleriyle dikkat çeken bir Awom kölesi, yanımdan hızla geçmeden önce odadan çıkıyor. Duraksıyor, durduğum yere bakıyor, beyaz kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor, sonra kararlı bir şekilde devam ediyor.

Çatlak açık kapıdan, Mazzar'ı benim kuralımı sona erdirdiği durum odamda görüyorum. Dev bir caster kalkanının içindeki siyah sis denizinin arasında kolunu ilikliyor.

Şu anda ruhunu parçalamak için her şeyimi verirdim, ama kalkanına dokunursam, taştan bir duvar gibi katılaşacak, İlk Yapılan Gemisi -benim *gemim*- tüm ruhlara, hatta ölüm gezginlerine karşı aşılmaz bir koruma sağlayacak.

Ama görünüşe göre ruh silahlarına karşı değil.

Koridora doğru adım atıyor, gözleri bana doğru daralıyor. Karanlık büyücü kalkanı yerde kayıyor, adımlarıyla senkronize hareket eden puslu bir enerji duvarı, içinde hangi ruhun yaşadığını merak etmeme neden oluyor.
Hissediyorum

Bana yaklaştıkça gücünün şiddeti artıyor, bu yüzden şimdilik geri çekiliyorum.

Duvarların ve odaların içinden uçuyorum, her biri eski, acı dolu anıları canlandırıyor. İlk ön düellomu yaptığım büyük balo salonu.

İlk aşkım Emya'yı öptüğüm oda. Kız kardeşimle en son konuştuğum salon.

Lola.

Hâlâ hayatta olabilir mi? Umut etmek aptalca ama sahip olduğu Mühür sayesinde o gece maruz kaldığımız saldırıdan kurtulabilecek tek kişi o olabilirdi.

Koridorlardan geçerek kız kardeşimin eski evine doğru daha hızlı ve daha hızlı uçuyorum.

Ta ki tamamen tesadüfi bir şekilde katı bir enerji duvarına, pembe, normal boyutlarda, çökmekte olan bir kokuya sahip bir büyücü kalkanına çarpana kadar.

Gözlerim, tenine yapışmış yarı saydam, zar zor görünen büyücü kalkanının ardındaki büyücüye takılıyor ve bir anlığına, lanet olası bir tanrıçanın yüzündeki siyah gözlerden başka bir şey göremiyorum-

Hayır, bir tanrıça
değil.
Saf ruh.

Gözlerim onun bronz yüzünün, beyaz saçlarının, siyah gözlerinin ve o lanet dudaklarının her santimetresinde gezinirken, anısı beni ansızın içine çekiyor.

İnfaz odası etrafımı sarıyor, bu anının havası sıcak, yatıştırıcı bal gibi, daha önce hiç görmediğim parıldayan altın bir ışıkla aydınlatılmış. Bir adam önümde diz çöktürülürken uzaktan bir kadın çığlık atıyor ve ben gülümsüyorum. *Nizzara* gülümsüyor. Nefreti ve öfkesi içime işliyor. Babasına mı yoksa isyancıya mı yönelik olduğunu anlayamıyorum ama öyle ki yoğun bir şekilde her düşüncemi ele geçiriyor.

Mazzar yanımda fısıldıyor, "*Yüzünü düzelt, Nizzara.*"

Onun anıları daha önce karşılaştıklarımın farklı. Beni sıcaklık ve canlılıkla kavıyor, içimin derinliklerine kök salıyor ve soğuk merkezimi ısıtıyorlar. Çığlıklarla dolu kanlı sahneye rağmen ayrılmak istemiyorum ve bittiğinde, kışın ortasında saraydan atılan bir dilenci gibi soğuk, donuk dünyaya geri itiliyorum.

Tüm anılarını gözden geçirmemek için kendimi tutmam gerekiyor, çünkü birdenbire tek istediğim o sıcak ışık oluyor.

Bana böyle hissettirdiği için ne zalim küçük bir canavar.

Kalın, gizleyici köpüklerden oluşan bir banyoda ıslanıyor, beyaz saçları bronz, ıslak omuzlarına dökülüyor. Karnımın derinliklerinde bir yerde bir sıkışma hissi kıvrılıyor.

İnsani şeyler yok.

Nil onun ruhunu diğerlerine yaptığım gibi söküp alamayacağımı söyledi ama denemediğim için bu pazarlığı kaybetmeyeceğim. Onun İkinci Yapım büyücü kalkanı benim gibi ruhları geri püskürtemez. Ruhuna dokunmak için elimi uzatıyorum ama soluk pembe büyücü kalkanı görünmez kolumun karşısında sıcak çeliğe dönüşüyor ve ruhunu göremediğimi ya da hissedemediğimi fark ediyorum. Onun sıcaklığı özüme akıyor ve bana ruh silahının gücü beni Baratrum'a çektiğinde ne kadar üşüdüğümü hatırlatıyor.

Onun bağlı ruhu, küçük kibirli bir şey, tuvalete fırlıyor ve yoğunlaştırılmış enerji topumun içine giriyor, koruma ve şehvet arzularını söylüyor.

Ah. Koruyucu yeteneği olan bir ruh. Bu, küçük canavarın arzularını neden duyamadığımı ya da ruhunu neden göremediğimi açıklıyor.

Ama Nizzara'nın anıları gizli değil. Belki de benim gibi yaratıkları yakalamak için kurulmuş tuzaklara benzedikleri içindir.

"*Kimsin sen?*" diye tıslıyor ruh, enerji topu etrafımda dönüyor.

Pembe ruhun arkasında, Nizzara'nın siyah gözleri sanki beni *grebiliyormuş* gibi içimi delip geçiyor.

"*Kıza hizmet etmek istiyorum,*" diyorum.

Nizzara'nın gözleri sanki o da beni *duyuyormuş* gibi kısılıyor. Sesimi yansıtmadığımdan eminim, ama hızlıca bir plan oluştururken bu düşünceyi atlıyorum.

Güven, onun güvenini kazanmalıyım. Yoksa ruhunu nasıl teslim edecek? *isteyerek* mi?

Pembe ruh hırılıyor ve etrafımda dönerek kokluyor. "*Onun zaten bağlı bir ruhu var.*" Bana çarpıyor, şekilsiz enerji toplarımız bir zap sesiyle çarpışıyor.

"*Uzaklaş,*" diye tıslıyor.

Nizzara'nın zm kesen gözleri, ben duvarın içinde erirken beni takip ediyor. Baratrum'da on yıl bekledim.

Sabırlı değilsem bir hiim.

Nizzara'nın odasının dışında, ilerinden birini tanıyabileceğim kadar yaşlı olan saray muhafızlarını dönerken buluyorum. Brunar Nizzara'yı düşünüyor. Hatıra, benim herhangi bir mdahalem olmadan kendini bana yansıtıyor.

İnfaz tahtının üzerinde gülümseyerek onu izliyor. şehvet ve arzu her zerremde birikiyor.

Benim değil, diye homurdanıyorum kendi kendime.

Brunar onun acımasız ifadesine, siyah gözlerine ve kıvrak, güçlü vücuduna takılıyor. İçimdeki eski, l şeyleri çekiştiriyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Bölüm 7

Nizzara

Bağlanmış Ruh /bändəd-spirət/ isim

1. Bir büyücünün, büyücü kalkanına girmesine izin verdiği bir ruh.
2. İki parçalı bir güç sisteminin yarısı.
3. Bedenlenmiş bir insana ait olan ve zihin frekansları aracılığıyla iletişim kurabilen bir hayalet.

-Zo Sözlüğü'nden tanım

Az önce banyo odamı terk eden ruh yüzünden ellerim hâlâ titremiyor olsaydı, banyomun şu anda buz gibi soğuk olmasından rahatsız olurdum. Ayağa kalkıyorum, buz gibi suyu siyah kenarın üzerine döküyorum ve büyük, yuvarlak küvetten çıkarken sıırılsıklam ıslak vücuduma bir bornoz geçiriyorum. Hava da hala soğuk, her ne kadar Liha o ruhu dakikalar önce kovaladı.

Titriyorum, belimdeki kabarık, kırmızı bornozu sıkıyorum, her sert hareket Sorren'le yaptığım eğitimi hatırlatıyor. Preysee ve onun tedavi edici yağları için alemlere şükürler olsun.

"*Ne tür bir ruhtu o?*" Liha'ya sordum. Girdap gibi dönen bir hava topu şeklindeki dış hatlarını seçebiliyordum.

Sesi çok yüksek ve netti, diğer geçen ruhlar gibi değildi. Ve gücü ... Tekrar ürperdim.

"*Artık yok olan türden.*" Liha burnunu çekiyor.

"*Arzularını hissedebiliyor muydun?*"

"*Bildiğiniz arzuları okumak kolay değildir,*" diyor. "*Bazıları daha benim için uyumlu. Bazılarını çevirmek zaman ve çaba gerektirirken*

Bazıları -sizinki gibi- istedikleri zaman saklanma konusunda yetenekli."

Liha'nın bu konuda vermeye istekli olduğu nadir bilgileri özömsüyorum. "Güçlü arzuları duyabildiğini sanıyordum?" Araştırıyorum.

Hayalet gözlerinin yuvarlanma sesi sesinde duyuluyor, "Sadece en yoğun arzular. Genellikle onlar bana ulaşır." "Ooooooh, elbiseler!" diye ciyakladığında daha fazla soru sormak üzereydim.

Preysee yanımdan geçip gidiyor, geniş dolabımı sayısız yeni Kış Rave'inde denemek için elbiseler ve takımlar. Liha her olası kesim ve rengi değerlendirmek için dart atıyor, şüphesiz ne giyeceğime dair seçeneklerimi daraltıyor. Preysee son kol dolusu gösterişli kumaşları da boşalttıktan sonra, Banyo suyunda kullandığım şifalı yağları topluyor.

Preysee kolunu küvete daldırıyor ve tıpayı çıkarıyor, elini geri çekip suyu silkeliyor. "Buna nasıl dayanabildiğini asla anlayamayacağım. Seninki kadar sıcak banyo yapsaydım, hiç derim kalmazdı," diye mırıldanıyor ve ruhun kalıcı buzunu benim gibi hissedemediği için boynumda sürünen ürpertilerle baş başa kalıyorum.

Preysee bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bu aynı Ama Preysee'nin yüzü -ağzının köşesindeki yara izine rağmen- her zaman daha sıcaktı ve sanırım Zarr şatosuna taşındığımız andan itibaren ondan hoşlanmamın nedeni de buydu.

Preysee işlemeli rafımdan kokulu bir losyon alıyor ve yatmadan önce cildime masaj yapmak için avucuna biraz sürüyor.

"Oooh, bu bana bir şey hatırlattı," diyor Liha, tekrar kalkanıma sokularak. "Karanlık pazarda, kullananı daha güçlü yapan büyüü bir yağ var. Karşı konulamaz. Preysee'ye söyle bizim için getirsin. Altın bölgede satılıyor. Raven's Elixirs. Söyle ona."

"Ben-" "Söyle ona!"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yani, yetişkin bir insan olmama rağmen gece yarısından sonra kitap koylarında kalmama izin yok ama büyüü bir yağ -ki bu yasalara aykırı- sorun değil öyle mi?"

Burnunu çekiyor. "Buna öncelikler deniyor. Ve tüm bu kitap olayı Güzellik uykusu. Gözlerin yorgunken şeytani görünüyor." Yanağımı dürtüyor. "Ki bu son zamanlarda sık sık oluyor."

Elimi onun havadar varlığında gezdiriyorum. "Gözlerim her zaman şeytani görünür. Mührümüz neredeyse aynı şeyi yaparken neden büyüü bir yağla uğraşalım ki?"

"Mührümüz incelikli. Bu yağ ince değil." Tekrar kokluyor.

Preysee kokulu losyonu boynuma ve omuzlarıma sürerken ben de bornozumun üstünü soyuyorum. Daha önce caster'larla çalıştığından, kendisi bir damara sahip olmasa bile benim sık sık, açıklanamayan burun çekmelerime, göz kırpmalarım ve rastgele kıkırdamalarım alışkın.

Eğer Preysee'ye yağı getirmesini söylemezsem, Liha ben getirene kadar başımın etini yiyecek. Bu yüzden Preysee'den rica ediyorum ve o da Zarr şehrine bir sonraki gidişinde yağı alacağına söz veriyor. Beni aynanın kenarlarında metal güller bulunan siyah mermer makyaj masama oturtuyor ve ıslak saçlarımı toplamaya başlıyor.

"Oooh. Bana bırak." Liha gücünü avucumda topluyor.

Patlayan enerjisi damarlarıma doluyor, yumuşak, yavaş bir elektrik dalgası gibi. Onu içimde tutmaya, *inkâr* etmeye çalışıyorum. Bu tür bir gücün bağımlılık yapıcı niteliğini *inkâr* etmek çok zor ama babam gibi olmayı reddediyorum.

"Kes şunu, yoksa ikimizi de havaya uçuracaksın."

Bastırılmış gücü serbest bırakıyorum. Pembe dumanımızın bir nefesi her bir su küresini ortadan kaldırıyor ve her bir damlayı banyo küvetine geri göndererek saçlarımı Preysee'nin parmaklarında ipeğe dönüştürüyor.

"Bu bizi gerçekten havaya uçurur mu?" Cevabı bilmediğim için kendimi aptal hissediyorum ve sakladığı için babama yine kızıyorum.

Liha iç geçiriyor, *"Hayır, ama oldukça yoğun."*

Preysee saçlarımı sırtımın ortasına kadar örüyor ve Liha Aynanın karşısına geçtiğimde sık sık yapmayı sevdiği gibi, eşsiz İşaretimizi çağırıyor. Filtre yerine oturuyor ve beni aynaya bakan kişi için daha cazip hale getiriyor. Babaminkine kıyasla çok gülünç görünüyor. Onun Mührü beden üzerinde kontrol sağlıyor, kurbanlarını aklı başında kuklalar gibi hareket etmeye zorluyor.

Benim Mührüm kendi gözlerime karşı bile çalışıyor. Yansımada, kaslarım gerçekte olduklarından daha belirgin ve üzerimdeki hava kendinden emin ve sakin. Bir fark daha var ama bunu Liha'ya söylemiyorum.

"Afrina'ya benziyorsun," diyor Liha. Heshena şehvet tanrıçası.

Ona doğru ters ters bakıyorum ve bir başka duman dalgasıyla işaretimizi siliyorum, *"Bunu her seferinde söylüyorsun."*

"Söylemiyorum."

Bu gece ritüelinden etkilenmeyen Preysee, kibirli olanın Liha olduğunu biliyor. Gülümseyerek başını sallıyor. *"Bunu yaptığında hep daha genç görünüyorsun, tıpkı senin hizmetçin olduğum zamanki gibi."*

Saçımı bitirdikten sonra Preysee geceyi geçirmek üzere kendi odasına çekiliyor.

Hançerimi geceliğimin altından kalçama bağlıyorum -korumalarım güvenmiyorum- ve odamdaki oturma alanını kaplayan raflardan çok sayıdaki kitabımdan birini alıyorum. Bacaklarımı koltuğa çekiyorum, ama bir kez olsun Sayfadaki kelimeler düşüncelerimi bastırmaya yetmiyor.

"Sence babam yakında nişanlandığımı açıklar mı?"

Elim kalçama gidiyor ve geceliğimin altında saklı duran hançeri okşuyor.

"Neden beni bekârlığa zorladığını düşünüyorsun? Başka kimse evlenmeyi beklemiyor."

"Eminim yakında öğreneceksin." Sıcak bir hava akımı gibi omzuma yaklaşıyor. *"Umarım nişanlın skandal yaratacak kadar seksidir."*

Bölüm 8

Nizzara

Awomlar her şeyin yaşamına değer verir ve ruhlarla bir bağlantıları olduğu söylenir. Ana Awomları Wala'ya taptıkları için her ne pahasına olursa olsun şiddetten kaçınırlar, barış için çabalarlar ve yaşam alanlarında uyumu barındırırlar. Büyük kıtanın gözünde, onları kölelik için mükemmel kılan da budur.

-Ekonomi ve Ticaret Üzerine İncelemeler

Bir süre sonra, odamın uzun kapısından yumuşak bir tıkırtı geliyor. Kitabımda bir sayfa çeviriyorum. "Girin."

Yisabell içeri bakıyor, beyaz saçları ve buz mavisi gözleri kalenin karanlığıyla yan yana duruyor. On iki yaşındaki haliyle bana bakıyor.

"Ben" -omzunun üzerinden muhafızlarıma doğru bakıyor- "Bu gece için çöp kutularınızı boşaltmaya geldim."

Onu çabucak içeri buyur ediyorum.

Uzun kapıyı arkasından kapatıyor ve bana doğru koşarak sarılıyor. Bırakmadan önce ben de sıkıca sarılıyorum.

"Baban yine mi gitti?" Ana dili olan Awom dilinde söylüyorum. Gözlerinde sadece o gittiğinde olan o gerginlik var.

Başını sallıyor.

Alto, babamın en yakın kölesi, son zamanlarda gittikçe daha fazla ortalıkta görünmüyor.

Ellerini tutuyorum, "Geri dönecek. Sadece Haren'e bağlı kal ve iyi olacaksın."

"Biliyorum." Tekrar başını sallıyor ve buz mavisi gözlerinin arasından süzülen bir gülümsemeyle, "Senin için bir şey yaptım," diyor. Gözleri masanın üzerinde geziniyor.

ve gülümsemesi kayboluyor. "Ama takmak istemezsen anlarım."

"Saçmalama. Göster bana."

Siyah köle kıyafetinin yıpranmış cebinden küçük bir metal yüzük çıkarıyor.

Kuyruğunu kovalayan bir yılan şeklindeki kabaca dövülmüş demir şeridi tutarak, "Bu bir yılan," diyor.

Avucundan alıyorum. "Dönüşümün ve yeniden doğuşun sembolü."

"Takmak zorunda değilsin," diyor. "İnançlarımın krallığınızda bir zayıflık olarak görüldüğünü biliyorum."

Yüzüğü gözlerimin önünde tutuyorum. "Hayata değer vermek seni zayıf yapmaz."

Gülümsüyor. "Yılanlar ya da kurbağalar gibi daha küçük yaşam formları bile mi?" Saçlarını karıştırıyorum. "Onlar bile."

Sanki gökyüzündeki güneşi elimde tutuyormuşum gibi bana bakıyor.

Yutkunuyorum, boğazımda ani bir sıkışma oluyor. Metal yılanı serçe parmağıma geçiriyorum. "Bunu asla çıkarmayacağım."

Karşılığında Yisabell'e bir hediye vermek istiyorum ama kölelerin kişisel eşyalarına izin verilmiyor. Daha önce sessizce yemin ettiğim gibi, tahta geçtiğimde onu ve halkını özgür bırakacağıma yemin ediyorum.

"Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?"

Başını sallıyor, gözleri de gülümsemesi kadar geniş.

"Zarr tahtının her zaman varisi olmadığımı biliyorsun," diyorum. "Senden daha küçükken, babam Zarr piyade generaliyken annemle birlikte Zo sarayında yaşıyordum."

Su katılmamış bir ilgiyle başını eğiyor, solgun, beyaz çilleri gülümsemesinin etrafını sarıyor.

"Bütün saray muhteşemdi ama benim en sevdiğim oda kütüphaneydi. Buraya Zo'nun Feneri diyorlar çünkü her yüzey -her kitabın her omurgası- ışıkla yıkanıyor. Tavandan aşağıya boydan boya binlerce ışık yağıyor. Ve karanlık olduğunda, uzakta yanıp sönen bir gece göğü gibi görünüyor. Bizim gece gökyüzümüz gibi sisli ve bulutlu değil, sana okuduğum gökyüzü gibi - yıldızların ve galaksilerin olduğu başka diyarlardaki gibi."

Gözleri parlıyor. "Benim dilimi konuşmayı orada mı öğrendin? Zo kütüphanesi mi?"

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor, "Bir arkadaşım bana orada öğretti."

Tian'ı düşündüğümde kalbim sarsılıyor, kanıyor ama Yisabell'in hatırı için kederimi belli etmemeye çalışıyorum. Gözlerimin arkasındaki sızıyı tutarken burnuna dokunuyorum.

"Benim hikayem o arkadaşla ilgili, senden biraz daha büyük olan bir Awom çocuğu. Bana, çocuklarını büyütecek hiçbir yeri olmadığı için dünyadan dışlanan ilk anne örümceğin efsanelerini anlattı; onlar için nasıl ipekten bir yuva yarattığını."

Kaşları çatıldı. "Bu hikayeyi zaten biliyorum."

Daha da yaklaşıyorum, "Ama hikâyeyi bana *nasıl* anlattığını sana söylemedim. Yemeklerini yıpranmış bir masa örtüsü karşılığında bazı şato hizmetkârlarıyla takas etmiş.

Kütüphanenin derinliklerinde, bir masanın üzerine örterek onunla bir kale inşa etti. Gizlice

Mutfaktan bisküvi getirdi, kalede yedik ve bana anne örümcekle ilgili her şeyi anlattı."

Liha'nın büyüünün avucumu doldurmasını istiyorum. O da kabul ediyor ve elimden çıkan pembe duman büyük bir örümcek şeklini alıyor.

Yisabell kıkırdıyor, gözleri inanılmaz derecede parlak, duman-örümcek Etrafında sıçırıyor, sonra yıpranmış elbisesinin üstünde. Gülüyor ve sesi yüksek ve güzel, yaz gündönümündeki arplar gibi.

Kapımdan bir ses geliyor ve muhafızlarımın lideri Brunar, "Kölenin işi bitti mi?" diye bağırıyor.

Midem bulanıyor.

Yisabell'in kahkahası kesiliyor, kafası bir ileri bir geri gidip geliyor, çöp kutusunu arıyor.

İşaret ediyorum. "Banyo odamda. Git al onu. Ben onun dikkatini dağıtacağım."

Brunar babama Yisabell'den bahsederse en iyi ihtimalle cezalandırılır. Ya da en kötü ihtimalle sonu Tian gibi olur. Bornozumu sıkıyorum ve odamın kapısını arkamdan kapatarak koridora çıkıyorum.

Yedi silahlı muhafızdan oluşan filom odamın kapısının yanında dizilmiş duruyor ve benim varlığım ile sertleşiyorlar. Dünyevi olmayan soğuk ve karanlık hava bana az önceki ruhun hâlâ burada, pusuya yatmış olduğunu söylüyor. Ruhların geçip gitmesine alışkınım ama ondan yayılan güç karşısında avuçlarım nemleniyor, sanki zemin onun varlığıyla çatlıyor.

Babamınki gibi bir güç.

Kalçamdaki hançeri çekip Brunar'ın boynuna dayıyorum.

"Sesine dikkat et Brunar, çünkü odama döndükten sonra duyarsam

_"

Hançeri boynundaki kirli sakalın derinliklerine bastırarak kan dökme noktasını test ediyorum. "Bir daha kimsenin duymayacağından emin olacağım. Anladın mı?"

Gözlerimi kaçırıyor.

Onu asla öldürmem ama Brunar bunu bilmiyor. Gözleri dikkatle yerde duruyor. "Evet, Prensese."

"Güzel. Şimdi bir işe yara ve köleyi ait olduğu yere, odasına geri götür."

Yisabell tanıdığım en cesur on iki yaşındaki çocuklardan biri ve karanlıkta mükemmel bir şekilde görebilmesine rağmen, bu kalenin karanlık koridorlarında yalnız olmak onu korkutuyor.

Brunar'ın muhafızlarından ikisi Yisabell'e eşlik etmek için düzeni bozuyor, her iki tarafta birer tane. Her biri bir kolundan tutup gereğinden fazla sertçe çekerek atık torbasını düşürmesini sağlıyor. İçimde öfke kaynıyor ama onu tehlikeye atmadan bir şey söyleyemiyorum. Onlar onu götürmeden önce temizlemek için acele ediyor.

Arkamdaki soğuk derinleşiyor ve yemin ederim, karanlık ruh "*Seni zalim küçük canavar*" diye homurdanırken bir yerlerden buz kırılıyor.

Korkumu da diğer her şey gibi bastırıyorum ve omzumun üzerinden koridorun çıkmaz sokağına, muhafızlarımın başlarının üzerinde karanlık ruhun gezindiği yere bakıyorum. Hançerimi yukarı kaldırarak, bıçağını onun soğuk ruhunun bulunduğu yere doğrultuyorum.

Esans havayı sislendirir.

"Tekrar söyle. Sana meydan okuyorum."

Ben öfkemi kontrol etmeye çalışıp başaramayarak odama geri dönerken sis şaşırmış gibi sertleşiyor ama başka bir ses çıkarmıyor.

Liha her zamanki gibi dedikodulara kulak misafiri olmak için geceyi terk ediyor.

Hizmetçilerin konuşmaları. O gittiği ve etrafta kimse olmadığı anda, bana en yakın şeyi tekmeliyorum: Okuma koltuğumu.

Sandalye taş zeminde kaymaya başlayınca, odanın bir ucundan diğer ucuna daha tatmin edici bir fırlatma yerine, arkalığından tutup sinirli bir çığlık atarak yere fırlatıyorum ve bitmek bilmeyen öfkemi kusuyorum.

Bir muhafız kapıma vuruyor. "Her şey yolunda mı, Prensese?"

"İyiyim" demeden önce üçe kadar sayarken tırnaklarım avuç içlerimi ısırtıyor.

Öfkemi kontrol etmekte babamdan daha iyi olmadığım için utanarak ters dönmüş sandalyenin yanına yığılıyorum. Derin nefes alma egzersizlerinden sonra ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sandalyenin altına siyah bir dikdörtgen şekli saplanıyor

gözüme çarptı. Küçük siyah bir günlük sandalyenin altında saklanıyor. Çekiyor

çıkardım ve elimde ters çevirdiğimde üzerinde ne bir isim ne de bir işaret buldum. Eğildim.

yumuşak deri sırtını okşuyor ve sayfaları başparmağımla havalandırıyorum.

Zarif el yazısıyla yazılmış sayfaları çevirirken kitaptan tozlar yükseliyor.

Merakla ilk sayfayı çeviriyorum ve utanmadan içine dalıyorum.

Günlük: Sayfa 1

Manipülasyonun gücü gerçekten de üç şeyin anlaşılmasına dayanır: Bir kişinin gücü, zayıflığı ve güdüsü. Bunlardan herhangi birini biliyorsanız, ciddi bir silahınız var demektir, çünkü her deneyimli manipülatör bilir: Hepsi iç içe geçmiştir.

Güçlü yanlar zayıflıklardır.

Zayıflıklar güçlü yanlardır.

Ve güdüler her kelimeyi ve eylemi yönlendirir.

Bu günlüğümü ele alalım.

Güdülere gelince, burası sırlarımı döktüğüm bir yer.

Bir araya getirip analiz etmem için belgelenmiş kanıtlar içeriyor - ama aynı zamanda biri onu bulursa en büyük savunmasızlığım.

Bu yüzden zehir ve kalıcı, aktarılabilir mürekkeple kaplı.

Bu yüzden, eğer seni kalemin etrafında mürekkepli ellerle dolaşırken görürsem, zehirden önce seni öldürürüm.

-Lo

Sefil kitabı düşürüp tekmeleyerek kendimden uzaklaştırıyorum ama artık çok geç. Parmaklarım siyah mürekkebe bulandı. Oda dönmeye başlıyor, zehir çoktan derime işlemiş ve beni hızla hasta ediyor.

Bölüm 9

Dagen

Beni *duydu*.

Sesimi yansıtmadığımdan eminim. Bunu yapmak için çok fazla enerji gerekir, Sözlerimi Heshena alemine itmeye çalışmak gibi. Farklı boyutlar, farklı frekanslar.

Canavar süzülerek odasına geri dönüyor. Sayısız asi infazında neşeyle gülümsediği anıları izledikten sonra, onu gölge kılıcımla öldürebilmeyi isterdim. Ama hayır, ona yaklaşmalı, güvenini kazanmalıyım.

Onunla bağ kurmalıyım.

Nizzara hakkında daha fazla bilgi toplamak için alt katlara iniyor, kale çalışanlarının konuşmalarını dinliyorum. Daha fazlasını buluyorum Lola'nın kaçıp kaçmadığını, isyancılarla birlikte olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Koridorlarda uçarken, Mazzar'ın en büyük kızı Tarella'yı yakalıyorum, ismine anılardan aşına oldum, eğitim odasına gizlice giriyor, ben de takip ediyorum.

Anıları Nizzara'nın dövüşleriyle dolup taşıyor ve dövüşürken canavarın düpedüz büyüleyici olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Görünüşe göre Tarella, Nizzara'nın yaptığı her düelloyu izlemiş. Her güzel ve vahşi anı gözümün önünden geçerken, Nizzara'nın hiç düello kaybedip kaybetmediğini merak etmeye başlıyorum, çünkü bir tane bile bulamıyorum. Ringde bedenini kullanmadığı bir tane var ama lanet olsun, o olmadan da adamı alt etmeyi başarmış.

Tam Tarella'nın anılarından bir şeyler çıkarmak üzereydim ki, bu öğleden sonraya ait yeni bir anıya geldi.

Nizzara bu eğitim odasında, elinde uzun kılıcıyla piyade generaliyle dövüşüyor. Buna kavga bile diyemem. Adam onun seviyesinin çok üstünde. onu yok eder. Böyle dövüşebilmesi için onu hangi alemin çiğneyip tükürdüğünü merak ediyorum.

Nizzara'nın pes etmesini ya da bayılmasını bekliyorum ama o ayağa kalkmaya devam ediyor, gözlerinde eskisinden daha fazla ateş var. Kana, kırık parmaklara ve titreyen kollara rağmen dövüşüyor.

Ve
dövüşüyor.

Ve
dövüşüyor.

Tarella'nın duyguları benimkileri bastırıyor. Hayranlık. Kıskançlık. Acı. Hançerlerini çıkarıyor ve gemisiyle atış talimleri yapıyor, onları hedeflere fırlatıyor. Bir hançerin üzerinden ters takla atmayı deniyor ama yarı yolda ürküyor ve omzunun üzerine düşüyor. Eğitim odasından hışımla çıkmadan önce, hançerleri taş duvarlara çarparak bir hüsrana uğurluyor. Eğitim odasından önce, hançerleri taş duvarlara çarparak bir hüsrana uğurluyor.

Tarella'nın anıları aracılığıyla Nizzara'yı izledikten sonra, kendimi saf bir ruhun tam olarak ne olduğunu tekrar merak ederken buluyorum. Açıkçası, erdemli bir ruh değil çünkü keskin bir dili olan vahşi küçük bir şey, ama küçük canavar da tam olarak saf *kötülüğü* haykırmıyor. Yine de bir çeşit korkunç olmalı.

Nil beni sadece *sefil* ruhların peşinden gönderir. Kurbanlarım hainler ve katiller, Mazzar gibi, ki o her ikisi de.

Babamın ruh silahlarından biriyle beni öldüren Mazzar. Daha hızlı uçuyorum, uzun karanlık koridorlardan geçiyorum, bir fikir oluşuyor.

Eğer elime bir ruh silahı geçirebilirim, gücümü arttırmak için küçük canavara güvenmeme gerek kalmayacak. Bana yaptığı gibi, Mazzar'ı boş bir noktadan vurabilirim.

Kılıçların, baltaların ve silahların depolandığı cephanelik kanadına ulaşana kadar karanlık koridorlarda geziniyorum. Altı saray muhafızı cephanelik kapısının yanında sırayla duruyor, dördü sırtlarını duvara vermiş, diğer ikisi ise uzun karanlık koridorda bir aşağı bir yukarı volta atıyor.

Havada durmadan önce devasa demir kapının içinde kayboluyor, sıra sıra kılıçların, baltaların, hançerlerin, hatta bir avuç sıradan tüfeğin yanından geçiyorum.

Bir zamanlar kabzaları siyah taşlarla süslü on iki kırmızı tabancayla bezenmiş olan en uzaktaki siyah duvar bomboş.

Her sırayı, her kancayı, silahı ve bıçağı iki kez kontrol ediyorum. Ruh silahı yok.

Salona dönüyorum ve o ruh silahlarına ne olduğunu bulmak için daha fazla anıya bakıyorum, Mazzar'la ilgili elimden geldiğince çok hikayeyi gözden geçiriyorum. İnfazlar. Açlıktan ölen insanlar. Kuduz koşulları. Kadehler dolusu Sık sık öfkelenirken şaraplar boşaltılıyor, masalar devriliyor.

İçimdeki canavar dışarı çıkmaya başlıyor, ben de son muhafızın yanına gidip onun anılarına dalıyorum ve Mazzar'ın olmadığı bir anı buluyorum.

Etrafımda siyah, eğik binalar beliriyor, havada mineral tozu ve pişmiş bisküvi var, kokusu gerçek ekmek gibi değil. Daha çok sıcak toprak gibi ve Çünkü tozun kendisi o kadar yoğun ki, burnumun içini kaplıyor. Askerin yerindeyim, maden tozunun sokakları kaplamadığı altın mahallenin en ucuna, kaleye yakın bir yere doğru koşuyorum. Halktan biri gibi giyinmişim, iki şık hanın arasına sorunsuzca karışan siyah bir binaya giriyorum.

Kırmızı Pelerin, Zarr şehrinin en dış duvarına yakın bir Zarr genelevi.

"Birini dışarı çıkarmak istiyorum," diyor mermer masanın karşısında oturan küçük, pelerinli bir figüre.

"Kim?" Kadın kırmızı kapüşonunun altından fısıldıyor.

Asker omuzlarının üzerinden bakar ve yutkunur. "Kız kardeşim kocası tarafından sakat bırakıldı ve iş bulamıyor."

Pelerinli kadın sertleşiyor. "İsyancıların onu alacağını garanti edemem ama onu biriyle görüştürebilirim. Bu size pahalıya patlar."

Asker başını sallar. "Ne olursa."

"Onu buraya getirin. Elimden geleni yaparım, sonra pazarlık ederiz."

Asker kıvranan bedenlerin arasından geri dönüyor ve kalabalığın arasından fırlayan kahverengi, dalgalı saçların parıltısını yakaladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kadının tıpkı Lo gibi hareket ettiğine yemin edebilirdim.

Bölüm 10

Dagen

Nizzara'nın anısını temizlemek için gece gökyüzüne yükseliyor, insan formuma dönüşüyor ve buz gibi rüzgârla serbest düşüşe geçiyorum. Onunla ilgili her şey hala aklımda, ilahi çiçek kokusu, bal tadı . . . ve sıcaklık. Muhafızların kuru, tatsız anılarını elemek sadece onunkini *daha çok* istememe neden oldu.

Lanet olsun ona.

Altın semtin sokaklarına doğru düşerken gözlerime çarpan saçlarımda buz kristalleşiyor. Buzla dolu bir yola çarpmadan önce ruh formuma geri dönüyorum. Çarpmanın beni *öldürmemesi* canımı yakmayacağı anlamına gelmiyor.

Küçük canavar şiddetli bir şekilde hastalandıktan sonra uyuyordu, ben de isyancılarla bağlantısı olan popüler genelevi kontrol etmeye karar verdim.

Görünüşe göre, uyurken onu gözetlemenin sınırını çiziyorum. Fazla samimi.

Ara sokakların ağızlarında birbirine sokulmuş perişan figürlerin yanından süzülürken, halkımın düşündüğümünden daha kötü durumda olduğunu fark ediyorum. Bronz olması gereken tenleri solgun, gri ve mavi tonlarla yıkanmış. Koyu halkalar boş gözlerini çevreliyor ve hırpalanmış giysiler kemikli çerçevelerinden sarkıyor. Bekâr bir anne çocuklarını topluyor ve onları kışlık pelerinleri olmadan kış sokaklarında koşuşturuyor. Yoluma devam ediyorum, tehlikede olanın ağırlığı omuzlarıma daha da çöküyor. Halkımın iyiliği için özgürlüğümü kazanmalıyım.

Şimdi, Zarr şehrinin en güzel hanlarından ikisinin arasında duran şık siyah binaya bakarken, titreyen çocukları düşünmemeye çalışıyorum, yoksa canavar ortaya çıkacak. İçimdeki ölüm gezgini kontrolü ele aldığı anda kendimi kontrol etmek zor oluyor.

Ayrıca muhafızın hafızasında gördüğümü sandığım kişiye umut vermemeye çalışıyorum.

Kırmızı Pelerin Zarr'daki en güzel dans eden kadınlarla tanınır ve içeri girdiğimde onların güzelliğini Nizzara ile kıyaslamıyorum.

Çünkü o zaman istemeyerek de olsa yanına bile yaklaşamadıklarını kabul etmek zorunda kalırım.

Hastayken bile tam bir afet. Beni çok kızdırıyor.

Masaların arasında mini, cilalı taştan sahneler açılıyor. Kırmızı, gösterişli kıyafetler giyen dansçılar salon boyunca uzun iplere tırmanıp iniyor ve yüksek sesli müziğin içinde kaybolmuş bir şekilde birbirlerine sürtünen müşteri olsun ya da olmasın herkes maske takıyor.

Lo'nun burada olduğunu sanmıyorum ama Mark'ı varken emin olmanın bir yolu yok. Kalabalığı tarıyorum, onun kurnaz bakışlarını ya da kurt gibi varlığını arıyorum. Hiç kimse bu faturaya uyuyor.

Etrafımdaki herkese görünmeden, onun yokluğundaki hayal kırıklığının acısını hissetmemeye çalışarak müessesenin içinde dolanıyorum.

Saatın erken olmasına rağmen işler devam ediyor ve bu işlerin bir kısmı piyade askerleri. Hiçbir maske onların ölümcül boyutlarını ya da askeri Elllerinde kaplar var. Gövdelerinin cilalı bar tezgahının üzerine sarkmasına bakılırsa, muhtemelen dört haftada bir verilen bir hafta sonu iznini kutluyorlar. Anlamlı bir sohbet yakalayamayacağım kadar sarhoş olduklarına karar verdikten sonra, anılarını okumak için zihnimi açıyorum. Bir tanesini yakalayamadan, kızıl saçlı bir kadın başka bir dansçıyla kol kola süzülerek yanlarından geçiyor. Yüksek ve boğucu sesi, muhafızın anısındaki pelerinli asi kadınla aynı. Ana sahnenin arkasında kayboluyorlar. Ben de takip ediyorum.

Ona ulaştığımda kızıl saçlı kadın dudaklarını saçlarıyla aynı renge boyuyordu.

"Seni asilere götürebilirim," diye fısıldıyor diğer dansçıya. "Sayıları artıyor ve güçlü bir liderleri var. Onlarla bağlantı kurmana yardım edebilirim."

Daha şehvetli dansçı fısıldamadan önce soyunma odasına bakıyor, "Buraya borcum var. Kız kardeşim ve ailesi sadece birkaç

blok ötede. Bu işi halletmeden gidersem Red'in onlara ne yapacağını biliyorsun."

Kızılın mavi gözleri sertleşti. "Bunun olmasına izin vermem."

Arkadaşının gözlerinden yaşlar süzülüyor. Daha fazla dansçı saçlarını ve makyajlarını düzeltmek için içeri giriyor ve konuşma sona eriyor. Kızıl saçlı kadının anılarına ulaşmaya çalışıyorum ama anıları bir garip. Sanki onları sansürlemiş gibi sadece bazılarına ulaşabiliyorum. Tabii ki, mevcut olanlar işe yaramaz.

Tam başka bir odaya gitmek üzereydim ki bir baston keskin bir sesle yere çarptı ve perdeler açılarak kırmızı maskeli uzun boylu bir adam ortaya çıktı. Aynaların önünde duran kızların arasından geçerken tüm kadınlar kaskatı kesilir. Adam

Kızıl saçlı kızın arkasında durur ve yanına eğilir, maskesi yansımada onunkiyle aynıdır.

"Benim tatlı Helina'm," diye fısıldıyor.

Kadın makyaj masasının altındaki kucüğünü

yumrukluyor. "Neden sahne için giyindin? Hmm?"

"Sahne için programlandım, Red."

Gözlerini kırıştırtıyor ve yakut buklelerinden birini parmağının etrafında döndürüyor. "Korkarım başka bir yerde programım var. Eğer hâlâ sözümüzü yerine getirmemi istiyorsan anlaşıma."

Anılarına uzanıyorum, ama ikisinden de hiçbir şey gelmiyor, sanki zihinleri karanlık bir boşlukla kaplanmış gibi.

Helina yüz boyasını makyaj masasının üzerine bıraktı ve mekanik bir şekilde Başını eğerek onu odadan çıkarken takip ediyor. Onları, kırmızı tüyler içindeki bir dansçının gerçek boyutlu bir resminin bulunduğu sahne arkası duvarına kadar takip ediyorum.

Koyu renk alnında piercing olan bir fedai devasa resim çerçevesinin yanında duruyor. Teni diğerlerinden bir ton daha koyu. Standart bir tabancası ve kendini beğenmiş havasıyla bana hemen Zo'dan birini hatırlatıyor. Onların krallığı kılıç yerine tabancayı tercih eden tek krallık. Ancak, hak sahibi olma sorunları olan tek krallık onlar *değil*.

Red yaklaşırken fedainin çenesi esniyor. Tabloyu çeker; tablo bir kapı gibi koridora açılır ve gizli bir oda ve salon labirentini ortaya çıkarır.

Helina ve Red içeri girdikten sonra fedai tabloyu kapatır.

Red, Helina'nın kolundan tutup onu loş koridordan aşağıya, büyük bir yatağı olan bir odaya çeker.

"Silah sevkiyatım nerede, Helina?"

Helina doğruldu, kolları iki yanında kaskatı kesilmişti. "İkmal kamyonları dün gece haydutlar tarafından basıldı. Mazzar'ın piyadeleri bulmadan önce ortalığı temizliyoruz. Silahlarınızı yarın alacaksınız."

Adam silahını komodinin üzerine koyuyor ve kadının gözleri bu hareket üzerine daralıyor. "Diğer İlk Yapım Gemi nerede, Kızıl? Bilgi için silahlar.

Bu
anlaşmaydı."

Kıpkırmızı maskesinin altından alaycı bir sırıtış belirdi. "Senin ve Jasper'ın etrafta dolanıp durduğunuz Barrens'ta değil."

Yakasının üst düğmelerini açıyor ve Helina bir adım geri çekiliyor.

"Bize tam yerini söylemeyi kabul etmiştin." Bir adım daha geri çekildi.

"Helina, Jasper'la birlikte karlı ve acı dolu bir çizgide sallanıyorsunuz. kışım." Bir düğme daha ilikliyor. "Bu hafta gecikme ücreti alacağım." "Zarr'dan olmadığınızı biliyoruz. Bu işi rapor edeceğiz."

Kolundan tutup onu yatağa çekiyor ve kırmızı dansçı üniformasını yırtıyor. "Gördün mü?" diye dişlerini gıcırdatıyor kadın onun altında çırpınırken.

"Kışımın ağrısı."

"Jasper-"

Yüzüne bir tokat atar. "Akıl oyunları bana dokunamaz. Bu kadar alay yeter Helina." Kızın askılı kıyafetini tutuyor ve dikiş yerlerinden yırtarak parçalıyor. "Sen benim dansçımsın ve sana
_"

Arkasında cisimleniyorum ve kolumu boynuna dolayarak, bilinçli olarak yapmaya karar vermeden önce nefes yolunu kesiyorum.

Kapanan bir tabutu döven bir adam gibi bana karşı pençeleri ve çırpınışlarıyla şaşkınlığı boğazında düğümleniyor. Komodine doğru uzanıyor, Parmakları beyaz fiçiyı sıyrıyordu, ulaşamayacağı bir yerde.

Bunun ona bir faydası olmazdı.

Onu öldürmek ve ruhunun gideceği yere gitmesine izin vermek yerine, yumruğumu sırtına batırıyorum ve karanlık sefil ruhunu içime çekiyorum, gücünün uzuvlarımı bir güç ve kuvvet patlamasıyla doldurmasına izin veriyorum. Parçalanıyor ve ruhu yok olurken son çılgılığı serbest kalıyor.

Ne kadar sık beslenirsem besleneyim, açlığım asla tam olarak doymaz. Cesedini yere bırakıyorum ve bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Helina'nın gözleri kocaman oldu. Kendini yatağa doğru çekerek önce Red'in cansız bedenine, sonra da bana baktı.

"Sen-sen-sen"

En son anısını izliyorum, adamı doğal olmayan bir şekilde öldürdüğümü görmediğinden emin oluyorum. Onun bakış açısından, onu boğdum.

Ölümlüler ruhları göremez ya da duyamaz ama Nizzara beni duyduktan sonra emin olmak zorundayım.

Canavarı tekrar bağlamak en zor kısmı. Daha fazlası için hırlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, yumruklarımı sıkıyorum ve onu dizginliyorum. Sonunda kontrolü tekrar ele aldığımda gözlerimi açıyorum. Kendini benden uzaklaştırırken elleri titriyor.

"Sana zarar vermeyeceğim,"
diyorum. "Sen K-Kral Dag'sın-
"

Sanırım sözümü geri alıyorum. Gölge kılıcım elimde cisimleşiyor. Eğer bu kadının yaşamasına izin verirsem, bana her şeye mal olabilir.

Kılıcı kaldırıyorum, insani duyguların her yolu donuk ve donmuş.

Helina gözlerini sıkıca kapatıyor ve altın bir bileziği koparıp yere atıyor. "Kızıma verildiğinde üzerinde kan olmasını istemiyorum." Sesi titriyor ama ben duymuyorum; tanıdık altın zincire odaklandığımda dünyam durgunlaşıyor.

"Nereden aldın bunu?" Nefes alıyorum, elime alıyorum.

Helina'nın gözleri sanki ona tokat atmışım gibi kısıldı. "Eğer sorduğun buysa, ben çalmadım. Onun için bilgi takası yaptım."

Bu
Lo'nun.
Ya da
öyleydi.

Altın zinciri yüzüne doğru ittim. "Bunu sana kim verdi?" Ben kılıcı ona doğru itene kadar cevap vermedi.

"Bir adam! Kim olduğunu bilmiyorum-"

"İkinci Yapım Gemi mi takıyordu?" Lo kendini gizlemek için Mührünü kullanmış olabilir.

Başını sallıyor. "Hatırlamıyorum." Kılıcı yaklaşıtıyorum.

"Eldivenler! Eldiven giyyordu!" diye bağırıyor. "Bunun için hangi bilgiyi takas ettin?"

Benden biraz uzaklaştı. "Asi kampları için sevkiyat programını sordu."

"Ve sen de ona söyledin?"

Dişlerini gıcırdatıyor. "Ona saçma bir hikaye anlattım."

"Senin bana anlattığın gibi mi?" Bıçağımı boynunun altına sokuyorum, yaklaşırken bir tutam kızıl saçı koparıyorum.

"Hayır, hayır. Yemin ederim. Sana doğruyu söylüyorum! İsyancıları destekliyorum! Seni destekliyorum!"

"Beni inandır," diye hırladım. Aynı yanlış güven hatasını ikinci kez yapmayacağım.

Yutkunuyor, boynu titreyen şeytan kılıcına çok yakın sallanıyor. "Benim bir kızım var. İsyancı kamplarında yaşıyor. Beş yaşında. Onlara erzak götürüyorum, maaşlarını gönderiyorum. Sevkiyat programını asla bir yabancıya vermem."

Sanki bir işaretmiş gibi, kızını en son ne zaman gördüğünü düşünüyor, bir kızak dolusu erzak teslim ettikten sonra. Helina ile aynı koyu kırmızı saçlara sahip. Adam ve bilezikle ilgili olanı bulana kadar diğer anılarına bakıyorum. Tanımadığım biri ve onun işaretini kullanan Lo olup olmadığını anlayamıyorum.

Kılıcımı boynundan çekmeden önce, "İznim olmadan kim olduğumu birine söylersen seni öldürürüm," diyorum.

Başını sallıyor, kolları hala çıplak göğsünün üzerinde çapraz duruyor.

"Söylemem."

Kılıcımı kınına koyduktan sonra kılıfını omzumdan çıkarıp komodinin üzerine koyuyorum, uzun kollu gömleğimi çıkarıp ona uzatıyorum ve bunun içinde öldüğüm gömlek olduğunu fark ediyorum. Sanki kabul etmezse onu öldürecekmişim gibi kabul ediyor ve ben de giyebilmesi için arkamı dönüyorum.

Bir süre sonra "Artık benimle yüzleşebilirsin" dedi.

Arkamı döndüğümde kollarını kıvırdığını ama sonra tekrar aşağıya düştüğünü görüyorum.

"Size teşekkür ederdim - gerçekten teşekkür ederim - ama çok önemli bir iş görüşmesini mahvettiniz." Gözleri çıplak göğsümü bulmaya devam ediyor, sonra da kollarımı sıvamaya başlayınca uzaklaşıyor.

Kollarımın bir süreden daha uzun bir süre bir maddeye sahip olması çok garip hissettiriyor.

bir dakika ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlamayan başka bir varlıkla sohbet ederken.

"Sana tecavüz etmesini istedin o zaman?"

İrkildi. "Hayır. Bu bir parçası değildi-" İç geçiriyor, "Kızımın güvenliğini ve beslenmesini sağlayan isyancılara yapılan sevkiyatlarla birlikte bu işletmeyi ayakta tutuyor."

Saçları benimkiyle aynı tonda, vücudu benzer yapıda olan ölü adamı inceliyorum. Eğer isyancılara ulaşabilirsem, sadece Lo'yu bulmakla kalmaz, halkıma da yardım edebilirim.

"Sana bir teklifim var Helina. Birini bulmak için yardıma ihtiyacım var ve görünüşe göre maskeli bir adama ihtiyacın var."

Yatağın ucuna doğru kaykıldı ve önce Red'in mermer zemindeki cesedine, sonra da temkinli bir şekilde bana baktı. "Kimi bulacaksın?"

"O bileziğin sahibini." Yutkunuyorum. "Kızına değer veriyorsun. Ben de birine değer veriyorum."

Kapıya bakıyor, gözlerinin ardında derin bir duygu var ama arzular ve zihin aniden tekrar engellenir. Başını sallayarak, "Sana yardım edeceğim." diyor.

"Ben de isyana yardım etmek istiyorum ama *kendim* olarak görünemem. Bu pazarlığı kazanamam ya da kız kardeşimi bulamam bile, burada geçirdiğim zamanı halkıma yardım etmek için kullanmanın yine de buna değeceğine karar verdim. Ve eğer Lola'nın isyana katılma şansı varsa isyancılar . . . Bilmek zorundayım.

Red'in sade tabancasını alıyorum. Mühürlenmemiş, ya da en azından bir mermi atmaktan daha fazlasını yapmasını sağlayacak mücevherler göremiyorum, ama mücevher mühürleme her zaman tam olarak anlayamadığım çok hassas bir zanaat olmuştur.

"Bu etkileşimin ne kadarını duydun?" diye sorduğunda beyaz fıçıda mücevher tozu izi olup olmadığını inceliyorum.

Beyaz varile bakıyorum. "Hepsini."

Sesi soluğu kesildi. "Kayıp İlk Yapılan Gemi'yi merak etmiyor musun?"

Alay ediyorum. "O efsane bir yalan. Onu arayarak zamanını boşa harcıyorsun." Büyük büyükbabam onu aramak için delirdi. Barrens'in çorak olmasının sebebi o.

Odadan çıktığımızda, Red'in maskeli kıyafetini giymiştim.

-Ceketsiz koyu kırmızı bir takım elbise ve Helina buraya nasıl geldiğimi biliyor. Güvenin iki yönlü bir yol olduğunda ısrar etti ve kendi güvenini benimkiyle takas etti.

"Ona bu kadar benzediğine hâlâ inanamıyorum," diyor bana bakarak. Gözlerimin üstündeki kırmızı maskeyi. "Gözlerinizin daha açık renk olması ve sakalınızın biraz daha uzun olması dışında... ve sanırım sesiniz, ama yine de. Benzerlik tedirgin edici."

"Bu fedaiye güvenilebileceğimizden emin misin? Jasper'dı, değil mi?"

Başını sallıyor. "Merak etme, o Mazzar'ı desteklemiyor. Ayrıca, bu plan onsuz yürümez. Jasper Red'in ikinci adamı. Fark edecektir."

"Ama diğer fedailer?" Ben soruyorum.

"Onlara fark etmeleri için bir sebep vermediğin sürece fark etmezler."

Resme yaklaşırken ayak seslerimiz cilalı taş zeminde tıkırdıyor.

"Jasper hangisi?"

Göz ucuyla bana bakıyor. "Alnındaki beyaz çubuğu bir şekilde gözden kaçırırsanız, teni daha koyu, takım elbiseleri daha pahalı ve sözleri her zaman diğerlerinden daha zorlayıcıdır."

Helina resmin arkasına vuruyor ve eli silahlı fedai Kaş piercingi olan Jasper açıyor. Helina'nın bir erkek gömleği giydiğini fark edince gözleri sertleşiyor ama koyu kahverengi bakışları bana yöneldiğinde ifadesini yumuşatıyor.

İçeri girmesi için elimle işaret ediyorum. Jasper yerini alması için başka bir muhafıza sesleniyor ve koridorlarla odalardan oluşan gizli geçide adım atıyor.

Resim bizi kulübün geri kalanından ayırdığında, ona beni takip etmesini işaret ediyorum. Siyah kaşları birbirine çarpıyor ve Helina'ya sert bir bakış fırlatıyor.

Helina ona gülümsüyor ve parmaklarına dokunuyor. "Gel."

Gözleri bir an için hafifçe açılıyor, sonra kapıda karşılaştığım taş suratlı ifadesine geri dönüyor. Bana birini hatırlatıyor ama kim olduğunu tam olarak çıkaramıyorum.

Anılarını okumaya çalışıyorum ama sanki hiç boşluk olmayan pürüzsüz bir duvarı okumaya çalışıyormuşum gibi. Sinirlerim tepeme çıkıyor. İnsanlara güvenmek artık yaptığım bir şey değil.

Lo ikisini de öldürebilirdi.

Jasper bizi odaya kadar takip ediyor, yanımdan geçerken dar kapı aralığı. Red'in halının üzerindeki cansız bedenini görünce kaskatı kesildi ve yavaşça bana döndü.

"Helina bana isyancıları desteklediğini söyledi. Bu doğru mu?" diye sordum.

Jasper gözlerini kısıyor ama Helina'ya doğru bir bakış onu cevap vermeye itiyor. "Onların varlığını umursamıyorum."

Ben de gözlerimi kısıyorum. "Merhum Kral Dagen hakkında ne hatırlıyorsun?"

Helina'ya bir bakış daha. O da başını sallıyor.

"Oldukça acımasız biri olarak bilinirdi."

Çenemi kaldırıyorum. Gençlik yıllarım kan ve şarapla doluydu. Gerisi Lo'ydu.

Jasper'ın kahverengi gözleri kara kaşlarının altında hesap yapmaya başladı.

"Ama babam ve ben ona son kez vergi ödediğimizde, Kral Dagen'a yanlış Ren torbası," diyor, tekrar Helina'ya ve sonra bana bakarak. "Kral Dagen fazladan ren'i kolayca saklayabilirdi, ama borcumuzun üç katı olmasına rağmen asilzadelerine yüksek sesle bunun yeterli olmadığını söyleyerek bize geri attı."

Jasper başını kaldırdı.

Bu yüzden tanıdık geliyor olmalı. Bu vergi ödemesini hatırlıyorum. Saçları hafızamdakinden çok daha koyu, yüz şekli ... farklı. Ama on iki yıl önceydi.

"Mazzar'a herhangi bir bağlılığın var mı?"

Vücudu kaskatı kesildi. "Sadece ödenmesi gereken bir borç." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Borç mu?"

Yere tükürüyor. "Ailemden bir şey aldı."

Ne olduğunu sormayı düşünüyorum ama yüzündeki ifadeden bunun tartışmaya açık olmadığını anlıyorum ve gerçekten umurumda değil.

"Kral Dagen'in neye benzediğini hatırlıyor musun?" diye soruyorum. Başını salladı. "Hatırlıyorum."

Red'in maskesini yüzümden çıkarıyorum. Önümde diz çökmeden önce yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor.

"Majesteleri," diyor.

Bölüm 11

Nizzara

Günlük Sayfa 2

Kardeşim seçilmiş varis olabilir -karizması ve askeri becerileri ölümcül- ama babam bana açıkça belirtti. Dagen Zarr'ın yüzü ve ben de onu tahtta tutan kanlı, aldatıcı elim, çünkü babam ve ben Dagen'in içinde annemden çok fazla şey olduğunu biliyoruz.

-Lo

Kapım çalınıyor ve beni uykumdan uyandırıyor. İçgüdüsel olarak cevap vermesi için Preysee'ye bakıyorum ama bir saat daha benimle ilgilenmeyecek, bu da biraz rahatsız edici. Zehir nihayet sistemimden temizlendiğine göre, parmaklarımdaki siyah lekeyi çıkaracak bir şey biliyor olmasını umuyordum. Vücudum hala öğürmekten bitkin ve halsiz hissediyor.

Ateş, titreme ve vücut kasılmalarını atlattıktan sonra, günlüğe şimşir kanadı katıldığı sonucuna vardım. Çok ölümcül, ama Günlükteki tarih, on altı yıl beni öldürmeyecek kadar etkisini azaltmak için yeterli bir süre. Zehir kesinlikle beni o lanet şeyi okumaktan *caydırmak* içindi ama *Lo* benim nasıl çalıştığımı bilmiyor. Artık inadına yatırım yapıyorum.

Yeni bir okuma eldiveni setine inatla yatırım yaptım.

Kapı tekrar çalınıyor, talepkar ve kaba. Neyse ki Liha kalkanımın içinde, pembe bir duman pufu beni rahat bir kırmızı elbise giydirdi ve saçlarımı geri çekti.

Teşekkür ederim, Liha. Günlüğü bulduğumda benden uzakta olduğu için bundan bahsetmemeye karar verdim. O bir kitap insanı değil ve ben de bir kitap tarafından alt edildiğim için oldukça kızgınım, yani bu bir gurur meselesi.

Kapıyı çekip açtığımda bir çift kesik yeşil göz bana bakıyordu.
Sorren.

"Eğitim yapıyoruz."

Arkasını dönüp uzaklaşıyor ve omzunun üzerinden sesleniyor: "Lanet olası elbisenden başka bir şey giy."

"Belli ki biri sabah insanı değil," diyorum Liha'ya.

"Hmm. Ruh telleri bir garip." "Ruh telleri mi?"

Yürürken Liha'nın gücünü kullanarak dövüş derilerime bürünüyorum: siyah çivili altın rengi deriler ve mürekkepli parmaklarımı gizlemek için uygun eldivenler. Merakımın cansız bir nesne tarafından nasıl cezalandırıldığını açıklamak yerine Liha'nın çalışmalarım sırasında mürekkep döktüğümü varsaymasına izin vermeye karar verdim.

"Her varlığın enerji yayan bir ruhu vardır. Ben onlara iplikçikler diyorum. Diğerleri onlara enerjiler ya da auralar diyebilir. Kişiden yayılan renk izleri gibi görünürler. Benim ruhum pembe. Bu yüzden senin büyücü dumanın pembe."

"Bunu bana hiç söylemedin." Başımı eğiyorum, not almak için can atıyorum, çünkü o asla böyle şeyler hakkında konuşacak havada değil. *"Ruh tellerim ne renk?"*

Sanki cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi duraksıyor. *"Seninkiler çok güzel. Altın, beyaz astarlı . . . Ve siyah girdaplar."*

Son kısımda kaşlarımı çatıyorum. Bunlar benden uzak tuttuğum renkler. *"Bir ölümlünün arzularını böyle mi duyuyorsun? Ruh tellerini mi?"*

"Sana söyledim. Arzular konusunda yetenekli değilim. Arzuların şifresini çözebilmem için çok güçlü olmaları gerekiyor ama seslerini her zaman duyabiliyorum."

Sorren'in ki ürkütücü derecede sessiz. Anlaşılması zor değil, korunmuş değil, sadece sessiz." "Korunmuş derken neyi kastediyorsun?"

"Hiçbir şey kastetmiyorum."

Gözlerimi ona doğru kısıyorum, tonlarındaki farkı biliyorum ve şu anda bana neden bahsettiğimi tam olarak bildiğini söyleyen o çok uygun, *ne* hakkında konuştuğunu bilmiyorum tonunu kullanıyor.

"Liha-"

"İlk altıncı seviye düellonuz altı gün sonra," diyor Sorren, "ve Kralın Düellosu'na katılıp katılmayacağınızı belirleyecek." Antrenman odasının kapısını itiyor. "Eğer turnuvaya katılabilirsen,

ön elemeler dört hafta içinde. Uzun kılıç konusunda acınası olduğun için kral seni bu konuda eğitmemi emretti." Koluma vuruyor. "Yani kas geliştirmek için çalışacaksın."

"Benim kasım var," diye çıkışıyorum. "Ayrıca kas gelişimi altı günden fazla sürer. Bir ay bile-"

"Kas gelişimi mi dedim? Disiplin demek istedim."

Gözlerim ona dikildi. "O bende de var."

"Patlayıcı, plansız öfkelerinize böyle mi diyorsunuz?"

Dişlerimi sıkıyorum, ona saldırmaya hazırım ama o bana sırtını dönüyor ve uzun bir metal çubuğun bulunduğu bir rafa doğru yürüyor ve bana gelmemi işaret ediyor. "Kas geliştirmek için -yani *disiplin* için- *seni* başarısızlık."

Ben isteksizce çubuğa bakarken, yüksekliği köprücük kemiğimle aynı hizaya gelene kadar ayarlıyor.

"Altına gir." "Ne?"

"Artık taklalar ve gösterişli hançer numaraları yok.

Altına gir." Kıpırdamadan önce bara, sonra ona bakıyorum.

Sanki gezegendeki en sinir bozucu şey benmişim gibi nefes nefese kalıyor. "İşte böyle."

Başını eğiyor, barın altına giriyor ve barı omuzlarının arkasına dayıyor, sonra da vücudu kas ve gözdağı yığınının ibaret olan bardan kalkıp uzaklaşıyor.

"Çömeleceksin, hamle yapacaksın, dinleneceksin, tekrarlayacaksın."

Gösteriyor, sonra barı tekrar kaldırıyor ve geri çekiliyor.

Şikayet etmiyorum, çünkü güçle ağırlık kaldırmaktansa kaslarımla ağırlık kaldırmayı tercih ederim, ama babamın beni neden damar antrenmanına zorlamadığını merak ediyorum.

"Neden damar eğitimi değil?"

Yüzü kararıyor. "Çünkü babanın sana karşı bir zaafı var. Çubuğun altına gir."

Gölgelerden başka bir şey göstermeyen gözlerine

bakıyorum. Gözlerimi kısıyorum. "Babam nerede ki?"

Odadaki karanlık titriyor. "Gir. Altına. Barın. Barın."

Yumruklarımı sıktım. "Tamam."

Liha etrafımda dönerken ben barın altına giriyorum ve onu yukarı kaldırıyorum, uzunluğu her iki taraftaki dengemi test ediyor.

"Bu şeyin ağırlığı ne kadar?" Nefes nefese kaldım. "Bir elli. Şimdi çömel."

"Bir elli benim ağırlığımdan fazla. Bu normal değil-" "*Sen* normal değilsin. Şimdi çömel."

Yere çökerken dizlerim titriyor.

"Daha aşağı."

"Beni ezecek."

Bacaklarımın her iki yanında, omuzlarımın üzerinden geçen bara dik uzanan metal çubukları işaret ediyor. "Buna güvenlik çubuğu deniyor ve ben onu kullanmaya niyetliyim."

Ona ters ters bakamayacak kadar yüklüyüm, bu yüzden güvenlik çubuğunu kullanmamaya kararlı bir şekilde olabildiğince alçalıyorum.

"Şimdi, geri çekil."

Bacaklarım titriyor, vücudumu barla birlikte yukarı itiyor ve zar zor ayağa kalkabiliyorum. Her iki tarafa da 10'ar kilo ekliyor. Sonra tekrar yapmamı söylüyor.

Çömelme pozisyonuna düşüyorum, kalçalarım beni yukarı itmek için her şeyini verirken içimden bir inilti kaçıyor. Yavaşça, titreyerek yükseliyorum ve tepeye ulaştığımda nefesimi bırakıyorum.

Bacaklarım fiziksel olarak beni ya da barı tutamayana kadar beni itiyor. Tam ağırlığın altında kalmak üzereyken, barı arkamdan ellerine alıyor ve titreyerek tam boyuma yükselmeme yetecek kadar yardımcı oluyor.

"Tekrar."

Arkamdan beni izlemeye devam ediyor, sadece kaslarım tutulduğunda yardım ediyor. Liha sihirle yardım etmeye çalıştığında, dumanın açılmasını engelleyecek kapasitem yok.

Ayağıma vuruyor. "Büyü yok. Tekrar çömel."

"Yapamam."

Yavaşça bana doğru dönüyor. "Zavallı."

Ona ters ters bakarken öfkem yükseliyor, alnımdan terler boşanıyor.

"Bir gün seninle yerleri sileceğim."

Hayatımda gördüğüm gerçek gülümsemeye en yakın ifadeyle başını eğiyor ve alay ediyor. "Önümüzdeki on iki yıl boyunca her gün antrenman yaparsan olmaz."

Prenses."

Ellerini barın üstüne koyup ağırlık veriyor. "Çok yumuşaksın."

Eklenen dirençten dolayı bağıriyorum, dizlerim bükülmek üzere. "Ben yumuşak değilim," diye bağıriyorum. Altın ve siyah ruh uzaklarda dalgalanıyor.

Yüzüme doğru geliyor, elleri hâlâ omuzlarımda. "Sen yumuşak ve korkaksın."

Dizlerim parçalanıyor ve yere düşüyorum, güvenlik muhafazası vücudumdan birkaç santim ötedeki çubuğu yakalıyor. Üzerime eğilirken tavanda yıldızlar dans ediyor.

"Silah zamanı."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun." Dudakları dişlerinden geri çekiliyor, yüz ifadesi gülümsemek için fazla karanlık. "Ama biraz zaman ver."

Kendimi dik tutamayana kadar beni her kas grubundan geçiriyor. Nefes almak başlı başına bir egzersiz olana kadar. Sonunda ağırlıkların olduğu rafı işaret ediyor ve ben de sallanarak onları yerlerine yerleştiriyorum.

Dönüp bana bir kılıç uzattığını gördüğümde, "Önümüzdeki bir saat antrenman yapacağız," deme cüretini gösterdi.

Ben uyuşuk bir şekilde kılıcı alırken Liha bir gıcırtı çıkarıyor. "Ciddi olamazsın."

Ben hazır olmadan kılıcını savuruyor ve koluma saplıyor. Hayal kırıklığıyla çığlık atarak kılıcı havadan başka bir şeye savurmuyorum.

"Duygularını bile kontrol edemezken, nasıl bir orduyu yönetmeyi bekliyorsun?" diyor, kaçışım çok yavaş olduğunda kılıcını göğsümde keserek.

Ona ayak uydurmaya çalışıp başaramadığım için dizlerim titriyor.

"Kendi gücünden bu kadar korkuyorsan, baban daha da kötüleştğinde yapılması gerekeni nasıl yapacaksın?"

Kılıcını daha hızlı bir şekilde tekrar göğsüme saplıyor.

Geriye doğru eğiliyorum ama bu bir tökezlemeye dönüşüyor ve sert, affetmeyen mindere çarparak düşüyorum. Kılıcı, ucu göğsümün üzerindeki deriye saplanana kadar beni takip ediyor.

"Patlayıcı ve disiplinsizsin."

Daha sert bastırıyor, kılıcın keskin ucu derimi parçalıyor ve derimi deliyor. "Ve sen öldün."

Kılıcını geri çekiyor ve uzaklaşırken bana sırtını dönüyor. Sendeleyerek ayağa kalkıp bir salıncak sallarken odanın kendi nabızı varmış gibi görünüyor. O Kör edici bir hareketle dönüyor ve bacaklarımı altımdan çekip alıyor. Sırt üstü yere düştüm, bıçağı bir kez daha göğsümü buldu.

"Öldüm. Yine öldüm. Tıpkı güç korkunla yüzleşmezsen senin olacağın gibi."

Sırf ona inat, bıraktığında ayağa kalkmıyorum.

Çizmesini boynuma bastırırken karanlık etrafımızda dönüyor, ben öksürene kadar yavaşça daha fazla baskı uyguluyor.

"Lanet olası ölü."

Kılıcımı çekip baldırını kestim. Kan derime sıcıyor, ama irkilmiyor ve bu *beni öldürmesini* engellemiyor, en azından on beş Kılıcımı benden almadan önce birkaç kez daha.

"Dinlen. Yemek ye. Uyu. Birkaç gün sonra görüşürüz." Kılıçları raflarına asıyor. "Ben yokken pratik yap."

Kollarımı kavuşturmaya çalışıyorum, ama bu bile yanlarıma bağlı erişteler için çok fazla. "Gitmen gereken daha önemli bir yer mi var?"

Benden uzaklaşıyor. "Her zaman daha önemli bir yerim vardır."

Kapıdan çıktığında oda daha aydınlık, sanki tüm gölgeleri de yanında götürmüş gibi.

Döndüğümde Yisabell odamdaydı, koltuğumda baş aşağı yatıyordu.

Bana gülümsüyor ve ana dilinde konuşuyor. "Nihayet! Sabahtan beri seni bekliyordum."

Ona gülümsüyorum. "Ne yapıyorsun?"

Awomlara özgü beyaz saçları kıkırdarken yeri gıdıklıyor ve babamla benim de bu nadir, karlı gölgeyi nasıl paylaştığımızı ilk kez merak etmiyorum.

"Babam seni ziyaret edebilmem için gelecek haftaki parti için işlerimi bitirmeme yardım etti."

Kendi kıkırdamama ve beraberinde gelen irkilmeme engel olamıyorum.

"Demek istediğim, baş aşağı ne yapıyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Aptal olmak. Çok sık aptal olamıyorum." Liha kıkırdıyor. "*Bence o da senin aptal olmanı istiyor.*"

Kanlı eldivenlerimi çıkarıp topallayarak karşısındaki koltuğa geçiyorum ve derime bulaşan kurumuş kanı umursamayacak kadar yorgun bir halde baş aşağı ona bakana kadar bacaklarımı ve vücudumu döndürmeyi başarıyorum.

"Ben de aptal olamıyorum," diyorum, ellerimi yüzümün iki yanında yelpazeleyerek, kollarım ölü bir ağırlık gibi hissederek.

Gözleri açılıyor. "Sana verdiğim yüzüğü hâlâ takıyorsun."

Gülümsüyorum. "Sana söyledim. Her zaman takacağım."

Ayağa kalktı. "Bunu sadece kibarlık olsun diye söylediğini sanıyordum. Öyle olsaydın sorun olmazdı."

Baş aşağı duruyorum, hareket edemeyecek kadar bitkinim. "Bu benim için özel."

Beyaz kaşları buz mavisi gözlerinin üzerinde çatılıyor. "Neden? Hiçbir değeri yok ki."

"Bu doğru değil. Bu"-kelimenin çevirisini bilmiyorum, o yüzden kendi dilimde söylüyorum-"sembolik."

Burnu kırılıyor. "*Sembolik* olan nedir?"

"Bir şeyin daha derin bir anlam taşımasıdır."

Doğrulamaya çalışmak yerine, işe yaramaz uzuvlarımla bir yığın halinde yere kayıyorum.

Gülüyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Molan daha ne kadar sürecek?" Kendimi sandalyenin ayaklarına yaslamayı başarak soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Birazdan öğle yemeğini hazırlamaya yardım etmek için mutfığa gitmem gerekiyor." Nasıl öğle yemeği oldu? Midem gurulduyor, tamamen boş. "Daha sonra ziyaret edebilir misin?"

Başını sallıyor. "Grubum bu gece Kış Rave'si için mutfakları hazırlamaya başlamalı, ondan sonra da şatoyu nişanlın için hazırlamamız emredildi."

Nişanlım. Babam henüz kim olduğunu söylemedi ama duyurunun yaklaştığını biliyorum.

Yüzüm bu konuda tam olarak ne hissettiğimi gösteriyor olmalı çünkü Yisabell başını eğiyor. "Heyecanlı değil misin?"

"Sen heyecanlanır mıydın?"

Sanki odamdaki bir şeyi inceliyormuş gibi havaya bakıyor. "Belki."

"Neden?"

Gülümsüyor. "Awomlar yollara inanır ve ben her zaman yolumun neden bir başkasınıninkiyle kesiştiğini merak ederim. Her zaman bir sebep vardır, sen biliyorum."

"Ya geçilmesi gereken kötü bir yolsa?"

"Her kötünün içinde bir iyilik vardır." Bana bakıyor, genç gözleri yaşlanmayan bir bilgelikle parılıyor. "Senin gibi. Sen benim kötünün içindeki iyimsin." Köle kıyafetini fırçalarken gülümsemesi biraz titriyor. "Sana sahip olduğum için gerçekten çok mutluyum."

"Ben de memnunum," diyorum, bunun için bencil hissediyorum, burada benim odamda olması için hayatının nasıl kırıldığını ve parçalandığını düşünüyorum.

İnliyor ve benim yaptığım gibi sandalyesinden yere kayıyor. "Gitmem gerekiyor."

Yerden kalkmama yardım ediyor ve bana sıkıca sarılıyor, bir saniye daha tutuyor. Ona bana sarılan tek kişinin kendisi olduğunu hiç söylemedim. Benim kötülüğümün içindeki iyiliğin de o olduğunu ona hiç söylemedim.

"Ben kraliçe olduğumda özgür olacaksın," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşıyor.

Bırakmadan önce daha sıkı sıkıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Ve çikolatayı denememe izin verecek misin?"

"Tabii ki." Gülüyorum. "*İkimiz de* çikolatayı deneyeceğiz."

O gittiğinde odam boş geliyor. Kendimi temizledikten sonra boşluğu kitaplarla dolduruyor, öğretmenimin bana verdiği soy kitaplarını tekrar okuyorum.

Bölüm 12

Dagen

Küçük canavarı neredeyse bir hafta boyunca aralıklarla izliyorum, günleri özel öğretmen seansları, piyade generaliyle eğitim ve okumaktan oluşuyor. Çok fazla okuma. Farklı krallıklar, ay düzenleri, mitoloji, bilimler, kültürler ve üç krallık boyunca inen soylar hakkında kitaplar.

Umursasaydım, öyle olduğunu düşünebilirdim. Hayır, umurumda değil.

Gözleri ara sıra bana bakıyor ama konuşmuyorum.

Kadife bir sandalyeye gömülmüş, dizlerini yukarı çekmiş, aldatıcı bir şekilde narin görünen parmaklarının arasına bir kitap yerleştirmiş ve sayfalarının üzerinde yükselmeye devam eden akıllı bir bakış. Görünmez olduğumdan emin olmasaydım, bana baktığını söylerdim.

Preysee, yaşlı hizmetçim, hatırladığım kadar güçlü görünüyor, içeri giriyor ve kraliyet arabalarının Nizzara'nın Kralın Düello Turnuvası'ndaki son açık yeri kazanmak için altıncı seviye turundaki ilk düellosu için Megadome'a gitmeye hazır olduğunu duyuruyor.

Nizzara'nın yüzü kızarıyor ve elleri titreyerek kitabını ama onun küçük pembe ruhu arzularını engelliyor. Onun çiçek kokusunu alıyorum ve koruyucu enerjisinin beni engellediğini hissediyorum.

İçim ruhları tüketmek için hiç bitmeyen bir açlıkla kıvrılıyor, bu yüzden balkon duvarına karışıyorum ve kendime çürümüş bir ruh bulmaya gidiyorum.

Bölüm 13

Nizzara

Günlük: Sayfa 3

Krallıklar arasında kurnazlık seviyeleri vardır. Yüzeyde biz kendi işimize bakıyoruz. Zo'lar ve Zem'ler neden kalemizin altında yasadışı, mücevherle birleştirilmiş arabalarımız olduğunu sormazlar ve biz de Zo kralının neden bir oğul sakladığını sormayız. Bunun altında, kurcalamaya değmeyecek başka sırlar da var. Zem'lerin diğer diyarlara boşluk mücevherleri satarak nasıl para kazandıkları gibi diyarlar arası ticaretle ilgili sırlar.

Ya da dördüncü krallığın tüm teknolojimizi nasıl çaldığı gibi çoktan ölmüş sırlar. metinlere göre çok gelişmiş bir diyar olan Tatum diyarı. Bununla birlikte, hilekârlığın en derin seviyesi krallıklarımız arasındaki sessiz, ölümcül savaştır. Bu yüzden dördüncü krallık artık yok. Bu sabah kışlamızda silah hademesi kılığına girmiş on altı yaşındaki bir Zem muhbirini öldürmemin nedeni de bu. Ve yine bu yüzden bu gece Kral Rajim'in adamı kılığında dışarı çıkıyorum. en sevdiği metresi.

-Lo

Megadome, Coliseum'u öğle yemeği niyetine yiyebilir ve seyircileri de öyle. Tavan, orijinal dört kralı temsil eden dört dev sütun tarafından desteklenen dışarıdaki sisin yüksekliğine rakiptir. Bunun üzerinde, Kralın Düello sonrası partileri için ayrılmış meşhur cam tavanlı balo salonu var.

Kalabalık beni bağırان kırmızı suratlardan oluşan duvarlarla çevreliyor, küçük parıltılar gibi uzaktan mücevherler çalıyor. Bu normal sezonun son düellosu ve ringin karşısındaki düşük sıralı Zem düellocusu Kralın Düellosu grubuna girebilmek için benimle dövüşmek zorunda.

"*Vakit geldi,*" diyor Liha, gücünü ellerime akıtarak.

Gücünün içimden geçmesine izin veriyorum, son zamanlarda uyumamı zorlaştıran ve giderek artan kâbusların gözlerimde yarattığı sızıyı görmezden geliyorum.

Uyku, *sefalet*, aynı şey. Dün geceki kâbuslar özellikle kötüydü; yüzü olmayan siyah, yağlı yaratıklarla ve bir türlü rahat bırakamadığım zehirli günlüklerle doluydu.

Bir de diğer sorunum var: Geçen hafta etrafımda dolaşan karanlık ruh.

Şimdi bile burada.

Ama Liha onu görmezden gelmekten memnunsa -ki öyle- ben de memnunum.

Pembe duman etrafımda parlıyor ve siyah derilerim üzerime yapışıyor. Bu çiftin kırmızı dikişleri ve yanlarımdan aşağıya doğru tenimi gösteren şeffaf bir malzemesi var. Kalabalık onay çılgınlıklarıyla bunu yiyor.

"*Bir ölüm tanrısı gibi görünüyorsun,*" diye mırıldanıyor Liha.

Megadome'daki zil daha çok bir siren gibi çalıyor. Tepemde çalıyor ve Zem'deki rakibim gülünç derecede mücevherli kılıcını kaldırıyor.

Alemler arası ticaret. Kimin aklına gelirdi ki?

Liha'nın gücünü çağırmak üzere zihnimi günlükten uzaklaştırıyorum ama rakibim daha hızlı. Mavi dumanı hançerlerimi kınlarından çekip çıkarıyor ve kabzalarına kadar -üst üste- arkamdaki düello direğine saplıyor.

Hay sikeyim.

"İyi şanslar, Küçük Prenses." Saldırmadan önce gülümsüyor, kılıcını kaldırıyor ve gözleri cam gibi, ölümcül bir mavi parlıyor.

Kılıcını savurdu. Kaçıyorum.

Kesiyor. Yan tarafa dönüyorum.

İtiyor. Geri sıçradım, koluma bir kesik aldım. Hızlı ama neyse *ki Sorren kadar* hızlı değil.

Altı umutsuz kaçıştan ve kalçamdaki derin yaradan sonra nefesim kesildi.

Sorren haklıydı. Burada farklı bir ritim var.

"*Beni kullanmayı unutma,*" diyor Liha, karnıma doğru savrulan kılıcı engellerken.

Kurallar. Doğru ya. Onun gücünü avuçlarıma çağırıyorum. Hançerlerimi çıkarmak yerine yokluğa karışmalarını sağlıyorum.

"*Onları kendi boyutlarında tut, böylece seni tekrar silahsızlandıramaz.*"

"*Gücü elimde tutmamı mı istiyorsun?*" Ben soruyorum. Ne kadar süre yay teli gibi gergin tutacaksın?

Liha asıl endişelendiğim şeyin ne olduğunu biliyor. *"Hançerlerini ondan uzak tutmazsan, seni tekrar tekrar etkisiz hale getirir."*

Rakibim yaklaşıyor, bıçağını kaburgalarımın doğru tekrar saplarken gözleri mavi, canlı bir alev gibi parlıyor.

Uzaklardaki hançerlerimden birini elime alıyorum ve kırmızı mücevherli derisinin desteklenmediği kolunun altındaki hassas bölgeye saplıyorum. Dudaklarından bir acı çığlığı kaçıyor ve gözleri bana yeniden odaklandığında, yuvalarında iki mavi taş gibiler.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. *"Öldürün onu."* Bu onun sesi ama değil. Kanım dondu. *"Liha-"*

"Ele geçirilmiş," diye tıslıyor.

Hareketleri aniden farklılaşıyor, ruhuna ait oluyor. Çizmesini göğsüme geçirmeden hemen önce başı eğiliyor. Geriye doğru fırlatıldığında, görünmez bir güç dalgası üzerime çığ gibi düşüyor. Sırtım ve başım mindere öyle sert çarpıyor ki kulaklarım çınlıyor ve Megadome kararıyor.

İlk kez, ele geçirilmiş bir büyücünün gücüne tanık oluyorum. *"Nizzara!"*

Liha'nın sesi panik içinde, ama aynı zamanda sanki kapana kısılmışım gibi bozuk

Görünmez kar katmanlarının altında, kaburgalarımı eziyor ve başıma baskı yapıyordu. *"Ele geçirilmiş büyücüler hareket eden büyüye bağlı değildir! Onların gücü -"*

Rakibim gülümseyerek üzerime eğilirken, ben onun boyun eğmez, görünmez gücünün altında sıkışmış durumdayım. Seyirciler, altında sıkışıp kaldığım görünmez maddenin üzerinde çığlık atan isyankâr bir canavar.

"Onu öldürmek zorundasın. Tek yolu bu."

Ben bile hikayeleri duydum. Bir büyücü çok fazla ele geçirildiğinde, sadece kafasını kesmek iğrençliği sona erdirebilir.

"Yapmayacağı

m!"

"Nizzara-"

"Gemisini keseceğim."

"Çok ileri gitmişlerse bu işe yaramaz. Öldürmek istemediğini biliyorum ama öldürmezsen o seni öldürecek."

Rakibim kolumu yakaladı ve kılıcını omzuma sapladı.

Benden bir çığlık yükseliyor, kılıcı hala iyileşmekte olan sinirlerimi kesip büküyor. Her zaman olduğu gibi boynumda ve kulaklarımda kaynayan öfke yükseliyor. Ama bu sefer Liha'nın gücü hâlâ içimde dolaşıyor.

İki yüksek reaktif maddeyi karıştırıp patlamamalarını beklemek gibi bir şey bu. Rakibim bıçağını geri çekiyor, ıslak, metalik bir ses çıkarıyor, sonra duruyor, gülümsüyor ve aynı noktaya geri saplıyor, gücü beni hala mindere sabitliyor. Kör edici bir acı etrafımdaki dünyayı karartıyor. Tuhaf, altın ruh uzaktan titriyor, ışığı çok parlak, karanlık noktalarla beneklenmiş, tribünlere yayılıyor.

"Ele geçirildiğini saklamaya çalışıyor!" Liha kafamın içinde bağılıyor. *"Bu yüzden bu işi uzatıyor."*

Dişlerimi sıkıyorum ve Liha'nın gücünü serbest bırakıyorum, kontrolü ele geçirmeye çalışan akışı frenlemeye çalışıyorum.

Hâlâ kanlı minderi, arenayı, rakibimi görebiliyorum ama bu gücün sarhoş edici hissi gözümü kör ediyor.

Pembe duman yükseğe ve genişliğe fişkırıyor, kılıcını omzumdan çekip kendi omzuna doğru savuruyor, o kadar sert ve hızlı ki ayakları yerden kesiliyor.

Sakatlayıcı gücü benden kurtulduğunda, kabzasının yarısı omzuna gömülmüş kendi kılıcı tarafından kazığa oturtulduğunu görmek için ayağa kalkıyorum.

"Kendini tuttuğunu biliyordum," diyor Liha, son derece memnun bir şekilde. Kendimden nefret etmek beni dalga dalga vuruyor.

Öfkeye ve güce kolayca teslim oluyorum.

Liha'nın gücü içimde düğümlenip geriliyor, hançerlerimi hâlâ ayrı boyutlarda tutuyor. Hançerlerimi hatırlıyorum, biri hariç hepsini kınına sokuyorum, sonuncusunun elimde cisimlenmesine izin veriyorum. Gücün sarhoş edici akışı azalıyor ama omzumu ve gövdemi kavuran acı azalmıyor.

Öfkem de azalmıyor.

Rakibimin yarı baygın bedenine doğru süzülüyorum ve onun seviyesine kadar eğiliyorum. Gözlerini görmem gerek. Taş gibi olan gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor.

küreler gözlere geri döner. Taşlara.

Boynumu bir mengene gibi kavıyor, tırnakları derimi deliyor. Kan, patlamak üzere olan lav gibi kulaklarımda zonkluyor. Altın ve siyah dallar zeminden fişkırarak dokunulmak için yalvarıyor. Parmaklarımı gıdıklıyor-

Dizimi karnına gömüyorum ve siyah hançerimi kolunun altına saplıyorum, parçalıyorum ve büküyorum. Bir çığlıkla yere yığılıyor, gözleri tekrar yumuşuyor.

Binlerce coşkulu taraftar çığlık atıyor ama metalin kanı ve kasları keserken çıkardığı ses her nasılsa daha yüksek.

Başka bir bıçak çekiyorum, parmaklarını geriye doğru çekiyorum ve orta parmağını kesiyorum.

Bir çığlık sesi havayı yırtıyor, parmağı tamamen kopar kopmaz ruhu bana doğru kayıyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin. Bu hayatta ya da başka bir hayatta. Paaaayyy." Megadome'dan spiraller çizerek çıkmadan önce küçülüyor ve soluyor.

Rakibimin kılıcı omzundan belli bir açıyla çıkıntı yapıyor. Onu neredeyse öldürüyordum.

Bir anlığına göğsüne nişan almış, kılıcı çarpan kalbine saplamayı planlamıştım. Yemin ederim nabzının beni işaret ederek attığını duymuştum.

Bölüm 14

Dagen

Nizzara'nın giriş düellosundan uzun zaman sonra, sığınacak yeri olmayan hasta insanlarla dolu sokaklardan dönerek kalemin duvarları arasında süzülüyorum. Kendimi iki ana salonun köşesinde konuşlanmış üç muhafızın üzerinde bulana kadar anıları okuyarak koridorlarda geziniyorum. Bir muhafızın anısına dalmış, küçük canavarın değirmen işçilerinden para talep edişini izliyordum ki, yukarıdan gelen bir çığlık beni görüntüden uzaklaştırdı.

Bir muhafız, "Yerinizde kalın," diyor. "Ben kontrol edeceğim."

Diğer gardiyanlar başlarını sallıyor ve o çıkarken pozisyonlarını onu dışarıda bırakacak şekilde ayarlıyorlar. Onu koridorda takip ediyorum ve Nizzara'nın odalarına doğru dönen dev merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"Prensesin kâbuslarından biri daha mı?" Muhafız kulenin en üst iki basamağına ulaştığında sesleniyor.

Nizzara'nın gece nöbetindeki yüksek muhafız, "Evet, korkarım daha da kötüleşiyorlar," der.

Merdivendeki muhafız başını sallar ve görev yerine geri döner.

O uyurken casusluk yapmama kuralımı hiçe sayarak kapısından içeri süzülüyorum.

Çünkü küçük canavarın neden korktuğunu bilmek çok işime yarayabilirdi.

Balkon kapısından içeri süzülen gümüş rengi kasvete bakılırsa saat gece yarısı olmalı. Nizzara yan tarafına kıvrılmış uyuyor ve yüzünün, onunla ilgili pek çok anımda gördüğüm o alaycı ifadeye bürünmediği zamanki yumuşaklığı beni şaşırtıyor.

Ayrıca ne giydiğine de takıldım. Daha doğrusu ne kadar *az giydiğine*. İpeksi siyah geceliği bacaklarına kadar uzanıyor, bal rengi kalçalarını sergiliyor ve gece yarısı hançeri gözüne çarpıyor.

Ne kadar da acımasız bir canavar.

Pürüzsüz yanaklarındaki gözyaşlarının parıltısını ve altın ışığını yakalayana kadar kendimi daha yakınımda buluyorum-

Bekle. Silüetini çevreleyen parlak altın ışığı görebiliyorum. Ruhunu. Ağzım kurudu. Onun ruhu . . .

Bu düşünceyi bitiremiyorum.

Muhteşem.

Lanet olsun. Düşüncemi bitirdim.

Yaklaşırsam çürümüş kenarları ve belki de -gerçekten sefil olanlar için- merkezde bir delik bulacağıma eminim.

Eğer ruhunu görebiliyorsam, küçük pembe ruhu gitmiş olmalı. Yaklaşıyorum.

Sessiz gözyaşları burnunun ince köprüsünden akıyor, sonra siyah saten yastık kılıfının içinde kaybolmadan önce yanağından aşağı süzülüyor.

Nil onun ruhunu söküp alamayacağımı söylese de yine de elimi ona uzatıyorum. Onu görebiliyorum. Ben de söküp çıkarabilmeliyim.

Parmaklarım onun ruhunu sıyırdığı anda, altın gözümde patlıyor ve beni içten dışa ısıtıyor. Dişlerimi sıkıp parmaklarımı ruhun içine gömmeye çalışıyorum. lifleri, ama elimin etrafında eriyip gidiyor, tutunacak hiçbir şey sunmuyor.

Altın sıcaklığı dizlerimi zayıflatıyor ve içindeki siyah diğer ruhların siyahına benzemiyor. Zayıf ve çürümüş değil, pürüzsüz ve cilalı. Kırılmaz. Kolumu geri çekiyorum, buz içimi yeniden ele geçirirken ona bakıyorum.

Onu hissettim. Öfkeli, kindar ve özür dilemeyecek kadar vahşi. Onun hakkında bundan daha fazlasını kabul etmeyi reddediyorum.

Yüzüne bakıyorum ve altın anılarının kapısını açıyorum, başka bir zaman ve mekana düşüyorum.

Birdenbire, babası sarhoş bir öfkeyle ona bir şarap şişesi fırlatırken, onun anısında bir duvara yaslanıyorum ve her şeyi onun gözlerinden görüyorum. Bu üstündeki duvara çarparak kırılıyor, kırmızı sıvı aşağı akıyor ve geceliğini ıslatıyor. Kalp ağrısı, şişe göğsümde kırılmış gibi içimi delip geçiyor. Mazzar önüne düşen bir sandalyeyi tekmelerken o kollarını önünde kavuşturuyor.

"Hamile amına koyayım," diye tükürüyor.

Mazzar'ın gümüş Askeri Gemisi elinde ve tüm duvarlar ve sandalyeler beyaz - Zo kalesi, fark ediyorum.

Piyade üniforması giyiyor ve kolunda altın bir kafatası amblemi var. Bu, Mazzar'ın Soriah ile evliliğinin ilk yıllarında olmalı, yani Nizzara -izlediğim bu titreyen perspektif- sadece iki ya da üç yaşında.

Onu kollarının altından tutup duvara yaslıyor, gözleri onunkilerle buluştuğunda yumuşuyor.

Gözyaşları sanki benim gözyaşlarımmış gibi yüzüne akıyor ve adam eldivenli başparmağıyla bir tanesini siliyor. Kalbi korkuyla dolu, ama aynı zamanda inanılmaz, derinliksiz bir sevgi. Hepsini hissediyorum.

"Güçlü olmak ister misin, Nizzara?" diye soruyor, siyah gözleri acı çeken bir babanın bakışıyla beni delip geçiyor. "Cesur olmak ister misin?"

Küçük çenesini yukarı kaldırıyor. "Ben güçlü ve cesurum," diyor, yaşına göre fazla bilgili bir sesle.

Adam gözlerini kapatıyor. "Tanrım, annene çok benziyorsun. Bu acıyı asla hissetmemeni sağlayacağım. Beni duyuyor musun? Dünyayı ayaklarının altına sereceğim."

Başını sallıyor.

"Benim kadar zayıf olmayacaksın." Yumruğunu kıvrıp duvarı yumruklarken eldivenli parmak eklemlerinde taşlar parlıyor ve taşı parçalıyor onun yanında. "Acıyı tadacaksın!" Tekrar vuruyor, yarığı derinleştiriyor. "Korkuyu tanıyacaksın!" Tekrar vuruyor, tekrar ve tekrar, ta ki yumruğu omuzları çöküyor. "Keder seni bulduğunda," diyor yumruğunu beyaz taşın üzerinde kaydırarak. "Onun yüzüne güleceksin, Nizzara."

Bir bağımlı gibi kendimi anılardan çekip çıkarıyorum: kafam güzel ve bunun son kez olduğuna yemin ediyorum, ama sadece anıları *sıcak* olduğu için. Zihninde hangi sahne canlanırsa canlansın, sıcaklar ve ben sıcaklığın nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

Görüşüm geri döndüğünde, o siyah gözler açık ve doğrudan bana bakıyor ve şimdi onun arzularının bana fısıldadığını fark ediyorum.

Ruhunun altın telleri havayı gıdıklıyor, arzularını söylüyor.

". . . *sakin olmak* . . ."

". . . *Kralın Düellosunu kazanmak için* . . ."

". . . *nişanı bitirmek için* . . ."

Daha derin arzuları orada, duyulacak kadar yüksek değil ve anılarının sıcaklığı hala zihnimi bulandırırken, dinlemek için zorlamıyorum.

Bölüm 15

Nizzara

Günlük: Sayfa 4

Dagen bir köleye aşık olduğunu sanıyor ama değil. Kardeşim hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum, kocaman kalbi de dahil. Annemin öldüğü gecenin yaralarını hala sarıyor. Awomların ruhlarla arası iyidir. Bu yüzden Emya şu anda onun için iyi, ama kederini atlattığında, Emya'nın sevdiği kadar şiddetle savaşan birine ihtiyacı olacak. Üzülerek söylüyorum ki nişanlılar havuzu güzel ama hayal kırıklığı yaratıyor.

Kral Rajim'le geçirdiğim zamanlar hep hayal kırıklığı yaratmıştır. Ama bu sefer, yatağındaki tavırlarından daha fazlası vardı. Kralın uyku iksiri nihayet etkisini gösterdikten sonra defterlerine iyice baktım.

Birisi boşluk mücevherlerini çalıyor.

Ah, kurnazlık seviyeleri. Ancak beni endişelendiren şey, Rajim'in hırsızlık yapanın babam olduğunu düşünmesi.

-Lo

Gözlerimi açıyorum, belki de soğuk hava akımı dışında beni uykudan neyin çektiğinden emin değilim. Şafağa daha birkaç saat var ve rüyalarımnda ağlamaktan gözlerim ıslak. Hakkında rüyalar-

Bekle. O burada. Yaklaşan ölüm gibi yerleşmiş, her cilalı yüzeye dokunuyor, etrafımdaki tüm sıcaklığı soluyor. O kadar pigmentli ki, uzaktaki duvara yaslanmış uzun, belirgin formunu seçebiliyorum, hava dış hatlarının etrafında farklı bir şekilde kıvrılıyor. Geçen seferki gibi havada asılı duran bir top değil, *bir adam*.

Duvarı itiyor ve dirseğimin üzerinde durduğum yere doğru ilerliyor. Geceliğim bir omzumdan düşmüş, üzerimi zar zor örtüyordu.

daha utanç verici yanlarım var, ama onu bırakıyorum çünkü o bir alemin lanet olası hayaleti.

"Öbür dünyanda uyuyan kadınları mı gözetliyorsun? Yaşarken hasta bir piç olmalısın."

Daha da yaklaşıyor ve gücünün derinliği tarafından yutuluyorum, sanki geniş, sonsuz bir delik odamda kök salıyor ve her şeyi içine çekiyor. Beni içine çekiyor.

Benim seviyeme eğiliyor, o karanlık, havadar başını eğiyor ve siyah kadife sesi tenimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor. *"Hmm, bir prenses için çok güzel sözler."*

Banyo odasındaki sesini ne kadar unutmaya çalışsam da unutamıyorum. Derin, kadife bir ses. Kulağa fısıldandığında ayak parmaklarını kıvıran türden.

"Gitmeni istiyorum," diyorum.

Karanlık bir kahkaha etrafımdaki havayı kesiyor. *"Bu konuda arzuların oldukça karışık."*

Nefesim kesiliyor, ilk içgüdüm kalçamdaki hançeri tutmak oluyor. İkinci, daha aptalca içgüdüm ise o sesi tekrar duyabilmek için daha fazla kelime söylemek.

"Arzularım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Küçük, pembe arkadaşın gittiğinde arzuların hakkında her şeyi biliyorum. Kralın Düellosu'nu kazanmayı arzuluyorsun. Ben çok güçlüyüm. Bunu yapmana yardım edebilirim, Nizzara."

Tüylerim diken diken oluyor, hepsi onun yüzünden. "Daha fazla güç istemiyorum-"

Aniden ortadan kayboluyor ve odamda soğuk, ürkütücü bir sessizlik bırakıyor. *"Oh, uyanmışsın,"* diyor Liha'nın sesi büyücü kalkanımın içinden.

"Nereledeydin?" diye soruyorum.

"Oynuyorum," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. *"Odan neden buz gibi?"* diye eklemeyen önce aramızda bir sessizlik oluyor.

"O ruh geçti."

Onun sertleştiğini hissediyorum. *"O ruhtan uzak dur,"* diyor. *"O lanetin bir ürünü."* Liha gecenin geri kalanında yanımda kalıyor ama ben yine uyuyamıyorum.

Bölüm 16

Dagen

Gövdesinde kırmızı deri ve ona uygun tüyden bir maske bulunan hizmetli kız, cilalı masanın üzerinde üç kısa amber rom bardağı kaydırıyor.

Jasper kollarını masaya dayamış, masamızı dans eden bedenlerden ve yanıp sönen ışıklardan ayıran kırmızı perdelerin arasından sunucunun gitmesini bekliyor ve karanlık bakışlarını tekrar Helina'ya kaydırıp serçe parmağını onunkine değdiriyor.

Helina içkisinden bir yudum alıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıp deri, kolonya ve puro dumanı kokusunu içime çekiyorum. "Yani siz ikiniz isyancı kamplarına insan mı kaçıırıyordunuz?"

Helina içki beklediğinden daha sertmiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor ama yutkunup başını sallıyor. "İki ya da üç kişiye yardım etmenin Yabancıların kamplarla temasa geçmesi "kaçakçılık" sayılır. Red'in isyancılara malzeme götürmesine yardım ettik. Red bağışlarla ayakta duruyordu ama bazı sevkiyatlar için bize ihtiyacı vardı."

Jasper öne doğru eğilir. "Majesteleri-"

Elimi sallıyorum. "Sadece Dagen ya da etrafta başkaları varsa sanırım *Red*."

Jasper başını sallar. "Kamlara kimseyi kaçıımadım . . ama isyancıları Mazzar'ın piyadelerinin arasına soktum."

"Açıkla," diyorum kadehimi dudaklarıma götürerek. Alemler, tadı güzel.

Dudakları kıvrılıyor. "Geçen yıl, Mazzar'ın piyadelerinden oluşan küçük bir birlik, kuzenim ve benim önderliğimizde Barrens'te bir isyancı ikmal trenini durdurdu." Bir yudum alıyor

romundan. "Zarr piyade askerlerini öldürdük, damarları olan parmaklarını kestik ve üniformalarını çaldık. Şimdi kuzenim ve iki adamı Mazzar'ın yakınında piyade askerleri -gözlerimiz ve kulaklarımız-."

"Mazzar Askeri Gemisi olan herkesi kontrol eder," diyorum. "Ve piyadeler Mazzar'ın yakınındaki kaleye pek sık ayak basmazlar. Sadece general ayak basar. Piyadelerin geri kalanı kalenin bir mil doğusundaki kışlalarda barındırılır."

Jasper'ın çenesi bükülür. "Evet, biliyorum. Ama bir araya getirebildik çok değerli bilgiler." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Askeri Gemiler sadece *açık* emirlere boyun eğerler. Kuzenim ve adamları Mazzar tarafından hiçbir zaman düzgün bir şekilde görevlendirilmedikleri için, Mazzar'a tam ve tereddütsüz sadakat konusunda doğrudan bir emir almadılar."

"Birileri onların sızma olduğunu anlamaz mı?" Ben söylüyorum.

Gözleri evcilleşmemiş bir muziplikle parlıyor. "İşte bu noktada benim uzmanlığım devreye giriyor."

"Hangisi?"

Helina omuzlarının üzerinden, sanki dışarıda kimsenin kalmadığından emin olmak istercesine perdedeki ince açıklığa bakıyor.

Jasper'ın dudaklarında şeytani bir gülümseme yayılıyor, "Zihinleri okuyabilir ve düşünceleri şekillendirebilirim."

"Biri seni zihninde fark etmez mi?" Omuz silkiyor.

"Geçen gece fark etmedin."

Boş bardağı yere koyduğumda bir *tıkırtı* duyuyorum ve Helina bakışlarımın altında irkiliyor. "Açıkla."

"Kral Dagen'a benziyordun ve hikayen de ikna ediciydi ama emin olmam gerekiyordu," diyor Jasper, artık boş olan bardağını çevirerek. Fincanı parmaklarının arasında evirip çevirmesini izlemek o kadar büyüleyici ki, sıkana kadar diğer elinin kolumda olduğunu fark etmiyorum.

Kendi kafamın *içinde*, kendi sesimle, "*Ben bir yarı cadıyım ya da yarı ruhum, hangi çevrede koştuğunuza bağlı olarak. Hepsinin zihnine ulaştım ve her birine dokundum, onları kuzenimin ve adamlarının tanıdık yoldaşlar. Tıpkı sen Red'den kurtulduktan sonra, iddia ettiğin kişi olduğundan emin olmak için zihnine girdiğim gibi.*"

Kolumu bıraktı ve omuz silkti. "Kesin olarak bilmem gerekiyordu. Bugünlerde kimseye güvenemiyorsun."

"Yarı cadı mı?" Öne doğru eğildim. "Sizin sadece kötü şeyler yaptığınızı sanıyordum.

iksirler genellikle yanlış etiketlenir. Büyük büyükbabamın onları bu yüzden yasakladığına inanıyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum.

Eli kadehiyle yuvarlanma numaraları yapmaya devam ederken tehditkâr gülümsemesi geri dönüyor. "Ah, evet. Bazılarımız iksir konusunda yetenekli ama onlar Zathina'nın soyundan gelen yarı ruhlar."

"Kim?"

"Zathina, büyülerin küçük tanrıçası." Elini sallıyor. "Sana bu konuda her şeyi anlatabilecek bir arkadaşım var."

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki, "Zathina'nın elinden çıkan yarı ruhlar genellikle iksirler, hileler, lanetler ya da bu tür şeyler konusunda yeteneklidir."

"Peki sen hangi soydansın?"

Kara gözleri parıldıyor. "Scientia," diyor, "Tanrıça-" "Bilgi," diye bitiriyorum onun yerine.

Başını sallıyor, gözleri yukarı doğru kayıyor. Tam olarak göz devirmesi sayılmaz. "Hayır.

Sen Wala ile karıştırıyorsun. O yaşam ve bilgi tanrıçasıdır. Scientia ise bilinç ve kehanet tanrıçasıdır."

"Çok fazla diyar var, lanet olası tanrılar," diye mırıldanıyorum.

Gülümseyerek çenesini eğiyor ve bir kolunu Helina'nın sandalyesinin arkasına doluyor.

"Böyle güçleri bana neden açıklıyorsun?" diye soruyorum. "Babam seni görür görmez hapse atardı."

Jasper bardağı çevirmeyi bırakır, parmak ekleminin uçurumunda dengede tutar. Önce Helina'ya, sonra tekrar bardağa bakar. "Çünkü zaman farklı." Bardağı yere bırakır. "Aklını gördüm ve sana hizmet etmeyi seçtim."

Helina doğrulur. "Ben de öyle."

İkisine de başımla selam veriyorum, sert, pratik olmayan bir hareket. "Madem bu güce sahipsin, o zaman nasıl oldu da Red'in kontrolü altına girdin?"

Jasper'ın elindeki bardağı sıkıca kavradıktan sonra elinden bırakıyor. "Red yeteneğimi engellemeyi öğrendi." Helina'ya dikkatle bakıyor. "Öğrenmesi çok zor bir beceri ama kendini buna adamaya kararlı olan herkes bunu yapabilir." Kahverengi bakışlarını bana çeviriyor. "Bazı zihinlerle uğraşmak doğal olarak daha zordur. Soğuk ve katı olan seninki gibi. Anılarını ve düşüncelerini görebiliyorum, onlardan bir şeyler öğrenebiliyorum ama onları başkaları gibi *şekillendiremiyorum*."

Helina boğazını temizliyor. "Kızıl aynı zamanda bilgiyi bulma ve kullanma konusunda da yetenekliydi." Yukarıda sallanan glo-gem avizeleri işaret ediyor.

"Bu müessesenin parası gülümsemeler ve iyi duygularla ödenmedi.

biliyorum." Başını sallıyor. "İhtiyacı olduğunda kullanmak üzere sırlar topladı. Her yerde şantaj yapan işbirlikçi pislikler var."

"Mazzar'a hizmet etti mi?"

Helina kıkırdar. "Red'in hizmet ettiği tek kişi kendisi ve asilerdi, teknik olarak Zem'den olmasına rağmen Kral Rajim'e biraz sadakati olabilirdi."

Parmağımı Jasper ve Helina arasında sallıyorum. "Peki, ikinizi burada tutmak için elinde ne vardı?"

Helina'nın gözlerine acı vuruyor. "Kızım. Ben" -gözleri Jasper'ı buluyor, sonra uzaklaşıyor- "onun en kârlı dansçısıydım ve özellikle bana karşı bir şeyler hissediyordu, bu yüzden beni sıkı bir tasma altında tuttu."

Jasper'a bakıyorum, bekliyorum.

Boş bardağına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor: "Onunla kaldım çünkü yararları zararlarından daha ağır basıyordu. Ve onu kısı kacına almıştı."

Helina yüzünü buruşturuyor.

"Bu engelleme tekniği" -parmaklarımı kristal bardağımın kenarında gezdiriyorum- "anılarını *göremememin* nedeni bu mu?"

"Evet." Jasper koltuğunda kayıyor. "Zihnimin duvarlarını o kadar uzun süre yukarıda tuttum ki, bu artık bir alışkanlık oldu. Eğer emredersen girmene izin verebilirim."

İşte o kelime. *Emretmek*. Bu bana babamın, soylularından birine yasadışı bir büyü sattığı için bir yarı cadıyı idam ettiği zamanı hatırlatıyor. Gemili muhafızlarına kadını bu yüzden yavaşça öldürmelerini emretmişti. Büyükbabam gibi babam da birçok yarı-cadı idam etti. Bu küçük iyilik onun türüne olan borcumu ödemek için olabilir.

"Bunu emretmeyeceğim."

Çenesini eğdi.

Zihnim bu bilgiyi gözden geçiriyor. Lo entrikalar çevirmekte her zaman daha iyiydi ama onun bir numaralı kuralı yedek bir plana sahip olmaktı.

"Eğer isterse kuzeninin yardımına ihtiyacım olabilir."

Jasper'ın boğazı düğümlendi. "Saf cadıyı yakalamana yardım etmek için."

Kaşlarım soru sormak için kalktığında şakağına vuruyor. "Ben sadece senin düşüncelerini okudum, hatırladın mı? Ve bu arada, saf ruh ve saf cadı Aynı şey. Dürüst olmak gerekirse, ölüm tanrısının seni zihnindeki prensesi almaya gönderdiğini görmemiş olsaydım, var olduğunu düşündüğün için deli olduğunu söyledim. Bu arada, yapacak."

"Ne-

"Kuzenim. O yapar." Helina'ya bakarken bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Ama güvenlik nedeniyle uygun kanallardan geçmemiz gerekecek." Zeki gözleri bir kez daha bana odaklanıyor. "Ama sizi uyarmalıyım. Kuzenimle aramızdaki mesajlar gecikiyor. Ona ulaşması bir ayı bulabiliyor."

"Teslim edebildiği sürece."

Jasper gülümsüyor ve sivri kaşlarını kaldırıyor. "Aklında tam olarak ne var?"

Parmağımı masaya vuruyorum. "Eğer Nizzara'nın büyücü kalkanına erişim sağlayamazsam, kuzeninin onu kaleden çıkarmasını isteyeceğim ki bu işi zor yoldan halledebileyim."

Jasper sırtıyor. "Zor yol umurumda değil."

"Zor yol nedir?" Helina gözlerini kısarak soruyor.

"Bağlı ruhu onun ruhunu koruyor. Yani, eğer onun büyücü kalkanına giremezsem, bağlanmış ruhunu ortadan kaldırmam gerekecek." Parmaklarımla kesik bir çizgi çiziyorum. "Sonra da ruhunu bana vermesi için onu *zorlayacağım*."

Bir şekilde. Onu ikna edecek kadar önemseydiği bir şey bulmak için zihnime bir not düşüyorum.

Jasper eldivenli parmaklarını oynatıyor. "Artık bildiğin gibi, parmak kesmeye yabancı değilim." Omzumun üzerinde çıkıntı yapan gölge kılıcımın kabzasına doğru başını sallıyor. "Ama neden şimdi cisimlenip kalenin içinde kesmiyorsun?"

"Eğer onun kalkanına girebilirsem, Mazzar'la savaşacak güce sahip olurum." Nil onun gücünün benimkini tamamlayacağını söylerken bunu kastetmiş olmalı. Bir bağdan bahsediyordu. "Ve eğer iş zora girerse, onu kaçırmak Mazzar'ın onu aramaya çıkmasına neden olacak, bu da kaçınılmaz olarak onun işini bitirdiğimde bana avantaj sağlayacak."

Jasper kollarını kavuşturur ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "O kısım için bir ruh silahının olmaması çok kötü, değil mi?"

Yumruklarım kıvrılıyor. "Yerleri değiştirildi."

Jasper başını sallıyor. "Biliyorum. Kuzenim onları bulmaya çalışıyor."

Helina öne doğru eğildi, kaşlarını çatı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Prensese yaklaşmayı, muhtemelen onu *parçalamayı*, kendi babasını öldürmek için yem olarak kullanmayı, sonra da ruhunu Baratrum'a lanetlemeyi planlıyorsun."

Kaslarım boynum ve sırtım boyunca sert kordonlar halinde geriliyor. "Zalimce olduğunu biliyorum ama onlar da öyle," diye homurdanıyorum.

Bakışlarını Jasper'a kaydırıyor, o da sadece omuz silkiyor.

Mermer masa tablasına bir yumruk indiriyorum. "Planı ben de sevmiyorum ama başka seçeneğim yok. Eğer bunu yapmazsam Nil ruhumu paramparça edecek ve halkım Mazzar'ın elinde acı çekmeye devam edecek."

Helina sandalyesine yığılır.

Jasper onun elini okşar, "Kuzenimle yakalamayı ayarlayacağım ama kaleye girebilmek için küçük bir sorun var. O kışlada yaşıyor ve tüm kale girişlerinin sıkı bir şekilde korunduğu bilgisini verdi."

Derin bir nefes alıyorum, göğsümden yayılan buzu kontrol altına almaya çalışıyorum. "Bir giriş tüneli var," diyorum. "Kapıları iki mil geçtikten sonra çorak kayalar. Doğruca kralın odasına gidiyor."

Jasper, ben ona yolu tarif ederken neşelendi. "Ve korumasız mı?" diye soruyor inanamayarak.

Başımı salladım. "Sadece kral için ayrılmış bir tünel. Babam ölüm döşegindeyken bana anlatmıştı. Ben de ölüm döşegindeyken Mazzar'a bundan *bahsetmediğime* eminim."

Alkol midemi yakıp kavuruyor, son damlasına kadar içtiğimde tattan başka bir şey vermiyor. Masadan kalkıp Helina'ya bakıyorum ve bileğindeki bileziğe doğru başımı sallıyorum. Sessiz bir soru, Lo hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğini soruyorum.

Başını hafifçe sallıyor.

"O zaman prensese yaklaşısam iyi olacak."

Bölüm 17

Nizzara

Günlük: Sayfa 5

Hiçbir zaman yumuşakmışım gibi davranmadım. Ama kurnazlık gibi duygusuzluğun da bir seviyesi vardır. Umarım kardeşim benim seviyeme asla ulaşamaz. Sevgilimi öldürdüm çünkü o bir casustu.

Dagen, Zarr halkı için mükemmel bir sembol. Hak edenlere ceza vermekten korkmuyor. Bununla birlikte, biraz daha duygusuz olabilir. Vergi mahkemesinde zor durumdaki bir aileye daha ek süre verirse, iflas edeceğiz. Meteliksiz. Az önce yukarı kıtadan gelen bir Skeeve saldırısını savuşturan piyadelerimizi finanse edemeyeceğiz ve bu beni korkutuyor.

Çizgiyi nereye çekeceğiz?

Bir aileyi zindanlardan kurtarmak mı yoksa binlerce aileyi üzerimize gelen savaşlardan kurtarmak mı?

-Lo

Preysee battaniyelerimi üzerimden atıyor.

"Baban öğleden sonra yola çıkıyor, bu yüzden bu geceki Kış Rave'i için dönene kadar onun yerini sen dolduracaksın."

İnliyorum ve yastığıma gömülüyorum.

Bugün üç aylık dönemin sonu, yani vergi mahkemesi. Midem sanki içimde yılanlar yuvarlanıyormuş gibi kayıyor.

Tebaamızın evine girip onları öldüresiye dövsem ve çıkarken cüzdanlarını boşaltsam daha iyi. En azından bu onlara seyahat zamanından kazandırır.

"Başka bir kalkış mı? Bu sefer nereye gideceğini söyledi mi?"

Preysee'nin sessizliği bana hayır diyor.

Şaşırtıcı değil. Muhtemelen ticaret yollarımızı boğan Skeeves ile uğraşıyordur. Bu yüzden Yisabell ve ben çikolatayı asla deneyemeyebiliriz.

Preysee bana tekrar, "Bu geceki Kış Rave'i için zamanında dönecek," diye garanti veriyor.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru en az acı çekerek sallıyorum. Sorren, omzumdaki tahribata rağmen düellomdan sonra antrenman yapmakta ısrar etti.

Eğer dün yendiğim düelloocu altıncı seviyenin en alt basamağındaysa, yüksek rütbeli düelloocularla dolu turnuvada elimdeki bu kadar gücün cazibesine kapılmadan nasıl savaşıcağım?

Parmak uçları mı?

Preysee yüzümdeki buruşuk ifadeye bakarak, "Yağlarınızı hazırladım," diyor. "Umalım da bu geceki şenliklerden önce yeterli olsunlar."

Onun bal rengi bakışlarına karşılık veriyorum. "Ben acıya alışđım."

Yutkunuyor ve ben ayaklarımın üzerinde sallanırken yanıma yerleşiyor, yardım etmiyor ama orada. "Kuzgun'un İksirleri'nden talep ettiğiniz yağ birkaç gün içinde teslim edilecek," diyor ve kaşlarını çatıyor. "Eğer sevkiyatları ticaret yollarında yine gecikmezse, o zaman sanırım daha uzun sürer."

Varlığıyla beni tekrar şerefleştirdiğinde bu bilgiyi Liha'ya ileteceğim.

Preysee -Rabbim onu korusun- banyoyu hazırlamış bile. Bornozumu çıkardıktan sonra istem dışı bir iniltiyle sıcak suya dalıyorum, nefis sıcaklık dün gecedен kalan tüm kasları eritiyor.

Preysee beni küvetten çıkardıktan sonra gündelik bir elbise giyiyorum. Vergi mahkemesi daha sonra, bu yüzden o tabut gibi elbiseyi giymek zorunda olduğumdan daha fazla giymeyi reddediyorum.

Preysee kırmızı bodycon elbisemin arka fermuarını kapatıyor. Basit bir elbise ama eminim babama bir arabadan daha pahalıya mal olmuştur. Olaylardan sonra bana bir şeyler alır. *Bu* elbise çatıdaki olaydan sonra alındı. Keşke giymemeye özen gösterebilsem ama tüm kıyafetlerim onun parasıyla alınıyor.

"Baban kahvaltıya gelmeni istedi," diyor fazla rahat bir ses tonuyla, beni yüzüne çevirirken.

"Bunu neden daha önce söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Yataktan kalkmana ihtiyacım vardı." Ona ters ters bakıyorum.

Gülümsüyor ve beni kulemin yuvarlanan merdivenlerinden aşağıya, üç büyük merdivenden de ana kata indiren korumalarımın yanına götürüyor.

"Hangi düelloocular Kral'ın Düello parantezine girmeyi başardı?" Elleri kabzasında yanımda yürüyen Brunar'a soruyorum. Düelloların son turu Gece geç saatlere kadar Kralın Düellosu yarışmacılarını belirledik ve ben de rakibimin kim olacağını merak ediyorum.

Bakışları ilerideki cilalı zemine sabitleniyor. "Zem'in varisi yurtdışı gezisinden döndü ve dün gece giriş düellosunu kazandı."

Kazem, altıncı seviyenin en iyisi ve turnuvada karşılaşacağım en ölümcül rakip. Yutkunuyorum.

"Başka kimse var mı?"

"Zem krallığının bu yıl turnuvaya katılan dört yeni düelloocusu var. Zo'nun üç önemli düelloocusu var ve geri kalanlar ancak senin üstünde yer alıyor."

Ben mazlumum. Bu yüzden babam Sorren aracılığıyla beni dövüp duruyordu.

Yukarıdaki avizelere yerleştirilmiş beyaz ışıkları yansıtacak şekilde cilalanmış uzun oniks masaya vardığımda babam çoktan kahvaltısını yapıyordu.

Tarella yerinde, çatalını tabağının etrafında kaydırıyor ve annem de ona ayna tutuyor. Yan yana oturduklarında buradaki kız kardeşler gibi görünüyorlar. Siyah saçlar, benimkinden daha koyu bej bir ten ve zengin, kızıl gözler. Onların çevresinde olsaydım onlara daha çok benzeyip benzemeyeceğimi hep merak etmişimdir. Ama babama çok benziyorum.

Babam sabah olmasına rağmen şarabından bir yudum alıyor ve bana avının arkasına tünemiş bir örümceği hatırlatan bir şekilde beni izliyor - siyah, cam gibi gözleriyle zarif ve zehirli.

Yerime oturduğumda, ağrıyan kaslarımdan dolayı hareket edemiyorum. Babam gülümsüyor. "Sorren seni fena benzetti, değil mi?"

Kadehini bırakıyor, mutfak hizmetçisi kapıdan fırlıyor ve önüme midemi bulandıran bir tabak yağlı sosis koyuyor.

"Nişanlandığınızı ilan etmeye hazırım," dedi. Hem benim hem de Tarella'nın kafaları yukarı kalktı.

Babamın sırtışı çok keskin, tavrı neşeli olamayacak kadar gergin. "Hafif Jaxelli'nin ikinci generaliyle evleneceksin."

Tarella'nın yüzü sıkışıyor. "Kimle?"

Zihnim kitaplara ve öğretmenlerin diğer diyarlar ve boyutlar hakkındaki öğretilerine geri dönüyor. "Onlar Xoshbesh Âleminden bir savaşçı türü."

Babama yöneltildiği belli olan soruya cevap verdiğim için bana ters ters bakıyor. Tarella bilimler ve tarih konusunda benim kadar bilgili olmayabilir ama bunun nedeni çok az kişinin rakip olabileceği bir şarkı söyleme sesine sahip olması. Daha sonraki tüm çalışmalarını vokal derslerine adanmıştı.

Burnunu babama doğru kırbaçlıyor. "Alemler arası bir nişan mı? Nasıl? Diyarlar arasında seyahat etmek imkânsız."

Babamın mürekkep rengi gözleri beni yere sabitlemiş, cevap vermemi bekliyor. Tarella isteksizce bakışlarını bana kaydırıyor.

"Eee?"

"Birkaç tür diyarlar arasında kolaylıkla seyahat edebiliyor, Ceil'deki muhafızlar gibi, ama sanırım onların soyu tükendi-"

Tarella gözlerini devirerek ofladı. "Sadede gel."

Ellerim kucagımda yumruk oluyor. "Hem Aydınlık hem de Karanlık Jaxelli Savaşçıları alemler arasında istedikleri gibi hareket edebilirler. Onların gücü ruh gücünden çok daha farklıdır. Elementleri etkileyebilir, evrenle konuşabilir, şekil değiştirebilir ve daha fazlasını yapabilirler."

Tarella'nın çenesi tüylendi. "Madem bu kadar güçlüler, neden tüm diyarları fethetmediler?" Tabağına bir parça et saplıyor ve dişleriyle çatalından koparıyor.

Kendini beğenmiş gülümsemesi Tarella'ya dönük olan babama bakıyorum. "Çok zekice, Tarella."

İltifat karşısında neşeleniyor.

Babam dirseklerini altın kahvaltı tabağının iki yanına dayamış, parmaklarını tabağın üzerinde gezdiriyor. "Çünkü o mizaca sahip değiller." Gülümsemesi dişlerini göstererek genişliyor. "Henüz değil."

Tabağımdaki yağlı eti, yemeyecek olsam da yapacak bir şeyim olsun diye gittikçe daha küçük parçalara ayırıyorum. Ellerim bıçağımın etrafında nemli bir hal alıyor ve kaslarım her saniye daha da geriliyor.

Nişanlı.

Liha şimdi kalkanıma girmeyi seçiyor ve heyecan olduğunu öğrendiğim bir şekilde etrafımda fermuar çekiyor.

"Oooh. Jaxelli erkekleri gerçekten çok lezzetli!"

Babam tabağındaki son sosis parçasına bıçağını saplıyor. "Tarella, Soriah, ikiniz de izinlisiniz."

Anneme bakıyorum, beni babamla yalnız bırakmaması için sessizce yalvarıyorum ama bana doğru dönmüyor bile.

Tarella çiğnemeyi bırakıyor, gözlerini bana dikiyor, sonra yarısı yenmiş tabağından kalkıyor ve iki muhafız tarafından dışarı çıkarılıyor.

Babam önce el değmemiş tabağıma, sonra da bana baktı. "Bugün ben yokum. Vergi mahkemesini denetlemen gerekecek," diyerek konuyu değiştiriyor. "Bu geceki eğlence için döneceğim."

"Neden âlemler arası bir nişan? Bu geleneklere aykırı."

Kıkırdıyor. "Gelenekler umurumda bile değil."

"Neden Jaxelli?"

Ağzını hafifçe çevirdiğinde üzerine bir karanlık çöküyor ve yemin ederim aramızdaki havada nefret kaynıyor.

"Çünkü," diyor bez peçetesini yumruk yaparak, "Jaxelli büyücülerden ve Zem prenslerinden daha güçlü. Hak ettiğinden daha azını kabul etmeyeceğim."

Çatalımı yere bırakıyorum, midemde mide bulandırıcı bir his kök salıyor. "Ordularımızı diyarlar arasında hareket ettirme yetenekleri için onların savaşçılarını piyade hatlarımıza katmak istiyorsun."

Yüzündeki duyguyu siler ve oda aydınlanır gibi olur. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Bulmacanın bir parçası yerine oturur. "Bekârlık-"

Ağzını bez peçesiyle siliyor. "Evet. Jaxelli oldukça züppedir. Bir eş seçmeden önce birbirlerine karışmazlar."

Öfkeli ateş göğsümden içeri giriyor ve beni kırılma noktamın ötesine itiyor. "Ben nişanlanmak istemiyorum!"

Liha, gerginleştğini belli edecek şekilde kalkanımda titreşiyor.

Babam masadan kalkıyor ve kadehinin boş olduğunu fark ediyorum. Tahmin etmem gerekirse, bu sabah içtiği ilk kadeh değil.

"İstemek zayıflar için kullanılan bir kelimedir," diyor yumruklarını sıkarak. "Bir şeyi istemek, onu alacak güce sahip olmadığınız anlamına gelir. Ya da bu durumda, istemediğin şeyi reddetme gücüne sahip olmamak."

Sinme isteğimi bastırıyorum, boynundaki gerginliğe ve gözlerindeki o bakışa bakıyorum. Hepsi de bana bunun kazanacağım bir savaş olmadığını söyleyen uyarı işaretleri, ama inatçı öfkemi ondan alıyorum.

Onun yaptığı gibi ben de masadan kalkıyorum. "Nişanlanmayacağım."

Şarabın etkisiyle korkunç bir şekilde gülümsüyor ve masanın etrafında dönerek benim durduğum yere geliyor. Gözleri siyahın bu tonuna büründüğünde, oda ensemdeki tüyleri diken diken eden bir frekansa büründüğünde, yatıştırmak için çok geç olduğunu anlıyorum.

Liha korkuyla çılglık atıyor ve kalkanımdan dışarı fırlıyor.

Yukarıdan, beni takip eden soğuk ruhu hissediyorum - Babamın eli daha önce pek çok kez olduğu gibi boğazıma gidiyor, sıkıyor ve hava yolumu eziyor.

Korumalarım kaskatı kesiliyor ama hiçbir şey yapmıyorlar.

Korkaklar. Korkularını hissediyorum. O kadar belli ki tadını alabiliyorum. Gümüş kaplar takmasalar bile babama karşı hiçbir şey yapamazlar.

"İstedliğini elde etmek için odadaki en acımasız kişi olman gerektiğini ne zaman anlayacaksın Nizzara?"

Gözlerini kısıyor ve derinlerde bir yerde acı ve pişmanlık titreşiyor. "İstedliğini almak zorundasın!"

Daha sert sıkıyor.

"Nişanlanmak istemiyor musun?" Çenesini kaldırıyor, sesi daha da keskinleşiyor. "O zaman saklanmayı bırak. Bana kim olduğunu göster."

Tutuşu gevşiyor ve yüzü düşüyor. "Çünkü istediğini elde etmenin tek yolu benim cesedimi çiğnemek."

Gözlerinin duruşu, arkasındaki uzak acı ... Sanki onu öldürmemi diliyor gibi.

Kırmızı, sıcak öfke vücudumda dallanıp budaklanıyor ve beni ele geçiriyor. Altın ruh yemek odasının köşesinde titriyor ve içimin derinliklerinde bir güç kıpırdanıyor ama onu görmezden geliyorum. Güç ve öfke babamı bu hale getiren şeydi.

önümde duruyor.

Onun yolundan gitmeyi reddetmem omurgasız olduğum anlamına gelmez. Yüzüne tüküreceğim.

Gözleri soğuk, sert obsidyene döndü. Ve onu kaybeder.

Bölüm 18

Dagen

Kalemin en yüksek kulesindeyim, acı çeken krallığıma bakıyorum ve küçük canavarı *savunmak* için neredeyse Mazzar'a nasıl saldırdığımı düşünüyorum. Ama avladığım ruhlar için üzülmemeye özen gösterdim ve şimdi de buna başlamayı planlamıyorum.

Uzakta, uzak krallıkların üzerindeki sisli havada enerji alanlarından oluşan kubbeler parıldıyor. Dördüncü krallığın geride bıraktığı kalıntılar. Her zaman icatlarının kendilerine has bir sihir olduğunu düşünmüşümdür. Elektrik ve yenilik ustalarıydılar, ama özellikle de teknolojileri ruh silahları gibi mücevherlerle birleştğinde. Ancak ruh silahlarının aksine, bu arkaik enerji alanları, bağlanmış ruhların kullanıcısı olmadan geçmesini engelledikleri için yasal olan birkaç mücevherle birleştirilmiş yaratımdan biridir.

Acaba Lo diğer krallıklardan birinde saklanıyor olabilir mi? Az önce tanık olduğum şeyden sonra, odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden kendimi

Krallığımın sınırından Zo bariyerine kadar.

Krallıklar bana her zaman birbirine kenetlenmiş pasta dilimlerini hatırlatmıştır, Barrens'a ait en büyük kama. Zarr bir tarafta Barrens, diğer tarafta Zo arasında sıkışmış durumda. Zem pastanın kalan kısmını dolduruyor, krallıklarımız merkezde burun buruna buluşuyor.

Babam bana sürekli olarak neden bu şekilde yapılandığımızı anlatırdı. Gücü bölmek için. Zarr tüm kıtamızı koruyan piyadelere, Zem ekonomimizi ayakta tutan değerli taş madenlerine, Zo ise tüm bilgi, tarih ve kehanetlere sahiptir. Hiçbir krallık bir krallığın çöküşünü göze alamaz.

ama bu onları savaşmaktan alıkoymuyor. Şu anda Barrens olarak anılan dördüncü krallıktan öğrendiğimiz gibi.

Dönen desenlerin karşısında cisimleniyorum ve sınırdan geçiyorum.

Enerji üzerime yıkıyor ve rahatlıyorum, güç alanı anılarımı silmeden geçmeme izin veriyor. Bu mücevherle birleştirilmiş teknolojiye her zaman hayret etmişimdir. Ruhlar başka bir diyara geçmekte özgürdür ama krallıktan krallığa geçemezler. Zarr'dan bir ruh başka bir âleme uçup Zo topraklarında yeniden ortaya çıksa bile, Zarr'da geçirdiği zamana dair hiçbir anısı olmayacaktır.

Zo'nun kalesine inerken, kendime ne kadar dikkat ettiğimi hatırladım. doğru tarzlarıdır. Her yüzeyi kaplayan beyaz ve altın; bilgi, saflık ve inceliği simgeliyor. Kral Tigous'un tahtı beyaz taş üzerine altından bir ağdır, arkılığı yukarıya doğru beyaz glo taşlardan oluşan tavana doğru erir. Bir hizmetkâr ona Kral Rajim'in, sıra Zo'larda olmasına rağmen Kral Düellosu ön elemelerine ev sahipliği yapma isteğini bildirirken, Kral Tigous yüzünde sert bir tefekkür maskesiyle tünür.

Tigous, on dört yaşındaki varisi Hollom yanındaki tahtta otururken, "Bırakın Zemler paralarını harcasın," diye söylendi. "Sarhoşluk çılgınlığından sonra temizlik yapmak hiç umurumda olmadı."

Lo'nun bu odaya kaç kez sızdığını, burada hangi sırları ortaya çıkardığını merak ediyorum. Bana hiçbir zaman her şeyi anlatmadı, çünkü krallıklar arasında bir denge vardı. Eğer bir kral diğerlerinden fazla bilgi sahibi olursa, hassas denge bozulabilirdi. Onun görevi tüm bilgilere sahip olmak, savaş çıkarsa savaşmaya hazır olmak ve aynı zamanda savaşın çıkmasını önlemektir.

Ama bana Zo'ya bir bilgin olarak sızmayı tercih ettiğini, çünkü Kral Tigous ve çocuklarından sonra kütüphanelere en çok onların erişimi olduğunu söylemişti.

"Ev sahipliği yapmak istiyorum!" Hollom kollarını kavuşturur. "Onlar *burada* olmadıkça ben hep kutlamaların dışında kalıyorum."

"Senin de zamanın gelecek evlat," diyor Tigous.

Kahverengi saçlı çocuk tahtının ayaklarını tekmeliyor.

Yüksek sesle alay ediyorum. Lo haklıydı. Tigous'un çocukları şımarık veletler.

Hollom sanki beni duymuş gibi başını bana doğru salladı. "Bana arkadaşlık eden tek şey hayaletler! Ne kadar sıkıcı olduklarını biliyor musun? Şanslı ol.

onların vızıltılarını duyamıyorum, baba."

Tigious oğluna döner, "İşte tam da bu yüzden sosyal etkinliklere katılmana izin vermiyorum. Çünkü sıkı dudak sanatını öğrenmemişsin, Hollom."

Hollom sandalyesine yığılırken, beyaz, havasız üniformalı gardiyanlar Tigious'un arkasında göz deviriyorlar.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek bu odadaki anılara uzanıyorum ama zihin bloklarından başka bir şey bulamayınca duruyorum.

Gideli sadece on yıl oldu ama Zo'ların bilgiyi, Zem'lerin mücevherlerini korudukları gibi nasıl koruduklarını çoktan unuttum.

Eğer bir kütüphanede dünyaların sırları bulunsaydı -zihin koruması da dahil -Burada, Zo'nun İşareti'nde.

Bölüm 19

Nizzara

Günlük: Sayfa 6

Babam hasta. Kemikleri ağrıyor ve yemin ederim gerçeklikle bağıını kaybediyor. En azından köle Emya'yı kardeşimden ayırmayı başardı.

Emya kendi adasına gönderildi. Babamın ilişkilerini bitirme isteğine Dagen'ın tek şartı buydu: Dagen eğer Emya özgür olabilir. Onun için en iyisini istiyor. Şimdi, nişanlısıyla altıncı randevusunda - Zem'den bir esmer. Kathreen. Görevini yapıyor ve Kathreen'e bir şans verdi ama Emya eve dönmek istemeseydi, Dagen onunla evlenmek için savaşıyordu.

-Lo

Babamın beni boğduğu gerçeğini saklamak son zamanlarda hayatımın tipik bir günü ve en kötü tecrit türü gibi hissettiriyor.

Özel öğretmenim Thaddeus'un beklediği kalenin doğu kanadına doğru yürüyorum.

Çalışmalarımı asla kaçırmam. Zihnimin bir kitaba girdiği ve onun dışında var olmayı bıraktığı yere ihtiyacım var.

Beni incittiğinde babamın oniks gözlerinin derinliklerinde her zaman bir özür vardır, ama bu durumu daha iyi hale getirmez.

Lekeler görüş alanımı daralttığına, havasızlık göğsümü yaktığına, güç ve şaraptan önce olduğu adamı bir anlığına görüyorum. Korku her zaman Başım yana yatmaya başladığında yüz ifadesi değişiyor. İşte o zaman bıraktı.

Brunar beni ve diğer muhafızlarımı Kral Salonu'ndan geçirerek Thaddeus'un odasına götürüyor. Ölü Zarr krallarının duvar resimlerini geçerken, gözlerim

her zaman bir portreye yönelir. Kral Dagen'inki.

Onun çerçevesinin önünden her geçişimde midemde bir çarpıntı hissedirim. Kulaklarını delen küçük, tehditkâr göstergeler ya da ela bakışlarındaki genel sırtışıla ilgili bir şey ...

Thaddeus kapıyı ikinci çalışmada açıyor. Burada geçirdiği birkaç ay içinde odasını, kaledeki diğer odalardan daha fazla lambanın bulunduğu derme çatma bir kütüphaneye dönüştürmüştü. Zos'un en sevdiği tanrıça olan Scientia'nın ruhani işaretleri odayı bir arama ve bulma aktivite kitabı gibi dolduruyor. Zo sembolüyle dikilmiş işlemeli duvar halıları -üst üste binen iki daire- her duvardan sarkıyor ve her köşe bucakta kitaplar sıralanıyor. Her şey düzenli ve tertipli.

Thaddeus beni, üzerinde yeni okuma ödevimin durduğu, hazırlanmış bir çalışma masasına götürüyor.

"*Kralların Kralı* mı?" Babamın bıraktığı törpüden boğazımı temizleyerek soruyorum. "Onu zaten okudum. Sekizinci sınıf kitabı." Tarella bile okumuş.

"*Orijinalini* okumamışsın."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Zo'lar titizdir. Orijinali benim yıllar önce okuduğumla tamamen aynı olacak. "Kral'ın Kanunları'nın hepsini ezberledim. Yeni bir şey öğrenemez miyiz?" Kendimi yeni bir konuya kaptırmanın getirdiği zihinsel kopukluğa ihtiyacım var.

O sakın tavrıyla kitabı okşuyor ve oturmamı işaret ediyor. Bakışları hâlâ siyah mürekkeple renklenmiş parmaklarıma, oradan da bana yöneliyor.

Kaşlarını çatıyor. "Gördüğüm kadarıyla mürekkep kabıyla beceriksizsin."

Solmuş mürekkebi gizlemek için kollarımı kavuşturuyorum. Preysee'nin tüm süslü sabunları beni bundan kurtaramadı ve Zolar sakarlıktan, dağınıklıktan ya da mükemmel, mantıklı küçük bir kutuya sığmayan her şeyden nefret eder.

Bronz yüzü düz duruyor ama kahverengi gözleri hiç de öyle değil - donuk duvarların ardında bir bilgi dünyası. Elini yıpranmış, kırmızı kapağın üzerinde gezdiriyor.

"Bu kitap sadece kodlar ve kanunlardan ibaret değil. Daha önce hiç gün ışığına çıkmamış bir bilmece. Bir kehanet." Kitabı saygıyla kucağına alıyor, yeni doğmuş bir bebek gibi koluna sokuyor ve bir rafa doğru yürüyor. "Ama eğer buna hazır değilsen, sanırım sana içindeki nadir enerji mücevherlerini öğretebilirim.

Zem madenleri. O mücevherler ve karmaşık kullanımları oldukça ilginç."

Endişesiz yüzünün ardında gözleri parıltıyor.

İçimi çekiyorum, elimi kitaba uzatıyorum. "Hangi sayfa?"

Önüme koyuyor. "Bu sayfa. Bundan ne çıkarabilirsin?"

"Kapak mı?" Parmaklarımı kitabın ön yüzünde gezdiriyorum ve ön yüzünde herhangi bir yazarın yazmadığını fark ediyorum. "Bu kitabı kim yazdı?"

"Scientia, elbette."

Tanrının onuruna oyulmuş heykelciklerden birine bakıyorum. Beyaz, narin yüzler siyah, mürekkepli duvarların önünde sergileniyor.

Elini donuk, kırmızı kitabın üzerinde sallıyor. "Ne görüyorsun?"

"Sadece başlık. *Kralların Kralı*."

Sessizce bekler. "Ne?"

Burnundan bir nefes hava kaçır. "Kafatasının içindeki beyni kullan."

Yaşlılıktan pürüzsüzleşmiş siyah harflerin izini sürüyorum. "Kralların Kralı," diyorum usulca, "bir insan mı? Bilmece şu soruyu yanıtlıyor: Kralların kralı kimdir?"

Dudağının kenarı dikleşiyor, sonra üç büyük, tanıdık olmayan kitap çıkarıyor. "Senin ortalama bir Zarr'dan daha zeki olduğunu biliyordum." Önümdeki kırmızı kitabın yanına bir yığın kitap bırakıyor. "Bunlar her üç aileden soyluların soyağaçları ve anıları. Bilmeceyi çözerken okuyacağın yardımcı kitaplar olacaklar."

Kollarımı kavuşturuyorum. Hareketlerim ağrıyan vücudum yüzünden sertleşiyor ama bir saat öncesine göre çok daha az. "Hiç çözülmmediğini iddia ettiğin bir bilmeceye nasıl cevap vermemi bekliyorsun?"

Kitap yığınınına vuruyor. "Gün ışığına çıkmadığını söyledim."

"Peki ya bu bilmeceyi çözersem? Kralların Kralı'nı bu kadar özel yapan ne?"

Gümüşi bir kaşını kaldırıyor. "Kralların Kralı'nın Scientia tarafından büyük bir güce sahip olduğu kehanet edildi. Topraklarımıza mahsul ve krallıklara birlik getirebilecek bir güç."

"Krallıklar birleşti," diyorum. Lo'nun günlüklerini okuduktan sonra, burnumu sokmadan edemiyorum ve Zo'da geçirdiğim zamanlardan biliyorum ki bir bilginden filtrelenmemiş bilgi almanın en hızlı yolu safça bir açıklama yapmaktır. "İşte bu yüzden komşu sayılırlar."

Çenesi bükülür. "Yakınlık birleşme anlamına gelmez. Kolaylık olsun diye birbirlerine yakınlar ve kuduz köpeklerin tüylü kemirgenlere saldırması gibi birbirlerine saldırmayı bekliyorlar. Birbirlerini ısıyorlar çünkü üç saraydan biri, zamanı geldiğinde Kralların Kralı için bir şeyi koruyor."

"Neyi koruyorlar?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Çok fazla soru tembel bir öğrencinin işaretidir. Oku ve kendin karar ver."

Parmaklarım seğiriyor, kitap yığınınna öyle bir dalmak istiyorum ki sayfalar yüzüme yapışmış halde uyanıyorum.

"Çözmen ne kadar sürdü?" diye soruyorum.

"Çözdüğümü kim söyledi?"

Ona ters ters bakıyorum.

Gözleri parlıyor. "İki ay."

Öne doğru eğilerek, en sevdiğim kokulardan ikisi olan eski, gevrek sayfaların ve yapıştırılmış ciltlerin kokusunu alıyorum. "O zaman bundan daha azını hedefleyeceğim."

Thaddeus neredeyse gülümsüyor. "Bunu yapmazsan çok sinirlenirim." Sandalyesinden kalkıyor ve beyaz Zo cüppesini fırçalıyor. "İki saatlik bir zamanımız var. Sizi kendi odanızda okumanız için serbest bırakıyorum."

Bunu görevden alındığım olarak kabul ediyorum ve kollarıma sığmayan kitapları odama taşımaları için hizmetkârları çağırıyorum. Muhafızlarım kitap taşımama yardım etmedikleri için.

İşe yaramaz korkaklar.

Odama ulaştığımda masamı topladım ve ilk yirmi kitabı okudum *Kralların Kralı*'nın sayfaları. Onur yasaları, prosedürler ve sıkıcı şiirlerle dolu, ilk okuyuşumdan hatırladığım aynı kuru içerik. Kalın, bayat bir sayfayı çeviriyorum. Thaddeus'un söz verdiği gibi, okuduğum baskıdan daha eski gibi geliyor.

Oldukça yavan bir cümle *ortasındayken* arkamdan odama giriyor ve soğuk, pürüzsüz bir uçurum hissi veriyor.

Koyu kadife sesi arkamdan geliyor. "*Bugün iğneleyici hakaretler yok mu?*"

Sayfayı çeviriyorum, tüylerim diken diken oluyor. Yemin ederim, Zarr kadınları onun sesini dinlemek için altın renler öderdi.

"*Bana da cevap yok mu?*" Sesinde geçen sefer olmayan bir şakacılık var. "*Beni duymuyormuş gibi davranma ya da Kralların Kralı'nın çok büyüleyici olduğunu düşünme. Onu okudum.*" Karanlık varlığı masamın önünde dönüp bana bakıyor.

"Git. Uzaklaş."

"Ah, zalim şey konuşuyor."

"Evet, ben de git dedim."

Daha da yaklaşıyor, gücünün derinliği ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "*Neden gideyim ki?*"

"Çünkü," diyorum, yumruklarımı sıkarak. "Bağ ruhum senin tehlikeli olduğunu söylüyor."

"Bu beni tehlikeli yapar mı? Sırf başkaları öyle olduğumu düşünüyor diye mi?"

Aklıma Tian'la ilgili bir anı geliyor çünkü yaşına göre iriydi ve bu yüzden Zo bilginleri tarafından *tehlikeli* olarak etiketlenmişti. Zo kütüphanesinin en derin katlarına itilmiş ve bu yüzden tecrit edilmişti; ama kırbaçlarına rağmen nazikti ve kendimi en yalnız hissettiğim zamanlarda benim arkadaşımdı.

İçimi çektim, "Hayır, öyle değil."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu, sesi öncekinden daha kalındı.

"O zaman ziyaretimde bir sakınca yok. Var mı?"

Çenem geriliyor, sonra gevşiyor, odamda derinleşen soğuğa alışmaya çalışıyorum. "Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum.

Ruhu yaklaşıyor, karanlığı tenime çarpan soğuk bir elektrik dalgası gibi.

"Yalnızım," diye fısıldıyor.

"Bu benim sorumun cevabı değil," diyorum ama sesim çoktan sertliğini kaybetmiş. O yalnız. Tian'la kütüphanedeki anımız tekrar gözümün önünden geçiyor. Babam yüzünden ağlayan ben ve Zo kütüphanesinin derinliklerinde kollarını bana saran Tian. Kendimi en yalnız hissettiğim zamanlarda Tian benim en iyi arkadaşımdı. Ve o artık yok.

Karanlık ruh sessizliğe gömülür.

Gücü odayı tüketiyor, her köşeyi görünmez bir ışıkla kaplıyor.

Ölümcül buzdan flamalar. Kaskatı kesiliyorum. Liha'nın onunla ilgili uyarısı aklımdan geçiyor ama ya insanlar *beni* gördüklerinde böyle hissediyorlarsa? O insanlar infaz katına getirildiklerinde ve benim gülümsememe baktıklarında, Acımasız yüzünde bir canavardan başka bir şey göremezsin.

İç çektim. "Sadece soruya cevap verirsen kalabilirsin."

Masamın ortasında duruyor, hiç de dikkat dağıtıcı değil. *"Evet,"* diyor. *"Yatakta çok iyiyimdir."*

Dizim sarsılıyor ve masamın göbeğine çarpıyor. Karanlık, görünmez bir kahkaha havayı okşuyor.

Açık kitabıma bakıyorum, yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Soru bu değil -"

"Zarr'da soru hep bu değil midir?"

Homurdanarak dizimi ovuyorum. "Sanırım öyle, Ruh."

"Bana Dae diyebilirsin."

"Peki, *Dae*. Eğer bir soruma cevap verirsen kalmana izin veririm. *seçiyor.*"

Sesinde bir gülümseme kıvrılıyor. *"Peki seçmezsem beni nasıl dışarı çıkarmayı planlıyorsun?"*

Bana ayakkabı mı fırlatacaksın?"

Çenemi kaldırıyorum. "Yaşadığım sürece sen yokmuşsun gibi davranacağım. Rol yapmakta çok iyiyimdir."

"Şimdi öyle misin?" Neredeyse bir kaşın kalktığını duyabiliyorum.

"Öyleyim. Ve her ortaya çıktığında Liha'nın seni kovalamasına izin vereceğim."

"Beni kovalamasına izin verdiğimin farkındasın değil mi?"

Sayfayı çeviriyorum. "Etkisi aynı."

"Bu kadar acımasız küçük bir canavar için bu kadar şımarıklık."

"Ben küçük değilim," diye mırıldanıyorum, çünkü tartışabileceğim tek nokta bu ve çoğu Zarr kadınından daha uzun olduğum için gurur duyuyorum.

"Ama zalimsin?"

Omuz silkiyorum. "Kime sorduğuna bağlı."

Onu okumaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve doğrudan ona bakıyorum. Masamın ortasında dönen karanlık hava bana onun nerede olduğunu söylüyor.

"Peki, benim seçtiğim bir soruya cevap verecek misin yoksa seni görmezden gelmeye başlayayım mı?"

"Peki, Nizzara. Sorunu sor."

Sadece benim duyabileceğim bir boyutta konuşulan pürüzsüz sesinde adımın kulağa gelişine takılmamaya çalışıyorum. "Sana bir bağ sunamayacaksam benden ne istiyorsun?"

"Yapamaz mısın? Yoksa istemez misin? Birden fazla ruhla bağ kurabilirsin."

Cevabı düşüncelerimi çelmeledi. Babam aracımın yalnızca bir ruhu bağlayabileceğini söyledi ve acaba benden saklamaya çalıştığı konu bu olabilir mi diye merak ediyorum. İçimde soğuk bir öfke birikiyor. Beni bir ruhu almaya zorladıktan sonra, bir başkasını almamın imkânı yok.

Dişlerim birbirine kenetlendi. "Fark eder mi?" Nefes alıyorum ve ani öfke patlamamı yatıştırmak için kendimle konuşuyorum. "Ben yokmuş gibi davrandığım ruhlara ayakkabı fırlatmaya başlamadan önce soruya cevap ver."

Bir gece yarısı kahkahası havada süzülüyor. Bir süre sonra, "Bu gece sadece konuşacak birini istiyorum. Tek istediğim bu."

"Ve sen beni mi seçtin?"

"Ruhlarla senin gibi konuşabilen çok fazla büyücü yok ve konuşamayanlara sesimi yansıtmak yorucu oluyor."

Elimi sallıyorum. "O zaman diğer ruhlarla konuş."

"Onlar benim ne olduğumu anlamıyorlar" demeden önce duraksıyor.

Ne olduğunu sormak istiyorum ama varlığındaki derinliksiz soğukluk bana bilmek istemediğimi söylüyor.

"Yani tek seçeneğinin ben olduğumu söylüyorsun."

Liha bu ruhla eğlendiğimi bilse bir daha yalnız kalacağıma güvenmezdi.

Yaptığım küçük ihanetten dolayı göğsüme bir sızı saplanıyor.

Ama Dae'nin yerinde olsaydım, ruhlar dünyasında kimsem olmadan sıkışıp kalsaydım, ben de biriyle konuşmak isterdim. Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Bir de sesi var. Hoşuma gitti.

İpek yorganlarla örtülü yatağıma doğru ilerliyor. *"Ya sen, ya da Zo'daki şımarık velet."*

"Ya Zarr'da sadece şımarık bir veletsem?"

"O zaman en azından sana bakmak çok daha hoş."

Alay ettim. "Yatakta iyi olabilirsin ama flört etmen vasatın altında. Bir Zarr erkeği olarak, kişisel çıkarlar uğruna ağzını bozma konusunda daha yetenekli olacağını düşünmüştüm."

"Benim bir Zarr erkeği olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bir ruh olarak yedi diyardan herhangi birinden olabilirim. Diyarlar arasında seyahat edebiliriz, biliyorsun."

Sandalyemde arkamı döndüm. "Aksanın Zarr ve *Kralların Kralı*'nı okumuşsun. Bana hakaret etme."

"Asla yapmam." Sesi alçak, eğlenceli bir mırıltı.

Gözlerimi deviriyorum. "Liha dönene kadar kalabilirsin," diyorum açık kitabı okşayarak. "Ama kalırsan sessiz olmalısın ki ben de bu lanet şeyi okuyabileyim."

"Bu sekizinci sınıf kitabı. Derslerinde geri kaldın, değil mi?"

Kapıyı işaret ediyorum. "Sessiz ol ya da git."

Sessizleşiyor, ben aynı satırları tekrar tekrar okurken omzumun üzerinde geziniyor, arkamdaki iri cüsseli varlığından ürküyorum.

Yine de sonunda kitapların dünyasına daldım ve onun görmezden gelinmesi imkansız varlığı dünyanın geri kalanını engelleyen bir duvar haline geldi. İki saat boyunca beni izliyor, okumama izin veriyor ve yemin ederim enerjisinden bir duygu hissediyorum, entrika gibi bir şey.

Tam kitabı kapatmak üzereyken ansızın ortadan kayboluyor ve oda onun yokluğunda birden boğucu bir hal alıyor.

Birkaç dakika sonra Liha dönüyor.

Gıdıklıyor. *"Odanda yine buz var."*

"Sadece geçerken uğradı." Dikkatimi kitabıma geri çekmeyi başarıyorum.

"Konuştu mu?"

Parmaklarımı sayfanın üzerinde gezdiriyorum, sayfa numaralarında bir baskı hatası olduğunu fark ediyorum, otuzuncu sayfadan otuz dokuzuncu sayfaya atlıyor, sonra tekrar otuz bire dönüyor. Bir önceki sayfayı geri çeviriyorum, sonra tekrar ileri.

"Hmm?"

"Dedim ki" -Liha'nın canlı enerjisi, babamdan kalma *morlukların* çiçek açmaya başladığı boynumu dürtüyor- *"lanetin ürünü seninle konuştu mu?"*

Sayfayı bir kez daha çeviriyorum. *"Ona neden öyle diyorsun?"*

"Çünkü. O böyle biri. Baratrum kokuyor."

Kafamı kaldırıyorum. *"Kayıp Diyar mı?"*

"Kesinlikle. Seninle konuştu mu?"

Liha'ya konuşmamızdan bahsetmeyi düşünüyorum ama Dae'nin diğer ruhların onu anlamadığı iddiası zihnimde uğulduyor. Eğer bir şey varsa Son on yılda Liha hakkında öğrendiğim şey, onun korumacı, züppe ve kıskanç olduğu.

"Ona eğer gitmezse, benim için onu kovalayacağını söyledim." *"Ve gitti mi?"*

"Onu burada görüyor musun?"

Caster kalkanımdan küçük bir fiske geliyor, sanki ukala demek ister gibi.

"Peki, bu sabah neredeydin?"

Aramızdaki bağdan bir heyecan sızıyor. Bu yeni gelişmeyi aramızdaki bağın güçlendiğine dair bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Nişanlının kim olduğunu öğrenip onu kendim kontrol etmeyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

İçimi yeni bir panik dalgası kaplıyor. *"Onu gördün mü?"*

Bir kedi gibi mırlıyor. *"Gerçekten de öyle. Sadece bir anlığına, ama gördüğüm kadarıyla oldukça lezzetli."*

Gözlerimi deviriyorum. *"Erkekleri nesneleştiriyorsun."*

Burnunu çekiyor. *"Bırak da ölümümü huzur içinde*

yaşayayım." *"Onunla ne zaman tanışacağımı*

biliyor musun?"

"Tahminimce önümüzdeki ay içinde."

Vergi mahkemesi için giyinmeyi erteleyemeyene kadar on dakika daha *Kralların Kralı'nı* inceliyorum.

"*Bunu düşünmemeye çalış,*" diyor Liha, gücümüz resmi, siyah elbiseyi ve tacı dolabımdan çıkarırken. Uzun kollu elbisenin kumaşı koluma sürtünüyor.

"*Bu imkânsız. Bunu düşünmeden edemem. Halkımız acı çekiyor ve vergi mahkemesi bunu daha da kötüleştiriyor.*"

"*Sadece babanın sana emrettiği gibi yap.*"

Sert elbisenin yüksek yakası boğazımı sıkarak daralıyor.

"*Ve onların acılarını daha da mı artırayım?*"

"*Bu seni güvende tutacak,*" diyor usulca.

Mat siyah taç beyaz saçlarıma inerken çenem geriliyor, sivri uçları kanlı hançerler gibi kırmızı.

Bölüm 20

Nizzara

Günlük: Sayfa 7

Dün geceki ziyafette bir asilzade kadın tercihime hakaret etti. Dagen bunun için adamın çenesini kırdı, sonra da odama bir pasta getirdi. Onun gibi kaslı olmayabilirim ama asilzadeyle gayet iyi başa çıkabilirdim. Dagen'a asilzadeyle tek başıma da başa çıkabileceğimi söylediğimde güldü ve kırık çene, benim bulduğumdan daha hafif bir cezaydı. Bu beni gülümsetti. O haklı. Asilzadeler ve kadınlar sadece rüşvet ya da tehditlere cevap verirler ve ben sorunlarımı ren ile çözmem.

-Lo

Oraya vardığımda saray babamın seçtiği asillerle doluydu. Babamın tahtına oturduğumda şık, siyah saçlı ve uyumlu ceketli adamlar sessiz. Liha, ikna kabiliyetimi güçlendirdiğini iddia ederek bu gibi resmi durumlarda kullanmam konusunda ısrar ettiğinden beri Mührüm yürürlükte. Her hareketim didik didik ediliyor, en yüksek teklifi verene satılıyor, babama rapor ediliyor ve sosyal basamakları tırmanmak için kullanılıyor.

Zarr'ın en zengin asilzadelerinden oluşan bir koridor - güç ve kontrol aşkı babamınkiyle yarışıyor - siyah zemin üzerindeki kırmızı ve altın halının her iki yanında sıralanıyor. Onlar bile gözlerimin içine bakmaktan kaçınıyor.

Kapıları açıp ilk tebaanın içeri girmesine izin veren muhafızlara başımla selam veriyorum.

Bakışlarım toplanan tanıkların üzerinde geziniyor ve hangisinin casus olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Birinci sıradaki mavi gözlü mü? Üçüncü sıradaki koyu renk saçlı?

Karı koca iki taş değirmeni işçisi, ten rengi giysilerine ve siyah önlüklerine yapışmış maden tozuyla kürsüye yaklaşıyor.

Koca topallıyor, karısı da ren çuvalını taşıırken ona yardım ediyor. En alttaki soylu Ropen isimlerini sorar.

Kocası cevap verir. "Palko ve Marina Everett."

Ropen'in ince parmakları defterleri karıştırıyor. "Ah, evet," diye alay ediyor. "İki kışlık vergiyi ödemek için buradayım." Mide bulandırıcı bir gülümseme. "Ya ren ya da kan."

Marina muhafızlarımı sarsarak bana doğru koşuyor ama muhafızlar onu yakalayamadan dizlerinin üzerine çöküyor. Baş muhafızım Brunar'a el sallıyorum.

Palko sertleşti ve "Marina, yapma-" dedi.

Marina ellerini birbirine kenetler. "Lütfen Prenses. Bütün renleri adımıza getirdik. Vergilerimizi geciktirmemizin nedeni" -sesini bir hıçkırık böldü- "oğlumuzu iki yıl önceki fabrika patlamasında kaybetmiş olmamız. Palko'nun bacakları tutmamaya başladığından beri başlıca gelirimiz oydu."

Ropen sandalyesinden kalktı. "Para ya da kan, kadın. Burada dilenmenin bir faydası olmaz. On iki bin gümüş ren borcun var."

Ropen'i bir bakışla susturuyorum.

"*Bu ifadede ustalaşmışsın,*" diye cilveleniyor Liha.

Ropen sağduyulu davranıp yerine dönüyor, ben de yüz hatlarımı bir nebze bile yumuşatmamaya dikkat ederek dikkatimi Palko'ya veriyorum.

Çok yukarıdaki demir kirişlerde gözetmenlik yapan babamın bağ ruhunun karıncalanmasını hissediyorum. Damlayan, çürüyen bir çürüme gibi yaydığı dayanılmaz korku ve umutsuzluğu tanıyorum.

Koyu, pürüzsüz kadife gibi hissettiren Dae'den çok farklı. "Neden bacakların seni bırakıyor? O kadar da yaşlı görünmüyorsun," diye çıkışıyorum.

Palko Zarr'dır, bu yüzden mümkün olduğunca dik durarak çenesini kaldırır. "Bu bir kemik hastalığı." Gözleri karısına yönelir ve bakışlarına sevgi dolu bir derinlik girer. "Ödeme olarak kanımı sunmaya geldim."

Marina başını sallar ve ona doğru koşar, gözyaşları yüzünden aşağı akar. "Hayır! Onu alamayacaksın! Ödeme olarak kanımı sunuyorum."

Göğsümde bir sancı hissediyorum. Vergi mahkemesine ilk kez çıkmıyorum ama ilk kez uzatma teklif edemiyorum. İki kış dönemi geçmiş olması yasalara aykırı. Derin bir nefes alıyorum ve yukarıda sızan babamın ağızdan nefes alan ruhuna rağmen omuzlarımı dikleştiriyorum. Eğer bu savaşta mücadele edeceksem, bunu daha sonra, gözler üzerimde olmadan yapmalıyım.

Ayağa kalkıyorum ve oda sessizleşiyor. "Bana paranı getir, kadın."

Marina titreyerek ipli çantasını kapıyor ve ellerime tutuşturuyor. Gözleri sessizce yalvarıyor, bakışlarımdan kaçmıyor. Çantayı saymadan alırken nefesimi sabit tutuyorum. Yeterince yakın olmadığını biliyorum ve muhafızlarıma Palko'yu yakalamalarını işaret ediyorum. Borç Palko'nun adına. Yasalara göre, onun kanı ödemeli. Hastalığına ya da karısının onun yerini almak istemesine rağmen.

"Borcunu kanla ödeyeceksin, Palko Everett.

Bir sonraki infaz gününe kadar ya da borcunuzun tamamı ödenene kadar zindanda kalacaksınız."

Marina feryat ediyor, kocasını tutmaya çalışıyor ama gardiyanlarım onları gereksiz bir hoyratlıkla ayırıyor, ters yönlere çekiyorlar.

Vergi mahkemesinin geri kalanı boyunca midem düğümlenip bükülüyor.

En azından geri kalan tebaa aidatlarını getiriyor ya da uzatma almaya hak kazanıyor ama mahkeme bittiğinde, kullanmak zorunda kaldığım ses tonları, yüzler ve yoğunluktan tükenmiş durumdayım. Soylular sandalyelerinden kalkmadan önce benim kalkmamı bekliyorlar. Ropen rens keselerini karıştırıyor ama ben ona yaklaşıncı duruyor.

"Prenses." Ropen eğiliyor.

Gülümsedim. "Palko ve Marina Everett'in kraliyete ne kadar borcu vardı?"

Gözleri yine benimkilere kayıyor, sakın ve ağırbaşlı bir ifadenin ardına gizlenmiş kötü niyetli bir alay. "Hatırlayamıyorum, Prenses."

Lo'nun günlüğü aklıma geliyor. "*Para ya da şiddet.*" Şiddeti düello ringlerinde tutmayı tercih ettiğimden, Palko'nun ren çantasını Ropen'in masasına bırakıyorum, diğer soyluların bakışlarını üzerimde hissediyorum, Mührüm şüphesiz her erkeğin kendine özgü arzularına oynuyor.

"Bir bahşiş. Öğleden sonraki iş için."

"*Ne yapıyorsun sen?*" Liha tıslıyor.

Kulağımın dibinde süzülen varlığına elimi vuruyorum.

Ropen ren torbasına bakıyor. "Hizmet etmek bir zevktir Prenses."

Elini uzattığında, *tıslayarak* geri çekiyorum. "Bahşişler bir şeyleri hatırlayabilen asiller içindir."

Masanın üzerinde öne doğru eğilip ren torbasına yaklaşıyor ve homurdanıyor. "Önümüzdeki altı yıl içinde kazanabileceklerinden daha fazla borçlular."

Çantayı masadan kaldırırken içimdeki öfkeyi yatıştırmaya odaklanıyorum. "*Tam* miktarı bilmek istiyorum."

Gözlerini ren torbasına dikeyor, ben torbayı bir daha geri dönmek üzere elinden almakla tehdit ederken bakışlarında bir ateş belirliyor.

"On iki bin altı yüz elli üç gümüş ren," diyor zoraki bir nezaketle.

"Ne kadar trajik."

Açtığımda yaklaşık üç bin gümüş ren tutarında gümüş sikke bulduğumda yüreğim parçalanıyor. Onlar için bir yıllık maaş.

Bu savaşı kaybetmeyeceğim.

Çantayı Ropen'e atarken her bir asilzadeye zorla gülümsüyorum.

"Ödemelerinin bu kargaşada kaybolması ne kadar trajik."

Yüzlerindeki şeytani alaylar, görmelerini istediğim şeyi gördüklerini söylüyor. Zalim ve acımasız bir hükümdar.

Gitmek için döndüğümde, ince, sürüngen parmaklar boynuma doğru uzanıyor. "Prenses, size iltifat edebilir miyim-"

Dönüyorum, Ropen'in elini tehlikeli, kemik kıran bir pozisyona getiriyorum. Acıyla inliyor ve arkamızdaki oda sessizliğe gömülüyor. Sakin kayıtsızlığım buraya kadarmış ama çoktan harekete geçtim, öfkem çoktan dizginlerinden boşaldı.

Gözleri kocaman açılmış, jöleli saçları ben parmak kemiklerini gittikçe daha fazla sıktıkça yerinden oynuyor.

"Dokunma. Dokunma bana. Dokunma bana."

Parmaklarına daha fazla alan açmak için dizleri bükülüyor, ama kavrayışım bir mengeneye dönüşüyor ve ben daha da sertleştirdikçe genizden gelen sesi hırıldamaya başlıyor.

"Anladın mı?"

Başını sallıyor.

Bırakmalıyım ama yapamıyorum.

Şak!

Acı içinde feryat ediyor ve onu yere düşürüyorum, nihayet bu lanet olası yerden ayrılırken diğer asilzadeler başlarıyla onaylıyorlar.

"Peki, bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" "Sonra anlatırım."

Hiç havamda değilim.

Kızgınlık aramızdaki bağdan sızıyor ama o başka bir şey söylemiyor.

Bölüm 21

Nizzara

Günlük: Sayfa 8

Babam manik ataklar geçiriyor ve bacakları zayıflıyor. Kathreen çoğu zaman burada, yemek tepsilerini babama götürmek ve benim "minimalist" elbise zevkime iltifat etmek gibi şeyler yapıyor. Ona güvenmiyorum. Belki de bunun nedeni gülümsediğinde gözlerini kısıyor. Belki de babası boş mücevherlerini çaldığımızı düşündüğü içindir, ki öyle bir şey yok. Ayrıca, Dagen'ın ondan etkilenmediğini biliyorum. Elini saçında gezdirmedi - hoşlandığı bir kızın yanında telaşlandığında bunu yapar.

-Lo

Akşam karanlığında, bornozumun içinde kitap okuyordum ki Preysee, "İstediğin yağı kontrol ettim. Ticaret yollarında gecikmiş."

Yanımdaki kitap yığınının düzeltiyor ve ben *Kralların Kralı'nı* okurken morarmış yakama bakıyor.

"Ooh, belki nişanlın geldiğinde yağı onun üzerinde kullanabiliriz," diyor Liha, mırıldanarak kalkanımın içine girerek.

"Evet," diyorum, hâlâ vergi mahkemesini düşünerek.

Balkon penceremin camına kırağı yapışıyor ve kalbim Palko için sızlıyor. Zindanlar kış havasına açık. Bu gece benim tek fırsat pencerem olacak.

Liha nişanımın heyecanıyla kalkanımın etrafında zıplıyor ama bileklerime yavaş yavaş prangalar vuruluyormuş gibi hissediyorum.

"Merak etme," diye mırıldanıyor. "O çok yakışıklı."

Evet, çünkü bir evlilikte önemli olan tek şey budur.

Preysee, Liha'nın önceden seçtiği iki çılgın elbiseyi siyah, dört direkli yatağımın üzerine seriyor. "Dekolteli kırmızı olanı mı? Yoksa tırmanan bacak yırtmacı olan altın rengi mi?"

"Altın rengi." Bacak yırtmacı hançerime kolay erişim sağlıyor.

Preysee parıldayan elbiseyi kollarının üzerinden akan bir sıvı havuzu gibi bana doğru tutuyor. "Altın rengi gözlerinizle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor, değil mi?" Gözlerimin içine bakıyor, sonra bakışlarını kaçırıyor. herkes yapar. "Bunlar şüphesiz babanın gözleri."

Bunu iltifat olarak söylediği kesin. Obsidyen gözler doğuştan gelen bir gücün işaretidir ama ben babamın gözlerinden nefret ediyorum.

"Zem prensi bu gece burada olacak," diyor Preysee. "Yeğenim bana onun çok iyi bir düelloocu olduğunu söyledi."

"Öyle." Üçüncü kıtaya gitmeden önce yaptığı düelloları izlediğimi hatırlıyorum. Kazem, altıncı seviyede hiç kaybetmeyen diğer tek düellocuymuştu.

"Hadi seni giydirelim," diyor Liha, gücünü damarlarımda toplayarak.

Damarlı elimden pembe bir duman püskürüyor ve cübbemin yerini gizli hançerim ve kılıfımla birlikte acımasız bir elbise alıyor. Hançerin sıkı bandı tanıdık geliyor ve ona sahip olduğumu bilmek beni rahatlatıyor.

"Öldürüyorsun," diye cilveleniyor Liha. *"İkinci general böyle güzel bir kadınla karşılaştığı için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor."*

Mideme bir batma hissi yerleşiyor. "Neden kaşlarınız çatık leydim?" Preysee soruyor.

"Sadece bu gece yüzümü nasıl boyamam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

Preysee'nin gözleri yumuşar. "Anlıyorum." Saçlarımı ellerinin arasına aldı ve saç tellerimi fırçalıyor. "Eğer bir hizmetçinin fikrini almak istiyorsanız, yüzünüzü nasıl boyadığının önemli olduğunu sanmıyorum. Sen yine kendin olacaksın. Altında." Sanki kendim olmak iyi bir şeymiş gibi aynanın içinden yumuşak bir gülümseme sunuyor.

Saçlarımı kuruttuktan sonra Liha cildime süzülmesi için Markamızı çağırıyor. Böyle bir partiye onsuz katılmama kesinlikle izin vermez, tabii bütün gece onun şikâyetlerini dinlemek istemiyorsam.

Preysee saçımı önce yukarı, sonra aşağı, sonra tekrar yukarı çekiyor. "Yukarı. Elbisenin arkasını göstermek için."

"Anlaştık." Liha yukarıda dönerek Preysee'nin çalışmasını denetliyor. Herhangi bir parçayı eksik bulursa yeniden düzenliyor, ama Preysee çalışırken Liha mırıldanıyor

memnuniyet.

Preysee'nin işi bittiğinde, saçlarım düz, düz bir at kuyruğu haline getirilir ve beyaz saçlarım saç bağının etrafına sarılır. Sıkı, temiz, güçlü.

Yüz boyası ve ruj paletine uzanıyor ama Liha dilini tıklıyor. *"Benim sıram."*

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Preysee reverans yapıyor ve ana katta ilgilenmesi gereken işleri olduğu için ayrılıyor.

"Kırmızı dudak yok," diye tıslıyor Liha, etrafımda çırpınarak. *"Herkes ve onların it köpekleri kırmızı giyecek."* Beni tekrar çevreliyor. *"Gümüş olacak O harika elbiseden utan ve pembe çaresiz genç kızlar içindir. Zarr kadınları için değil."*

Gülümsüyorum. *"En sevdiğin renk pembe."*

Burnunu çekiyor. *"Heshena'da pembe şehvet ve tutkunun rengidir. Zarr'da ise fırfırlı bir saçmalık."*

Makyaj sandalyesinde arkama yaslanıyorum. *"Peki hangi renk?"*

Gücünü avucuma akıtarak cevap veriyor ve ben de onu serbest bırakıyorum. Pembe duman etrafıma düşüyor.

"Siyah," diye fısıldıyor.

Siyah dudaklarım, keskin kenarlı kanatlı eyeliner ile birleşince "tehlikeli" diye fısıldıyor. Ama Mark'ımla, gözlerimde, olmak istediğim gibi görünüyorum.

Tereddütsüz sakın, endişesiz ve kırılmaz.

Elmacık kemiklerimin üzerinde altın rengi bir toz parıltısı ve pembe yanaklarıma karıştı.

"Pembe yok dediğini sanıyordum." "Ben istediğimi yaparım."

Üç krallıktan da insanlar toplanırken Kış Rave'i ayaklarımın altında canlanıyor ama ben çağrılana kadar bekleyip kitap okumayı tercih ediyorum.

Liha daha fazla bekleyemeyerek aşağıdaki partinin tadını çıkarmak için vızıldayarak kalkanımdan çıkıyor.

Çok geçmeden kapı çalınır ve Yisabell kafasını içeri uzatır. "Ben Vay canına," diyor Awom dilinde, böylece salondaki muhafızlar onu anlamayacak. *"Bu bir elbise."*

İçeri girip kapıyı kapatırken mavi gözleri şüpheyeye dönüşüyor. Elini elbisesinin cebine daldırıyor ve sarılmış iki parça çikolata çıkarıyor.

Gözlerim açılıyor.

"Nereden aldın bunları?"

Sırıttıyor. "Zemler ev sahibine hediye olarak çikolata getirdiler." Burnunu kırıştırıyor. "Zo'lar *kağıt* getirdiler."

"Yisabell," diyorum. "Bunun için cezalandırılabilirdin." Ceza derken, öldürölmekten bahsediyorum.

Yanımdaki sandalyeye atlayıp oturuyor. "Birçok şey için cezalandırılabilirdim." Şekerleri aramızda tutarken gözleri salya akıtan bir heyecanla parlıyor. "Bu gerçekten cezaya değecek birkaç şeyden biri olabilir, ya da insanlar öyle diyor."

"O zaman tadını çıkarsan iyi edersin," diyorum gülümsememi dizginleyemeyerek.

Dudakları düşüyor. "Senin için bir tane getirdim. Böylece paylaşabiliriz." Küçük ikolatalardan birini kol dayama yerime yerleştiriyor.

Kalbim sıkışıyor. Kapalı kapıma doğru bakıyorum. "Tamam, o zaman acele etsek iyi olur."

Yanımdaki koltukta kıpırdanıyor. "Hayatım boyunca çikolatayı denemek için bekledim," diyor. "Buranın tanrıların tatlısı olduğunu duydum."

Kendimi bildim bileli, kakao çekirdeği de dahil olmak üzere topraklarımızdaki tüm mahsullerin nasıl ölmeye devam ettiğinden bahsedilir. güneydeki plantasyonlar. Ticaret yolları hala Skeeves ile delik deşik olduğundan, çikolata kraliyet mensupları arasında bile kesinlikle bir lüks.

Küçük paketleri birlikte açıyoruz ve harika kadife kahverengi karelere bakıyoruz. "Üçe kadar sayınca mı?" Yisabell soruyor.

"Hepsini mi? Tadını çıkarmak istemiyor musun?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Güzel. Ben de istemem."

Daha geniş gülümsüyor ve saymaya başlıyor.

Üç deyince ikimiz de çikolataları içeri itiyoruz. *Alemler*. Hemen eriyor, dilimi şimdiye kadar deneyimlediğim en çökmüş tatla kaplıyor.

Yisabell sandalyesinde kemiksiz bir yumruya dönüşüyor ve bir iniltiyle yere yığılıyor. "Tadı sanki-" Dudakları titriyor. "Annemden gelen bir kucaklama gibi. Anında rahatlatıyor."

Göğsüme bir sızı giriyor.

Yutkunuyor ve gözlerini kapatıyor. "Kesinlikle buna değer. Yakalanacağımı bilsem bile yine yapardım." Bir gözünü aralıyor. "Tabii hâlâ yiyebildiğim sürece." Kıkırdıyor.

"Al, paketini bana ver" diyorum, böylece onlarla yakalanmıyor.

Bana paketini veriyor, sonra sanki dünyadan tamamen memnunmuş gibi i çekiyor. "İşe dönsem iyi olacak." Dudaklarının bir tarafı dikleşiyor. "Şu anda

Bu gece mutfakta."

En çok mutfak görevini seviyor. Bu yüzden köle efendisini, Yisabell'i mümkün olduğunca sık mutfağa sokmazsa hayatıyla tehdit ettim.

Yisabell'i kapıya kadar takip ederken, elimdeki iki gümüş ambalajı kavırıyorum.

Prangalarım tamamen kapanmadan önce yasaklanmış başka bir şeyin tadına bakmak istediğime karar veriyorum. Brunar'ın muhafızları etrafıma toplandığında bir plan ortaya çıkıyor. Muhtemelen yapabileceğim en kötü numara ama kış rüzgârlarını geri püskürten üst kat pencerelerinin önünden geçerken gülümsüyorum.

Çünkü bu plan Palko Everett de dahil olmak üzere ihtiyacım olan her noktaya ulaşıyor.

Bölüm 22

Nizzara

Günlük: Sayfa 9

Haftalardır gizli görevdeydim. Coco, İşaretimizi bu kadar uzun süre kullanmaktan yoruldu ama bu sefer işe yaradı. Partilerinden birinde Kral Tigous'un tahtının arkasına gizlenmiş gizli bir kütüphane keşfettik. Dört krallığın kurulduğu zamandan kalma kadim büyülerle korunuyor. Sadece Zo Kralı ve onun soyu açabilir. Korumaları aşmayı başaramadıktan sonra Sarhoş bilginlere gizli kütüphane hakkında sorular sormak için. Görünüşe göre Rebelia bu gece ortaya çıkmış. Bu tanrıça hikayelerde anlatıldığı kadar güzel olmalı çünkü bilginlerin hakkında konuştuğu tek şey oydu.

-Lo

Siyah kemerin gölgesinde duruyorum, odanın yoğunluğunu içime çekiyorum. Kış Rave'ine gitmeliyim. Dae kubbeli tavanın yanındaki ruhlar karmaşasının içinde dönüyor, diğerlerinden daha karanlık ve soğuk.

Müzik pistte nabız gibi atıyor ve balo salonu kırmızı bir ışıltıya bürünmüş kıvranan bedenlerle canlanıyor. Dar takım elbiseli, kısa elbiseli ya da vücut boyalı asil hanımlar dans pistinde partnerleriyle oynuyor, dönüyor, dalıyor ve gıcırıyor. Akrobatlar odanın her yerinde elli metrelik flamalar üzerinde yuvarlanır ve kayar; duvarlar mücevherlerle parıldar.

Birbirine uyumlu mini etekler giymiş dans eden bir çift beni fark edip dönüşün ortasında durduğunda, başka bir çift onu takip ediyor, sonra bir diğeri ve bir diğeri, bir felç dalgası gibi. Ta ki tüm balo salonu fısıldayan bir mezarlık gibi hareketsiz kalana kadar.

Babamın topraklarındalar ve kurallarına neden uyulması gerektiğini birçok kez kanıtladı, özellikle de bana karşı. Kral Tigous ve Kral

Rajim onaylamak için çenelerini eğdi.

Müzik durur ve Peder, bana kürsüye kadar eşlik etmesi için kaygan siyah saçlı ve Zarr üniformalı bir spiker gönderir. "Nizzara Glindella," diye bağırır hizmetçi yüksek bir sesle. "Zarr'ın seçilmiş varisi Krallık."

Salon hep birlikte eğiliyor ve ben çenemi yukarıda tutarak abartılı eğilme ve reveransların altından gizlenen tek bir nefret dolu bakışla bile karşılaşmıyorum.

Annemin yanında, Tarella odanın geri kalanıyla birlikte ayağa kalkıyor ve sonra üç krallıktan gelen zengin asilzadelerin oluşturduğu havuza doğru ilerliyor.

Annem tahtında dimdik oturuyor ve Zo mirasını temsil eden beyaz bir elbise giyiyor. Bir omzunda tehlikeli bir açı yapan ve diğer tarafını esmer tenine kadar çıplak bırakan sert bir elbise.

Ona gülümsüyorum ama gözlerini kaçırıyor.

"Dolaşmakta özgürsünüz," diyor babam tahtından, siyah askeri üniforması Sorren'inki kadar korkutucu ve acımasız. "Kuralları biliyorsun."

Şimdiden bir şarap kadehinin dibine vurmuş gibi görünüyor ve ilk kez bundan memnunum. Çünkü söz konusu kuralları kesinlikle çiğneyeceğim.

Tarella çoktan bir Zo asilzadesiyle sürtünmeye başlamış, kollarını onun omuzlarına dolamış, kalçaları zorlu müzikle senkronize bir şekilde kendi dillerini konuşuyor. Adam onu şehvetli bir süzülüş ve dönüşle kaldırıyor, kızın bacakları ustaca ona sarılıyor.

Babam bana yaklaşıyor ve "Yüzüne dikkat et, Nizzara" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Çok daha iyi."

Tarella ve asilzade kalabalığın içine doğru kayıyor, ben onları gözden kaybedene kadar çiftlerin etrafında dönüyorlar.

Topuklu ayakkabılarım dans pistine vurduğunda, kalabalık benim girişimle dağılıyor.

Liha'nın özü koluma değiyor. *"Bak sana nasıl saygı duyuyorlar.*

Özellikle de şimdi altıncı seviye bir düelloocu olarak."

Onu görmezden geliyorum, aklım burada planımın işe yarayacağı tek kişide - Zem'in varisinde- çünkü Kral'ın Yasası babamın ona zarar vermesini engelliyor.

İnsan denizi yavaş yavaş bana uyum sağlıyor ve bedenler yeniden dönmeye başlıyor.

Sadece iki kez dans ettim. Birinde Zo'dan bana dokunmayı reddeden bir soyluyla. Ondan önceki seferde ise Zem ailesinden uzak bir kuzenim -şarabın etkisiyle- bana çok fazla dokundu ve kendini göğsünden babamın kılıcı çıkarken buldu. Bu beş yıl önceydi.

O zamandan beri kimseyle dans etmek istemiyormuş gibi davranıyorum.

Bir sonraki şarkıdan önce konukların kaynaşabilmesi için müziğe ara verilir. Kaynaşmak derken, bir eş ve loş bir oyuk bulmayı kastediyorum.

Kalabalığın içinde ilerlerken sohbetler başlıyor. Bazıları paralarıyla, statüleriyle ya da soylarıyla gösteriş yapıyor ama ben kenarda durarak çok şey öğrendim. Bu insanlar çaylaklar.

Kırmızı bir üniformaya rastlıyorum ve yanından geçerken sahibinin mavi gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmiyorum. Ben çıkışa doğru ilerlerken o beni hemen takip etmiyor.

Kolunda başka bir kadına eşlik ediyor ve birkaç dakika sonra tembelce arkama düşüyor. Arka tarafa doğru devam ediyorum, babam ben isteyene kadar görmeyecek.

Zem varisi, adımları arkamdan daha hızlı gelmeden önce yanındaki kadından ona bir içki getirmesini istiyor.

Devasa siyah bir sütunun etrafından dolanıyorum, tam zamanında karanlık bir oyukta kaybolup onun sütunun etrafından dolanmasını izliyorum. Kırmızı bir akarsu çağırıyor

Hayalet bir rüzgârla duman ve bir dizi kadeh gelir, ikisi de şarapla doludur. Her iki eline birer tane alır.

"O gözlerine dikkat etsen iyi olur." Öne doğru yürür.

"Birileri senin Rebelia olduğunu ve eğlenmek için partilerimizden birine katıldığını düşünebilir."

"Hikâyeler," diyorum mükemmel manikürlü tırnaklarımı incelerken. "Ayrıca, yıllardır hiçbir sarhoş asilzade onu görmedi." Kazem'e yukarıdan aşağıya bakmaya özen gösteriyorum. "Bizim erkek seçimimizden sıkılmış olmalı."

"Bundan şüpheliyim," diyor, bakışlarını tekrar bana kaydırmadan önce başka bir kadına bakıyor. Kadın gülümsüyor ve kendini yelpazeliyor. "Bu partideki erkeklerin oldukça çekici olduğunu duydum."

Kaslı vücudu bordo üniformasını harika bir şekilde dolduruyor, içkisini dudaklarına götürürken kollarının etrafını sıkılaştırıyor.

"Ve tanrıçaların arzularına güveniyorsun?" diye soruyorum.

"Tüm kadınların arzularına güveniyorum." İkinci kadehi kaldırıyor ve diğer kadına uzatıyor.

Kadın kızarıyor ve kırmızı suratlı partneri onu prensin yanından uzaklaştırıyor. Mavi gözleri tekrar bana dönüyor, geziniyor.

"Ben öyle duymadım," diyorum.

Kazem aradaki mesafeyi kapatıyor. "Peki sen ne duydun?"

Omuz silkiyorum. "Ailenin yatak odası konusunda hayal kırıklığı yarattığını duydum."

Şarabını yudumlarken gözleri kararıyor. "Bu yüzden mi dans pistinde omzuma dokundun? Hayal kırıklığı yaratacağımı düşündüğün için mi?" Gülümseyerek başını sallıyor. "Hiç sanmıyorum."

Tırnaklarımı incelemeye devam ediyorum. "Sanırım beni biriyle karıştırıyorsun. dudak halkalı esmer." Dans pistine doğru başımı sallayarak ekliyorum, "Şu tarafa gitti."

Gözleri parlıyor. "Beni sonra bulacak."

Bir parmağımı sert göğsüne, siyah Zem armasının tam üstüne bastırıyorum. "Şimdi gidip onu bulmalısın."

İlgisizmiş gibi davranmak için biraz fazla hızlı yükselen göğsüme bakıyor ve fısıldıyor, "Biliyor musun, bir teorim var." Mavi bakışları dudaklarıma kilitlendi.

"Ve bu?" Nefret etmeye başladığım şarap kokusunu duymazdan gelerek söylüyorum.

"*Ne yapıyorsun sen?*" Liha tıslıyor.

Onu uzaklaştırıyorum.

Bir öpücük. Tek istediğim bu. Başkasına ait olmadan önce tek, mutlu bir an. Ve bu gece odama gönderilmem için bir sebep.

Bir şarkı başlıyor, talepkar ritmiyle şehvetli.

Kadehini sunucuya uzatıyor ve belimden tutup beni kendine doğru çekiyor.

Dae arkamda duruyor, her geçen saniye daha da soğuklaşıyor.

"Sanırım baban seni yasak bölge ilan etti," diyor, nefesi kulağımda sıcak, "korkakları ayıklamak için."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Hmm. Bu teoriyi test edecek kadar cesur musun?"

"*Nizzara! Cezalandırılacaksın-*" "*İzlemek istemiyorsan git buradan.*" O da öyle yapar.

Başını benimkine doğru eğmeden önce Kazem'in dudaklarında şeytani bir sırıtma belirliyor.

Tam ona doğru eğilmiştim ki, siyah dumandan dev bir el sütunun etrafından dolanıp Kazem'i yakaladı. Elleri belimde kaskatı kesiliyor.

Babamın gücü onu geri çekiyor, dev sütunun arkasından çıkarıp kalabalığın içine sokuyor.

Kazem'in eli kılıcının kabzasına gidiyor ve onu mücevherli kınından çıkarıyor. Kendi kılıcına karşı savaşıyor ve sanki hancının infazını tekrar izliyormuşum gibi hissediyorum.

Yapamaz.

Müzik duruyor ve etrafımızdaki insanlar geri çekiliyor, soluk soluğa Kazem'in kendi kılıcı boynuna dayanana kadar zorlanmasını izliyor.

Babanın siyah gözleri, gelişi kalabalığı bir uçtan bir uca bölerken parıldıyor, kürk pelerini -ve Brunar'ı- arkasından sürükleniyor.

Kazem'in babası Zem Kralı bordo üniformalarıyla ortaya çıktığında kalabalıkta ters yönde bir başka mola daha oluşur.

Kral Rajim mücevherlerle süslü kılıcına uzanıyor. "Varisimi serbest bırakın."

Babası ellerini arkasında birleştirerek güçlü göğsünü vurguluyor, Kazem'in etrafında adımlarken çenesi çalışıyor.

"Oğlunuz kızımı öpmeye kalktı - ölümle cezalandırılacağını ilan ettiğim bir eylem."

Kral Rajim'in yüzü kızarıırken çarpık bir parmağıyla beni işaret ediyor. "Kızınızı bu kadar özel yapan nedir?"

"Evinizde misafir olsaydım," diyor babam, sesi ölümcül bir sakinlikte. "O zaman senin emirlerine uyardım, Rajim."

Kazem bıçağa karşı homurdanıyor, arkasındaki güç artıyor.

Rajim doğruldu, dudaklarını sert bir çizgi haline getirdi. "Kazem benim varisim, Kralların Yasası tarafından korunuyor. Düello dışında ona zarar veremezsin.

yüzük."

Başımı sallamaktan kaçınıyorum.

Babam bana gülümsüyor - yüzümü düzeltmem için sessiz bir emir. Sert gözlerinde ceza vaadi açıkça görülüyor, ama bu bana Palko'ya yardım etmem için bir pencere kazandıracaksa ...

Bıçak boynunu daha da sıkarken Kazem homurdanıyor. Bu, babamın yüzümdeki zayıflığı şimdi silmezsem ne yapacağına dair sessiz bir tehdidi.

Gülümsüyorum.

"Kralların Yasası'nı daha önce de çiğnedim," diye hatırlatıyor babam Rajim'e ve bir Zarr piyadesi sürüsü etrafımıza üşüşüyor.

Siyah, çivili üniformaları odanın dört bir yanından ilerliyor, babam emrederse Rajim'in tüm muhafızlarını katletmeye hazırlar.

Rajim'in yüzü solgunlaşır. "O zaman sizden oğlumun yerine geçecek, onun yerine cezasını çekecek birini düşünmenizi rica ediyorum."

Oda sessizleşiyor ve tüm gözler Kazım'ın üzerinde. Ama onun gözleri benim üzerimde, yeni keşfedilmiş bir nefretle kaynıyor, sessizce halkın önünde utanç duyduğu için intikam vaat ediyor.

Babam bana gülümsüyor. "Bir bağ kölesi. İşte kabul edeceğim kişi bu." Dizlerim altımda sallanıyor ve nefesim kesiliyor.

Rajim tereddüt etmeden kabul edip kraliyet şoförlerinden birini çağırttığında tüm Zem partisi neredeyse rahat bir nefes alıyor.

Bağ kölesi geliyor, soluk teni, beyaz saçları ve iri cüssesiyle Awom olduğunu belli ediyor ve görevi kendisine bildirildiğinde göğsüm çatlıyor.

Özellikle de o gamzeler Tian'inkilere tıpatıp benzediği için, eğer onlara dönüşme şansı olsaydı.

Cesur köle gözünü kırpmadan iki kişinin ortasına doğru adım atıyor. krallar ve babamla yüzleşir, Awom dilinde konuşur. "Bir hayat kurtarmak Wala'yı memnun eder ve bu sonu onurlu olarak kabul ediyorum."

Gözlerim yaşıyor. Acaba benden başka onu anlayabilen var mı, benden başka onların güzel dilini öğrenmek için zaman ayıran var mı?

Awomlar bu kadar barışçıl olmasaydı, Awom adamı babamı lime lime edebilirdi. İlk Yapılan Gemi işin içinde olmasaydı.

Babam emri verdi.

Tam burada, balo salonunun ortasında, Sorren köleyi önümde dizlerinin üzerine çöktürüyor.

Babam boşluk mücevherleriyle birleştirilmiş ruh silahını Sorren'e uzatırken, buz mavisi gözleri bağışlamaya benzer bir şeyle bana bakıyor.

Kral Tigous kalabalığın ötesinden izliyor, Sorren kırmızı namluyu Awom'un çenesinin altına sıkıştırırken gözleri silaha dikilmiş.

Kalbim göğsümün içinde, özgür olmak için pençeleyen vahşi bir hayvan gibi atıyor.

Kalabalığın üzerinde altın dallar ve karanlık enerji çizgileri belirmeye başlıyor. Onlara bakmadan muazzam güçlerini hissediyorum. Çok fazla güç.

Güç, hiçbir şey yapmak istemiyorum. Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum.

Silah sesi beni zıplatıyor. Gürültülü ve son. Korkunç dumanı düşmüş adama yapışıyor, ruhunu bedeninden emiyor ve onu Kayıp Diyar'a lanetliyor. Ruh silahının dumanı Awom'un bedenini çekerken, beyaz, parlak ruhu yukarı doğru süzülüyor ve ondan uzaklaşıyor, sonra da dağılıyor.

Babama bağırmak istiyorum. Sorren'e. Bu kadar bencil olduğum için kendime. Partiden gönderilmek için birçok yol seçebilirdim. Ve ben babamı en çok kızdıracak olanı seçtim.

Awom'un ölümü, üç krallığa da kendi kanunlarını uygulamak için en fazla güce kimin sahip olduğunu hatırlatıyor.

Ceset götürülüyor ve taşınmak yerine sürüklenince bir çığlık atıyorum. Dinlerine göre ölümler omuzlanmalı, böylece yaşam ve bilgi tanrıçaları Wala'ya güvenli bir yolculuk yapmaları sağlanmalı.

"Oğlumu serbest bırakın," diye
homurdanıyor Kral Rajim. Babası Kazem'i
serbest bırakır.

Prens geriye doğru sarsılır ve derin bir nefes alır. Göğsü kabarıyor ve gözleri beni buluyor, sanki bu son derece aleni aşağılama gösterisini ben planlamışım gibi daralıyor.

Zarar görüp görmediğini sormak için Kazem'e doğru bir adım atıyorum ama kendimi durduruyorum

Çünkü babamın sivri bakışları beni delip geçiyor ve "*Lanet yüzünü düzelt*" diyor.

Çenemi kaldırıyorum.

Kazem yanıma geldi ve yumruklarını sıkarak bana gülümsedi. "Sen öldün."

Babamı kastetmediğimi açıklamak için ağzımı açıyorum-

"O köle kadar ölüsün. Belki seninle işim bittikten sonra cesedini onunkinin yanına çöpe atarlar."

Göğümde öfke kaynıyor. "Altına işemek üzere olan biri için oldukça ukalasın."

Boyun kasları gerildi. "Bunu ringde bitireceğiz."

Bölüm 23

Dagen

Awom ruhlarının Nil'den korunuyor olması önemli değil, benim ruhum donuyor, bu odadaki tüm bedenleri yem gibi kesmek üzere.

Etrafımı saran buza rağmen kendimi yere bırakıyorum, etrafımdaki her yüz üzerinde duraklıyorum ama Awom tekrar zihnimde yanıp sönüyor ve göğsümde patlayan hırıltı doğrudan Baratrum'dan geliyor.

Dikkatimi dağıtmak için etrafımdaki zihinlerde yanıp sönen anıları gözden geçiriyorum.

Ve tabii ki hepsi *onun* üzerinde takılıp kalıyor.

Nizzara o günahkâr altın rengi elbisesiyle balo salonuna süzülüyor, çenesi yüksek ve ifadesi sert.

Nizzara kalabalığın arasında yürüyor, bütün bakışlar ona sabitlenmiş.

Awom'lu adam vurulup öldürülürken *Nizzara*. Bu anıları atlamaya çalışıyorum ama yüzü - Awom'u dizlerinin üzerinde görürken gözlerinde *yaşlar* var.

Nedense her bakış açısında belirgin şekilde *farklı* görünüyor.

Bir hatıradan daha büyük göğüsler, bir başkasında daha dolgun dudaklar-

"Onun elbiselerini kimin tasarladığını bilmek istiyorum," diyor gürültülü bir Zem kadını yanımda, düşüncelerimi bölerek.

Çakırkeyif arkadaşlarından biri kadehine homurdanıyor. "Onun bakire olduğuna gerçekten kimin inandığını bilmek istiyorum." Kadının anıları *Nizzara*'nın girişine, vücudunun her santimetrekaresinde gezinmeye başlar. Onun aleni arzusu ve

Kıskançlık içimde birikti. "Bu kıvrımlarla yirmi bir yaşında mı?" Başını sallıyor. "Belli ki bu bir numara, ama lanet olsun, bende işe yarıyor."

Zem kadını kıkırdıyor. "Belki bu gece ben de sınırların dışındaymışım gibi davranırım."

Gülüşüp sallanıyorlar ve boş kadehlerini servise uzatıp birbirine dolanmış çiftlerle dolu karanlık köşelere doğru gözden kayboluyorlar.

Tarella bir Zo erkeğini köşeme doğru çekiştiriyor, hem Nizzara'nın nişanından hem de Markasından kalan anıları kıskançlık içinde dönüp duruyor.

Onun işareti. Tarella'nın anılarında görüyorum. Nizzara görünüşünü değiştirebiliyor. Bu yüzden mi güzelliği beni bu kadar sarhoş ediyor?

Olamaz. Onunla her konuştuğumda ruhu yoktu, bu da arkasında sihir olmadığı anlamına geliyor. Onu bu haliyle dayanılmaz derecede çekici buluyorum.

Hay sikeyim.

Rajim -bir zamanlar kayınpederim- geçtiğinde, memnuniyetle Düşüncelerindeki değişim. Neyse ki Nizzara'yı değil, karanlık ve korkuyla örtülü daha eski bir anıyı hatırlıyor. Bir kutunun içinde bir şey parıldıyor, ama ben görüntüye kilitlenmeden önce Kazem bir şeyler mırıldanarak Rajim'in omzuna dokunuyor ve anılar Kathreen'e kayıyor.

Varlığımdan dolayı buzlar kırılıyor ve gitme zamanının geldiğini anlıyorum.

Krallıkların hiçbiri birbirine güvenmediği için piyadelerin çoğu içeride konuşlanmış durumda, özellikle de dördüncü krallık çorak arazilere dağıldıktan sonra. Mazzar'a göre en yakın düşmanı surlarının içinde, dolayısıyla piyadeleri de orada devriye geziyor. Her kemerin başında, her koridorda konuşlanmış dev piyadelerin yanından geçiyorum ve piyade generalinin hiçbir yerde bulunmadığını fark ediyorum.

Mücevherlerle süslü duvarın içinden geçerek dışarıdaki karanlık kış sisinin içinde kayboluyorum ve dördüncü krallığın ve bir zamanların muhteşem teknolojisinin son kalıntıları olan kraliyet arabalarının üzerinde boş boş dolaşıyorum. Yedi piyade, değerli, pırıl pırıl araçların etrafında ve içinde devriye geziyor, ancak bunun dışında duvarlarda muhafız bulunmuyor.

Bölüm 24

Nizzara

Günlük: Sayfa 10

Babam bu sabah vefat etti. Geleneklere göre kardeşim, babamın cansız elinden düşen Birinci Yapım Gemi'yi ve Dagen'in İkinci Yapım Gemi'sini miras aldı. Beyaz yüzüğü takar takmaz düştü. O artık Zarr'ın kralı, Zarr'ın evli kralı. Kathreen'e aşık oluyor ama sadece karısı olduğu için ve eğer kardeşimi tanıyorsam -ki tanıyorum- kocalık ve krallık görevlerini ciddiye alıyor. Ondan hoşlanmıyorum. Kathreen onun için çok yanlış olmakla kalmıyor. Babamı zehirleyen kişi. Kral Rajim hırsızlık yaptığımızdan şüphelendikten ve Kathreen ziyarete başladıktan sonra hastalığı başladı. Söylemeye gerek yok. Preysee, Dagen'in odalarına giden her yiyeceği değiştirecek. Bu kalede kimseye güvenmiyorum, ama eğer güvenecek olsaydım, bu Preysee olurdu.

-Lo

Muhafızlarım dev sarmal merdivenlerden odama çıkarken, kısa eteklerin ve derin dekolte kıyafetlerin yokluğu karşısında gözle görülür bir burukluk yaşıyorlar.

Liha kalkanımın içinde kaybolurken ona, "*Eğer eğlencenin tadını çıkarmak istersen gecenin geri kalanında kitap okuyacağım,*" diyorum. Yapmak üzere olduğum şeyden beni vazgeçirmeye çalışacak ve benim bu gece buna ne vaktim ne de sabrım var.

Beni dürtüyor. "*Emin misin?*"

Sesi sanki Awom'un ölümü hiç olmamış gibi hafif ve enerjik. Sert duygulardan kaçınma yeteneği beni şaşırtıyor.

Masama doğru yürüyorum ve *Kralların Kralı'nı* açıyorum. "*Eminim. İyi eğlenceler.*"

"Her zaman yaparım. Bu gece erkek arkadaşlarımdan birini şahane bir şey yaparken yakalayabilirim."

"Oh, aşkına-"

Kıkırdıyor ve kalkanımdaki küçük çekiştirme bana onun gittiğini söylüyor.

Preysee benimle ilgilenmek için geliyor ve beni dolabıma götürüyor. İçeri girdikten sonra beni dev aynaya doğru çeviriyor ve elbisemin fermuarını açarken yüzünü izliyorum, gözleri boynumdaki mavi ve mor parmak izlerinde kararıyor. Renkleri derinleşti.

Sesi kalın, "Leydim-"

Ona el salladım. "Hissettiğinden daha kötü görünüyor." Dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor.

"Preysee."

Boynumdan başını kaldırıyor ve ben anında yapacağım şeyden pişmanlık duyuyorum.

onu da dahil et. "Gizlice kaçacağım ve beni korumana ihtiyacım var." Yüz ifadesi keskinleşir. "Neden?"

Altın rengi elbisemden sıyrılıp bir çift mat siyah dövüş derisine uzanıyorum.

"Düzeltemem gereken bir şey var."

Bacaklarımı ve kollarımı takım elbisemin içine soktuktan sonra Preysee fermuarımı tutarak duraklıyor. "Bunun vergi mahkemesiyle bir ilgisi var, değil mi?"

Gözlerimiz yansımada buluşuyor ve ben çenemi eğiyorum. Takım elbisemin fermuarını yavaşça kapatıyor.

Dolabımın derinliklerine doğru yürüyorum ve üzerinde küçük mavi taşlı bir kolye olan sade bir altın kolye alıyorum. Bunu çocukken Zo'da bir kez takmıştım, o yüzden kimse tanımaz ama bir değirmen işçisi için küçük bir servet değerinde. "Alemler izin verirse üç saat içinde döneceğim."

Kaşları birbirine çarparak yüzüne sert bir ifade verdi. "Bu çok uzun bir süre. Baban Brunar'a bu gece özel emirler verdi. Bir saat içinde seni kontrol edecek ve rapor verecek."

Avucumdaki kolyeye bakıyorum ve omuzlarımdan düştüğünü hissediyorum. Kolyeyi teslim etmemin imkânı yok. Sadece bir saat içinde, zindanda Palko'ya yardım etmek için zar zor zamanım olacak.

Preysee elimi avucunun içine aldı. "Bırak yardım edeyim." Başımı salladım. "Hayır. Bu çok-"

"Leydim," diyor bal rengi gözleri beni keserek. "Beni halkımı koruma fırsatından mahrum etmeyin."

Yüzümdeki acı dolu ifadeyi görünce bakışlarında bir şeyler titreşiyor ve acaba Palko'nun yanı sıra benden de mi bahsediyor diye merak ediyorum ama bu düşünceyle oyalanmıyorum. Kalbim bunu kaldıramaz. Palko onun halkı ve ben onu inkar etmeyeceğim.

"Bunun birine teslim edilmesi gerekiyor." Altın zinciri ve kolyeyi avucuna bırakıyorum ve ona değirmen işçisinin karısının adını veriyorum. ait olduğu bölge.

Kolyeyi saygıyla alıyor. "Bunu yapacağım."

Kendime Preysee'nin Zarr şehrine her zaman gittiğini hatırlatıyorum. *Ona bir şey olmayacak*, diyorum kendime ama bu içimde dolaşan korkuyu yatıştırmıyor. Yakalanırsa idam edilecek. En sıcak tutan kışlık pelerinlerimden ikisini indirirken bu düşünceyi bir kenara itiyorum, biri benim için diğeri Palko için. İkisini de omuzlarıma doluyor, birini diğerrinin üzerine geçiriyor ve balkon kapısına gidiyorum.

Palko beni takip ederken parmakları kolyeyi daha sıkı kavırıyor. "Banyonun ben hazırlayacağım. Ne kadar sık girersen gir, kimse aksinden şüphelenmez." Neredeyse sırtıyor. "Eğer Brunar kapıyı daha önce çalarsa, ona henüz terbiyeli olmadığını söylerim."

Cam kapıdan dışarı, rüzgâra ve sise bakıyorum. "Bir saatten önce dönerim."

Şato arazisinin yukarısındaki balkon kapılarını açtığımda, soğuk iki pelerinimi bir hiçmiş gibi kesiyor ve Palko için midem bulanıyor.

Kendi kendime planım hakkında zihinsel olarak konuşurken omuzlarımı yuvarlıyorum, yaralı omuzum acı ve çekme hissiyle itiraz ediyor, ama aşağı baktığımda korku ve baş dönmesi başlıyor.

Her şeyden.

Yükseklikler.

Belki de babamın beni buraya tıkmasının nedeni buydu - çatıda bana kızdıktan sonra, yükseklikten korkup gizlice kaçacağımı düşünmüştü.

Bu küçük düşünce beni uçurumun kenarına itti. Kaygan zemine tutundum. ve bacaklarımı sallıyorum. Rüzgâr pelerinlerimi savururken taretimin açıları ve sivri uçları arasında gezinirken buz gibi soğuk eldivenlerimin arasından sızıyor.

Hızlı. Anahtar, ellerim uyuşmadan önce hızlı hareket etmek. Aşağı bakıp yutkunma riskini göze alıyorum.

Parmaklarım buzdan kayganlaşan birkaç yerde kayıyor, ama inerken kendimi yakındaki bir çıkıntıya ya da yarığa tutturabiliyorum.

Yirmi dakikalık bir omuz burkulmasından sonra ayaklarım buzlu zemine çarpıyor.

İşte o zaman kadife sesi omzumda yankılanıyor. *"Gizlice mi kaçıyorsun? Çok yaramaz."*

Bölüm 25

Dagen

Küçük canavar soluk soluğa sesimin geldiği yöne doğru dönüyor ve gözleri doğrudan bana dikiliyor.

Ona baktığımda, hançerler ve tehditler savuran kızla, anılarında bir Awom çocuğuyla kıvrılmış olan kız arasında bağlantı kurmaya çalışırken içimi kaplayan kafa karışıklığını yutuyorum.

İnsani şeyleri unutup yapmam gereken şeye odaklanıyorum. Onun güvenini kazanmak ve kimi önemsediyini öğrenmek. Kırmızı rolümü oynamak ve pembe ruhunun onu başıboş bırakmasını beklemek arasında, ihtiyacım olduğu kadar casusluk yapamadım. Bu zaman aralığını değerlendirmeliyim.

"Bir sevgiliyi görmeye mi gittin?" Alay ediyorum. "Nişanlın Jaxelli general çok kızacak."

Pelerininin kapüşonunu hâlâ atkuyruğu yapılmış ve omzuna dökülmüş beyaz saçlarının üzerine çekerken gözleri kısılıyor. "Nişanlımın kim olduğunu nereden biliyorsun?"

Tek cevabım yumuşak bir kıkırdama olduğunda, "Neden gidip başka birine musallat olmuyorsun?" diye tıslıyor.

"Eğlenceyi kaçırayım mı?" Omzuna doğru söylüyorum.

Buz gibi rüzgâr, beyaz saç tellerini kapüşonundan çıkarıp birkaç tanesini ağzına doğru savuruyor. Dudaklarını kızdırıyor, siyah rujuna yapışıyor, bu renk sadece dudaklarının kıvrımlarına tehdit katıyor.

Lanet olsun o dudaklara.

"Bahse girerim uzun boylu, esmer, ela gözlü birini görmeye gidiyorsundur."
_"

Gözlerini deviriyor ve koşturaya başlıyor.

Bu zalim şey bu soğukta, bu saatte neyin peşinde? Altın sarısı, ışıltılı ruhunun parçaları, o uzaklaşırken bana arzularını fısıldıyor,

"... *Palko'nun affını kazan* ..."

Kralın Düellosunu kazan ..."

"... *Nişanı bitir* ..."

"... *Dae'nin sesi* ..."

Onun arzuları içinde olduğum gerçeğini görmezden gelip Palko'ya odaklanıyorum. Belki de sevgilisini görmek için gizlice kaçtığı konusunda haklıydım. Ama o sadece prensi öpmeye çalışmıyor muydu? Düşüncelerim eski sevgilim Kathreen'e ve onun eğilimlerine doğru süzülürken canavar derinlerde bir yerde gürlüyor.

Onun anılarına dokunmamaya dikkat ederek takip ediyorum. Onun ve Awom'lu çocuğun anıları beni hâlâ rahat bırakmıyor ve zihnimde hayalet gibi sıcak izler bırakıyor.

Bunu kabul edemem.

Siyah kale duvarının dibine düşen en karanlık gölgelere tutunuyor. Onu ele veren tek şey, uçları rüzgârdan omzuna dökülen saçları.

O ballı anılara dalmak ve tam olarak neden burada gizlice dolaştığını görmek için can atıyorum - arzuları onu istemezken neden Kazem'le oyun oynadı ... ama kaçınıyorum.

Bir kez daha.

Her ne kadar aktif olarak bir anıyı düşünmesi an meselesi olsa da, o zaman kendimi onu görmekten alıkoyamayacağım. Hain benliğim bunu beklerken beklentiyle uğulduyor.

Onun anıları benim için bir uyuşturucu.

Köşeyi dönüyor. Adımları buzlu zeminde hızlı, kesin ve sessiz.

Kalenin devasa arka tarafının uzunluğu hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor, sonu gece sisinde görünmüyor, ama o devam ediyor, koşarken elini siyah buzlu duvarda gezdiriyor. Eli zindan hücrelerinin parmaklıklarına değdiğinde durup çömeliyor ve ellerini kavuşturarak içeriye bakıyor.

"Kötü çocuklar için bir şey, görüyorum."

Ruhu beni çekiyor, yumuşak, altın beyazı ve pürüzsüz obsidyen kenarları etrafında parlıyor. Yüzünü bana dönüyor ve ben o anki halini fark etmiyorum bile. O dolgun dudaklar öylece ayrılmış, koştugu için ağır nefes alıyor.

Hayır. Fark etmedim.

Beni işaret ediyor. "Yeni kural. Eğer buradaysan, yardım edeceksin. Hücrelerden birinde bir adam bul. Kahverengi saçlı, topallıyor."

"Demek siyah saç konusunda haklıymışım," diye takılıyorum.

Belki de ona karşı koz olarak kullanabileceğim kişi bu olur. Yokluğumda büyük ölçüde zarar görmüş olan zindanlara doğru süzülüyorum. Taş duvarlardan oluşan pis, yaşanmaz bir labirent.

Neyse ki -ya da ne yazık ki- neredeyse hepsi boş. Adamı bulabiliyorum ve hemen geri dönüyorum.

"Bu pencereden otuz ikinci hücre."

Koşmaya başlıyor ve her yarı-güneşli, parmaklıklı pencerenin önünden geçerken usulca sayıyor.

"Peki, neden senin bağ ruhun yerine *ben* yardım ediyorum?"

"Çünkü o gitti ve sen beni yalnız bırakamıyorsun." Otuz ikinci pencerede durdu. "Palko?" diye fısıldıyor. Onun anısına fırlatıldığında zaman duruyor.

Onun gözlerinden mahkeme salonundaki tahta bakarken, Palko Everett'in ölüm cezasını emrederken ve onu zindanlarda infazı beklemeye gönderirken, görüşümde altın ışık ve siyah girdaplar patlıyor.

Öfke her gözeneğimi dolduruyor; canavar içime doğru pençelemeye ve çırpınmaya başlıyor.

Ruhların yoğun anılarını seviyor. Anıları ve içimi parçalayan acıyı bastırmaya çalışıyorum. Ama kapana kısıldım.

Gardiyanların Palko'yu karısından ayırıp zayıf ve çarpık bacağını koparmalarını izliyorum. İçimde şiddetli bir öfke ve büyük bir kalp kırıklığı dolaşıyor ama hangi duygunun bana, hangisinin ona ait olduğunu anlayamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, anılarla savaşıyorum, ruhumu parçalayan ve mantıklı düşünmeyen canavarla savaşıyorum-

Ta ki görüntü değişene ve ben Palko'nun ren dolu çantasını narin elleriyle Zarr sarayının işbirlikçi bir asilzadesine teslim edene kadar. O kadar çok yoğun duygu var ki, öfke dışında tek bir tanesini bile işleyemiyorum. Onun ya da benim, içimdeki ölüm gezgini umursamıyor. Öfkeyi seviyor.

İçimdeki canavar kontrolü ele alıyor. Özgürlüğüm ya da onun ruhunu bu şekilde kazanamayacak olmam umurumda değil. Onun arkasında sessizce cisimleniyorum ve

Sırtındaki kılıftan siyah, titrek bir kılıç çıkardım, kaslarım gerildi, kılıcımı ileri doğru savurmak üzereydim ki-

Başka bir anı. Odasındayım, Preysee'ye bakıyorum, ona bir kolye veriyorum ve onu Palko'nun karısına götürmesini, böylece değerini onu kurtarmak için kullanabileceğini söylüyorum. Kılıcım sırtına birkaç santim kala durdu.

Zindandan gergin bir öksürük yükseliyor. "Kim var orada?"

Nizzara üst pelerininin düğmelerini açıyor ve dondurucu parmaklıklardan içeri bırakıyor. "İşte, bunu al ve gardiyanlar geçerken hasırının altında sakla." Karlı bir rüzgâr onu savururken titriyor, sonra ikincisinin düğmelerini açıp onu da bırakıyor.

Palko'nun sesi hırıltılı ve zayıf, ama sözlerindeki aksaklığı duyuyorum. "Teşekkür ederim."

Dizlerinin üzerine çöktü, sırtı hâlâ bana dönüktü. "Çok özür dilerim." Sesi çatlıyor. "Dayanmaya devam et. Karın ödemeyle birlikte geliyor."

"Teşekkür ederim," diyor Palko. "Alemler, teşekkür ederim."

"Özür dilerim," diyor tekrar, Palko'nun rüzgârdan duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle.

Canavar yavaşça karanlık ruhumun derinliklerine doğru çekiliyor ve ben onun karşısında donup kalıyorum. Başını çevirse bile beni tanıyacağını bildiğim için ruh formuma geri dönüyorum.

Ayağa kalkıyor, geldiğimiz yoldan geri yürüyor. Kısacık bir an için gözyaşları kusursuz yanaklarından aşağı süzülüyor, ta ki rüzgâr onları kulaklarına doğru yönlendirip kurutana kadar.

Elimde değil.

Bilmek

zorundayım.

Anılarına daldım.

Altın. Her yerde. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir yaşam kaynağı gibi hissediyorum. Annesi kız kardeşine kitap okurken, onun yerde bağdaş kurup yalnız kaldığını görüyorum.

Kütüphanedeki Awom'un onun dilini öğrenmesine yardım ettiğini, elinin onunkine uzandığını görüyorum.

Mazzar'ın ona sarıldığını ve uzak diyarlardan hikayeler anlattığını görüyorum. Hayatım boyunca Mazzar'ın yüzündeki o ifadeye hiç tanık olmamıştım, ama Nizzara'yı gördüğünde hafızamda o ifade beliriyor.

Ona *usulca* gülümsemesi ve ardından yüzüne attığı tokatlar birçok kez gözümün önünden geçiyor.

İlk düellosundan görüntüler uçuşuyor, babası iplere olabildiğince yakın bir yerde onu izliyor. Kız ilk pembe kabarık hançerini indirdiğinde, en tatlı zaferi kazanmış bir piyade generali gibi alkışlıyor, ama daha sonra onu bulmaya gittiğinde, gitmiş.

Birlikte antrenman yaptıkları, ona daha önce hiç görmediğim hareketleri ve teknikleri öğrettiği, hepsi de farklı vahşet derecelerinde olan daha fazla anı geçiyor. Bazı antrenmanlarda diğerlerinden çok daha fazla yara alıyor.

Geçmişine serpiştirilmiş, onun inişini görüyorum. Daha fazla şarap kadehi ve bakışlarında daha az hayat, eli ilk kez boğazını bulana kadar, gözleri soğuk ve sert. Ta ki onunla antrenman yapacak kadar öfkesini kontrol edemeyene, cezaları kırbaçlara dönüşene kadar.

Onun anıları soğuk merkezime doğru akıyor ve kapıyı tekrar kapatmak muazzam bir çaba gerektiriyor. Birden, aniden, etrafımdaki dünya onun ruhunun yoğunluğuyla karşılaştırıldığında toz gibi kalıyor.

Saf bir ruh.

Çürük bir kenar bulunmadan.

Bölüm 26

Nizzara

Günlük: Sayfa 11

Tam kardeşimin karısına aşık olduğundan emin olduğum anda, onu bir Zem asilzadesiyle yatakta buluyorum. Dagen, kıtamızın sınırlarını aşan Skeeves sürüsüne karşı ordumuza liderlik ediyor ve o uzaktayken onu öldürmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bu onu parçalayacak ama ona söylemek zorundayım. Zamanı geldi. bir ay içinde Kral Düelloosu için geri dönecek, ki bu beni endişelendiriyor. Düello ringinde tam bir baş belası ama diğer krallıkların ne kadar kirli dövüştüğünü biliyorum.

-Lo

Palko ve karısının benim emrimle ayrıldıkları görüntüsü gözlerimin önünde canlanıyor ve kuleme doğru koşarken gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Burada görececek kimse yok. En azından bunun için beni cezalandıracak kimse yok.

Dae arkamda tamamen sessiz. Karanlığı etrafımda büyüyor, gece havası ona kıyasla daha aydınlık ve sıcak görünüyor. Sinsice girip çıkıyorum gölgelerin ve susuz çeşmelerin yanından geçiyorum. Rave nedeniyle normalde burada devriye gezenlerin bir kısmı olan tek sıra çevre muhafızının arkasına gizleniyorum.

"Bu gece görüş mesafesi berbat olduğu için şanslısınız, yoksa kraliyet arabalarının yanındaki muhafızlar sizi fark ederdi. Bu gece tabanca taşıyorlar. biliyorum."

Alay ettim. "Bana bir şey olursa çok üzüleceğin için mi?" Köşeyi dönüyorum ve omuzlarımı diğer taraftaki siyah taşla bastırıyorum.

"Evet, çünkü o zaman Zo'daki veletle baş başa kalırdım."

Gülüyorum. "Her zaman o benmişim gibi davranabilirsin." Kulemden yukarı doğru tırmanmaya başladım.

"O bir çocuk, bu yüzden yapmamayı tercih ederim."

Parmaklarım soğuktan o kadar çığ ki, onları bükme bile acıtıyor. Tırmandıkça, sertlik daha da kötüleşiyor. Birçok kez kayıp kendimi yakalıyorum ve ellerimi ikna etmeye çalışıyorum, titrememeleri için yalvarıyorum ama mesajı almıyorlar.

Ben yükseldikçe daha çok titriyorlar ve ben aşağıya bakmıyorum çünkü korkumu bu kuleye o kadar kolay teslim etmeyeceğim. O sadece bir kule. Cansız. Hareketsiz. Zirveye yakın bir çıkıntıya uzanıyorum. Ama parmaklarım işe yaramıyor ve çıkıntı benim yokluğumda fazladan bir buz tabakası oluşturmuş. Tutuşumu kaybedip duvardan aşağı kayıyorum, ta ki kolum bir çiviye takılıp beni sarsarak durdurana ve bedenimi soğuk sert duvara çarpana kadar.

Dae'den bir hırıltı geliyor. Ya da burada, sadece rüzgâr da olabilir.

Duygularımı en tepeye saklayarak bölümlere ayırıyorum. Yukarı bakarak, zonklayan kolumu çivinin etrafında kilitli kalmaya zorluyorum. Büyük, siyah, yeşil şeritli kanatları olan bir kuş balkonumdan beni izliyor. Başını eğiyor. bir şekilde *bana* kızgındı.

Tekrar yukarı tırmanmaya başladım. Sonunda parmaklarım üst kenarın etrafında kıvrılıyor ve kendimi yukarı kaldırdığımda kuş gitmiş oluyor.

Tuttuğum nefesi dışarı veriyorum ve balkon korkuluğumun siyah taşını olması gerekenden çok daha sert bir şekilde yumrukluyorum. Geciken korkudan ve şimdi eklemelerime ve koluma tırmanan kör edici sızıdan birkaç damla daha gözyaşı akıyor.

Yükseklikten nefret ediyorum.

Nefret ediyorum çünkü babam ilk kez öfkesinin kontrolünü kaybettiğinde, yani ilk kez onun tarafından gerçekten tehlikeye atıldığımı hissettiğimde, yıllar önce kalenin çatısının tepesindeydim. Bu anıyı yutuyorum ve bir kenara kilitliyorum.

Dae'nin ruhu değişiyor, yayılıyor. Hava kararıyor. Etrafımdaki sıcaklık düşüyor ve kulemin siyah dış duvarlarını buzun çatlattığına yemin edebilirim.

Sesi havada geriliyor. *"Seni ne mutlu eder, Nizzara?"*

"Ne?"

Sözleri işkence gibi. Çaresiz. *"Bana mutlu bir anı ver."*

Varlığındaki bu karanlık -dünyevi olmayan soğuk- Liha'nın beni uyardığı tehlike olabilir, ama artık bangır bangır bağırان bir uyarı zili değil, daha ziyade dürtükleyen bir dikkat duyuyorum. İsteddiği şeyi ona vermem için beni dürtten bir uyarı.

Mutlu bir anı.

Eldivenlerimi çekiştirerek çıkarıyorum ve parmağımdaki küçük yüzüğe bakıyorum.

yılan şeklinde. "Bir arkadaşım var. Onu pek sık göremiyorum ama beni mutlu ediyor."

Yisabell'i ve ona anlattığım tüm o küçük hikâyeleri düşündükçe nefes alışverişim daha da sakinleşiyor.

Yorgunluk beni vuruyor. Kış havasıyla dolu bir nefes daha alıyorum ve odamın sıcaklığına geri dönüyorum, kalın kapıları kaldırıp tekrar kapatıyorum.

Preysee beni görünce rahatlamış görünüyor. Dolabımın kemerinden içerideki sedirin üzerinde bir gecelik beklediğini görüyorum. Bakışları, ana kata dönmesinin istendiğini söylemeden önce bütün olduğumdan emin olmak istercesine beni tepeden tırnağa süzüyor. Ona teşekkür ediyorum ve o da dışarı çıkmadan önce anlamlı bir şekilde başını sallıyor. Bir dakika geçmeden Brunar beni kontrol etmek için kapıma vuruyor.

Ona seslendikten sonra dolabıma doğru yola çıktım. Yine eski usul soyunmak zorunda kalıyorum. Bu kez ana fermuarı açmaya çalışırken parmaklarım hâlâ uyuşmuş durumda ve kıyafet değişiklikleri için Liha'ya teşekkür etmeyi aklıma not ediyorum.

Dae, bulduğum bazı kitaplara göre ikinci bir deri -kendi mini boyutu- gibi yapışan büyücü kalkanımın kenarında, sessiz ama yakınımda duruyor. Daha önce olduğu gibi dokunacak kadar yaklaşıyor.

banyo odasında. Ama onun dokunuşuyla içimde oluşan elektriği unutmadım.

Buz gibi hançerlerin her birini dövüş derilerimden çıkarıp her birine uyacak şekilde şekillendirilmiş siyah kadife yastıkların üzerine yerleştiriyorum, ardından artık boş olan bıçak kemerimi çözüp kendi yastığına yerleştirmeden önce yuvarlıyorum. Boynumdaki küçük siyah fermuara uzanıyorum, önümden aşağı doğru çekiyorum ve işte o zaman Dae kayboluyor. Korsemin klipsini açıyorum ve serbest bırakılmasıyla iç çekiyorum

Preysee'nin seçtiği yanları kesik kırmızı ipek geceliği bulmadan önce.

Dolabımdan çıktığımda Dae'nin hala odamda olduğunu görünce şaşırıyorum. "Yani uyurken beni gözetleyebiliyorsun ama soyunurken gözetleyemiyor musun?"

"Bunlar çok farklı iki şey."

Sesi daha mı sert çıkıyor?

"Ruhlar için değil." Gömme dolabımı gösteriyorum. "Az önce orada yaklaşık on tane vardı." Gerçi çoğu bütün ruhlar değildi, sadece arta kalanlardı.

ruh parçacıkları.

"Benim için farklı."

Yatağa giriyorum, çıplak ayaklarım ipek çarşafların arasından kayarken su katılmamış bir zevkle iç çekiyorum.

"Liha seni çok yalnız bırakıyor mu?"

Gözlerimi kapatıyorum, bedenim ağırlaşıyor. "Oyun oynamayı seviyor," diyorum.

"Yani sen halkına yardım etmek için hayatını riske atarken o oyun oynamaya mı gidiyor?" Dae'nin yatağımın hemen yanında gezindiği alan buza dönüşüyor.

"Yaklaşık bin yıl önce Heshena'da bir prenesti." Esniyorum. "Sevgilisini görmek için gizlice kaçarken yakalandığında sadece on altı yaşındaydı. Yasak aşk durumu. Anladığım kadarıyla öldürülmeden önce yavaş ve korkunç bir şekilde işkence görmüş. O yüzden beni tehlikede görmeye dayanamıyor, acı ya da kan içeren hiçbir şeyi izleyemez. Benimle düello yapacak ama bu bile onun için zor."

"Neden daha güçlü bir mideye sahip bir ruhla bağ kurmuyorsunuz? Özellikle o zamanlarda senin yanında kim kalacak?"

Gözlerimi aralayıp ona dik dik bakıyorum. Varlığı artık yatağımın kenarında duruyor, artık yüzen bir top değil. Geniş omuzları ve sivrilen kalçalarıyla dış hatları da en az lanet sesi kadar kötü.

Bakışlarımı derinleştiriyorum. "Ben onu travmaları için suçlamıyorum, o da beni benim travmalarım için suçlamıyor."

"Senin travmaların neler?" diye sorduğunda sesi acılı, neredeyse suçlu geliyor.

"Seni ilgilendirmez," diye tersliyorum ama aklıma geliyorlar.

Babamın yavaş yavaş sinirlerine hakim olamayışını ve hıncını benden çıkarışını izliyorum. Ve ben, asla terk etmeyen aynı ateşli öfkeyle doğdum.

Onun

öfkesi.

Benim

öfkem.

Onun şiddeti.

Benim

şiddetim.

Dae'nin sesi neredeyse bir fısıltı. *"Neden Palko için hayatını riske atıyorsun?"*

Cevap olarak tüm hayatım gözlerimin önünden geçiyor, gördüklerim, yaşadıklarım, ama nihayetinde özümde ben buyum. Kalbimdeki bu yumuşaklığın bir zayıflık olduğunu uzun zamandır biliyordum. Babam bunu kanıtladı. Kimseye göstermemem gereken bir zayıflık. Dae'den uzaklaşıyorum.

"Çünkü o pelerinler geçen yılın modasıydı ve zindanı hak ediyorlardı."

Uyku beni içine çekerken ve kötü anılar kafamda dönüp dururken, Dae'nin sesi serin ve sakinleştirici bir esinti gibi odaya doluyor. *"Gerçekten çok zalimsin, biliyorsun."*

Bölüm 27

Dagen

Jasper içeri girene kadar gizli tablonun arkasındaki boş koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyorum, o tabloyu açarken gümbürdeyen müziğin sesi delici bir şekilde artıyor, sonra kapandığı anda donuk bir gümbürtüye dönüşüyor.

Jasper ellerini birbirine sürterek sırtıyor. "Kuzenime mesaj gönderdim," diyor.

Kaskatı kesiliyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Yanıt gelmesini bekleyeceğiz ve bu arada kendi işimizi halledeceğiz. Prensesle nasıl gidiyor? Onu yakaladıktan sonra aleyhinde kullanabileceğimiz herhangi bir bilgi bulabildin mi?"

"Eğer onu yakalarsak. Bu bir yedek plan," diye hatırlatıyorum ona. "Evet, tabii ki. Değer verdiği birini buldun mu?"

Kölesine değer veriyor. Kız kardeşi ya da annesi, hatta belki gizli bir sevgilisi olduğunu hayal etmiştim ama o küçük köle gibi kimsesi yok.

Emya'dan sonra Awomları koruyacağıma yemin ettim. Dört yıllık hükümdarlığımın tamamını onları özgürleştirmeye adadım.

Köleyi tehdit etmek. Bunu yapmayacağım. Onun önemseydiği başka birini bulacağım ama bir köle değil ve kesinlikle bir köle *çocuk* değil.

"Bulmadım ama bulacağım."

Göğsümde bir parça suçluluk duygusu oluşuyor ama kendime bunun sadece bir yedek plan olduğunu hatırlatıyorum. Kendime hatırlatıyorum, *insani şeyler yok*.

Helina'nın kırmızı bukleleri koridor kapılarından birinden dışarı bakıyor ve bize katılıyor. "Bir başka ikmal treni isyancı kamplarına teslim edilmek üzere hazır."

"Bu gece rom tedarikçimizle katılmam gereken toplantılar var, yoksa burada iş yapamayacağız. Red daha kontrollü bir yaklaşım benimsediği için fedailerin huzursuzlanmaya başladığından bahsetmiyorum bile." Jasper bana doğru bir bakış attı. "Unutmayın. Yakında bu ikmal trenlerini finanse eden soylu kadınlarla görüşmen gerekecek." Doğru, bana Red'in parasal rahatlık için tuttuğu küçük kız arkadaşlarından bahsetmişti.

Helina alay etti. "Bunun için banyo yapması ve saçını kestirmesi gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Özür dilerim. Baratrum'daki bakım standartları vasatın altında." Jasper'a dönüyorum. "Malzemeler daha önemli. Kampa ulaşmaları gerekiyor."

Burnunu sıkıyor. "Sana bu gece kargoyu alamayacağımı söyledim-"

"Alacağım," diyorum.

"Ama nereye gideceğini bilmiyorsun."

Helina iç geçiriyor. "Ben de gelebilirim."

Jasper'ın kaşları çatıldı. "Bu tehlikeli, Helina."

Kollarını kavuşturur. "Biliyorum. Daha önce

gitmiştim." "O, haydut saldırıları artmadan

önceydi." Jasper'a döndüm. "*Ne saldırıları?*"

"Haydutlar," diyor sanki bu yeterli bir cevapmış

gibi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim,"

diyor.

Burnundan hava üflüyor ve Helina'yla arasındaki boşluğu kapatmak istercesine kıpırdanıyor. "Onlar insandan çok canavar, Helina. Sen çılgık atarken seni canlı canlı yiyecekler."

"*Biliyorum*. Ben de oradaydım."

"Sen neden bahsediyorsun? Haydutlar nedir?" Talep ediyorum.

Jasper bakışlarını Helina'dan ayırıp bana bakıyor. "Zo'nun dediği gibi kehanetler söyledi. Kabus canavarlarına dönüşen krallıkların adamları."

"*Kralların Krallı*'ndan mı? Bu pasaj sadece bir metafor." Elimi salladım.

el. "Her anlama gelebilir." Ben hep açgözlülükten bahsettiğini düşünmüştüm. Zo'lar kehanetlerini hep dramatize ederler.

Jasper kaşlarını düzleştiriyor. "Ne *anlama gelirse gelsin*, Barrens'ta kendini tamamen kaybetmiş insanlar var. İnsan etiyle besleniyorlar."

"Ne yani, yamyamlar mı?"

"Yamyamdan da öte. Vücutları şekilden şekle giriyor, parmaklarından pençeler, diş etlerinden dişler çıkıyor ve gözlerindeki bakış ..." Titriyor. "Bir keresinde birine dokunma hatasını yaptım. Onlar artık insan değil."

"Nereden geliyorlar?"

Bir kolunu resme doğru savurarak bizi dans pistinden ayırıyor. "Kendi sokaklarımızdan."

Helina duruşunu değiştiriyor. "Zamanımız tükeniyor. Sevkiyatı bu gece çıkarmak istiyorsak hemen gitmeliyiz." Mağara benzeri bir yapının içinde oynayan kızının anısı zihninde yanıp sönüyor, görüntüde endişeden başka bir şey yok.

Jasper bir nefes alıyor, sonra parmağıyla beni işaret ediyor. "Sakın ona bir şey olmasına izin verme."

"Onu koruyacağım," diyorum.

Helina kollarını kavuşturuyor, yüzü sertleşiyor ama buna karşı tek kelime etmiyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet başını sallayıp kenara çekiliyor ama ben kapıya yöneldiğimde omzumu tutuyor. "Haydutlar sinsidir. Sana soracaklar

onlara yardım etmek, sizi tamamen gitmediklerine inandırmak için, ama sizi temin ederim. Öldüler." Kavrayışı sıkılaşıyor, gözleri kısılıyor.

"Onu koruyacağım," diye tekrar söz veriyorum.

Bu sefer bana inanmış görünüyor ve gitmeme izin veriyor.

Bölüm 28

Nizzara

Günlük Sayfa 12

Kardeşim dün geceye kadar bu turnuvayı domine ediyordu. Son düellosunda neredeyse ölüyordu ve bu hayatımın en kötü on iki dakikasıydı. Etrafı araştırdıktan sonra, Zem düellocusunun dövüş derilerinin altında blare mücevherleri kullandığını öğrendim. Siktiğimin hilecileri. Kathreen olayına gelince, turnuvaya kadar beklemeye karar verdim. ölmemeye odaklanabilmesi için ona söylemeyi bitirdi. Ve şimdi takip ediliyorum. Tamam, beş dakika önce takip ediliyordum. Ne zaman arkama baksam beyazlar içinde bir adam oradaydı. Öğrendiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyin asla bir tesadüf değildir. Kathreen'in kardeşime yattığını söylememi istemediğine dair altın rensine bahse girerim. Muhtemelen peşimden suikastçılar gönderiyor ve onları Zos gibi giydiriyordur, böylece iki ile ikiyi bir araya getiremem.

-Lo

Yarın yapılacak ön düellolarda, turnuvanın üç hafta sonra resmen başlamasından önce yarışmacılar sıralanacak.

Babamın çağrısını bana bildiren muhafızlarımı takip ediyorum. I bu saatte eğitim odasına gidiyor olmalıydım.

Teknik Sorren beni deliyor. O buradayken yani. Çoğu zaman gizemli bir şekilde ortalıkta görünmüyor. Belki de Skeeves sınırlarımızda yeniden güç kazanıyordur.

Babam onlar hakkında asla konuşmaz ve durum odası her zaman kilitlidir, kalenin kadim büyüyle korunur, bu yüzden kraliçe olana ve İlk Yapılan Kap'ı takana kadar bilmemin bir yolu yok.

Eğitim odasına gitmek yerine, muhafızlarım beni babamın odasına götürüyor. Dün geceki müzikle yüzleşme zamanı.

Bedelinin bu olacağını biliyordum ama bu sabah ya da öğleden sonra beni aramadığına göre, umuyordum ki ...

Nefesim daralıyor. Beni buraya sadece *kırbaçlamak* için çağırıyor. cezalar.

Onlar geçen yıl başladı.

Bu merdivenlerden odasının altındaki gizli tünele her inişimde, kendime bu sefer farklı olacağına dair söz veriyorum. Kırılmayacağım. Beyaz taşlarla aydınlatılmış taş merdiven boşluğunun dibinde, görünürde sonu olmayan kapalı kapılarla dolu bir koridor var. Koridor kendini karanlığa teslim ediyor.

"*Güçlü ol*," diye fısıldıyor Liha, sonra kalkanımı

bırakıyor. Bunu yaptığında kendimi o kadar yalnız hissetmemeye çalışıyorum.

Girmem gereken kapı merdivenlere en yakın olanı. Kapıyla yüzleşirken duyabildiğim tek şey sabit nabzım. Vücudumun her zerresi oyalanmak, mümkün olduğunca uzun süre bunun dışında kalmak istiyor ama içeri giriyorum.

Babam çoktan gelmiş, demir bir taburenin üzerinde oturuyor. Tavanda daire şeklinde dizilmiş taşlar ve duvarlarda çeşitli şekillerde işkence aletleri var. Babam kaşlarını çatarak bana bakıyor, yüzü en nefret ettiğim şekle bürünüyor, boynunda damarları patlatan bir gerginlik, bakışlarında kesici bir hayal kırıklığı ve yüzünde şarabın neden olduğu belirgin bir kızarıklık var. Kadehini yere bırakıyor ve ayağa kalkmadan önce kan bulaşmış zemine vuruyor.

"Seni cezalandırmaktan hoşlanmıyorum."

Yumruklarımı sıktım. "O zaman neden yapıyorsun?"

Ben daha gözümü kırpamadan koltuğundan kalktı ve elini yüzüme çarptı. Yanağımdan şiddetli bir sızı yayılıyor. En az Sorren kadar hızlı.

"Nedenini biliyorsun."

"Çünkü sen bir sarhoşsun."

Bu sefer daha sert tokat atıyor ve eldivenli elinin değdiği yerdeki yanan ateşe dokunma isteğime direniyorum. Altın ve oniks odanın içine akıyor.

Babam derin bir nefes alıyor. Eldivenlerindeki ve çizmelerindeki taşlar parlıyor ve etrafımdaki altın ışık donuklaşıyor.

Yüzünü "infaz katı" gülümsemesine göre ayarlıyor. "Sana söylemiştim, Nizzara. Seni gerçek dünyaya ve onun tüm âlemlerine hazırlıyorum. Söz veriyorum, benden daha acımasızlar."

Çenemi sıkıp kapatıyorum.

"Nişanlanmak istemediğini biliyorum," diye devam ediyor. "Zem prensiyle yaptığın küçük numaranın ona inat olduğunu biliyorum." Boynundaki damar patlar. "Ama sana hak ettiğin şeyi veriyorum, Nizzara."

Çenemi kaldırıyorum. "Kendi seçimlerimi yapmayı hak ediyorum."

Elim, hançerimin kenarının kumaşı dürttüğü yerde, elbisemi kalçamın üzerinden okşuyor ama aptal kalbim ona dokunmama izin vermiyor. Çünkü dokunursam ondan hiçbir farkım kalmayacak.

Elime bir kez hançer aldığımda, böyle durumlarda, durmayacağım. O ve ben bu konuda aynıyız.

"Seçtiğim kişiyle evlenmeyi hak ediyorum" diyorum.

Belki de gelenekleri umursamayan tek kişi o değildir.

Yüzüme tekrar vuruyor. Deri eldiveninin yanağıma çarparken çıkardığı ses de en az acı kadar keskin.

Göğsü kabarıyor. Yumrukları kıvrılıyor ve gözleri-

Kendi kontrolünün sınırında sallanıyor, bu da beni kendi kontrolümün sınırına itiyor. Her zaman bu kadar öfkeli olmamın sebebi o. Bu derinliksiz lav çukuru hiç gitmiyor.

Ve ben bundan nefret ediyorum.

"Ben daha iyi bir babayı hak ediyorum," diyorum, öfkeli gözyaşları oluşurken.

Eğer uçurumun kenarında dengede duruyorsa, onu ittim. Eli aramızdaki boşluğu doldurup boğazımı sıkıyor.

"Çok gençsin ve dünyayı olmasını istediğin gibi değil de olduğu gibi görmek zaman ve acı alır. Ama bunu benden çok daha hızlı göreceksin, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve çenemi kaldırıyorum, cevap vermiyorum.

Nefes almıyorum. Eli boğazımı sıkıyor. "Yapmayacak mısın?"

"Hayır" kelimesini söylemeden önce yanaklarım karıncalanana kadar bekliyorum.

Gözlerinde bir pişmanlık parıltısı beliriyor ama beni bırakmıyor; daha da sıkıyor. Onu çok zorladım. O öldürüyor-

Görüşümde lekeler oluşmaya başladı. Elini pençelemeye başladım. Bıraktı.

Hava ciğerlerime doluyor.

Dizlerim bükülüyor ve ağrıyan kaslarım zamanında tepki vermiyor. Soğuk zemine düşüyorum.

Sorren haklıydı. Zayıfım ve korkuyorum.

O beni incitmesine rağmen benim onu incitmeyi reddetmemden nefret ediyorum.

Burnundan derin bir nefes alıyor, gözleri siyahla daha siyah arasında gidip geliyor, sonra duvardan bir kırbaç şaklatıyor. Kırbacı ayaklarımın dibinde yere vuruyor.

"Elbiseni çıkar, Nizzara. Güzel bir elbise ve cezayı hak etmiyor."

Elbisemi çıkarırken ellerim titrediği için lanet ediyorum, ipek iç çamaşırımı arkası açık bırakıyorum. Ayağım yerde kayıyor. Taze kan. Başka birinin kanı.

Çenesini odanın öbür ucundaki kancaya doğru sallıyor, ben de elbiseyi kancaya asıp ayaklarımın dibinde işaret ettiği yere dönüyorum. "Yere yat, Nizzara."

Olduğum yere düşüyorum, dizlerimin sert bir gümbürtüyle soğuk taşla buluşmasına izin veriyorum, bacak kaslarım inişi yavaşlatamıyor.

"Dizlerini yere sar. Nasıl yapıldığını biliyorsun."

Bükülmüş dizlerimin üzerine eğilip alnımın yere değmesine ve sırtımın açığa çıkmasına izin veriyorum.

"Nişanını bozmaya çalıştığın için yirmi kırbaç."

Kırbacı serbest bırakıyor, tekrar tekrar şaklatıyor. Bir çığlığı bastırıyorum- Fiziksel acıdan çok babamın dönüştüğü şeyin gerçekliğinden.

Ateşli acı, her darbeye daha da derinleşerek derime gömülüyor. Kirpik üstüne kirpik aynı noktaya vuruyor, daha da kesiyor.

Altın yine dökülüyor, o pürüzsüz karanlık enerjinin eşlik ettiği güç etrafımda süzülüyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve geçiyor. Acı içimi parçalıyor ve her zaman yaptığım şeyi yapıyorum - kitaplarımın içine kaçıyorum, okuyorum En sevdiğim sözlerden biri.

Güç ancak verildiğinde alınabilir.

Dudaklarımın ağlamaktan yırtılmasını engelleyen tek düşünce bu. Bir çığlık kadar küçük de olsa ona üzerimde güç vermeyeceğim.

Sonunda, yirmiye çoktan geçtikten sonra durdu ve ayağa kalkmamı emretti. Siyah büyü dalları bana doğru sürünüyor, derimi temizlemek üzere, ama ulaşmanın ortasında duruyor.

"Aslında," diyor. "Ön düellolar yarın ve aracını kullanmayı reddettiğin için, onları örtmek için kendi Mührünü kullanmanı sağlayacağım. Zayıf olmayı bırak. Korkmayı bırak. Ve gücünü kullan."

Yumruklarım sıkılaşıyor, sırtımdaki ve omuzlarımdaki kesiklerden akan kan kolumdan aşağı daha hızlı akıyor. "O zaman düello yapmayacağım."

Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Kaba bir gülümseme keçi sakalını kırıstırıyor, siyah gözleri neredeyse delirmiş gibi parlıyor. "Evet, yapacaksın. Çünkü sen benim kızımsın."

Ayağa kalkıyorum, "Haklısın! Düello *yapacağım* ve kazandığımda-"

Kaybolurken gözleri vahşileşti.

Gitti.

Dumanın içinde.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Bu bir rüya mı? Hayır, kolumdan hala kan akıyor ve sırtımdaki kesikler bunun bir rüya olmadığını anlamam için yeterince acı verici.

O güçlü biri. Bunu hep biliyordum. Ama onun -ya da herhangi *birinin*- yok olduğunu hiç görmedim.

Sırtımdaki acıya ve titreyen ellerime rağmen giyinmek için acele ediyorum.

Salona çıktığımda muhafızlarım arkamda kaldı, farkında değillerdi ya da Babamın odasının kapısında beni beklerken neler olup bittiğinin belki de tamamen farkındaydım.

Revirden yasadışı bir uyuşturma solüsyonu ve iyileştirici merhem aldıktan sonra kitap koylarına gidiyorum.

Bölüm 29

Dagen

Helina beni kulübün arka girişinden çıkarıp kazı aletleri ve tıbbi malzemelerle dolu bir maden kızıağına götürüyor.

"Ne? Malzeme kamyonu yok mu?"

Kızıağın iplerini tutmam için bana işaret ediyor. "Biz sadece Yolun bu kısmı. Ama onu bıraktığımız yerin ötesinde, kayalar bundan daha geniş bir şey için çok kalın."

İplere tutunuyorum ve gece boyunca kapalı olan bir dizi kaya değirmenini çevreleyen şehir duvarı boyunca onu takip ediyorum. Yaklaşık beş kilometre Bir çevre kapısına yaklaşıp kadar kilometrelerce yol kat ettik.

"Haftada bir kez, Jasper'ın kuzeni buradaki muhafızları kontrol ediyor. Bir saatliğine ortadan kaybolmalarını sağlıyor."

Kapıya vardığımızda korumasız olduğunu gördük. Acele etmem için bana el sallıyor ve kapıyı kaldıran kolu çekiyoruz.

Şehir duvarının dışına çıktığımızda karanlık, düz bir zeminden geçiyoruz. Barrens.

Yürürken Helina'nın gözleri sürekli beni buluyor, ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor.

Bunu birkaç kez yapıyor ve sonunda şöyle diyor: "Jasper bazen aşırı korumacı olabiliyor. Yaptığımız sayısız koşudan sadece bir kez haydutlar tarafından saldırıya uğradık."

Ona doğru dönüp gözlerinin ardına yerleşen korkuyu izliyorum. "Nasıl kaçabildiniz?"

"Dikkatim dağılmıştı," diyor. "Başka biriyle." Kızağın iplerini daha sıkı kavıyorum.

"Çıgıllıkları korkunçtu," diye fısıldıyor.

"Ona yardım etmeye çalışmadın mı?" Göğsümde buzullar oluşuyor ve canavar derinlerden alçak bir hırıltı çıkarıyor.

"Haydut çoktan bacağını çiğneyip koparmıştı." Helina'nın sesi sertleşiyor. "Ayrıca, kızım ve ben bu kadar uzun süre kendimizi korumayı öğrenmeden hayatta kalmadık."

"O kadın sizin grubunuzda mıydı?"

Gözlerini kapatıyor. "Hayır. Başka bir haydut onu şehirden sürükledi. Bizi kurtaran onun çıgıllıkları oldu, bizim haydutu bizden uzaklaştırdı."

Midemi bir batma hissi kaplıyor. Benim yokluğumda çok şey kötüleşti. "Nereden geldiklerini biliyor musun?"

Karanlık ufku tarıyor. "Hayır."

Düz zeminden küçük kayalar çıkmaya başlayana kadar bir mil daha yürüyoruz.

"Burası onu bıraktığımız yer. Asiler onu buradan alacaklar." İpleri bırakıp şehir surlarına doğru geri dönüyorum.

"Nasıl bir yer?" Helina kürk mantosunu daha sıkı kavrayarak soruyor.

"Baratrum mu?"

Ve ölüm tanrısı?"

"Soğuk," diyorum.

"Bundan daha mı soğuk?"

Elimi önümdeki havada gezdiriyorum. "Bu soğuk bir şey değil. Derinin dışında kalıyor." Kolumu indiriyorum. "Benim bildiğim soğuk içinize işliyor, sanki sadece ruhlara işkence etmek için yaratılmış gibi varlığınızın içine işliyor."

Dudaklarını büzüyor. "Eğer bir ölümlü Baratrum'a düşseydi, soğuktan kurtulabilir miydi?"

"Hayır."

Sert ve donmuş toprakta ayak seslerimizden başka bir şey duymadığımız bir sürenin ardından, "Baratrum'a giden tüm ruhlar senin gibi mi oluyor?" diye soruyor.

"Bir ölüm gezgini mi?" Başını sallıyor.

Yumruklarım bir kıvrılıp bir açılıyor. "Hayır. Nil'in evcil hayvanları var." Sanırım gölgelerine böyle diyorsunuz. "Tıpkı onun yaptığı gibi ruhları yiyorlar ama bunu yavaş yavaş yapmayı tercih ediyorlar. Çok yavaş."

Ona bakıyorum. Ruhu, en küçük karanlık noktalarla kırmızı ve onun görebildiğim anıları zorluk üstüne zorluklarla dolu. İstismar üstüne istismar istismar. Acaba zihni bu yüzden mi diğer anıları gizliyor? Travma yüzünden. "Sana bir sır vereceğim, tamam mı?"

Başını sallıyor, gözlerini benimkilere dikmiş.

"Ruhun sadece sana ait. Anlıyor musun? Baratrum'a gönderilmenin tek yolu ruhunun oraya ait olduğuna inanmandır."

"Ya da bir ruh silahı?" diye işaret ediyor.

Dişlerim gıcırıyor. "Evet, ya da lanet bir ruh silahı." "Bunun gölgelerle ne ilgisi var?"

"Gölgeler," diyorum tüm bedenimdeki gerginliği hafifletmeye çalışarak, "ancak deliliklerinin kırılmasına izin verirsen ruhunu tüketebilir Sen."

Titriyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Yırtılma ve parçalanma zihnimde alev alev yanıyor. Benim çılgınlıklarım ve sayısız başka ruhun çılgınlıkları . . . Ve karanlık. Korkunç bir karanlık.

"Kendinin en iyi versiyonuna tutunuyorsun," diyorum. Ruhumun gölgelerden nasıl kurtulduğunu kelimelere dökmenin tek yolu bu.

Şehrin surlarına yaklaştığımızda, "Yani onun gölgesinden kurtulursan bir ölüm gezgini mi olacaksın?" dedi.

"Hayır, Helina. Yakınından bile geçmem. Gölgelerden kurtulmak sadece başlangıç."

Ay ışığında yüzü kızarıyor. "Eğer ruhunu teslim edersen prensesin katlanmak zorunda kalacağı şey bu mu?"

Bir suçluluk dalgası midemi sıkıştırıyor. *İnsani şeyler değil*, diye hatırlatıyorum kendime ama o ürperti geçmiyor. "Evet," diyorum. "Eminim Nil benim ruhuma sahip olduğu gibi onun ruhuna da sahip olmak isteyecektir."

"Ruhlarımızın sadece bize ait olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Dedim. Ve bu da iki numaralı sır. Asla bir tanrıyla pazarlık yapma."

Kaşlarını çatıyor. "Jasper'ın kuzeninin yedek planınız olduğunu söylemiştiniz. Asıl planın nedir?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Bazı arzularını gördüm," diyorum, onun en derin arzularından bilerek kaçındığımı bilerek. "Bunu belli etmiyor ama Arkadaşlığa hasret." Gözlerimi tekrar açıyorum.

Kaşları kısılmış ve gözlerinde bir derinlik var. Merhamet ya da acıma gibi bir şey. "Yani bunu kullanmayı mı planlıyorsun?"

"Başka seçeneğim yok."

Uzun bir sessizlikten sonra, kız kardeşimi kamplarda görüp görmediğini soruyorum.

Kızını ziyaret ettiği zamanlara dair anıları gözünün önünden geçiyor ama Lo'yu göremiyorum. Tanımadığım bir kadının üzerinde duruyorlar, o da "Görmedim. Ama daha fazlasını bilebilecek birini tanıyorum."

Bölüm 30

Nizzara

Günlük Sayfa 13

Normalde, bir piyade generalini taş duvarı yumruklarken yakalayabilir ve günüme devam edebilirdim, ancak Mazzar söz konusu taş duvarı kırdı. Ve yemin ederim, saçları her zamanki göz kamaştırıcı beyazından, derinliksiz bir siyaha dönüştü. Ben de biraz araştırma yaptım. Zarr'dan olmadığı ortaya çıktı. Ayrıca kardeşimin emri olmadan bir Zarr piyade filosunu çok uzak bir yere götürdüğü de ortaya çıktı. Çok uzak derken, başka bir alemi kastediyorum.

-Lo

Muhafızlarım koy kapısının dışında kalıyor. Kalenin geri kalanından farklı bir kapı.

Daha eski.

Siyah demire kazınmış desenler, başka bir zamanda başka bir dilde yazılmış semboller. Kapının ağır yükü arkamdan süzülerek kapanıyor ve sarmal merdivenler aşağı doğru indikçe büyüyen kitap duvarının arasından aşağı iniyorum. Her adım bacaklarımı yakıyor ama şifalı merhem sayesinde sırt ağrım kontrol altına alınabiliyor. Merhem bu kadar iyi etki etmesi için büyülenmiş olması gerekiyor.

Liha, acımasız cezalarından sonra yaptığı gibi, yerinde duramayacak kadar gergin bir enerjiyle kalkanımın içine girip çıkıyor.

Annem her zamanki şöminesinin yanında, sandalyesinin dibinde Zo kitaplarından oluşan bir sütun var. Bacaklarını altına sokmuş, bir kolunu kolçağın üzerine yaslamış, diğer koluyla da küçük bir kitap tutuyor.

"Nizzara." Gözleri kitabın kenarından yukarı bakıyor ve her zamanki gibi bana yöneldiğinde daha da sertleşiyor.

Kitap kokusunu içime çekiyorum. Çoğunlukla savaş taktikleri, piyade eğitimi, kurgu ve bazı diller ve tarihlerle ilgili kitaplar, çünkü Zo'lar dört krallığın güç paylaşımında kararlaştırıldığı gibi hangi bilginin kime verileceğini belirliyorlar. Bazen annemin babamı onu buraya bilerek mi gönderdiğini merak ediyorum.

Annem kitabını kolçağın üzerine örtüyor. "Senin için ne yapabilirim?"

En azından benimle konuşuyor. Sonuncusu isyancıların tedarik zincirlerine yardım ederken yakalandığından beri vekil kütüphaneci o.

"Jaxelli hakkında bir kitap, mücevherler hakkında bir kitap ve her zamankilerden biri." Doymak bilmeyen beynim Thaddeus'un nadir mücevherlerden bahsetmesini hâlâ unutabilmiş değil. O

Bu küçük yorumunun arka planda ne kadar yankı bulduğunu öğrendiğinde şüphesiz çok memnun olacaktır.

Şık bir kaş kaldırıyor. "Bilginler her zamanki gibi kaşlarını çatıyor, biliyorsun." "Bu yüzden ikiye bir oran istedim."

"Ha," diyor -bu şimdiye kadar duyduğum kahkahaya en yakın şey- ve Ayağa kalkıyor ve mor dumanını çağırarak başının üzerinde bir mücevheri hareket ettiriyor, çünkü elektrik ışıkları yıllar önce burada sönmüş ve dördüncü krallık da tamir edememiş. "Bir dahaki sefere alimlere bunu söyleyeceğim. kitap yığınma baktıklarında."

Asansöre gitmem için el sallıyor, neyse ki asansör hâlâ çalışıyor, şimdilik. Her zamanki gibi taş korkulukların üzerinden bakıyorum. Aşağıdaki katlar karanlık, tozlu ve Zo'nun kütüphanelerine kıyasla çok küçük ve kendimi, beni istediği için yanında getirdiğine ikna etmeye çalışıyorum, babamın onu buraya sürgün etmesinin çarpık cezasının bir parçası olduğu için değil.

Vücuduma yapışan kalıcı acıya rağmen, her yöne uzanan kitapların genişliğine daldıkça gerginliğim azalıyor. Annemin yaşam alanları burada en üst sırada ve aşağıda çoğu kayıp dilde yazılmış on kat kitap var.

"Kadim dilin şifresini çözebildiniz mi?" Onu küçük asansöre kadar takip ederek soruyorum, bir yanımın ona bu kadar yakın olmayı arzulamasından nefret ederek.

Araba bizi sessizce aşağı indirirken, üst katın ışıkları kayboluyor ve annemin glo taşıyla baş başa kalıyoruz.

"Hayır, hissetmedim."

"Hmm. Normalde annenin arzularını hissetmem ama o senin kendi işine bakmanı istiyor."

Liha, babamın cezasından sonra kalkanıma katıldığından beri ilk kez konuşuyor. Cezalarımın onun için kötü anıları tetiklediğini ve beni babama karşı koruyamadığını biliyorum ama bazen beni yalnız bırakmak zorunda olmamasını diliyorum.

Bu arzumu hissetmiş olmalı ki *"Sana değer veriyorum Nizzara'm"* diyor.

Tüy gibi varlığı yanağımı okşuyor ve ben de ona doğru eğiliyorum. Her ne kadar cezalarla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmamayı dilesem de, ondan asla bu travmaları yeniden yaşamasını istemem.

"Ve ben de senin için."

Karanlık, biz daldıkça daha da yağlanıyor. Sonunda asansör durdu.

Burada, sadece annem ve ben, Tarella, muhafızlar ya da babam olmadan, "Ön elemelerde ısınma düellosu var" diyecek cesareti topluyorum. Göğsümde bir sızı oluşurken soruyorum, "Bunun için eşim olur musun?" Annem gençlik yıllarında iyi bir düellocuymuştu ve onunla bir kez olsun düello yapmayı çok isterdim.

"Hayır. Sen yokken Tarella ile pratik yapıyorum."

"Tabii ki çalışıyorsun." Göğsümdeki sızı uzuyor ve kalbime saplanan bir hançere benzeyene kadar keskinleşiyor. "Neden en sevdiğin o?"

Dişlerini göstererek bana doğru döndü. "Herkesin favorisi olmak zorunda mısın?"

"Sadece ne yaptığımı bilmek istiyorum-"

"Bu kadar yeter." Annem arkasını dönüp yumruklarını sıkarak ilerliyor, ama ben onun peşinden tozlu kitaplarla dolu karanlık dehlizleri takip ediyorum.

"Bana nedenini söyle," diye sesleniyorum, sesim kırılıyor.

Ben de onun gibi kitapları seviyorum, onun gibi öfkeli müziği seviyorum. Aynı tatlı zevkine, aynı bilimsel sohbet arzusuna sahibiz. Tarella bunların hiçbirini paylaşmıyor.

"Neden onu daha çok seviyorsun?"

Karanlık, eski bir rafın önünde durdu ama yüzüme bakmadı, ben de onu çevirip gözlerimin içine bakmaya zorladım.

"Neden bizi eşit sevmiyorsun?" Öfke sorunlarım, politik nezaket eksikliğim ya da beyaz saçlarım ve açık tenimle Zo mirasımı nasıl utandırdığımı duymaya hazır bir şekilde kendimi oraya bırakıyorum.

Etrafımdan dolanıyor, yüzü kızarıyor. "Buraya kitap almaya geldik, *duyguları* tartışmaya değil."

Göğsümdeki çatlak genişliyor. İnkâr etmiyor.

"Babama benzediğim için mi? Ondan nefret ettiğini biliyorum ama ben-

" "Bunu tartışmayacağız."

Geçip gitmeye çalışıyor, ama bilmem gerekiyor ve öfkem kırmızı bir kordon gibi içimde gittikçe daha sıkı sarılıyor. Onu geri itiyorum, gözlerimin içine bakmaya ve bana cevap vermeye zorluyorum.

"Neden?! Neden bana senin için bir hiçmişim gibi davranıyorsun?"

Duruşu anında saldırgan bir pozisyona geçiyor, yumrukları iki yanında titriyor. "Çünkü sen benim değilsin!" diye bağırıyor.

Etrafımızı saran karanlık tüneller onun sözlerini benden daha hızlı emiyor.

"Ne?"

Uzak bir yanım "*Sana söylemiştim*" diye fısıldıyor. Ama bu beni içten içe boğan düğümleri ya da boğazımın ve gözlerimin arkasındaki sızıyı azaltmıyor.

"Babanla evlenmeye *zorlanmadan* önce bir hizmetçiye aşkıttım. Onun çocuğuna hamile kaldım."

"Tarella," diye fısıldadım.

Başımı sallıyor. "Babam bir hizmetçinin çocuğunu taşıdığımı öğrenene kadar Zo Krallığı'nın ikinci seçilmiş varisiydim. Ben daha on haftalıkken Jock'u öldürdü ve o sırada Zarr piyade generali olan babanla evlenmemi sağladı.

"Babanla hiçbir şey yapmak istemedim, bu yüzden evliliğimizin ilk yıllarında o Zarr piyadelerini yönetirken ben Zo'da kaldım. Babanın umurunda değildi. Ben de, yani işe yaradı. Tarella'yı doğurduktan sonra toparlanmaya çalıştım. Kendimi sadece bir hizmetçiyle, Jock'un kız kardeşiyle birlikte kendi kanadıma kilitledim. Dokuz ay geçti ve işte o zaman baban seni bana getirdi. Eğer Tarella'nın yaşamasını istiyorsam, o zaman seni kendime alacağımı söyledi."

Yüzü gerildi. "Sonra da senin benim olmadığını bilen tek tanığı öldürdü."

"Jock'un kız kardeşi," diye boğuldum.

Çelik gibi sert bakışları bana dönüyor. "Bu işte masum olduğunu biliyorum ama seni yetiştirmek zorunda bırakıldığım için duyduğum kızgınlığa engel olamıyorum."

Sesim kesiliyor. "O zaman benim annem kim-"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama onu sevdiğini biliyorum. Ve o da onu terk etti. Şimdi, eğer benim hayatımı önemsiyorsan, bu konuşma bitmeli."

Tüm dünyam etrafımda kayıyor. Her şey aynı görünüyor ama değil. Ve bu sadece göğsümdeki bıçağı daha da derinleştiriyor. Kimse beni istemiyor mu?

Ben mi? O kadar korkunç muyum?

Gözleri yukarıda süzülen glo taşının beyaz ışığında sertleşiyor. "Kitaplarınızı bulma vakti geldi."

Soriah beni alt katlara bakan orta korkuluk boyunca yönlendiriyor. Sıra sıra dizilmiş rafları sessizlik içinde geçiyoruz. Onun sözlerinin taze sızısına ve babamın kırbacının devam eden zonklamasına rağmen yüz ifademi normal tutmak için kendimle savaşıyorum. Attığım her adımda boğazımdaki ağrı keskinleşiyor ve yükselen gözyaşlarımı uzak tutmak giderek zorlaşıyor.

"İşte," diyor kalın bir kitabın sırtını çekerek. "Bir kitap hakkında Jaxelli." Bizi asansöre geri döndürüyor ve birkaç kat yükseliyoruz. Aradığı kitap duvarını bulana kadar raf labirentleri arasında ustalıklı ilerlerken onu takip ediyorum. "Mücevher teorisi üzerine bir kitap," diyor. "Ve her zamankilerden biri de benim istifimin en üstünde."

En tepeye ulaştığımızda, onu diğerlerinden farklı bir açıda duran bir dizi rafa kadar takip ediyorum. Aradığı kitabı bulana kadar parmaklarını kitapların sırtlarında gezdiriyor. Ama onu raftan çekmek yerine içeri doğru itiyor. Kitapların üzerinde bir çatlak oluşmaya başlamadan önce yumuşak bir *gümbürtü* çıkarır. Çatlak bir kapı şeklini alıyor. Durduğunda, Soriah içeri doğru itiyor ve kapı açılıyor.

"Bekçi odasında uyuduğumu düşünmedin, değil mi? Eskilerin gizlilik konusunda yetenekleri vardı ve ben onların şakalarının içinde yaşamaktan hoşlanıyorum," diyor, gözlerinde herhangi bir tarih konusuna girdiğinde ortaya çıkan bir pırıltı.

Kapı aralığından geçip, yaşam alanı olduğunu tahmin ettiğim başka odalara açılan bir çalışma odasına giriyorum. Oda daha önce hiç görmediğim bir sihirle aydınlatılmış. Tavandaki delikler, glo taşlarından farklı olarak, içinden kör edici güneş ışığı parlıyormuş gibi görünüyor. Arabalarımızdaki elektrik lambalarından ya da şehirdeki sokak lambalarından farklı. Üstünde bir yığın kitap olan lüks kırmızı bir masa, tasarımını daha önce hiç görmediğim, çözemediğim sembollerle oyulmuş bir şömine. Kişisel boyutlarda bir kitaplık ve beyaz, kadife yumuşaklığında bir sedir odaya rahatça sığıyor. Rafından bir kitap aldı.

"Her zamankilerden biri."

Elinden alıyorum ama bırakmıyor. "Gitmek için planlarım var, Nizzara." Elim bağın üzerinde donup kalıyor. "Ne?"

Liha sayısız kez kalkanımdan kayboluyor, duygularım muhtemelen onun için çok yoğun.

Soriah yumruklarını sıkıyor. "Burada daha fazla kalamam. Artık nişanlısın, toplumda benim meşru, kraliyet varisim olarak kabul görüyorsun çünkü seni her siyasi yemekte, baloda, mahkemede ve düelloda defalarca talep ettim. Evlendiğinde bu daha da sağlamlaşacak. Babanın artık bana ihtiyacı yok ve bu çok tehlikeli bir şey."

"Ama-"

"Tarella'yı da yanımda götürmeyi planlıyorum."

Yalnız. Yalnız olacağım. Tarella ya da güve ile yakın olmasam da -Kalmalarını istiyorum.

Liha gerginlikten çok endişeli bir şekilde girip çıkıyor ama "*Beni alacaksın*" demek için geri dönüyor.

Sıcak hava cebiyle beni dürtüyor, dünyam parçalanmaya başlarken sesi uzak görünüyor.

"Beni almayacak mısın?" Sesim çatlıyor. Mükemmel olmadığımı biliyorum. Öfkeliyim ve istemediğim şeyler söylüyorum ama deniyorum-

"Seni almak istesem bile baban peşime düşer ve bunun için beni öldürür."

İşte bu kadar. Beni istemiyor. Yüzüm bu sefer bana itaat etmiyor ve gözyaşlarım oluşuyor. "Nereye gideceksin?"

"Söyleyemem."

Soriah omzuma dokunmak istiyor ama dokunamadan yüzünü bir sertlik kaplıyor ve kolunu bırakıyor.

"Sana iyi bir anne olamadım." Rafından bir kitap daha çıkarıyor. "Seni yetiştirirken. . ." Kaşları çatıldı. "Farklı olduğuna dair işaretler vardı ve sanırım mirasının bir kısmını keşfetmiş olabilirim." O

başını sallar. "Ama bu sadece bir teori. Bu kitap sana huzur versin." Babamın sesi uzaktan gürlüyor. "Soriah!"

Soriah kitabı rafına geri itiyor ve beni gizli odadan dışarı çıkararak kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Yüzünü düzelt, Nizzara." Elimi çekerek beni raflardan babama doğru sürüklüyor.

İlk kez lanet olası yüzümü düzeltemiyorum, bu yüzden istenmeyen duygularımı filtrelemek için Markamızı çağırıyorum.

"Beni görmezden gelme, Soriah!"

"Geldik," diye sesleniyor ona, elimi bırakıyor ve adımlarımızı sakinleştiriyor.

İki kitap rafı daha geçtikten sonra şatoya çıkan merdivene geri dönüyoruz. Beni onunla birlikte görünce babamın yüz ifadesi biraz aydınlanıyor.

Mührümün beni babamın gözünde nasıl gösterdiğini hep merak etmişimdir, şüphesiz çok daha acımasız.

"Nizzara," diyor sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi, sanki otuz dakika önce sırtımı kırbaçlamıyormuş gibi. Ortadan kayboluş şekli tekrar aklıma geliyor. Bunu daha sonra, düşünecek vaktim olduğunda analiz etmek üzere zihnime not ediyorum.

"Annem benim için birkaç kitap seçmiş."

Parmaklarının bir hareketiyle gelmemi işaret ederken gözleri Soriah'a kayıyor. "Göster bana."

"Jaxelli savaşçılarının tarihi," diyor, ses tonunda onay açık,

bir sonrakini kapmadan önce. "Mücevher Teorisi." Kaşları gerilir. "Ve-" Sonuncusunu alıyor. "Romantik bir roman. Ne saçmalık." Onları bana geri veriyor ve "Antrenman odasına git ve yarın için çalış" diyor.

Ayrılmadan önce Soriah'a bakıyorum, bunun annem olduğuna inandığım kadını son görüşüm olup olmayacağını merak ediyorum, ama bana bakmıyor, veda etmek için bile.

Bölüm 31

Nizzara

Günlük: Sayfa 14

Zo tahtının arkasındaki özel kütüphanede ne olduğunu biliyorum. Kehanetler. Bir bilgin kılığına girerek geçirdiğim zaman içinde, üç tanrının kehanet yeteneği. Tigous'un kitabındaki şu kitaplar da dahil olmak üzere bazıları kitaplar yazmıştır GİZLİ KÜTÜPHANE. Wala'nın çizgisi - yaşam ve bilgi tanrıçası - patikalarda geleceği görüyor, zamanın bir noktasından kaynaklanabilecek tüm olasılıkları görebiliyor. Kitaplarının büyüklüğünü ancak hayal edebilirim. Scientia-her şeyi bilen tanrıça Bilinç, yolu görür. Olacak olan mutlak gelecek, ama o bilmeceleri seven cimri bir cadı. Bir de zamanın babası Tempus var. Gelecekte değişiklikler yapabilir. Eğer kağıda dökerse, gerçekleşir. Onun sözü Scientia'nın sözünden üstündür ve her birkaç yüz yılda bir Scientia'yı kızdırmaktan hoşlanıyor gibi görünür. Bir de öngörü sahibi yarı cadıları ekleyin, işte size tam bir baş ağrısı.

-Lo

Koyun kapısından çıktığımda Brunar kitaplarım için bir hizmetçi çağırıyor ve gitmek istediğim son yer olmasına rağmen beni eğitim odasına götürüyor.

Liha fısıldıyor, "Bence o kitabı okumamalısın, Soriah gitti. En azından bir süreliğine."

Liha'nın beni bir şey yapmaktan alıkoymasının tek bir nedeni var. Beni korumak için. Bu konuda onunla tartışacak gücüm yok.

"Neden gidip oynamıyorsun?" Duygusal durumum muhtemelen onu yıpratıyor.

"Ama yarın için antrenman yapmamız gerekiyor."

"Antrenman yapacak havada değilim."

Sıcak havasıyla beni dürtüyor. *"Hadi pratik yapalım, yapmamız gerektiği gibi."*
Dişlerimi sıkıyorum. *"Liha, hem ağrım var, hem yorgunum, hem de açım.*
Antrenman odasına gidiyor olabilirim ama bir arpa boyu yol alamıyorum."

"Kalabilirim. Konuşabiliriz-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Özellikle onunla çünkü o
Ağır konularla ya da kabarcıklı veya heyecan verici olmayan herhangi bir
duyguyla başa çıkamaz.

"Ama ön hazırlıklar ..."

"Hiçbir anlamı yok. Öldürücü darbelere izin yok ve kayıplar sayılmıyor.
Sonuncu olsam da fark etmez."

Burnunu çekiyor. *"Pekala."* Ve gitti.

Korumalarım ağırlıkları ve silahları gözden geçirdikten sonra tek kapının
dışında mevzileniyorlar.

Squat barını bulup önüne oturuyorum. Etrafta kimse yoktu. Ağırlıklar
sıralanmış. Işıklar sönük. Sessizlik ve karanlık büyüyor gibi
oturup bara bakarak nefes almaya çalışıyorum. Tek düşünebildiğim, içten içe
onun beni sevdiğine kendimi ikna ettiğim sayısız an.

Serin bir kadife hissi, gecenin pelerini gibi omuzlarımı okşuyor. *"Gördüğüm*
kadarıyla zorlu bir antrenmanın ortasındasın."

"Misafir istemiyorum," diyorum, gözyaşlarımı soluyarak uzaklaştırıyorum.

Dae'nin karanlığı duyularımı sarıyor, beni değerli bir bulutun içine
hapsediyor.

"Hmm, o zaman neden arzuların kalmamı istiyor?"

Alay ediyorum. *"Çünkü ben zayıfım."* Anlaşılan arzularım ondan Liha'dan
saklandığı kadar kolay saklanmıyor.

"Bundan çok şüpheliyim."

Varlığı yanağıma değiyor ve bir kış fırtınasındaki şimşek gibi büyücü
kalkanımdan soğuk, buz gibi bir ateş sarsıntısı gönderiyor. Gözlerimi
kapatıyorum, tadını çıkarıyorum çünkü bir şekilde göğsümdeki çalkantıyı
yatıştırıyor.

Bir süre sessizlik oluyor ve karnım guruldama fırsatını değerlendiriyor.

Soğuk havası etrafımda dolaşıyor. *"Yemek yemen gerekiyor gibi görünüyor."*

Sanki bir işaretmiş gibi, bir baş dönmesi nöbeti beni vuruyor. Bugün kahvaltı
etmiş miydim ki? Arkamdaki yastıklı banka yaslanıyorum ve sırtımdaki gizli
kirpikler yüzünden irkiliyorum, merhem sayesinde hala hassas ama dayanılmaz
değil.

Derin bir nefes alıyorum, hâlâ içimde biriken kalp ağrısı dalgalarını bastırmaya çalışıyorum. "Yemek yiyemiyorum."

"Sakin bana o diyetlerden birini uyguladığını söyleme-"

"Servis edilen tek şey et," diye ağlıyorum, gözyaşlarım serbest kalıyor. "Hiç bir adamın kafasının vücudundan ayrılışını izlediniz mi?" diye soruyorum. "Neye benzediğini biliyor musun? *Çiğ. Et.*" Babamın infazları aklıma geliyor ve ellerim titriyor. "Bazen beni yemeye zorluyor. Sadece yapabildiğini kanıtlamak için."

Etrafımdaki sıcaklık, nefesim önümde bulutlanana kadar düşüyor.

"Yani açlıktan ölüyorsun?"

Yumruklarım kıvrılıyor, soğuk hava kıvrıldıkça parmaklarımı ısıtıyor. "Bir şey anlatmanın tek yolu bu."

"Amacın ne? Bayılmadan ne kadar dayanabileceğin mi?"

"Öldürmeden hükmedebileceğimi," diyorum, yoğunlaşmış hava topunun havada asılı durduğu yere bakarak. "Kontrol, güç ve acımasızlık öldürmeden de var olabilir!" Yumruklarım kucağımda titriyor, öfkeden mi yoksa artan soğuktan mı, emin değilim. Yuvarlanan kafaların, fişkıran kanın ve çığlık atan sevdiklerimin seslerinin görüntüleri düşüncelerimi ele geçiriyor.

Sesi keskinleşiyor. *"Başka bir şeyden bahset."*

"Ne gibi?" *Aile ağacımın yarısının nasıl kaybolduğu gibi mi?*

"Bana Yisabell'den bahset," diye fısıldıyor.

Çenemi dizlerimin üstüne koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "O Baddadwom'dan. Uzak kuzeyde, tüm Awomlar gibi."

Ben başka bir şey söylemeyince yanıma yerleşiyor, sanki o da yanımdaki banka yaslanmış gibi tam insan şeklini alıyor. *"Devam et,"* diyor.

İç çekiyorum. "Buraya beş yaşındayken getirildi. O zaman bile yaşına göre fazla zekiydi." Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "On iki yaşındaki bir kızın aptalca arzularıyla yoğrulmuş bilge, yaşlı bir kahin gibi."

Soğuk hava etrafımda yumuşuyor. *"Awomların kahinlerin soyundan geldiğini biliyorsun."*

"Biliyorum. Bu yüzden -Bekle. Awomca mı konuşuyorsun?" Yüzümü ona dönüyorum.

Telaffuzu mükemmel olan Awom dilinde devam ediyor. *"Birçok şeyde yetenekliyimdir, Nizzara."*

Aklımdan geçen her şeye rağmen, onun sesindeki ismim -bu kadar yakınımda olması- tenimin ısınmasına neden oluyor.

Boğazımı temizliyorum. Annemi ya da acıyan sırtımı düşünmek istemiyorum, bu yüzden kendimi şöyle derken buluyorum: "Sana Yisabell'i anlattım. Şimdi bana kendinden bahset."

Bir duraklama oldu. *"Ne bilmek istiyorsun?"*

"Bana gerçek bir şey söyle,"

diyorum. Etrafım sahte yüzlerle

çevrili. Sahte duygular.

Sahte aile üyeleri.

"Gerçek bir şeye

ihtiyacım var."

Uzun bir aradan sonra, *"Annem ben yedi yaşındayken doğum sırasında vefat etti,"* diyor. Konuşurken karanlığı daha çılgınca bir düzende dönüyor. *"Ölmeden bir gün önce, aptal bir oyuncak yüzünden korkunç bir öfke nöbeti geçirdim, yoldaki seyyar satıcıdan almadığı için çok kızmıştım. Paramız vardı ve babamın da alacağını biliyordum ama o, bende çok olduğu için oyuncağa ihtiyacı olan başka bir çocuğa almam gerektiğini söyledi. Onu sabrının sonuna kadar zorlayarak bir saat boyunca tekmeledikten sonra bana şöyle dedi Bencil ve şımarık bir oğul yetiştirmektense ölmeyi tercih ederdi. O gecenin ilerleyen saatlerinde bana iyi geceler öpücüğü verdi, beni sevdiğini söyledi ve birkaç saat sonra ben uyurken erken doğum yaparak öldü."*

"Bebek-"

"Hayır," diyor usulca. *"Benim küçük kardeşim de öldü."*

"Özür dilerim," diyorum.

Bana bakarken havadaki soğukluk ağır ve hüzünlü, havadar başı benimkinden birkaç santim uzakta. Elimi kaldırarak ona doğru uzandım. Sertleşiyor ya da en azından karanlık havası dönmeyi bırakıyor. Elimi geniş göğsünün olması gereken yere koyuyorum. Soğuk havanın içinden geçerken damarım parmağımda uğulduyor ve arzularımızın uyuşup uyuşmadığını merak ediyorum - içimde akan bu inkar edilemez akımın nedeni bu mu?

"Arzuladığın şey ne?" diye soruyorum.

Cevap vermesi uzun zaman alıyor. Hava elimin etrafında soğuktan daha da soğuğa kayıyor. *"Dürüst olmak gerekirse,"* diyor yaklaşarak. *"Seni arzuluyorum."*

Boğazım kuruyor. Lanet olsun o sesine. "Benimle bağ kurmak mı istiyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Yanaklarımda sıcaklık çiçekleri açıyor. Liha gibi olmalı, öbür dünyasında utanmaz bir çapkın.

"Ben zaten bağılyım. Ve Liha'yı terk etmeyeceğim."

"Kralın Düellosu'nu kazanmak anlamına gelse bile mi?"

Elimi ondan çekiyorum. "Hayır, kazanmak anlamına gelse bile."

"Liha'yı terk etmek zorunda değilsin. Birden fazla ruhu kalkanına alabilirsin, unutma."

Babam bana bunun mümkün olmadığını *söylemişti* ama Dae bu ayrıntıyı tekrarlayınca birden babamın bu konuda yalan *söylediğine* emin oldum. Önemli değil. Ben bunu Liha'ya asla yapamam. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum ve bunu bir ihanet olarak görecektir.

Dae susuyor, ben iki kişiyi hayal ederken düşüncelerimde ilerlememe izin veriyor.

kalkanımdaki ruhlar. Liha'nın gevezeliklerini düşünüyorum, modadan ve durmak bilmeyen dedikodulardan bahsediyor ama aynı zamanda gücün miktarını da...

"Bu kulağa lanet olası bir baş ağrısı gibi geliyor," diyorum.

"Şimdi benimle konuşurken başın mı ağrıyor?"

"Hayır."

Başımı eğiyor ve yüzünde bir çeşit sırtış hayal ediyorum. *"Bak, iyi yapardın. Daha fazla gücün olur-"*

"Daha fazla güç istemiyorum."

Kimse anlamıyor mu?

"Güç ona dokunanları bozar, özellikle de benim gibi insanları." *"Nizzara,"* diye mırıldanıyor, sesi anında kas gevşetici oluyor. *"Seni temin ederim, Sırf benden daha yaşlı, daha deneyimli ve şeytani bir yakışıklılığa sahip olduğum için seni sadece sözlü olarak ayartmama razı olursan ayartabilirim."*

Gözlerimi deviriyorum. O kesinlikle utanmaz bir flörtçü ve inkar edilemez bir şekilde Zarr. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama gerçekte konuştuğumuz şeyin ağırlığı onu geri çekiyor. Ayağa kalkıyorum ve en son kullandığım yükseklikte duran pürüzsüz siyah bara gidiyorum.

"Ben ciddiym," diyorum. "Güçle dolup taşan ve bunu kontrol edemeyen bir canavara dönüşmek istemiyorum."

Babamın deliliğe doğru inışı bir an düşüncelerimi ele geçiriyor. Kavrayamayacağım kadar küçük olduğum bir şey yüzünden çok şiddetli bir öfkeyle eve sarhoş geldiği gece. Bir süreliğine iyileşti ama sonra tahtı ve İlk Yapılan Gemi'yi çaldı. Öfkeler, cezalar ve infazlar bunu izledi. Önceden *örnek* bir insan değildi ama şimdiki gibi biri de değildi.

En azından bana karşı.

Havada bir buz dili dolaşıyor ve ben ürperiyorum. Dae'nin varlığı barın karşısında bana doğru süzülüyor.

"Canavar olmamayı seçebilirsin."

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "Böyle şeyler seçilebilir mi?"

Her zaman yüzeye yakın olan öfkemi düşünüyorum. Bu benim seçimim değil ve bu öfke güce ulaştığında ...

"Canavarlar gördüm, Nizzara, ve sen onlardan biri değilsin. Küçük bir canavar olabilirsin ama canavar değilsin."

Dış hatları önümde bu kadar yakınlaştığında karnımı sıkın hissi bastırarak ofluyorum. "Çok fazla kazanmış olmalısın bayanlara *tam olarak* bu iltifatı yaparak." Kulağıma tatlı sözler -ya da sadece ismimi- fısıldarken sesinin nasıl çıkacağını hayal etmek için kendime izin veriyorum. Bunu tahmin ettiğimden daha çok istediğimi itiraf etmeme izin veriyorum.

"Oh, kesinlikle, yaptım." Havadar başı kulağımın hemen yanına gelene kadar eğiliyor. *"Kadınlar tatlı sözler fısıldamama bayılıyorlardı ama onlara isimleriyle seslendiğimde çığına dönüyorlardı, Nizzara."* O görünmez gülümseme sesine sızıyor.

Nereden biliyor-

"Sen benim hain arzularımdan uzak dur. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar."

Derin bir gece yarısı kahkahası havada gümbürdüyor, yanaklarımdaki ve boynumdaki sıcaklığı yoğunlaştırıyor. Barı itiyorum ve duvarda asılı duran büyük yuvarlak tabakların olduğu yere doğru yürüyorum. Yirmi beşlikleri alıp her iki tarafa birer tane yüklüyorum, sonra Sorren'in bana yüklediğinden on kilo daha ekleyerek başka bir set için geri dönüyorum. Sırtım artık neredeyse tamamen uyuşmuş durumda.

"Yorulmadın mı?" diyor, ses tonundaki sırtış hâlâ belli oluyor.

"Yorgunum. Mümkün olan her şekilde. Yorgunum." Elbisemi düzeltiyorum ve ayakkabılarımla çıkarıyorum.

"Ve ağırlık kaldırmak seni daha az yorgun mu yapacak? ?"

Barın altına girdim ve tüm gücümle yüklendim. Ağrıyan, işkence gören Bacaklarım titriyor. Sırtım zonkluyor ama tam bir çömelme hareketi yapabiliyorum ve her şeyin omuzlarımdaki ağırlığı karşısında ağlıyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Nasıl *hissettiğim* ne yapacağımı belirlemez." Çubuğu tatmin edici bir *çınlamayla* tekrar yerine oturtuyorum, başımı sert çubuğa yaslıyorum ve *dönmeyi* engellemek için gözlerimi kapatıyorum. "En azından bunun doğru olmasını istiyorum."

Midem içi boş, mide bulandırıcı bir homurtu çıkarıyor. Sorren'in bu gece benimle yer silmek için burada olmamasına seviniyorum.

"Yeterince yemek yemeden eğitimine devam edemeyeceğini biliyorsun."
Sesinde bir hırıltı mı var?

Aynadan arkamdaki boş odaya bakıyorum. "İnsan ideal koşullar altında dirençli olmaz."

"Bana Marko'nun eserlerinden alıntı mı yapıyorsun?" Sesinde ve diyarlarında bir sırıtma kıvrılıyor, keşke görebilseydim. Kulağa göz kamaştırıcı geliyor, eğer bu mümkünse. Bir sırıtış duymak ve bunun göz kamaştırıcı olduğunu bilmek.

"Beni şaşırtmak için çok daha fazla çabalaman gerekecek."

Gülümsüyorum ve daha sert bir cümle düşünüyorum. En sevdiklerimden biri. "En kötüye bakıp en iyiyi görmek gerçek görüştür."

Dae fısıldamadan önce taş kesiliyor, *"Bütüne bakmak ve hiçbir kusur bulamamak, ancak o zaman doğru olabilir."* "Kör bir prensin aşkı" diye fısıldıyor.

Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. O bunu biliyor. "Öğretmenim üç krallıktaki hiç kimsenin o kitabı okumaması gerektiğini çünkü çok yumuşak olduğunu söylüyor."

"Ama sen okudun."

Bakışlarımı şimdi uzaktaki aynaya yaslanmış olan varlığına doğru kaydırıyorum ve omuz silkiyorum. "Bana bir şey yapmamamı söyle, karşı koyamam."

Varlığı bacaklarımın yanından geçip barın altına dalıyor ve arkamda yeniden yüzeye çıkıp boyunun tamamına ulaşıyor.

"Bu durumda, asla bir ruhu öpme," diyor kulağımın dibinde. *"Zavallı ölümlü erkekler için çıtayı çok yükseğe koyabilir."*

Gülüyorum. Aslında gülüyorum. "Bir hayaleti öpmek" -sözcükleri çıkarmakta zorlanıyorum- "Bir araba ineğinin kışındaki rüzgârı da öpebilirim."

Mahkeme komedyenimizin bana bu inek fikrasını anlattığı günü hatırlıyorum. Hâlâ duyduğum en komik fıkra. Daha sert kıkırdıyorum, gözlerim yaşla doluyor. Açlıktan ya da duygusal travmadan dolayı sanrı görüyor olabileceğimi düşünüyorum.

çünkü alemler, gülmek iyi hissettiriyor.

Dae'nin karanlık kahkahası etrafımda gürleyerek diğer her şeyi gölgede bırakıyor. Mutlu gözyaşları yanaklarımdan aşağı akana kadar birlikte gülüyoruz. Kahkahalarımız yavaş yavaş azalıyor ve aramızda elektrik yüklü bir sessizlik oluşuyor.

"En komik şakaların her zaman bir gerçeklik payı vardır, bilirsin," diyor. O hayaletimsi yüzünde bir sırıtma olmalı.

"Öpüşen ruhlar hakkındaki şakandan mı bahsediyorsun? Yoksa benim arabalı inekler hakkındaki şakamı mı?"

"Bilmek istemez miydin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen utanmaz bir çapkınsın."

Kıkırdıyor. "Belki de."

Başımı omzumun üzerinden çevirip onun duvar gibi varlığının arkamı koruduğu yere bakıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Kalkanım sırtımda mırıldanana kadar yaklaşıyor, göğsü sırtıma değiyor. "Ne için?"

Yüzümü ona dönüyorum, yüzünün hatlarını inceliyorum, ne renk gözleri olduğunu merak ediyorum. "Beni güldürdüğün için."

Etrafımızdaki hava çözülüyor, eğitim odasının kapısı fiçılarla açılana kadar aramızda sessiz bir akım uğulduyor. Sıçradım.

"Süreniz doldu," diyor Tarella. "Burada bir saatim daha var." Dae bağımlılık yaratan akımını da yanına alarak ortadan kayboluyor.

Ağırlıklarımı yeniden diziyorum. Dae sağ olsun, "Kalmamı ister misin?" diyecek kadar keyfim yerinde. Taklalarında sana yardım edebilirim."

Gözleri açılıyor, bariz bir şüpheyeye kapılıyor. "Yardıma ihtiyacım yok." Yeşil ve morun koyu tonlarına dönen boynumu işaret ediyor. "Bu arada, kolyen yeşilin çok güzel bir tonu."

Dae'nin bana bıraktığı hafif duygu kaynayıp gidiyor. Nefes almaya çalışıyorum, ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum, üçe kadar sayıyorum ama hiçbirisi işe yaramıyor. İçimdeki kindar öfkenin dışarı fırlamasına engel olamıyorum.

"Eğer çok beğendiysen, sana bir tane de eşini vereceğim."

Nefes nefese kaldı ve yüzüme vurmak için yumruğunu havaya kaldırdı. İçgüdülerini devreye girdi. Yumruğum onunkinden önce birleşiyor ve kafasını yana savuruyor. Vücudum hareket halinde, tüm kas hafızam ve reflekslerimle. Onu yere yatırdım ve yumruğumu tekrar yüzüne indirmek için yüklendim. gözlerindeki panik. Göğsümdeki kontrol edilemez sıcaklığı dizginlerken ellerim titriyor ve onun üzerinden iniyorum.

İki derin nefes.

Onu işaret ediyorum. "İşte bu yüzden bir boka yarayacak düello yapamıyorsun. Darbelerden çekiniyorsun. Korkunla yüzleş," diyorum. "Yoksa sana sahip olur."

Çekip gitmek istiyorum.

Aslında, dürüst olmak gerekirse, hala onu yumruklamak istiyorum. Tüm ilişkimiz küçümseyici yorumlar ve zoraki nezaketten başka bir şey değil.

Ve kıskançlık.

Onun bir annesi var. İsteddiği kişiyle birlikte olabilir çünkü o seçilmiş varis değil ama ben öyle biri olmak istemiyorum.

Ona elimi uzatıyorum. Bu, ısırıldığı bilinen kuduz bir köpeğe etimi ödünç vermekle eşdeğer bir his. Bir ona bakıyor, bir bana. Elim tuttu ve ben de

ne ağızıma ne de yumruğıma güvenerek onu sessizce kaldırdım. Fikrimi değıştiremeden gidiyorum.

Preysee odama girdiğıimde beni tersliyor. "Bitkin görünüyorsun," diyor.

Omuz silkmeye bile dilim varmıyor.

Etrafına bakınıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Bu gece daha küçük bir bölgeye uğramayı planlıyordum." Eli boynuna gidiyor, hizmetçi üniformasından bir metal parıltısı görünüyor.

Kalbim bir geceyi daha zindanda geçiren Palko için çarpıyor. Başımı sallıyorum. "Git."

Preysee'nin gözleri çürüklerimde oyalanıyor. "Bana ihtiyacın olmadığına emin misin-" "Eminim. Git."

Başımı sallıyor ve telaşla odamdan çıkıyor.

Bölüm 32

Dagen

Ruhu neden bu kadar güzel?

Neden onun anıları ölü kalbimi bir mengenenin içinde ezmek zorunda? Kaydım.

Onlara baktım ve bu büyük bir hataydı. Onu fırlatıp atmayı denedim. Batmakta olan bir denizcinin teknesinden kovalarla su atması gibi aklımdan çıkıverdi anılar. Panik içinde.

Annem. Ona annemi anlattım.

Soğuk hava tuniğimin yırtık parçalarını kovalarken uzun bir dikenin geniş tarafında dengede duruyorum, ellerim kalenin en yüksek kulesini kavırıyor. Aşağıdaki çatıda yürüyen muhafızlar, yuvarlanan çakıl taşlarını andıracak kadar aşağıdalar. Bir ileri bir geri.

Annem.

Nizzara'nın hatırası yüzünden, koyların derinliklerinde, Soriah'ı takip ediyordu. Kimsesi olmadığını fark ettiğinde kalbinin kırıldığını hissettim.

Babasının onu et yemeye zorladığı, Sorren'den dayak yediği, Yisabell'i koruduğu anıları olmasaydı, ona annemden bahsetmekten kaçınırdım. Hatırlıyorum.

Onu koridorda Brunar'ı tehdit ederken gördüm. . .

Yisabell'i korumak içindi.

Parmağındaki yılan yüzüğünü ve Yisabell'e onu asla çıkarmayacağını nasıl söylediğini gördüm.

Kalenin içinde olmalıydım, ona iltifatlar etmeli, onu güldürmeli, ona Kral Düellosu sözü vermeliydim. Onun güvenini kazanmak için her şeyi yapmalıydım.

Bununla ilgili tek sorun -buradaki en büyük sorun- gülümsemelerin, iltifatların, kahkahaların *gerçek* olması.

Hepsi onun anılarından uzak kalamadığım için. O günahkârca bağımlılık yapan, sıcak anılar.

Burada gri sis, uğuldayan rüzgâra karşı yavaş ve çalkantılı girdaplar halinde hareket ediyor ve krallığımın topraklarını görmemi engelliyor.

Kesin olan bir şey var.

Annem bu küçük canavarı severdi.

Yaralarına ve karnındaki boşluğa rağmen o tabakları bara koyduğu anda anlamıştım bunu, her ikisini de kitap koylarını hatırladığında hissetmişim.

Gerçi ondan önce de biliyordum. İkinci pelerini Palko'ya bıraktığında.

Annem onu çok severdi.

Keşke bu bir şeyleri değiştirmek, Nil'in iradesini reddetmek için yeterli olsaydı ama ben ruhları parçalamaya mecbur bir ölüm gezginiyim. *Duygularımın* hiçbir anlamı yok.

Şehir duvarının dışındaki haydutları düşünüyorum. Açlığı, idamları ve Zarr'daki korkunç yaşam koşullarını.

Halkımın bana ihtiyacı var.

Direği bırakıyorum ve çakıl taşı büyüklüğündeki siyah üniformalı muhafızlara doğru serbest düşüşe geçiyorum. Buz gibi rüzgâr gözlerimden su akıtana kadar düşüyorum.

Gardiyanlar gardiyan boyutunda. Kafalarını kaldırmıyorlar ve mümkün olan son saniyede dağılıyorum.

Bunu sadece Nizzara'nın güvenini kazanmak için yapıyorum.

Eğitim odasında ayaklarının üzerinde sallandığı için değil.

Onu manipüle etmek yanlış ama Baratrum'a çekildiğimde iyi bir insan olma şansımı kaybettim.

Onun güvenini kazanmak. Fiziksel formumda olup mutfakları karıştırmamın tek nedeni bu. Kilerde mineral bisküviler, siyah dolaplarda bir tabak ve soğutucu dolapta biraz peynir buluyorum.

Mutfak kapısının dışından bir sürtünme sesi geliyor. Kafamı o yöne çeviriyorum ve donup dinliyorum.

Şefin yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum.

Bu saatte beni görmeye gelen merhum kral, Red'in takım elbisesini giymiş, kravatını takmış ve

peynir için. Boğuk bir sürtünme sesi daha geliyor.

Zorla dinledikten sonra bunun çift kapının dışında duran gardiyanlar olduğuna karar veriyorum. Tam soğutma dolabının kapısını sessizce kapatmak üzereydim ki bir sürahi dolusu inek sütü gördüm. Elimde değil. Ne zaman inekle ilgili bir şey görsem gülümsemeye mahkum oluyorum. Nizzara'nın anısına yapılan bu şaka duyduğum en komik şakaydı.

Büyük çelik kapıyı tekrar kapatmak üzereydim ki aklıma geldi. Araba İnek sütünde çok fazla protein var ve buna ihtiyacı var. Özellikle de Sorren'le yaptığı antrenmanlar için. Onunla yaptığı antrenman anısını düşünmemeye çalışıyorum.

Çünkü alemler. Onda *ondan* çok şey hissettim. Ne kadar acıya dayanabildiğini. Bedenini kullanmadan inanılmaz derecede yenik düştüğünde bile nasıl pes etmediğini. Sorren'de bir tuhaflık var ve kendimi hangi diyarın onu çiğneyip tükürdüğünü merak ederken buluyorum.

Bir bardak süt dolduruyorum ve alışkanlıktan dolayı ruhumu onun odasına götürmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Ruh büyüsünün hassas yasalarına lanet ediyorum. Üzerimdeki kıyafet iyi de, lanet olası bir yemek tabağı değil mi? Tekrar ruhumla uzaklaşmaya çalışıyorum ama Red'in pahalı ayakkabıları siyah mermer zemine inatla dikilmiş ve görünür halde duruyor.

Ne kadar da rahatsız edici.

Kilerin hemen ötesindeki hizmetçi tünellerini inceliyorum, sonra tabağa geri dönüyorum. Bu çok aptalca bir plan, ama yoluma dökülmesin diye sütü kenarından yudumluyorum. Ve kahretsin, neredeyse gülmekten boğuluyordum. çünkü *bu inek* sütü.

İçimdeki buzdan canavarın Baratrum'da geçirdiğim yıllar boyunca her şeyi olduğu gibi bu şakayı da zihnimden silmesi ne kadar sürecektir merak ediyorum.

Mutfağın diğer tarafına doğru süzülürken Nizzara'nın beni güldürdüğünü fark ediyorum ki bu on yıldır yapmadığım bir şeydi. Belki daha da uzun.

Ayrıca ona bir tabak yemek götürerek *büyük* bir risk aldığımı da fark ediyorum. Hayır, hayır, hayır. Ona yemek götürmek değil.

Güvenini kazanmak.

Hizmetçi tüneline tırmandıktan sonra, kafama dank etti. Yemeği nasıl taşıdığımı da söylemeyi planlamadığım sürece ona yemeğin benden olduğunu söyleyemem. "*Ben ruhları çalan, iki gece önce gölge kılıcım ile seni ezmeye çalışan ve yakın gelecekte bir noktada seni öldürmeyi planlayan cehennemden gelen bir iblisim*" gibi bir şey.

Hmm. İşe yarayabilir.

Bu aptalca fikirden vazgeçip mutfağa dönüyorum ama Palko'nun hücresinin parmaklıkları arasına son pelerinin bırakırken kış rüzgârında savrulan beyaz atkuyruğunun görüntüsü düşüncelerime sızınca duruyorum.

Düşüncelerimi bu şekilde çalan ne zalim bir canavar. Bir *teşekkür*. Hepsi bu kadar.

Halkıma yapılan bir iyilik için. Ve bana gülmenin nasıl bir his olduğunu hatırlattığın için.

Bu mantığı kabul ediyorum ve loş tünele geri dönüyorum. Karanlık hizmetçi tünelleri, her giriş ve çıkışa yerleştirilmiş muhafızlarla kalenin duvarlarının arkasında bir labirent.

Kemerli tünellerden geçmek işin kolay kısmı. Hizmetçilerin çoğu uyuyor, dördüncü kata kadar hızlıca çıkıyorlar. Ama orada tüneller bitiyor ve Nizzara'nın muhafızları başlıyor.

Tünelin son kısmına yaklaştığımda tabağı ve fincanı yere bırakıp ruhuma dönüyorum. Nizzara'nın kulesine kalan mesafenin haritasını çıkarıyorum. Uzun bir koridor, bir sağ, bir başka uzun koridor, sonra da muhafızlarının beklediği kuleye tırmanış.

Nizzara'nın yedi muhafızı da dahil, benimle onun kapısı arasında on dört muhafız var. Kafamın içindeki ölüm gezgini tabağı unutmamı söylüyor. Bu aptalca.

Ama gölgelerin altında gömülü olan eski ben, "*Devam et.*" diye fısıldıyor.

Rotamdan uzakta bir koridor bulup yere iniyorum ve bir dizi devasa tablonun önündeki pelüş kırmızı ve altın rengi yollukta cisimleniyorum. I En büyük tabloyu kancasından çıkarıp yere vuruyorum ve koridorda büyük bir gürültü kopuyor.

Ayak sesleri koridorda hızla bana doğru geliyor. Ruhuma dönüyorum ve köşeyi dönen beş muhafızın başlarının üzerinden süzülüyorum.

Katlaşıyorum, yiyeceği kapıyorum ve artık boş olan ilk koridordan geçiriyorum. Bir sonraki koridora ulaştığımda, köşeden bakmak için tabağı ve bardağı tekrar yere bırakıyorum. Nizzara'nın dönen merdiveninin dibinde iki muhafız daha duruyor ve yedi kişisel muhafızının da en tepede olduğunu biliyorum.

Ruha döndükten sonra dikkat dağıtmak için başka bir salona uçuyorum. Bu salonda iki muhafız var ve hiç resim çerçevesi yok.

Duvarları tarıyorum. Nizzara'nın tüm muhafızlarının koşarak gelmesini gerektirecek kadar büyük bir kargaşa yaratacak kadar büyük bir şey yok.

Yukarı bakıyorum. Devasa, karmaşık bir avize koridorun ortasında, demir bir zincirle asılı duruyor. Zincire doğru süzülüyorum,

havada cisimleniyorum, takla atarken bıçağımla kesiyorum ve tekrar ruha dönüşüyorum.

Avizenin mermer zemine çarpıp gürlemeden önce yere düşmesi tam üç saniye sürüyor. Kırmızı ve altın rengi halılar sesi yumuşatmak için pek bir şey yapmıyor çünkü kristal taşlar, çiviler ve zincirlerden oluşan siyah parçalar çarpma noktasından patlıyor. Brunar ve beş muhafızı koşarak geliyor, yani birini Nizzara'nın kapısında bırakmış.

Yiyeceklerle bir koşu daha yapıp onu merdivenlerin dibine saklıyorum. Son muhafızla ilgilenmek için Ruh'a dönmeden önce. Tam arkasında cisimlenip şakağına bir darbe indirmek üzereydim ki aşağıda bir muhafız onu çağırdı. Kılıcını kavradı ve merdivenlerden aşağı indi.

Tabak için geri dönüyorum ve hava etrafımda donduğunda Nizzara'nın kapısına doğru son merdivenleri çıkıyorum.

Baratrum buzu duvarlar boyunca sürünerek yanımdaki boş alanda birikiyor. Tabağı ve bardağı yumuşak bir *vuruşla* mermer zemine bırakıyorum ve kaynağa tam olarak dönmeden önce gölge bıçağım elimde oluyor.

"Her zaman iyi bir teslimatçı oldun." Çıkmaz koridorun karanlık köşesinden bir figür beliriyor.

"Fen," diyorum, ölü damarlarımda buzlar dolaşüyor. "Ne istiyorsun?" "Ne mi? Silah arkadaşın için sıcak bir karşılama yok mu?"

Bana doğru ilerlerken gölge kılıcını bir sarkaç gibi sallıyor, gölgeler donmuş parmaklarına yapışıyor. Baratrum'un rüzgârlarından buz tutmuş siyah saçları onun bir ölüm yürüyüşçüsü olduğunu gösteriyor. Tıpkı ölümcül bakışları gibi; soğuk, mavi gözlerinin ardında siyah bir duvar var.

Kabzamı sıkıca kavradığımda gülümsüyor. "Sana idarecimizden bir mesaj getirmek için buradayım."

Helina'ya gölgelerde hayatta kalmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyorum. Fen'in hayatta kalmak için başka yöntemleri olduğuna eminim.

Merdivenlerin dibinden ayak sesleri yükselmeye başladı. Nizzara'nın muhafızları. "Mesajınızı söyleyin o zaman."

Bakışları dikkatle Nizzara'nın kapısının önündeki yemek tabağına düşüyor, sonra tekrar bana dönüyor, hâlâ gülümsüyor. "Anlaşmanı bozarsan ne olacağını sana hatırlatmaya geldim."

Ona doğru adım atarken kollarımdan aşağı buzlar süzülüyor, gölge kılıcımın ucu yıpranmış üniformasına yaklaşıyor.

"Ne olacağını biliyorum."

Tırmanan ayak sesleri yaklaşıyor.

Sırıttıyor, geçmiş hayatındaki acımasız, yağmacı savaş generaline benziyor. "Eğer çuvallarsan yerine geçeceğimi de bildirmeye geldim." Omzunu Nizzara'nın kapısına yaslıyor. "Anılarında ne kadar lezzetli görüldüğünü düşünürsek, umarım çuvallarsın."

Çenem geriliyor. "Nil'e mesajımı aldığımı söyleyebilirsin."

Fen, göreceğimi bildiği için düşüncelerinde bir anıyı canlandırıyor. Bu o, ruhunu bedeninden ayırmadan önce bir kadını baştan çıkarıyor.

"Bahse girerim prenses benim için inleyecek-"

Bıçağımı göğsüne doğru saplıyorum, ama temas etmeden önce mürekkep sisi içinde kayboluyor, sadece arkamda cisimleniyor. Bıçağımla onu öldüremem ama lanet olsun, etine saplamak tatmin edici olurdu. Yine de onun için aynı derecede acı verici olurdu.

"İki ay döngüsüne düştün," diye alay ettikten sonra bir kez daha ruhuna dönüp kaleden ayrılıyor.

Ruha dönmeden önce kapıyı çalıyorum. Muhafızlar köşeyi dönüyor ve Nizzara kapıyı açıyor, uzun bir bornoz giymiş, saçları ıslak.

Gözleri önce yemek tabağına, sonra da ruh halimle doğrudan bana bakıyor.

Brunar tabağı fark ederek, "Dur," der.

Nizzara tabağı almaya gider ama Brunar parmağıyla onu işaret eder. "Dur dedim!"

Nizzara ona Baratrum'daki yaratıklara yakışır bir bakış fırlatır ve Brunar özür diler.

"Alt katta iki karışıklık oldu," diye açıklıyor.

Tabağı kaldırıyor. "Bunlara bir tabak bisküvi neden olmadı, değil mi?"

"Zehirli olabilirler, bir tuzak-"

Kadının siyah gözleri tekrar yüzüne dikildiğinde, adam irkiliyor ve bakışlarını kaçırıyor.

Birden onun bir anısı gözlerimin önüne geldi. Yemek odası etrafımdaki yerini alıyor. Nizzara'nın bakış açılarımdayım ve-

Nefes alamıyorum. Mazzar'ın eli boynumu eziyor. Brunar ve adamları yanımda boş boş durup onu korumak için *hiçbir şey yapmazken* korku, acı ve öfke içime işliyor.

Nizzara'nın gümbür gümbür atan nabızı Mazzar'ın elinin altında gittikçe yavaşlıyor.

mengene gibi parmaklar. Görüşü kararıyor, hafızasında gidip geliyor.

Mazzar onu serbest bırakana kadar. Nefes nefese kalarak anıdan fırlıyorum.

Brunar'ın burnuna bir bisküvi itiyor. "Onları benim için test etmek ister misin?"

Gözlerini kapatıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor ve bisküviden bir ısırık alıyor ve bunun sadece ona inat olduğunu biliyorum. Zehir ya da değil.

Canavar hala buz gibi pençelerini boğazıma geçirmiş, onun korumalarını öldürmek için can atarken, öfke ve kendinden nefretin yarattığı karmaşa yatışana kadar beklemeye karar veriyorum

Nizzara'yı odasına kadar takip etmeden önce. Çünkü ben de oradaydım, babası ona zarar verirken kırıışlerde boş boş geziniyordum.

Bölüm 33

Nizzara

Günlük: Sayfa 15

Coco ve ben Zo kütüphanesinde bir engele takıldık. Halletmeye çalışıyorum ama bu evde fazladan zamanımız olduğu anlamına geliyor, bu yüzden küçük bir deneyimi kontrol ettim. As

Talimat verdim, Preysee kardeşim için hazırladığı yemek tepsilerini yatılı Zo akademisyenimize bırakıyordu - öğrendiğime göre o da ordumuzu bilgilendiriyordu Zo'ya hareketler. Topallamaya başladı. Reviri kontrol ettim ve onun da kemik ağrısından şikayetçi olduğunu öğrendim. Tıpkı babam gibi. Neyse ki Dagen herhangi bir zehir belirtisi göstermedi, yani Preysee işini yapıyor. Ben de Yeğenini görmek için Zem'e yaptığı bir ziyaretle ona düzgün bir şekilde teşekkür et. Dagen olmadan ne yapardım bilmiyorum. Bu gece beni çatıda buldu. Beni yukarıda bulursa

Orada, iyi değilim. Yanımda oturdu, kolunu omzuma doladı ve tek kelime etmedi.

-Lo

Muhafızlarımı odamdan kovar kovmaz yere yığılıyorum.

Vücudum yorgunluktan, açlıktan ve Soriah'ın içimde açtığı delikten titriyor.

Yuvarlanan midemi ve titreyen ellerimi sakinleştirmek için yemeğe ihtiyacım vardı. Zehirli olup olmaması ikincil bir endişe kaynağı.

Süt hâlâ soğuk, bardağın dışında yoğunlaşma birikiyor.

Kimin getirdiğini merak ediyorum. Preysee gitti ve Yisabell tüm kölelerle birlikte nişanlının gelişine hazırlık olarak sarayı temizliyor.

Bu düşünceyi atlıyorum.

Gözlerimi kapatıp sırtımı kapıya dayayarak çiğniyorum, uyuşturan merhem için tekrar şükrediyorum ve düşüncelerim Dae'ye gidiyor. Odamın dışındaydı ve bu yemek tabağıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ona sormayı planlıyorum ve onunla tekrar konuşma düşüncesi göğsümdeki bir şeyi gevşetiyor. Küçük bir şey ama daha rahat nefes almama yardımcı oluyor.

Tabağıyı temizledikten sonra dolabıma doğru yürüyorum ve Preysee'nin benim için bıraktığı uyku tulumunu giyip kitap yığınının karşısına geçiyorum. Yığınımdan aşk romanı yerine Jaxelli kitabını alıyorum çünkü nişanlım yarın ön hazırlıklardan önce burada olacak.

Yatağıma tırmanarak Jaxelli Savaşçılarının tarihini okumaya başlıyorum, Thaddeus tarafından tavsiye edilen başka bir kitapmış gibi davranıyorum.

Nişanlımın soyunun tarihini *değil*.

Doğal olmayan uzun yaşamlarını okuyordum ki kadife sesi Duygularımı okşuyor. *"Ve sen bana çapkın mı diyorsun? Bu nasıl bir uyku kıyafeti böyle?"*

Dae'nin az önce yatağımın üzerine tüylerini diktiği tavana bakıyorum.

İpeksi, gece mavisi kumaşı parmaklarımın arasına alıyorum. "Buna rahatlık deniyor." Gözlerim tekrar ona dönüyor. "Tarzıyla birlikte."

"Rahatlık büyük ve kabarıktır. Bu gecelik seni zar zor örtüyor."

Babamın kırbacı zihnimde şaklıyor, sırtımdaki deriyi kesiyor. "Bu yüzden rahat." Arkasının açık olması, hassas sırtıma sürtünmesinden endişe etmeden hareket edebilmemi sağlıyor.

"Başka bir şeyden bahsedelim." Havayı buz kaplıyor ve sözleri kesik kesik çıkıyor. *Öfkeli*. Havada neredeyse hissedebiliyorum.

"Kapıma nasıl yemek getirdiğin gibi mi?" Mantıklı zihnim bu suçlamaya karşı çıkıyor ama içgüdülerim haklı olduğumu söylüyor. Aç olduğumu biliyordu; et yemediğimi biliyordu ve insanını alıp yere inerken

Odamı soğuk havayla dolduran silüet, bana onun diğer ruhlara benzemediğini de hatırlatıyor.

"Benim olduğumu düşündüren ne?"

Bu bir inkâr değil ve acaba bu da babamın ruhlar hakkında bilmemi istemediği bir başka şey mi?

"Sadece nasıl yaptığını söyle."

Ruhu kitap raflarıma doğru sürükleniyor, *"Zem prensini neden neredeyse öptüğünü bana anlatmaya ne dersin?"* derken sesinde bir alay var.

Gözlerimi kısıyorum. "Konuyu değiştirme."

Raflarıma bakmayı bırakıyor ve yatağının yanına gelene kadar bana doğru ilerliyor. Eğiliyor ve hayalet gibi kollarını yatağının kenarına koyuyor.
-Hiçbir izlenim bırakmadan öne doğru eğilir.

"Hadi, Nizzara."

Onun tam hatlarını hissediyorum, hava onun *olduğu* yerde farklı şekillerde dönüyor.
başlar. Ve geniş omuzlu hatları çok yakın.

Kazem'le yakın öpüşmem aklıma geliyor ve başımı sallıyorum. Çok aptalca.
Çok kızca.

Hava sanki elini uzatıp parmaklarını tekerimin kalkanında, omzumun üzerinde gezdiriyormuş gibi hareket ediyor. Şimşeğin soğuk fırtınası tenimi ateşe veriyor. Bir anlığına onun arzusunu hissediyorum. Arzu ve hayal kırıklığı, tıpkı Liha'nın duygularında hissettiğim gibi. Sonra kayboluyor.

"Bana güvenmen için ne yapmam gerek?" diyor, kadife ses tonunda bir parça acı var.

Dudağımı ısıırıyorum, düşünüyorum. "Kapıma bir tabak yemeği nasıl getirdiğini anlat bana.

Başka birine mi bağlısın?"

Dae o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki kollarımı kavuşturup ani ve mantıksız kıskançlığımı gizlemeye çalışıyorum. "Demek birine bağlandın."

İç geçiriyor. *"Hayır, kimseye bağlı değilim."*

"O zaman nasıl kendi başına hareket edebiliyorsun?"

Sözleri sessiz. *"Sana neler yapabildiğimi söylesem benden kaçarsın Nizzara."*

Sesinin adımın etrafında kıvrılma şekliyle bir ürperti omurgamda ilerliyor. Daha önce nasıl yalnız olduğunu iddia ettiğini hatırlıyorum. Ruhların ondan nasıl uzak durduğunu ve bunun nasıl bir his olduğunu bildiğim için kalbimin nasıl sıkıştığını.

Sanki sesinin bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi, alçak, gürleyen bir ses çıkarıyor. Ruhları öpmekle ilgili yorumunu yaptığından beri kendimi onu hayal ederken buluyorum. Canlı ve dokunulabilir, kulağıma bazı şeyler fısıldayan, dudakları-

"Şu anda tam olarak ne düşünüyorsun da arzuların bu kadar korkunç bir skandala dönüşüyor?"

Yanaklarıma lanet olası bir sıcaklık yayılıyor. Yutkunuyorum. "Bir değiş tokuşa ne dersin?

Eğer sen de bana bir tabak dolusu bisküviyi tek başına nasıl taşıdığını anlattırsan, ben de sana ne düşündüğümü söylerim."

Kendimi -kendimi zorlukla- bilmenin utanmaya degeceğine ikna ediyorum; ne tür tehlikeli şeyler yaptığına dair biraz fikir sahibi olmak için yetenekli. Ayrıca, o bir ruh.

Ruhlar için utanç sayılmaz, değil mi?

"Sen zalim *küçük bir canavar*sın," diyor ve içinde *küçük* bir sevgi kırıntısı var. *"Ama bu anlaşmayı kabul edeceğim."*

Korkumu, öfkemi, hatta tiksintimi maskeleyemeye alışkınım ama utanmak çok daha zor geliyor. "Düşünüyordum da-" Boğazımı temizliyorum. "Sesin hakkında." Tüm çabalarım rağmen bakışlarım geceliğimin kenarıyla oynayan parmaklarıma gidiyor. "Ve nasıl olacağını hayal ediyordum Sanki hayatta olsaydın, sana dokunabilseydim ve sen bana tam olarak nasıl dokunulmaktan hoşlandığını anlatsaydın."

Alemler. Sesli söyleyince çok daha kötü oldu.

Sessizlik.

"Bana bunu söyleyebiliyorsun ama neredeyse *öpiştüğümüzü* söylemeyecek misin?" diyene kadar tam, nefes almayan *bir* sessizlik.

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum, dudaklarımı sırtacak şekilde ayarlıyorum ve kalbim düello ringindeki kadar hızlı atmıyormuş gibi davranıyorum. "Bir dahaki sefere çikolata getirmeyi dene. Bakalım sana ne bilgi verecek."

"*Çikolata. Tüm sırlarının anahtarı bu mu?*"

Parmağımı kaldırıyorum. "Artık benim hakkımda konuşmuyoruz. Şimdi bana tabağı nasıl taşıdığını anlat."

"Onu taşıdım," diyor. "*Ellerimde.*"

Kaşlarımı düzleştiriyorum. "Ama *nasıl*? Hangi güç bunu yapmanı sağlıyor?"

"*Hangi güce sahip olduğumu sormadınız, sadece nasıl hareket ettirdiğimi sordunuz. Ben de sana söyledim.*"

Doğrudan onu işaret ediyorum. "Bazen keşke o kendini beğenmiş sırtışını görebilseydim de suratından silebilseydim diyorum."

Gülüyor ve tıpkı antrenman odasında olduğu gibi sesi harika. Öyle bir kahkaha ki, günüm boktan geçmiş olsa da ipleri çekiştiriyor.

İçimde. Orada olduğunu bile bilmediğim ipler.

Ve bu tehlikeli bir şekilde bulaşıcı.

Gülmemek için dudağımı ısırıyorum.

Kahkahası yatışıyor ve soğuk varlığı hafifliyor. "*Ne dilediğine dikkat et, Nizzara. Birçok kadın benim -sizin deyiminizle- kendini beğenmiş sırtışım ile yüzleşti ve gözleri kamaştı.*"

Gözlerimi deviriyorum. "Kimse ukala bir flörtten hoşlanmaz."

"*Hmm,*" diye mırıldanıyor. "*Arzuların aksini fısıldıyor.*"

Boğazım kuruyor ve sesim çok yüksek çıkıyor. "Arzuladığım şey" -kitabımı kaldırıyorum- "okumak."

Yumuşak bir kıkırdama. *"Bu gece Kralların Kralı'nı değil mi?"*

"Hayır. Bu gece olmaz." Zihnim o kitap yüzünden düğümlenmiş durumda, her mürekkep lekesinde bir anlam görmeye çalışıyorum.

"Ah, nişanlın hakkında bir şeyler okuyoruz, öyle mi?"

Çenemi eğiyorum ve parmağımı kitabın bir köşesinde gezdiriyorum.

"İlginç bir şey bulabildin mi?"

"Diğer halkların tarihiyle hemen hemen aynı. Savaş, baskı, güç."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Kitabı kapatıyorum. "Tarihlerinden herhangi birini okudun mu?"

"Aydınlık ve Karanlık Jaxelli hakkında biraz bilgim var."

"Aydınlık Savaşçıları binlerce yıl boyunca Karanlık olanlara işkence ettiler, çünkü onların gücünden korkuyorlardı."

Aklıma Awomlar geliyor. Yisabell ve halkı benim zamanımdan çok önce avlanmış ve korkulmuşlardı.

"Bu doğru değil."

"Nişanlının Aydınlık olması, Karanlık kardeşlerine işkence ettiği anlamına gelmez."

Parmağımı bir bölüm başlığının üzerinde gezdiriyorum. "Karanlık Jaxelli hakkında bir şey biliyor musun?"

"Karanlık Jaxelli'ye güçleri çok güçlü tanrılar tarafından bahşedilir. Bazıları bununla korkunç şeyler yaptı. Tüm bildiğim bu."

Aklım Karanlık Jaxelli'yi zapt etmek için kullanılan işkence aletlerinde kalıyor. "Ya Karanlık olanlar sadece yanlış anlaşılmışsa?"

"Çoğu insan öyle," diyor usulca.

Bölüm 34

Dagen

Nizzara, Jaxelli'nin kitabını komodininin üzerine, *Kralın*

Krallar ve diğer üç kitap üzerinde çalışıyor gibi görünüyor.

Anlamıyorum. Nil beni karanlık ruhları çalmam için gönderdi. Katiller. Hırsızları. Hainler. Nizzara'nın hiçbir özelliği bu kalıba uymuyor.

Zihinsel olarak kendimi onun anılarına dalmaya hazırlıyorum. Nil'in ilgisini hak edecek bir şey yapmış olmalı, zalimce ve korkunç bir şey.

O coşkulu anılar için göğsümde bir beklenti kabarıyor ama aynı zamanda korku da var. Çünkü hiçbir şey bulamazsam, bu kadını mahvetmeye mahkûm olacağım.

Ve eğer zalim ve korkunç bir şey bulursam ... İçimi bir sancı kaplar. Hayır, önemli değil. Ben bir ölüm gezginiyim. Benim işim bu.

"Teşekkür ederim," diyor, yorgunluk üzerine yapışmış, "yemek için."

Başını eğiyor, siyah gözlerinde uzaklara dalan bir bakış. Bir anı -bu gece en az dört kez aklına gelen anı- tekrar aklıma geliyor.

Yine oradayım, eski kitapların ve rafların çevrelediği karanlık koyaklardayım. Soriah yumruklarını sıkıyor, "*Çünkü sen benim değilsin!*" diye bağırırken bakışları sertleşiyor.

Çatlak göğsümde yarılıyor. Nizzara'nın o anda hissettiği her duygu benim duygum oluyor. Geçen sefer olduğu gibi beni de vuruyor ve Ondan önceki

zaman.

Çok sertti.

Derin bir nefes alıyorum ve dalıyorum. Anılar, kör edici altın ışık ve parıldayan oniksten oluşan bir öfkeyle üzerime yıkılıyor. Duygular ve görüntüler o kadar güçlü ki nefesim kesiliyor. Bir ömür boyu sıralanacak anılar. Paha biçilmez servetler gibi birbiri ardına önümden geçip gidiyorlar - hepsini bir araya getiremeyeceğim kadar çoklar.

Zo kalesindeki bir partide, yemeğini bir köleyle paylaşıyor, sonra bir çene kemiğini kırmak için gereken hız hakkındaki önemsiz bir tartışmada beşinci kademe bir bilgini yeniyor.

Zo kütüphanesinde, altıncı dereceden bir bilgin ona Kiya'nın İncil'ini bir günde okuyamayacağını söyler, o da okur.

Zarr şehrindeki bir elbise dükkanında, hamile bir kadın için altın ren bırakır. Odasında ağlıyor.

Antrenman odasında, parmak eklemleri kanayana kadar kum torbasını dövüyor.

İnsanlarla dolu bir odada, kimse gözlerinin içine bakmıyor.

Babası, mektubunu kaybeden bir köleyi savunduğu için onu tokatlıyor. Geri çekiliyor ve gitmeden önce ondan özür diliyor, yumrukları titriyor.

Dördüncü seviye düello koçuyla antrenman odasında, üç hançer atışıyla birlikte ayakta ters takla atmayı öğreniyor. Bir kez izler ve İlk denemesinde ustalaştı.

Bahar balosunda Tarella'nın şarkısını dinlerken. Liha, Zem kraliçesi hakkında dedikodu yapıyor.

Tek başına, sıcak köpük banyosunun başında. Çok fazla fiziksel acı. Sırtında bir ağrı, sanki jiletler derisini ileri geri kesiyormuş gibi, ama vücudunda gözle görülür bir yara yok. Bornozu düştüğünde pürüzsüz, parlayan teninden başka bir şey yok.

-

Anıları hemen kapatıyorum ve hala içimde dolaşan duygularının ağırlığından nefes nefese kalıyorum. Sonunda aklımı başıma topladığımda Onu yan yatmış, derin bir uykuya dalmış, uzun, pürüzsüz bacağı o lanet geceliğinden dışarı fırlamış halde buldu. Elleri siyah saten çarşafı sıkarken yumuşak bir inilti çıkarır.

Bir kâbus.

Kendime bunun onun güvenini kazanmam gerektiği için olduğunu söylüyorum.

Bu yüzden yapıyorum.

Hayalet elim uzanıyor ve çarşafın içinde yumak haline gelmiş yumruğunu okşuyor. Parmakları gevşediğinde ve kaşlarının açısı dokunuşumla yumuşadığında, kendime bunun bir tesadüf olduğunu söylüyorum.

Ta ki gözleri dalgalanana ve uykulu bilincinde bir anı belirene kadar.

Antrenman odasında, yerde oturmuş, uzun, ağırlıklı bara bakıyor.

Acı içinde, gözyaşlarının eşiğinde. Ta

ki sesimi duyana kadar.

Ta ki serin karanlığımın onu kucakladığını hissedene kadar. Ve göğsündeki sancıları *hissediyorum*, sanki benim varlığımla bir ağırlık kalkmış gibi.

Daha derin bir uykuya çekilirken anılar da kayboluyor. "Seni zalim küçük canavar," diyorum elini tutarak.

Uzun süre uyuduktan sonra, avizenin ışıklarını kapatmak için cisimleniyorum, ama düğmeye ulaştığımda kendimi ona bakarken buluyorum, bu manzarayı karanlığa kaybetmek istemiyorum. Elim ışık düğmesinden uzaklaşıyor.

Uykusunda bile muhteşem ve gösterişli, ifadesi hem yumuşak hem sert; vücudu da aynı. Hakkında hiçbir şey bilmeseydim, onun doğuştan bir hükümdar portresi olduğunu söyledim. Ama onun hakkında bildiğim şeyler var.

benim yerime hükmetmeyi seçti. Manikürlü tırnaklarına ve esnek, nemlendirilmiş cildine, sonra da kendime bakıyorum. On yıldır ilk kez dış görünüşümü önemsiyorum. Banyo yapmam ve tıraş olmam gerekiyor.

Başımı sallıyorum. Nasıl görüldüğümün bir önemi yok.

Tekrar ışık düğmesine uzanıyorum ama kitap yığınının görünce bir kez daha duruyorum.

Jaxelli Savaşçılarının Yazılı Tarihi, Kralların Kralı'nın üstünde duruyor, sonra Mitler ve Aylar, sonra-

Bir aşk romanı.

Uyuyan yüzüne bir kez daha bakınca Jaxelli'nin kitabını açıyorum. Üzerine notlar karalanmış bir kitap ayracı düşüyor. Onu alıp okuyorum, keskin, aceleci el yazısına sırtıyorum.

Notta, Aydınlık ve Karanlık Savaşçılar arasındaki savaşları da dahil olmak üzere tarihlerinin birçok noktası var. Altı elemental güçlerinin haritasını çıkarmış:

Ateş, su ve toprak armağanları Aydınlık Jaxelli için ortaktır. Kan, mistik ve gökyüzü ise Karanlık Jaxelli için daha yaygın.

Kitap ayracını yerine koyuyorum ve *Kralların Kralı'nın* üzerine yerleştiriyorum. Tam ışığı kapatmak üzereydim ki merakıma yenik düştüm.

Aşk romanını yığından alıp sayfalarını çeviriyorum. Yeterince eminim, bir yer imi var. Açıp bir açıklama ya da işaret var mı diye bakıyorum ama yok, o yüzden sayfayı okuyorum.

Birlikte yabani çimenlere uzanıp yıldızları seyrediyorlardı. Ailesi onun gibi iblisleri avlıyordu. Onun geldiği yere geri dönmesine izin vermeliydi ve kendisi de uzakta hala devam eden topa geri dönecekti. Tam onun iyiliği için bunu yapmak üzereydi ki parmakları onunkileri sıyırdı.

Önce bir sıyrık, sonra bir dokuma ve çekme. Adam nazikçe onu kendine çekti, ta ki burunları bir nefes mesafeye gelene kadar.

"Yakalanmanı istemiyorum," diye fısıldadı.

Sadece gülümsedi ve "Beni zaten yakaladın" dedi. Ve onu öptü-

Gözlerim Nizzara'yı buluyor, yüzünün pürüzsüz düzlüklerinde ve o şehvetli kıvrımı oluşturan dudaklarında geziniyor.

Işıkları kapatıyorum ve ruhumu ondan uzaklaştırıyorum.

Buz gibi rüzgâr vurup ruhuma işleyene kadar nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Yere iniyorum ve diz çöküp eğiliyorum.

Nil önümde şekilleniyor. Titremem soğuktan değil. Bu onun gölge formundan. Gölgelerinin dalları tenimi sıyrıyor, sınıyor, dürtüyor, Ruhumu deşmek için bir açıklık arıyorlar. Onlara dişlerimi gösteriyorum, korktuğumu belli etmiyorum. Onlar korkuyu sever.

"Neden elin boş dönüyorsun?" Nil'in sesi birçok ruhun tıslaması gibi. "Neden kızı arıyorsun?" diye soruyorum.

Gölgeler sanki sorum onu kızdırmış gibi beni tersliyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Sorularımın cevabını ödeyeceğim," diyorum aklım başıma gelip fikrimi değiştirmeden önce.

Teklifimi geri alamadan, uzun ve karanlık bir gölge göğsümden içeri dalıyor. Varlığımın her köşesinde dünyevi olmayan bir acı patlak veriyor. ruhumun bir parçasını alıyor, varlığımın küçük parçasını tüketiyor. İş bittiğinde, farkı hissediyorum. Eğer kendi ruhumu görebilseydim, biliyorum ki daha karanlık olurdu. Düşüncelerim daha keskin, içlerine daha az ışık girmesine izin verecek şekilde çarpıtılmış.

"Ödedim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Bir savaş var ve o bu savaşın çok önemli bir parçası olacak. Tabii hayatta kalırsa."

"Yani yakalanmayı *hak* edecek hiçbir şey yapmadı mı?"

Nil tıslıyor. "Dikkatli ol, ölüm gezgini. Çalınan bir kalbin bedelini herkesten iyi bilirim."

"O benim kalbime sahip değil."

Gölgeleleri üzerimde geziniyor, ısıyor.

"O ne?" Söylüyorum. "Saf bir ruh nedir?"

"Onun ne olduğuna dair pek çok isim var," diyor her yönden. "O da benim gibi. Yüksek gten doğmuş." Sesindeki kötü niyetli gülümsemeyi duyuyorum.

"Bu yüzden mi onun ruhunu paralayamıyorum? Bu yüzden mi bana vermek zorunda?" "Evet."

Yumruklarımı sıkmaktan n koluma bir ağrı saplanıyor. "Ona ne yapacaksın?"

Glgelerinden gelen bir şangırtı omzumu deliyor. "Bu kesinlikle seni ilgilendirmez. Birçok kişi onu arıyor. Ben daha az ktym. Seni temin ederim."

"Ya onun ruhunu almayı reddedersem?"

Fen ruh formunda arkamda bir yerden kıkırdıyor.

Nil onun sözlerini keser. "Eğer başarısız olursanız, bir başkasını göndereceğim ve varlığınız sona erecek."

Bölüm 35

Dagen

Kırmızı Pelerin'e doğru ilerlediğimde dansçılar Barın üstündeki daireler, yalınayak ve kırmızı topukları yanlarından sarkıyor. Yerleri fırçalayan ve kırık camları süpüren temizlik ekiplerinin yanından geçiyorum. Yorgun fedailer dış kapıları kilitliyor ve temkinli barmenler yerde yatmış tabureleri topluyor.

Jasper özel bir kabinden dışarı çıktığında sahnenin yakınında durmuş bir kan sıçramasına bakıyordum. Beyazlar içindeki pelerinli bir kişi arkasından süzülerek arka çıkışa giden koridorda gözden kayboluyor. Hiç şüphesiz cebinde tuttuğu isyancı bağlantısı.

Ona yaklaştığımda kaskatı kesiliyor, kollarında tüyler diken diken oluyor.

"Uzun bir gece oldu," diye homurdanıyor ama özel odaya dönüp beni takip etmem için el sallıyor.

"Size bir soru sormam gerekiyor," diyorum o otururken.

Yüzü boş, bekliyor ve bana doğru bakmıyor bile. Bir süre sonra, "Ben lanet olası bir hayalet konuşmacısı değilim, o yüzden benimle konuşmak istiyorsan ayaklarını yere basman ya da sesini yansıtmam gerekecek" diyor.

Başkalarının beni Nizzara gibi duyamayacağını unutarak cisimleniyorum. "Senin de Nizzara gibi gücün var. Beni duyamıyor musun?"

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilere dikiliyor. "Ben bir yarı ruhum. Senin kızdan büyük farkım var."

Onun benim kızım olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum ama onun yerine "Saf ruh tam olarak nedir?" diyorum.

Nil *onun* gibi olduğunu söyledi. Ürperiyorum, omzum hâlâ onun gölgesinden kalan sarsılmaz bir boşlukla ağrıyor.

Jasper bir elini yüzünde gezdiriyor. "Yarı ruhlar ve saf ruhların ikisi de tanrıların gücünden gelir. Scientia ben annemin rahmindeyken ona dokunmuş. Bu yüzden zihin okuyabiliyorum."

"Madem anne *karnında* sana dokunuldu, o zaman Nizzara nasıl oldu-" "Saf ruhlar bir tanrıçanın rahminde büyür ya da bir tanrı tarafından babalanır. Bir Tanrıların gerçek çocuğu." "Ya

Mazzar tanrıysa?"

Jasper başını sallar. "Onunla tanıştım. O sadece yarım."

"Yarım mı? Bundan daha önce bahsetmemiştin."

Omuz silkiyor.

Saçları dağılmış ve muhafız üniforması yırtılmış. "Ne oldu?"

Çenesi geriliyor. "Mazzar'ın piyade askerleri isyancıları aramak için buraya girdiler. Aramaktan kastım içmek, vurmak ve her yeri dağıtmak." Elleri bakıyor. "Helina'nın kolunda kötü bir yara var. Dansçılardan bazıları . . ." Yumruklarını sıkıyor ve bir nefes alıyor. "Tuz taşıyan bir değirmen işçisini de götürdüler. İsyancılarla işbirliği yaptığı için idam edilecek."

Yerde buz çatırdıyor. "Onları durdurmadın mı?"

Ayağa fırlıyor ve yumruğuyla masaya vuruyor. "Onları *durduramayız*. Onlar Zarr bebekleri. Bunu en iyi senin bilmen gerekir. Zarr piyadelerini kimse durduramaz."

"Peki ya senin yeteneğin? Neden zihin hilelerini onlar üzerinde kullanmadın?"

Kırmızı yakasının üzerinde bir damar beliriyor. "Yeteneğimi kullanmak için o kişiye *dokunuyor* olmam gerekiyor. Elimi emir üzerine hareket eden yirmi beş bebeğin üzerinde tutamam."

Sandalyesine çöktü ve burnunun kenarını sıktı. "Özür dilerim, Majesteleri. İnfazlar hakkında ne hissettiğinizi biliyorum. Adamı korumaya çalıştım ama başaramadım."

En başta tacımı kaybetmemiş olsaydım bunlar olmayacaktı. İsyancılar, idamlar, açlıktan ölen insanlar olmazdı. Ayaklarımın altındaki buz yerde sürünüyor ve yayılıyor.

masaya.

"Hayır. Başarısız *oldum*. Bir daha başarısız olmayacağım."

Nizzara'ya olan ilgim buradaki asıl amacımı gölgeliyor.

Başka bir şey başaramazsam, Mazzar'ın hükümdarlığına son vermeliyim. Ne yazık ki bu yine de Nizzara'yı kullanmak anlamına geliyor. İçimden bir ses bana güvenmenin eşiğinde olduğunu fısıldıyor. Ve bu korkunç olduğu kadar harika da hissettiriyor.

Özel odayı çevreleyen perdeler kayıyor ve Helina içeri giriyor. Kolunu ve omzunu saran beyaz bandaj katmanları arasından kan fışkırmaya başlıyor.

"Ah," diyor, bakışları buzla kaplı masaya, sonra da bana kayıyor. "Merak etmeyin. İsyancılarla bağlantısı olduğundan şüphelenilen sadece bir adamı aldılar ve umarım onun iyiliği için onu çabucak öldürürler." Jasper'a ters ters baktı.

"Fedailer sorun olmaya başladı. Red'in sık sık yokluğunda ellerini kullanıyorlar."

Jasper'a dönüyorum. "Red'in burada kaç fedaisi var?" "On iki," diyor.

"Ben dahil."

"Beni takip ederler mi?"

Başımı öne eğiyor. "Onları etkileyebilirim."

Başımı salladım. "Ben insanları zorlamam. Beni isteyerek takip edecek kimse var mı?"

Derin bir nefes alıyor ve bir an düşünüyor. "Belki iki kişi daha. Geri kalanlar Kızıl kadar dost canlısı."

Helina'ya dönmeden önce parmaklarımı kıvrıp açıyorum. "Banyolu bir odaya ihtiyacım var." Uzaktan görünüp erzak kızaklarını bırakıyordum ama artık daha uygulamalı bir yaklaşım benimsemenin zamanı geldi.

Jasper kaşlarını kaldırdı ve Helina kollarını kavuşturdu. "Zamanı gelmişti," diyor.

Beni Red'in barın altındaki dairesine götürüyorlar.

Yalnız kaldığımda ve banyom hazır olduğunda, içine giriyorum. Sıcak banyo suyu göğsüme tırmanırken tenim acıyor ve yıkanıp çıkana kadar bu his geçmiyor. On yıl sonra ilk kez aynaya bakmak için kendimi zorluyorum. Ela rengimin hemen altındaki gözlerimdeki karanlık, düşündüğümünden daha kötü.

Sakalımı tıraş ediyorum, eskiden kullandığım temiz Zarr uzunluğuna getiriyorum.

Aradığım şeyi Red'in dolabında buluyorum ve yukarıdaki boş bara girip Red'in bastonunu sert zemine vurduğumda Helina süpürgesini düşürüyor.

Süpürgesini yerden almadan önce, "Bana kalp krizi geçirt, neden geçirtmiyorsun?" diye tıslıyor. "Tıpkı ona benziyorsun."

Bastonumu masaya dayayıp kırmızı takım elbisemin ceketini düzeltiyorum. "Jasper, Red'in fedailerini topla."

Jasper kollarını kavuşturuyor ve sırtarak bara yaslanıyor. "Yani, onları seni takip etmeye zorlamak ahlaki açıdan yanlış, ama onları senin Kızıl olduğunu düşünmeleri için *kandırmak* ve böylece seni takip etmeleri tamamen normal."

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Çizgiyi bir yere çekmem gerekiyor, değil mi?"

Jasper adamları getirmek için ayrıldığında Helina'ya dönüyorum.

İrkildi. "Kusura bakma. Maskeyle falan ona çok benziyorsun." "Kız kardeşimden haber var mı?"

Başını sallıyor. "Onu asi kamplarında kimse görmemiş ama saklanmak için Mark'ını kullanıyor olabilir."

Başımı sallıyorum ve sargılı kolunu yeniden değerlendiriyorum. "Dansçılar nasıl?" diye soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve şöyle diyor: "Piyade askerleri ikimizle de uğraştı ama bu yeni bir şey değil. Red'in fedaileride her hafta aynı şeyi yapıyor. İş tehlikesi."

"Gitmek isteyen var mı?"

Parlak kırmızı tabureye oturuyor. "Emin değilim. Red gittiğinden beri gergin görünüyorlar. Birçoğunun paraya ihtiyacı var ve bazıları burada çalışmaktan hoşlanıyor." Bileğindeki bilezikle oynuyor. "Bazılarının düşünmesi gereken aileleri var."

"Onlara borçlarını affettiğimi ve gitmek isteyenlerin gidebileceğini söyle. Kalan hiçbir dansçı istemediği hiçbir şeyi yapmaya zorlanmayacak."

Gözlerini kırıştırıyor. "Hepsini borçlarından kurtaracak mısınız? Ya hepsi giderse?"

Asilerinizi besleyecek bir kuruluşunuz olmaz." "Onları çiftlik hayvanı gibi kullanmayacağım. Karar vermekte özgürler."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki ya prenses? Onu çiftlik hayvanı gibi kullanmak doğru mu?"

Parmak eklemlerim buz kesiyor ve Helina bunu fark ediyor.

"Emir aldım," diyorum.

Kollarını kavuşturup ellerinin titrediğini gizliyor. "Kralların emir almadığını sanırdım."

Onu işaret ediyorum. "Tanrılardan alırlar."

Gözleri kısıldı. "Sanırım bir yerde sınırı çizmek zorundasın, ha?" "Nizzara'yı neden umursuyorsun ki?"

Bir anıyla cevap veriyor. Sanki görmeme izin veriyormuş gibi zihninde yanıp sönüyor. Helina'nın evindeyim, lüks bir elbise mağazasının vitrinine bakıyorum.

Helina kollarını büyüyen karnının üzerine sarıyor, içeride abartılı kırmızı bir elbise giyen daha genç bir Nizzara'yı izlerken korkusu ve öfkesi anıyı kesiyor. Yüzü sıcak ve dükkan sahibinin gülümsemesi samimi görünüyor. Yüzleri soğuk ve sert olan, sokakta sıralanan muhafızları gibi değil.

Nizzara dükkândan ayrılır.

Helina elindeki birkaç rene bakar. Kendi elbisesinin dikişleri hamile karnının üzerinden sökülmetedir ve Nizzara Helina'nın yanından geçerken onunla göz göze gelir.

Helina ellerini elbisesini delip geçen karnından çeker ve hışımla uzaklaşmak için döner.

"Hanımefendi," der Nizzara.

Helina yavaşça prensese dönerken bir korku dalgası hafızasını sarar. "Majesteleri?" der, sesi titreyerek.

"Dükkân sahibinin sizin için bir şeyi var," diyor Nizzara.

Anı kendini geri çekerken dizlerimin bağı çözülüyor. "Sen şu elbise dükkanındaki kızsın," diye mırıldanıyorum.

Helina, "Onu tanımıyorum ama evsiz ve hamile bir kadına *iki yüz* altın bırakabilecek kadar zalim olduğunu düşünemiyorum" demeden önce odaya bakıyor.

Nefes almak zorlaşıyor.

Ölüm gezgini olmanın bu kadar basit olduğunu mu sanıyor? Seçebileceğimi ve hangi ruhları parçalayacağımı seçebilir miyim? Bir krallığı ele geçirmek için gereken gerçek bedeli biliyor mu? Mazzar biliyor. Ödemesi onu rahatsız etmiyor.

"Bu krallık tek bir hayattan daha değerli," diyorum ellerim buzdan yumruklara dönüşürken. Kelimelerin tadı kül gibi, ama yumuşak bir kalbe sahip olmak bana en başta krallığımı kaybettirdi. Mazzar'ın evinden sürgün edilme ve karısının ölümüyle ilgili hikâyesine inandım. Babam ona bir unvan verdi.

Ben de ona güven verdim.

Helina'nın gözleri sertleşti. "Öyle mi?" Parmak eklemleri süpürgesinin sapında beyazlaşıyor. "Böyle mi yöneteceksin?"

Arka kapı açılır ve Jasper kırmızı takım elbiseli on bir iri adamın başında dışarı çıkar. Odaya doluşup sıraya girdiler ve ellerini kavuşturdular.

Sanki bunu daha önce defalarca yapmışlar gibi arkalarında. Takım elbiselerinin çoğu kırışmamış, saçlarına dokunulmamış, üzerlerinde tek bir kesik ya da sıyrık yok.

"Maskelerinizi çıkarın," diyorum Red'in sesini ve duruşunu anılarından elimden geldiğince taklit ederek. "Ve tesisimin piyade muhafızları tarafından yağmalanmasına neden izin verdiğinizi açıklayın."

Fedailer sertleşiyor ve maskelerini yavaşça çıkarıyorlar. Red'in onlara nasıl davrandığını anılarının içinden görebiliyorum.

En karanlık ruha ve en çarpık anılara sahip olan ortadaki iri yarıya yaklaşıyorum. Tüm gücümü kullanmamaya dikkat ederek onu yere fırlatıyorum. Anılarının içinde onun adını görüyorum-Garret. Bu anılar, müessesenin içindeki kadınları ve müessesenin dışındaki genç kızları içeren daha da karanlık şiddet görüntülerine dönüşüyor.

İçindeki canavar, amacına o kadar aç ki, serbest bırakılmayı talep ederek çırpınıyor. Birkaç saat önce beslenmiş olmam önemli değil. Asla doymuyor. Elimi göğsüne gömmek ve ruhunu ondan koparmak çok kolay olurdu. Elim kendi kendine hareket ediyor, dalmak için yükseliyor.

Karanlık içimi kaplıyor ve bir anlığına ne yaptığımı unutuyorum, ta ki Jasper boğazını temizleyip sözümü kesene kadar.

Jasper sanki kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu biliyormuş gibi, "Onlar piyade askeriydi, efendim," diyor.

Sesi beni duraksatıyor ama canavar pençelerini o kadar kolay geri çekmiyor. Hiçbir zaman da çekmedi. Durma çabalarımına rağmen kolum Garret'in dik göğsüne doğru ilerliyor.

"Bu bir mazeret değil," diye bağıryorum. Durmak zorundayım. Elime durması için yalvarıyorum, ta ki düşünebildiğim tek bir şey kalana dek.

Nizzara'nın
ruhu.

Onun anıları.

Varlığının altın ışığı.

Canavar derinliklerine doğru geri çekilirken temizleyici bir nefes içimi ürpertiyor. Elimi göğsüne gömmek yerine ayağa kalkıyorum ve sivri uçlu bastonu olması gerekenden daha fazla güç kullanarak karnına saplıyorum.

Acı içinde uluyarak başını savuruyor.

"Ne dersin Garret? Benim olanı almak için başka adamların bölgeme girmesine izin vermenin mazereti nedir?"

Göz ucuyla Jasper'ın başıyla onayladığını ve Helina'nın ürperdiğini fark ediyorum.

Tüm ağırlığımla bastona yüklendiğimde Garret bastonun altında kasılıyor. "Gemiler gidiyorlardı," diyor. "Kralın emriyle hareket ettiler."

"Jasper," diye sesleniyorum. "Bana yardım et."

Jasper yaklaşıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor, sanki işkence yapmak yavaş bir faaliyetmiş gibi. Garret'tan bir anı kopuyor. Helina'yla olan bir anı, karanlık bir oda ve Red'in rızası.

Garret, kalın bağırsağının üzerine bastıran bastona rağmen gülümsüyor.

"Yaratıcı ol," diyorum Jasper'a, bastonu bağırsağından serbest bırakarak.

Jasper botunu Garret'ın kasıklarının üzerine indiriyor. Garret'tan bir çığlık daha kopuyor ama Jasper sadece ayağını daha sert bastırıp büküyor.

Her gardiyanın yanından geçerken sağ adımımla senkronize olarak bastona vuruyorum. Garret'ın çığlıklarını izlerken irkilip kıpırdanıyorlar.

"Bu her biriniz için bir uyarı olsun," diyorum. "Buraya kimin geldiği umurumda değil. Dansçılara ya da müşterilere dokunmasınlar."

Jasper'ı çağırmadan önce ona birkaç dakika daha izin veriyorum.

Garret sendeleyerek ayağa kalkıyor ve tekrar sıraya giriyor.

"Bu geceki kaos sırasında ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sıraya geri dönüyorum ve giderken her birinin anılarını okuyorum. "Bazılarınız fırsattan istifade içkimi, paramı çaldı ve-"

Bir muhafızın önünde duruyorum. "Dansçılarımın yararlanın," diyorum bakışlarımı ileriye çevirip buzlarımı en aza indirerek.

Gözleri şişiyor.

Anıları ve ruhu diğerlerinden daha hafif olan bir fedainin -Liam- yanından geçiyorum. "Bazılarınız"-omzuna dokunup sıranın dışına çıkması için başımı sallıyorum-"bazılarınız iki dansçıyı piyade askerlerinden sakladı."

Muhtemelen bunu nereden bildiğimi merak ettiği için onun da gözleri şişiyor. Onu Jasper'ın yanına gönderiyorum.

Başka bir muhafızın yanından geçiyorum. "Ve bazılarınız da bar çalışanlarını korudu." Onu da Jasper'ın yanına gönderiyorum.

Jasper "*Evet, bu adamlar takip edecek.*" der gibi başını sallıyor.

İçimdeki aç canavarı baştan çıkaran karanlık ruhların geri kalanıyla yüzleşiyorum ve "Burada işler değişecek. Otoriteden başlayarak." Jasper'ı ve diğer iki muhafızı işaret ediyorum. "Liam, Jasper ve Kile'nin artık senin üzerinde otoritesi var. Onların dediklerini yapacaksın ve yapmazsan bana hesap vereceksin."

Hepsinin gözleri üçüne kayar, içlerinde bariz bir nefret vardır. "Ve dansçılar yasak bölge."

Liam arkamda kasılıyor ve onun kız arkadaşıyla olan anılarını görüyorum -Dansçılardan biri.

"Tabii," diye açıklıyorum, "rıza dayalı değilse."

Kalan muhafızlar çenelerini sıkarak kaynamaya başlarken o bir nefes kaybediyor.

Hepsinin içinden geçtiği, tablonun arkasındaki çatı katlarının labirentine açılan kapıyı işaret ediyorum. "Hepiniz izinlisiniz."

Garret ceketini düzeltiyor. "Geçen ay bize verdiğin iş ne olacak? Bunun için alacağımız ikramiye nerede?"

Etraftaki muhafızlar da bilmek istiyormuş gibi başlarını sallıyorlar.

Anılarında Red onlara yeni dansçılar bulmalarını söylüyor, en iyi kızlar için ödüller vaat ediyor ve görüyorum ki Garret zor kullanarak birçok dansçı bulmuş. Zorlama bunun için nazik bir kelime.

"İkramiye yok," diyorum. "Şimdi defol." Garret itiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Gitmeden önce artık bir seçenek yok," diye ekliyorum.

Boş masalardan oluşan odada baratrum havası esiyor ve ayrılmadan önce yüzlerini yeni keşfettikleri bir korku aydınlatıyor.

Liam ve Kile'ye gözlerini diğerlerinden ayırmamalarını ve sorun çıkarsa Jasper'a haber vermelerini söylüyorum.

Onlar gittikten sonra bara yaslanmış, gözleri ağırlaşmış olan Jasper'a dönüyorum. Helina da bitkin görünüyor. O duyguyu özlüyorum. Şimdi hissettiğim ise tamamen farklı ve hiç bitmeyen bir yorgunluk.

"Kuzenine gönderdiğin mesajı iptal et,"

diyorum. Bu onu uyandırmış gibi görünüyor.

"Neden?"

Başımı sallıyorum. "Prensesle kendim ilgileneceğim."

"Ona haber ulaştırmaya çalışacağım ama dediğim gibi süreç uzun," diyor ve Helina Jasper'a delici bir bakış fırlatıp ekliyor, "ama elimden geleni yapacağım."

Jasper'ın kardeşine Kralın Düellosu'na kadar beklemesi talimatı verildiğinden, daha iki ay var.

"İsyancılarla da temasa geçmem gerekiyor," diyorum.

Lo'nun hâlâ hayatta olma ihtimali varsa, bunu bilmem gerek. Ve bunun yanı sıra.

Onlar benim halkım, benim adıma savaşıyorlar.

Jasper başını kaşıyor. "Mazzar'a karşı savaşmanıza yardımcı olmak için en iyi konumda değilim," diyor. "Birkaç baskından sonra toparlanıyorlar.

önemli numaraları yok ve sana söyledim. Ziyaretçileri sevmiyorlar."

Gülümsüyorum. "Bunu değıştirelim, olur mu?"

Jasper'ın dudaklarını ayıran sırtış manyakça olmaktan başka bir şey değil.
"Evet, bunu değıştirelim."

Helina esniyor. "Siz ikiniz şiddet ve entrikadan başka bir şey yapmadan hayatta kalabilirsiniz ama benim güzellik uykusuna ihtiyacım var." Jasper'a "*Geliyor musun?*" der gibi bir bakış atıyor.

Bakışları Helina'nın kilerle buluştuğunda yüzü yumuşuyor. "Yarın seninle asi lider arasında bir görüşme ayarlayacağım." Helina'nın elini tutuyor ve istedikleri daireye gitmeden önce bana iyi geceler diliyorlar.

Red'in yokluğunda el koymuşlar.

Barın boş sessizliğinde kendime bir bardak bal rengi rom dolduruyorum. Nil'e itaatsizlik etmeyi hiç düşünmedim çünkü bu imkânsız.

O emrettiğinde, itaat ediyorum.

Ruhumun iplikleri ona ait.

Yardım edemiyorum ama annemi hayal ediyorum, onunla konuşmam gerektiğinde yaptığım gibi. Kafamda, yanımdaki taburede oturuyor, elinde çikolatalı baharatlı rom var. Altın sarısı saçları mükemmel. kusursuz örgü modası.

"Bir şey fark etmeyecek." O meşhur, kalkık kaşlarını kullanıyor. "Eğer Nizzara'nın ruhunu almazsan, Nil bunu yapması için başka birini gönderir," diyor.

Başparmağımı bardağımın kenarına sürüyorum. "Ama bunu yapacak kişi ben olmak istemiyorum."

Çikolatalı baharatlı içeceğinden bir yudum aldıktan sonra şöyle dediğini hayal ediyorum: "Yumuşak bir kalp kısa bir kural koyar. Baban hep böyle derdi."

Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Görünüşe göre haklıymış, değil mi?" Delici bal bakışlarını bana yöneltiyor. "*Ama,*" diye soruyor.

İç çekiyorum. "Annem ona katılmazdı."

Bana sık sık benimkiyle karşılaştırılan o nazlı gülümsemesini gösteriyor. "Şimdi öyle mi? Nedenmiş o?"

Yumuşak bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Yumuşak bir kalbin ancak zihin de yumuşak olduğunda bir sorumluluk olduğunu söylerdi."

Gülümsememeye çalışarak burnunu kırıştırıyor. "Annen çok zeki bir kadına benziyor."

Göğsüme bir ağırlık saplanıyor. "Öyleydi."

"Peki, ölmekten korkuyor musun? Seni bu pazarlıkta tutan şey bu mu?"

Başımı sallıyorum. Son bir ölümden korkmuyorum. "Benim halkım. Acı çekiyorlar."

"Hmm. Keşke Mazzar'ı tahttan indirmenin ve kızını korumanın bir yolu olsaydı."

Kaskatı kesildim. "O benim kızım değil."

"Doğru. Öyleyse," diyor, omzuyla beni dürtmek için eğilerek. "Bana şu arabalı ineklerle ilgili fıkrayı anlatsana."

Ballı sıvının içine bakıp gülümsüyorum.

Ona söylediğimde öyle bir gülüyor ki gözlerinden yaşlar geliyor. "Bu kızdan hoşlanıyorum," dedi.

"O nişanlı."

Fincanını yere koydu. "Kesinleşt mi?"

"Hayır."

Gözlerini bana dikti. "Ne zamandan beri bir meydan okumadan geri adım atıyorsun?"

Umutsuz bir korku midemde geziniyor. "Şu andan beri. Burada mutlu son yok anne."

Başını eğiyor ve gözleri sanki tüm anne sevgisi o iki pencerede varmış gibi derinleşiyor. "Zihnini keskinleştir, Dae."

Alemler, onu özlüyorum. Kendimi gerçekliğe bıraktığımda, yanımdaki bar taburesi boştu.

Nizzara'nın odası dışında her yere uçuyorum, saçları ipeksi bir karmaşa içinde ve dudakları rüya gibi bir somurtmayla uyuyor.

Zihnim keskin kalmalı. Bu da artık onun anılarıyla kendime işkence etmeyeceğim anlamına geliyor. Ya da lanet olası gecelikleri.

Bölüm 36

Nizzara

Günlük: Sayfa 16

Kathreen'le birlikte kalede mahsur kaldığım iki haftanın ardından, eğlenmek için onun ciyaklayan hizmetçisini gözetlemeye başladım çünkü diğer krallıkları gözetlemeye devam etmek henüz güvenli değil. Kathreen ve hizmetçisini izledikten sonra, Dagen'in yemeğini zehirleyen o olmadığından eminim ama bu, bunu yapması için başka birine rüşvet vermediği anlamına gelmez. Yüksek bakımlı kadınlar temiz elleri tercih eder. Mutfak çalışanlarından herhangi biri olabilir. Ve böylece, iki numaralı deney başladı. Eğer Dagen böyle olmasaydı, tüm mutfak personeli öldürüp Yeni bir tane. Ama bunun için beni affetmesi uzun zaman alacaktı. Zor yol başlıyor.

-Lo

Ertesi sabah erkenden uyandığımda Liha sanki bir paket Zem böreği yemiş gibi vızır vızır dolaşıyor. Benim vücudum ise hâlâ Dün geceki cezadan kaynaklanan sakatlıklar, beni büyük bir motivasyon olmadan hareket edemeyecek hale getirdi.

"Oynamaya hazır mısın?"

"Daha çok erken," diye inliyorum ve yastığı kulaklarımın üzerine çekmek için sertçe dönüyorum, ama sesi kafamın içinde de aynı netlikte.

Bundan bir gün daha kaçamam. Bugün nişanlımla buluşacağım, aslında birkaç saat içinde.

"Bütün geceyi nişanlını izleyerek geçirdim. Tam bir avcı. Hadi, uzun zamandır oynamadık."

Bir gözümü açtım. *"Peki."*

"Tamam. Sarışın mı, esmer mi, kızıl mı?"

Bir cesedin yapabileceğini hayal ettiğim şekilde doğruluyorum, huzur içinde bırakılmadığım için sert ve huysuz.

"Onun için bu kadar heyecanlandığına göre belli ki sarışın. Koyu sarı değil. Aradaki rengi seviyorsun."

Kıkırdıyor ve doğru anladığımı biliyorum.

"İşaretleri ne renk?"

Hissedilir neşesi karşısında gülümsememe engel olamıyorum. Bu oyunu çok seviyor. Jaxelli savaşçıları hakkındaki çalışmalarımı hatırlıyorum, garip ışıklarını hatırlıyorum
vücutlarını kaplayan işaretler.

"Kırmızı mı?"

Ciyaklıyor. *"Neden casusluk yapmamı istiyorsun ki?"*

Dürtmesi için elimi kaldırıyorum. *"Çünkü bu seni mutlu ediyor."*

Bir an için Liha'dan gelen bir duygu kabarması hissediyorum, birbirine karışmış bir yığın karışık duygu. Bir nefes alıyorum ve kayboluyor.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Kalkanımın dışındaki diğer ruhlar bir görünüp bir kaybolurken Liha yanımda mırıldanıyor. *"Çok lezzetli,"* diyor. *"Bir Zarr erkeği gibi değil. süslü takımlar ve mücevherli*

yakalar." "Yani O iyi mi?"

Bir duraklama. *"Öyle olmayı arzuladığına inanıyorum. Sadece mavi boyutlarından ayrıldığında ondan parçalar gördüm. Başka bir alemin içindeki bir boyutta yaşadıklarını biliyor muydun?"*

Gerindikçe tüm vücudum ağrıyor. Merhem çok işe yaradı ama hâlâ ağrım var. Ayaklarım yere değdiğinde bacaklarımda bir zonklama hissediyorum. Ayaklarım yere değdiğinde

Sorren'in eğitimlerinin etkileri günlerce sürüyor ve babamın cezalarından biri kadar hoş. Preysee topallamama şahit olmak için tam zamanında içeri giriyor. Terapötik ve kokulu yağlardan oluşan bir karışımla banyoyu hazırlıyor.

Buharlı suya daldıktan sonra, gül yaprağı ve boğucu kolonya kokan en sevdiğim yağı cildime masaj yaparak sürüyorum.

Liha nişanlım hakkında mırıldanmaya devam ediyor. *"Bana Heshena'daki Kum Gladyatörlerini hatırlatıyor."* Yanımda yuvarlanıp dönerek kalkanımda tüy gibi dalgalar oluşturuyor. *"Güçlü göğüs. Yoğun bakışlar. Biliyorum, sende bir*

ama sanırım o bir istisna olabilir."

"Siyah saça zaafım yok," diyorum çünkü Kral Düellosu'nu kazanırsam nişanı bozmayı planladığımı ona söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Kıkırdayarak etrafımda dolanıyor. *"Kral Salonu'ndaki bir tabloya olan tutkunu unuttuğumu sanma."*

Ona doğru ters ters bakıyorum. *"On iki yaşındaydım."*

"Artık eğilip onu öpmüyor olabilirsin ama onun çerçevesinin yanından geçerken adımlarının yavaşladığını fark ediyorum."

Yüzümü bir sıcaklık kaplıyor.

Preysee ben iyice yıkandıktan sonra geri dönüyor ve uzak duvardan siyah bir bornoz indiriyor.

Dışarı çıktım. "Palko'nun karısını buldun mu?"

Başını sallıyor ve balkon pencerelerine doğru bakıyor. "Umarım acele eder. Bu yıl berbat bir kış var."

"Kolyeyi sattın ve parayı ona mı verdin?" İki kez kontrol ediyorum. Preysee çenesini eğdi. "Sattım."

Beni makyaj masasına götürüyor.

"Baban seni bugünkü programından muaf tuttu," diyor ıslak saçlarıma bir fırça atarak.

Rahatlayarak yere yığılıyorum. İyi oldu. Bugün Sorren'le beş dakika dayanabilir miydim bilmiyorum.

Bu turnuva için güvenimi artırmıyor. Kendimi beğenmiş bir görüntü vermeyi başardım ama turnuvadaki en düşük rütbeli düellocuyum ve kılıç kullanma becerim istediğim kadar gelişmedi.

"Hançerlerde ustalaşman yıllarını aldı," diyor Liha.

Kılıçta ustalaşma isteğim yüksek sesle ve umutsuzca dile getiriliyor olmalı ki bunu fark ediyor. *"İşte bu yüzden yıllar önce kılıca sarılmalıydım."*

Bu sadece ... Onları hep altıncı seviye düellolarla ve öldürmekle bağdaştırmışımdır.

Hançerler her zaman daha çok gösteriş içindi.

Preysee saçlarımı uzun ve yavaş darbelerle tarıyor, yüzü alıştırmış, nötr bir ifadeye bürünüyor.

"Yara izini nereden aldın?" Dudaklarından uzanan ve zar zor görülebilen çizgiye bakarak usulca soruyorum.

Fırça saçlarımda duraklıyor ve yüz ifadesi mesafeli bir hal alıyor. "Rahmetli kocamdan."

Yüzü bir dizi duygu arasında gidip geliyor ve pişmanlığı andıran bir noktaya varıyor. "Genç yaşta evlendim, ablalarımın daha cazip olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum. Yakışıklıydı ve ailesi daha zengin bir bölgedendi, bu yüzden ailem itiraz etmedi." Kaşlarını çatı.

Oturduğum yerde dönüyorum.

"Yara izi," diyor, "sonunda karşı koyduğum zamandan kalma."

Pürüzsüz yara izi berrak bir resim çiziyor. Elinde bir bıçakla onu yere mıhladığını hayal ediyorum. Bir anda görüntü kayboluyor ve etrafımı altın sarısı bulutlar sarıyor.

Gözlerime dolan yaşları engellemek için çenemi kaldırıyorum. "Özür dilerim." Omuzlarını dikleştiriyor. "Bedelini ödedi."

Fırçayı yere bırakıyor ve elbisemi giymeme yardım edip edemeyeceğini soruyor. Liha'nın giyebileceğini biliyor ama gözlerinde bunu yapmak için can atan bir annelik parıltısı var.

Akan siyah elbisem bağlandığında, Liha yardım etmek isteyerek beni dürtüyor, ben de yüzümle ve saçlarımla oynamasına izin veriyorum.

Pembe duman kaybolduktan sonra Preysee'nin nefesi kesiliyor. Yansımama bakıyorum. Telafi edilemeyecek kadar çarpıcı olan siyah gözlerimin yanı sıra, Liha bana son derece yumuşak bir görünüm vermiş. Yüz makyajım o kadar doğal ki neredeyse çıplak. Siyah ruj yok, kanatlı eyeliner yok. Her zamanki favorilerimden hiçbirisi yok. Saçlarım da *açık*.

"*Beğenmedim,*" diyorum Liha'ya.

"*İkinci general beğenecek,*" diyor etrafımda süzülerek.

Preysee'nin eli makyaj masamın üzerindeki siyah ruja gidiyor. Alemler onu kutsasın.

Başımı sallıyorum. "Nişanlım Zarr'dan değil. Onun zevkleri farklı bir âlemden."

"*Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorum.*"

Mırıldanıyor, "*Biliyorum. Skandal değil mi?*"

Preysee tavandan yüksek kapıyı açarak salona girmemi işaret ediyor ve uzakta Dae'nin soğuk karanlığını hissediyorum. Bu biraz daha rahat nefes almama yardımcı oluyor ve keşke onun rahatlatıcı, serin varlığı daha yakınımda olsaydı diyorum.

"*Muhafızların seni arzuluyor,*" diyor Liha'nın *kendini* beğenmiş sesi kalkanımın dört bir yanından fokurduyor. "*Ne kadar güçlü arzular. Görünüştünüzü son derece tabu bulduklarına inanıyorum. Brunar da resmen kaynıyor.*"

"*Neden?*"

"*Seninle el sıkışmak için düello yapmak istiyor.*"

Merdivenlerden inerken Dae'nin soğuk varlığı kayboluyor ve ben Sanki dövüşecekmişim gibi omuzlar, çünkü tanıdığım tüm evlilikler altıncı seviye bir düello ringi kadar neşeli görünüyor.

Babam tahtında oturuyor, doğal olmayan bir şekilde kaskatı. Soriah'nın tahtı boş ve Tarella kürsüde kendisine ayrılan yerde ayakta durmuş, ayağını yere vuruyor.

"Bizi yalnız bırakın," diye emrediyor babam muhafızlarıma.

Eğiliyorlar ve odanın gölgelerine doğru çekiliyorlar.

Kışın zirve noktası dışarıya yerleşti ve üç ay döngüsü daha kasvet getirdi. Tepemizdeki taşlar vızıldıyor, üç şömine de alevlerle dans ediyor ama devasa odaya pek ışık gelmiyor, sanki şatonun köşelerinden karanlık akıyor.

Liha süzülerek uzaklaşıyor, kalkanımdan ve duyularımın erişiminden çıkıyor.

Babamın çıplak görünüşümle ilgili bir yorum yapmasını bekliyordum, ama beni inceledikten sonra, "İkinci general geldiğinde ve sen Onunla yalnız kaldığınızda, onu akşam yemeğine ve ön hazırlıklara davet edeceksiniz. O ikisine de katılacak."

Sesinde hafif bir pürüz var, bu çok kötü bir işaret. Artık onun için tam bir ayık gün var mı merak ediyorum, ama bulanık olsun ya da olmasın, sesindeki tehdit açık.

Beklerken kitapların olduğu bölüme sıvışmak üzereydim ki taht odasının kapısının çalınması beni durdurdu.

Babam eldivenli elini kaldırdı ve kaşlarının arasındaki tek kırışıklık bana ruhuyla konuştuğunu söylüyor, şüphesiz kapının diğer tarafında kimin durduğunu soruyor.

Babamın karanlık, yağlı ruhu kalkanını terk ediyor, ancak bir saniye sonra geri dönüyor ve büyük olasılıkla tekrar babamın kalkanına girerek kayboluyor.

"Bu Işık Jaxelli'nin ikinci generali," diyor. "Kapıları açın." Liha kanat çırparak kalkanıma geri döndü. *"Ooooh. Tam zamanında."*

"Sen de nereye kaçtın?"

"Oyun oynamaya," diyor.

Kapılar açılıyor ve ilk kez başka bir âlemden bir varlıkla göz göze geliyorum. Lekk Rexion, Hafif Jaxelli Savaşçıları'nın ikinci generali.

Bölüm 37

Dagen

Nizzara'yı nişanlısıyla buluşmaya giderken görmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümünden ya da küçük bağ ruhunun onunla zaman geçirmeme izin vereceğini neden düşündüğümünden emin olmadan Kırmızı Pelerin'e geri dönüyorum. Çok fazla şüphe uyandırmayacak kadar uzak kalmaya devam ederken bu pencereleri bulmak zor oldu.

Bir arka odada cisimlendiğimde, Jasper bir paket yiyecek ve silahını hazırlıyordu.

"Asi lider üzerinde hiçbir etkim yok," diyor Jasper çantasını omzunun üzerinden geçirirken. "Zihni güçlendirilmiş durumda. Bu yüzden sizinle görüşmesi ya da size inanması için onu etkileyemem. Ayrıca yürümemiz gereken"-yüzünü buruşturuyor- "bir yol var."

Kıkırdıyorum. "Yani, yürümek zorundasın."

Kaşları yorgun gözlerinin üzerinde düzleşiyor. "Doğru."

Helina'yla birlikte kızığa bindikten sonra Kırmızı Pelerin'in isyancıların toplanması için ne kadar mükemmel bir yer olduğunu görüyorum çünkü burası dış duvarın yakınında, çorak topraklara en yakın yer.

"Unutma," diyor Jasper, sabah karanlığında arka kapıyı açarken. "Haydutlar farklıdır. Onlara bulaşmayın. Onlar çok ileri gittiler."

Parmağıyla kulağının yanında bir dönme hareketi yapıyor. "Akıllarından kurtarılacak bir şey kalmadı. İnsan derisine bürünmüş canavarlar."

Jasper bizi çöp kutuları ve birkaç ara sokaktan geçirdikten sonra Zarr şehrinin çevre duvarında durduruyor. Duvara tırmanıyor.

"Bugün geçit yok mu?"

"Hayır." On metreyi diğer tarafta yere bırakıyor. "Ağır kızak yok, aptal kapı yok."

Uçuyorum ve katı bir varlığa dönüyorum.

Siyah pantolonunun paçalarındaki kırmızı kiri fırçalıyor. "Peki," diyor, "bana neden isyancı liderle buluşmamız gerektiğini söyleyecek misin?"

"Zaten aklımı okumadın mı?"

Gözlerini deviriyor. "İnsanlara dokunmaktan yoruluyorum. Bu çok yorucu. Bilirsiniz, tüm düşüncelerini sıralamak. Ve bu sabah dilim dilim bir baş ağrım var."

"Mazzar'ın ölmesini istiyorlar." Omuz silkiyorum. "Ben de öyle."

Yarım bir cevap. Onlara yardım etmenin ve Lo'nun onların arasında olmayabileceği korkumla yüzleşmenin zamanı geldi.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sana söyledim; onlar duvarları yıkmaya hazır öfkeli bir ordu değil. Onlar değirmen işçileri, madenciler ve hayatta kalmaya çalışan aileler."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Onlar benim halkım. Burada olduğum sürece onlara elimden geldiğince yardım edeceğim."

Sabahın geç saatlerinde, karla kaplı turuncu kayaların arasından derinlere doğru yürürken rüzgârın buz gibi dikenleri bizi kamçılıyor.

"Ruh formundayken daha rahat olmaz mıydı?" Jasper rüzgâra karşı bağırıyor.

Rüzgâr, kayalık oluşumların arasından cevap veremeyeceğim kadar yüksek bir sesle feryat ediyor. Kendim yapmak istemesem ondan buraya kadar gelmesini istemezdim. Ayrıca, burası Baratrum'la kıyaslanamaz bile.

Birkaç saat sonra Jasper başını önce doğuya sonra batıya çevirerek bulunduğumuz yeri değerlendirdi.

"Burası en iyi yerlerden biri," diyerek çantasını bırakıyor ve rüzgârı engellemek için daha büyük bir kayaya yaslanıyor. Öğle yemeği paketine dalıyor ve bana bir maden rulosu fırlatıyor. Onu yakalıyorum ve parmaklarımın arasında çeviriyorum.

Omuz silkiyor. "Rom içiyorsun, ben de yersin diye düşündüm."

Kokladım. Berbat kokuyor. Ona geri fırlatıyorum, o da yakalıyor.

Karla kaplı turuncu toprağa çömeliyorum. "Yemeğe ihtiyacım yok. Ben ölüyüm." Kuru, soğuk toprağı çimdikleyerek parmaklarımdaki karla karıştırıyorum. "Ama hâlâ tat alma duyum var."

"O zaman dönüş yolculuğum için saklarım," diyor ve çantasına atıyor.

"Burada toprak daha koyu," diyorum.

"Haydutlar yüzünden. Bütün kan toprağı lekeliyor ve bir tür reaksiyon yaratıyor," diyor ağzı kuru etle dolu bir şekilde.

"Kehanetler," diye fısıldıyorum.

Kralların Kralı. O uyurken Nizzara'nın kopyasını okuyordum. Sekizinci yıl çalışmalarımın hatırlamadığım çok fazla bölüm var. "Ne?" diye sesleniyor bir rüzgârın içinden.

Başımı sallıyorum. "Daha bitirmedin mi?"

Tereyağı lorun kalanını ağzına atıyor ve ellerini fırçalıyor. Jasper çantayı alamadan ben omzuma atıp sıramı savdım. "Hadi. Gidelim."

Yirmi dakika sonra terk edilmiş bir haydut çukuru buluyoruz. İnsan kemikleri, kar parçalarının altındaki kan kırmızısı toprağı kirletiyor.

Jasper kemiklerden birini incelemek için eğildi. "Bu çukur çok eski."

Devam etmem için el sallıyor ama ben eğilip bir kemik yığını, küçük bir çocuktan geriye kalanları inceliyorum. Keder göğsümü dolduruyor.

"Yamyamlar," diyorum, keşke toprak bu kadar donmamış olsaydı da onları gömebilseydim.

Jasper bana karanlık, hüzünlü bir baş selamı veriyor. "Yamyamlar." "Neden? Böyle olmalarına ne sebep oluyor?"

"Kimse bilmiyor. Bir kemik hastalığı olarak başlıyor, insanları kamburlaştırıyor, sonra bir süre sonra akıllarını kaybediyorlar."

"Ve Mazzar bu konuda hiçbir şey yapmıyor mu?"

"Tahmin etmem gerekirse, Mazzar bunu iyi bir nüfus sınırlaması olarak görüyor, özellikle de sık sık evsizlere saldırdıkları için."

Tüm kemiklerin etrafından saygıyla dolanıyorum.

Öğleden sonra geç saatlerde, kayaların küçük araba boyutlarından küçük tepeler boyutuna kadar değiştiği Çorak düzlüklerin merkezine ulaşıyoruz.

Öyle ki

Birbirine yakın ve bazıları üst üste yığılmış kamyonların buradan geçememesine şaşmamalı.

"Burada bekleyeceğiz."

Her taraftan botların kayaya sürtünme sesleri geliyor ama kimse ortaya çıkmıyor.

Jasper ceketinin altından silahını çıkarıp kuru bir toprak parçasının üzerine bırakıyor. Bana da aynısını yapmam için başıyla işaret ediyor.

Gölge kılıcımı çağırıyorum. Siyah, pırıl pırıl parlayan çeliği elimde cisimleşiyor ve onu silahın yanına, yere fırlatıyorum.

"Ben cahil bir domuzum," diyor Jasper ve bana eliyle işaret ederek benim hakaretimi bekliyor.

"Ve ben de çirkin bir bekâırım."

Haklı. Zarr bebeklerini dışarıda tutmak için mükemmel bir kod.

Etrafımızdan gelen hıştırlar, kalın kışlık paltolar giyen üç adam ve bir kadın saklandıkları yerden çıkana kadar yaklaşıyor. Bu kıyafetleri kimin sağladığını merak ediyorum.

"Ne işiniz var?" diye sesleniyor biri, silah yerine bir mızrak tutuyor.

"Liderle konuşmaya geldik," diyor Jasper.

Adamın gözleri kısılıyor. "Neden?"

Bir adım öne çıkıp doğrudan adama bakıyorum. Anılarını görüyorum. Adı Hoack. Genç ama hatırlayacak kadar yaşlı.

"Çünkü" diyorum. "Ben Kral Dagen'im ve davanıza hizmet etmek için

buradayım." Mızrağı öne doğru sürünüyor ve etrafımdan silah sesleri geliyor.

"Kral Dagen öldü," diyor.

Siyah bir sisin içinde ruha dönüyorum ve frekansımı sadece onunla konuşacak şekilde değiştirdiğimde yüzündeki şoka tanık oluyorum. "Oh, evet. Ben oldukça öldü."

Anıları gittikçe daha da zorlaşıyor. Önce karısını haydutlara, sonra da oğlunu kötü yaşam koşullarına kurban verdi. İçimdeki canavar açlıktan ölüyor. Nefret ve umutsuzluk içinde yuvarlanan kötü anıları arzuluyor. Onu aşağı itiyorum ve yüzümü inceleyebilmesi için katı halime dönüyorum. "Ben Dagen Corvonna, Kraliçe Maven ve Kral Gorrik'in oğlu, 3039 yılının altıncı ayında doğdum."

Uzun bir süre inceledikten sonra nihayet, "Seni Reb'e götüreceğim," diyor. Sesinde kalıcı gibi görünen bir sertlik var. "Senden istediğini alacak."

İsyancı liderini onun anılarında da görüyorum. Kimse gerçek ismini bilmediği için hepsi ona Reb, yani Asi lideri diyor.

Muhafızlar etrafımızı sararken silahlarını hazır tutuyorlar. Biri silahlarımızı toplamak için eğiliyor.

"Yerinizde olsam o kılıca dokunmazdım," diyorum adama.

Sanki bunu bir tehdit olarak söylemişim gibi bana bakıyor.

"Ben tutuyor olsam da olmasam da sana zarar verecek. Bırak onu."

Silahlardan uzaklaşıyor ve ikisini de kırmızı, karlı toprakta bırakmayı tercih ediyor.

Muhafızlar bizi kayalıklara doğru götürüyor.

Dar geçitler, yukarıda sıkışmış kayaların altı, kaya oluşumlarının üstü, ta ki yeraltına inen bir kaya mağarasına gelene kadar.

"Burada bekleyin," diyor Hoack.

Mağaranın içinde kayboluyor. Döndüğünde yanında uzun boylu, iri yarı, siyah saçlı ve gözleri çok parlak görünen bir adam getiriyor - morun doğal olmayan bir tonu. En azından Zarr diyarı için doğal değil. Bir ölüm gezgini olarak geçirdiğim zaman beni pek çok diyardaki pek çok yaşam biçimiyle tanıştırdı.

Asi lideri eğitimli bir savaşçının hüneriyle yürüyor, bronz teninin her yüzeyinde yara izleri var, kayıp sol eli hariç.

Gözleri bana takılıyor ve parlıyor, ama zihni sessiz. Ondan hiçbir anı fişkırmıyor.

"İçimde bir his vardı," diyor genç yüzüne göre çok yaşlı, çok deneyimli bir ifadeyle. "Gel. Rüzgârın içinden konuşalım."

Bizi parlayan ışık çizgileriyle aydınlatılmış tünelden aşağıya doğru götürüyor. kayanın içinden akan tabakalar. Gözlerimin alışması zaman alıyor ama yürüdükçe, sert taş duvarlardan parlayan tabakalar fişkırtıyor.

"Halkınızı korumak için elimden geleni yaptım Kral Dagen," diyor duvarda derme çatma odalar oluşturmak için oyulmuş birçok küçük çıkıntının yanından geçerken. Erkekler, kadınlar ve çocuklar koşuşturuyor, kovalar dolusu kar ve öğütölüp tüketilecek mineral taşlar taşıyorlar. Her bir kadını inceliyorum. Lola'nın karanlık dalgalarını ya da yeşil gözlü sırtışını arayarak geçiyorum ama yanından geçtiğim hiç kimse o değil. Jasper yanımda sessizce ilerliyor, bakışları sanki tünele ilk kez giriyormuş gibi geziniyor.

Reb bizi geçtiğimiz diğerleriyle aynı büyüklükteki kendi küçük çıkıntısına götürüyor. Sadece onun, Hoack'un, Jasper'ın ve benim sığabileceğimiz kadar büyük.

"Söylediğim kişi olduğuma inanıyor musun?" Kabaca oyulmuş kaya banklara otururken soruyorum.

Reb gülümser. "Evet. Aslında ben de seni bekliyordum." Etrafımızdaki dev kaya tünellerini işaret ediyor. "Artık burada olduğuna göre, burası senin."

"Ne?" Bir güç mücadelesi bekliyordum; kimliğimi kanıtlamak, işbirliği karşılığında unvanlar ve ödüller vaat etmek. Bundan başka her şeyi beklerdim.

"Geri döneceğini biliyordum. Geldiğinde onların icabına bakacağını da biliyordum."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Gözleri mor bir ışıkla parlıyor. "Buna sezgi diyebilirsin. Yetenekli olanları eğittim ve olmayanları korudum."

Bunun bir pusu ya da tuzak olup olmadığını anlamak için etrafıma bakıyorum ama herkesin yüz ifadesi benimki kadar şaşkın görünüyor, Hoack'un ki bile.

"Ama neden?" Onu bunu yapmaya neyin motive edebileceğini anlamaya çalışarak soruyorum.

"İhtiyaç duyulan şey buydu." Yüzü hafifçe düştü. "Ve şimdi, başka bir yerde bana ihtiyaç varmış gibi görünüyor." Muhafızına dönüyor. "Bu Hoack, ikinci komutanım. Size iyi hizmet edecektir."

Hoack başını Reb'in önünde eğiyor ve anılarında Reb'in onu bugüne hazırladığını, kralının geri döneceğini söylediğini görüyorum ama aynı zamanda bu anılardaki bariz inançsızlığı da hissediyorum. Buradaki insanları korumak için feda ettiği her şeyi görüyorum, hayatını riske atarak şehir arasında gidip geliyor, insanları kaçırıyor, kızaklar taşıyor, mineral tozu öğütüyor ve yeni çıkıntılar oyuyor.

Hoack benim Nil'e yapmak zorunda kaldığım gibi önümde diz çöküyor. "Toprak ya da para teklif edemem ama sadakatimi ve kölelik," diyor.

Önünde diz çöküp omzunu sıktığımda gözleri açılıyor. "Ben de aynısını teklif ediyorum."

"Böyle ani bir buluşma için özür dilerim ama korkarım buradaki zamanım sona ermek zorunda." derken Reb'in gözleri gizli bir kaynakla parlıyor. Hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Zamandan başka hiçbir şeyim yok ama yine de benden kaçıyor."

Derin bir nefes alır. Nefes verdiğinde, siyah ışık tenini kaplıyor. Boyu uzuyor ve irileşiyor. Cildinde siyah ve mor kozmik ışık dövmeleri belirliyor, sanki canlanmış gibi dönüyorlar. O bir . . .

Bir Karanlık Jaxelli.

Sanki sonunda ağır bir yükten kurtulmuş gibi devasa bir iç çeker. Sanki evren onu bir kez daha tanıyormuş gibi etrafındaki hava daha fazla ağırlık taşıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, güç ve derinlikle dolu.

Yüzü acı içinde buruşuyor. "Çok geç kaldım," diyor, zamanın ve uzayın içine çekilip yok olmadan önce ve ben kendimi ne demek istediğini merak ederken buluyorum.

Onun ani yokluğunda oda büyük ölçüde boşalmış gibi hissediyor ve Jasper'ın "Bu da ne böyle?" diye ağzından kaçırmasına kadar uzun bir sessizlik oluyor.

Ayağa kalkıyorum, az önce olanları hâlâ sindirmeye çalışıyorum.

Hoack ayağa kalktı ve inançsızlık dolu bir sesle, "Bana nasıl olacağını söyledi ama bu kadar olacağını düşünmemiştim-" dedi.

Başını sallıyor. "Bunun gerçekten olacağını düşünmemiştim."

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Jasper soruyor, gözleri hâlâ Reb'in bir zamanlar durduğu yerde sabit.

"Hayır. O ortaya çıkmadan önce, Barrens'ta zamanını bekleyen bir grup kaçaktık. Bizi buraya getirdi, savaşmak için eğitti, yiyecek ve su için bir sistem yarattı. Hayatımızı kurtardı, biz de onu takip ettik ve anonim kalma isteğine saygı duyduk."

Hoack beni tünellerden geçiriyor, etrafı gezdiriyor ve muhafızlar kadar değirmen işçisi gibi görünen diğer muhafızlarla tanıştırıyor. Keskilerle oyulmakta olan yeni çıkıntılarının başında nöbet tutan birinin dizi sanki kırılmış ve hiç iyileşmemiş gibi tuhaf bir açığa sahip. Hareket ettikçe topallıyor.

Hoack bana raporları veriyor ve bunu Reb için sık sık yaptığını söyleyebilirim. Muhafızların sayısı, yeni gelenlerin sayısı, su seviyeleri, yiyecek depoları, son zamanlardaki haydut saldırıları ve Barrens'te isyancı grupları aramak için keşif yapan Zarr piyade hareketlerinin raporları.

Günü asi kampları hakkında her şeyi öğrenerek geçirdikten sonra Jasper bana dönüş yolu çok karanlık olmadan, kar fırtınası ya da haydut riski olmadan kulübe dönmemiz gerektiğini hatırlatıyor.

İşleri yürütmesi için Hoack'u bırakarak, şehre geri dönmeden önce kamplara daha fazla malzeme göndermenin bir yolunu bulacağıma söz veriyorum.

Bölüm 38

Nizzara

Günlük: Sayfa 17

Baş aşçıyı yakaladım, gözlerini bağladım ve bir zindan hücreğine attım. Sonra, Preysee'nin Dagen'in yemeğini Kathreen'e götürmesini çok istedim. Kendi zehri onu öldürsün ama Dagen onunla işleri yoluna koymaya çalışıyor.

Bazen o onurlu kalbi çok uygunsuz olabiliyor. İki nedenden dolayı zehirden haberi yok:

1. Kathreen'in bu işe karıştığından %100 emin değilim ve bu tür bir suçlamayı ancak emin olursam yaparım. 2. Suikast girişimleri kurnazlık kapsamına girer. Bu tür hassas bilgiler durağanlığı bozabilir. Demek istediğim, Dagen'a söylemek benim işim değil. Düzeltmek. Dagen'in yemekleri kemik sorunlarını hak eden beş kötü mahkumdan birine yediriliyor. Baş aşçı üç gündür kilit altında.

beş dakikadan kısa bir süre içinde ağzı köpürerek öldü. Yemekleri kim zehirliyorsa biraz sabırsızlanıyor gibi görünüyor.

-Lo

Jaxelli adamları içeri girdiğinde Tarella gıcırıyor.

Hafif Jaxelli'nin ikinci generali önümde kırmızı ışık ve bronz teniyle parlıyor. O ve iki savaşçısı kürsünün dibinde duruyorlar. Arkasındaki savaşçılardan birinde açık mavi, diğerinde yeşil glifler var. Tarella'nın ağzının sulandığını anlamak için ona bakmama gerek yok. Liha haklı. Generalin bir Onunla ilgili bu alemde olmayan bir şey var. Hepsi var.

Önümdeki ikinci general basitçe güç. Sessiz ama inkar edilemez bir güç.

Ellerim altın kolçakların üzerinde titriyor ve kendime onun gücünün farklı olduğunu hatırlatıyorum. Ne ruhlardan kaynaklanıyor ne de sahiplenici ve

Bizimki gibi bağımlılık yapıcı.

Görünüşünü, belirgin çenesinin açısını ve yüzünün sıcak hatlarını, deri ceketinin altındaki esnek, inişli çıkışlı kaslarının kıvrımlarını plakalar ve kayışlar.

"Sana söylemiştim. Ağız sulandırıcı," diye mırıldanıyor Liha.

Lekk'in ateşli bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, gözleri sıcak ama hesapçı.

Babamın pürüzsüz sesi taht odasında gürliyor, daha önce hiç duymadığım bir dil konuşuyor.

"Onların dilini nereden biliyor?" Liha'ya soruyorum.

"Uzun süredir etrafta olan ruhlar genellikle birden fazla dil öğrenirler," diyor.

"Ruhu muhtemelen söylemek istediklerini tercüme ediyordur."

"Sen anlayabiliyor musun?"

"Oh, kesinlikle. Lekk'e Zarr'a hoş geldin dedi."

Omzumda gezindiği noktaya ters ters bakıyorum. Böylesine büyüleyici bir bilgiyi benden saklamak tam ona göre. Kaç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyor? Heshena'daki evi dışında diğer diyarlardan hangi ilimleri biliyor?

Lekk eğilmiyor, onun yerine güçlü bir yumruğu göğsüne götürüyor ve Liha konuşma devam ederken tercüme ediyor.

"Ruhum bana ne istediğini söylüyor," diyor babam. "Ama nezaket gereği yüksek sesle sormanı rica ediyorum."

Lekk elini yanına indirerek dikkatimi kaslı kalçalarını saran deri kayışlara çekiyor.

"Jaxelli siyasi nedenlerle çiftleşmez," diyor kendi dilinde, "kızınıza kur yapmak için zaman istiyorum, kalbime hitap edip etmediğini görmek için."

"Bu bir nişan, kur yapma töreni değil," diyor Baba tahtında öne doğru eğilerek. "Ondan faydalanmayacağınızı nereden bileyim?" Başını öne eğiyor. "Ruhum arzularınızı biliyor, İkinci General. Nizzara'yı vücudunuzun alt yarısı için çok çekici buluyorsunuz." Babam sanki bunu beni korumaktan çok Lekk'i aşılamak için söylüyormuş gibi alay ediyor.

Lekk'in tüm vücudu geriliyor ve derisindeki ilginç desenler koyu turuncuya dönüşüyor. "Onuruma hakaret ediyorsun."

Liha kıkırdıyor. "Lekk bu kürsüye doğru hamle yapmayı ve senin babamın onurunu kırdığı için. Onur, onun için çok derin bir arzu, evet. Arzuları şu anda çok güçlü."

Lekk'in çenesi gerilir. "Bir refakatçi eşliğinde mahkemeye çıkma talebimi kabul edecek misiniz?"

"Bir refakatçi ve teminat kabul edeceğim," diyor baba. "Eğer kızıma zarar verirsen, ben de senin teminatına zarar veririm."

Kalbimin derinliklerinden bir sızı geliyor. Bu benim korunmam için. Bu, babamın hala orada olduğuna inanmak istediğim anlardan biri, beni korumak için bu kadar hızlı davranan adam. Bir grup isyancının beni kaçırmaya çalıştığı gece gibi. Onlar bana dokunamadan odamdaki on iki adamın hepsini öldürdü, beni kuleye götürdü ve ben uyuyana kadar saçlarımı okşadı. Brunar ve adamları ertesi gün benim için görevlendirildi.

İçimde kızgın bir ip gerildi. Kalbimde bir yer edinmek için yeterince şey yaptı.

Lekk'in kafası bana doğru dönüyor ve birden duyguları hissetme yetenekleriyle ilgili bölümü hatırlıyorum. *Kahretsin.*

Başını hafifçe eğdi. Hâlâ duygularımı mı okuyor?

Babamın gözleri benimkileri buluyor ve sessizce ne söylediklerini anlıyorum. Yüzümü düzeltiyorum.

Lekk sırtındaki kayıştan kudretli bir kılıç çıkarır, kılıcın koyu kırmızı rengi ucuna yakın bir yerde turuncuya dönüşür. Kılıcın ucuna saygıyla dokunuyor. yere bırakıyor ve ondan bir adım geri çekilerek eli olmadan dengede bırakıyor. Gücü tüm odayı sarıyor.

Baba kıkırdar. "Asil bir jest. Jaxelli kılıcının tüm diyarlarda eşit değerde olmadığını biliyorum ama kılıcınıza hiçbir zarar veremeyeceğimi de biliyorum. Onu sizin isteğiniz dışında bile tutamam, İkinci General. Ruhum bana onu diyarların ötesinden çağırabileceğinizi ve onun da geleceğini söylüyor. Bu teminatı reddediyorum."

"Yanımda başka bir şey taşımıyorum Kralım."

Babam işaret ediyor. "Arkanı dön. Çok makbul iki teminat getirmişsin. Arkanızda sessizce duruyorlar."

Lekk'in tuhaf işaretleri yine derin, öfkeli bir kırmızıya dönüşüyor. Enerjisi neredeyse elle tutulabilir.

Gerçekten de çok güçlü.

"En iyi savaşçılarımın ikisini bir sigorta meselesi olarak talep etmenin adil olduğunu mu düşünüyorsun? Senin güvensizliğini tatmin etmek için onların itaatini emretmeyeceğim, Mazzar."

Baba tahtından kalktı ve parıldayan siyah mücevherlerle dolu eldivenli elini kaldırdı. "Bu adil olmaktan da öte. Nizzara, ölüm bana düşerse varisim olacak. Ayrıca fiziksel olarak senden daha zayıf. Savaşçılarınızdan hiçbirini

ne de kızım kadar savunmasız ya da cazip değiller."

Mavi glifli bir savaşçı Lekk'in omzunu tutuyor ve duyulamayacak kadar alçak bir sesle konuşuyor.

"*Ne diyorlar?*" Liha'ya soruyorum, dinlemek için yanıma geliyor, sonra tekrar kalkanına yapıyor.

"*Yara izi olan savaşçı bu görevde onur bulduğunda ısrar ediyor. Yanındaki diğer savaşçı da aynı fikirde. Hizmet etmek istiyorlar. Çok derin bir sadakat.*"

Açık mavi gözünün üzerinde uzun beyaz yara izi olan savaşçı öne çıkıyor. "Benim adım Korin, Gökyüzünün ışıktan doğan oğlu. Şartlarınızı kabul ediyorum."

Yeşil glifli kızıl saçlı savaşçı Korin'le aynı hizaya geliyor. "Benim adım Solis, Işık'tan doğan Dünya'nın Oğlu. Şartlarınızı kabul ediyorum."

Baba gülümser ve yaklaşımları için el sallar. "Seni temin ederim, Lekk. Senin kızıma davrandığın gibi ben de onlara davranacağım. Şimdi," diyor babam, "halledilmesi gereken son bir mesele var gibi görünüyor. *Zaman*. Kral'ın Son Düellosu'na kadar sana süre tanınacak, bundan iki ay sonra."

Lekk'in gözleri büyüdü. "İki ay döngüsü mü?" diye nefesinin altından sayıyor gibi görünüyor. "Bu sadece altmış gün demek-"

"Bir kral diğer insanları beklemez. İki ay döngüsü. Varlığınız bana bildirildiği sürece istediğiniz gibi gelip gidebilirsiniz.

Benim onayladığım bir refakatçi size her zaman kızımın yanında eşlik edecek."

Babamın Sorren'i seçmesinden korkarak, "Preysee'nin refakatçimiz olmasını istiyorum," diye geveliyorum.

Babam oturduğu yerde geriliyor. "Preysee senden daha çaresiz," diye karşılık veriyor kendi dilimizde.

Elimi, yedi kişisel muhafızımın şöminelerin yanında hazır olda durduğu, benden ciğer mesafesindeki yere doğru hareket ettiriyorum. "Korumalarım bunun için değil mi?"

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve içinde küçük bir şey yumuşuyor. "Pekâlâ."

Dikkatini tekrar Lekk'e çeviriyor. "Kılıcını çağıramasaydın, onu tutman için ısrar ederdim, ama bu tartışmalı olacağından, ona uzanmaman konusunda seni uyarıyorum, yoksa teminatın zarar görür." Baba kaşlarını kaldırır. "Ruhum bana halletmen gereken bir mesele daha olduğunu söylüyor, Keirmon'un Oğlu."

Lekk'in boyun kasları gerilir. Lekk, "On sekiz yıl önce en büyük düşmanımız olan Kara Jaxelli Savaşçıları ile ittifak kurdunuz," diyor. "Neden? Kendini hâlâ onlarla müttefik olarak mı görüyorsun?"

Babama doğru dönüyorum. On sekiz yıl önce. Lo'nun günlüğünde bahsettiği izinsiz görev bu olabilir mi? Tahtı çalmadan önce.

"Karanlık kardeşlerinle Tatum diyarına yaptığım saldırıyı kastediyorsan, o bana yapılan bir yanlış düzeltmek içindi. O özel görev halledildi ve kapatıldı."

Lekk başka bir soru soracakmış gibi ağzını açıyor ama Baba elini sallıyor. "Meseleni çözdüm. Gidebilirsin."

Ayağa kalktım. "Brunar," diye seslendim. "Preysee'yi getir."

Brunar babamın başını sallamasını bekledikten sonra "Emredersiniz leydim" dedi. Döndüğünde Preysee de yanındaydı. Sessizce yanıma geliyor.

Tarella'nın gözleri Korin'in üzerinde gezinirken mücevher kadar geniş.

Kürsüden Lekk'e doğru iniyorum. Liha ne söylemek istediğimi sezmiş olmalı ki bana tercümeyle teklif ediyor. Dilime garip geliyor. "Size kaleyi gösterebilir miyim?"

Lekk savaşçılarını bakıyor, sonra sertçe başını sallayıp Preysee'nin karşısında benim yanıma geliyor. Muhafızlarım arkamızdan geliyor ve taht odasından çıkıyoruz.

Lekk benden daha uzun boylu, vücudunun her tarafını saran kasları var ve bunların çoğu sergileniyor. Lav damarları gibi hareket eden ve dönen parlak kırmızı işaretlerinden ısı yayılıyor. Ama onunla ilgili en çarpıcı şey parlak, kızıl gözleri.

"Onun arzularını hissedebiliyor musun?"

"Mmm. Arkadaşlarının güvenliğini istiyor."

Bizi sola, Kral Salonu'na doğru çeviriyorum.

Lekk'in hızlı adımları benimkileri ikiye bir geride bırakıyor. Birkaç kez onun hızını fark edip benim hızıma yavaşlıyor.

"Senin hakkında ne bilmeliyim, Lekk? Yürümek için acele etmen dışında?" Birden fazla telaffuzu karıştırarak söylüyorum.

Kral Salonu'ndaki portrelerin arasında durdu, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Özür dilerim, Zarr'ın Kızı. Zihnim acele ediyor, ayaklarım da onu takip ediyor. İçimdeki annem yüzünden."

Gülümsemesi düz, beyaz dişlerini gösterecek şekilde genişliyor. Sivri köpek dişlerinden gelen duygusal bir ısırgan nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

Liha kalkanımda kıkırdıyor. *"Nişanlanmak istemediğini sanıyordum."*

Öfkelendim. *"İstemiyorum. Çarşaplarda yuvarlanmak istiyorum. Aynı şey sayılmaz."*

Lekk'in gözleri hafifçe açılıyor ve duygularımı nasıl hissedebildiğini hatırlıyorum.

Boynumu ve yanaklarımı bir sıcaklık kaplıyor. Liha'dan aramızdaki bağ sayesinde söylemek istediklerimi tercüme etmesini rica ediyorum ve telaffuzunu ona uydurmaya çalışıyorum. "Annen," diyorum. "Nasıl biri?"

Kral Garrik'in portresini incelerken dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Tek bir hızda ve tek bir yönde hareket ediyordu; olabildiğince hızlı ve dümdüz." Gülümsemesi soluyor. "Ama o artık bizimle değil." Bir süre sonra Sessizliği uzatarak sorar, "Peki ya annen? Taht odasında değildi."

Tekrar yürümeye başladım. "Annem," diyorum, çeşitli cevapları zihnimde evirip çevirerek, göğsümün derinliklerindeki taze bıçağı görmezden gelerek. "Annem günlerini kitap koylarında geçirir. Bilgisi bizim diyarımızdaki en iyi bilginlerle aynı seviyede ve kitapları sevmemin en büyük nedeni o." Onun gerçekten de koylarda yaşadığını ve kitap sevgimin onun sevgisini kazanmaya çalışmaktan kaynaklandığını söylemiyorum.

"Peki ya baban?" Lekk soruyor.

Vücudum kaskatı kesiliyor. "Ne olmuş ona?"

Kaşları havada kelime bulmaya çalışıyormuş gibi çatılıyor. "Ne tür bir ilişkiniz var?"

Koridorda ilerlerken başımı kaldırıp ona bakıyorum. "İlişkımız karmaşık."

"Nasıl yani?"

Elimden geldiğince dürüst olmayı tercih ederek duruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Yalan söylemekten nefret ederim. "Babam yumuşak bir adam değildir. Çabuk öfkelenir ve çok güçlüdür," diyorum. "Ama bir şeye değer verdiğinde -ki bu pek sık olmaz- aşırı derecede derin."

"Yani sana iyi davranıyor mu?"

Çenem büküldü. "Ben öyle demedim."

Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden onu kralın balkonuna doğru yönlendiriyorum.

Brunar ve diğer iki muhafız siyah camdan yapılmış dev kapıları çekerek açıyor ve buz grisi gökyüzünü salona davet ediyor.

"Gel," diye ısrar ediyorum. "Bugün sis çok az. Krallığı gör."

Büyük bir şöminenin ısıttığı balkona doğru adım atıyor ve pürüzsüz altın korkuluklara saygıyla yaklaşıyor.

"Çok fazla bina var," diyor. "Ve bir sürü kasvet."

Başımı yukarı kaldırıyorum. Saatin erken olmasına rağmen gökyüzü koyu, çamurlu bir gri. "Bu kış döngüsü. Bugün oldukça iyi bir gün. Rüzgâr neredeyse fark edilebilir."

Görünürlüğe hayran kaldım. Sarı ışık, kale duvarlarının ötesinde altı ve yedi kat yüksekliğe dizilmiş sayısız küçük pencereden parlıyor. Siyah binalar, hazırda bekleyen kılıçları temsil edecek şekilde hafif açılarla eğilmiş, çatıları sivri ve bazıları kırmızıya boyanmış.

Lekk'e bakıyorum, her haliyle bir general gibi görünüyor, ifadesi soğukkanlı -Ve itiraf etmekten nefret etsem de güzel. Güç ona yapışmış. Tüm balkonu kaplıyor ve tıpkı Sorren gibi o da benim için ulaşılmaz düzlemlerde hareket ediyor. Fark etmesi kolay. Dengesi ortalanmış, hareketleri hassas ve gözleri sürekli hesaplıyor.

Liha sihrini bedenime akıtıyor.

"Gerçekten mi?"

Burnunu çekiyor. *"Evet, gerçekten. Benimle biraz eğlen."*

Parmaklarımdan pembe duman damlıyor ve Mührümüz yüzüme yerleşiyor.

Preysee etkilenmiyor ama Lekk küçük pembe zap'ı fark ediyor ve bir adım geri atıyor. Kendine bakıyor, alçının yansımalarını araştırıyor.

Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirliyor. "Sana alçı yapmadım."

Gözleri kısılıyor, sonra bakışları yüzüme düştüğünde genişliyor. O kızıl gözleriyle yanaklarımdan izini sürüyor ve herkes gibi gözlerini gözlerimden kaçırmadığı için içimi bir heyecan kaplıyor.

"Çiller." Gülümsüyor ve boğazını temizliyor. "Onları daha önce fark etmemiştim."

Çok güzeller, Zarr'ın Kızı."

Gülümsememi engelleyemiyorum. Benim çillerim yok. Elimdeki altın kaba bakıyor.

"Sanırım işleyişini bilmek istiyor," diye mırıldanıyor Liha.

Onun ateşli bakışlarına karşılık veriyorum. "Bir anlaşma yapmaya ne dersin Lekk?"

Çenesi geriliyor. "Son yaptığım anlaşma hayat boyu iki arkadaşına mal oldu."

"Ben babam değilim," diyorum, içimdeki o kırmızı öfke kordonu geriliyor.

"Sanırım benim anlaşmamı çok daha lezzetli bulacaksın."

"Benden ne istiyorsun?" demeden önce gözleri yüzümü tarıyor, sahte, çilli yanaklarımda geziniyor.

Liha bana kelimeleri öğretiyor. Birbirine çok yakın yerleştirilmiş tuhaf heceler yüzünden birkaçını telaffuz etmek zor olsa da, "Ziyarete geldiğinde,

Karşılığında siz de aynısını yapmayı kabul ederseniz, sorduğunuz bir soruya tüm dürüstlüğümle cevap vereceğim."

Kaşları çatıldı ve sürekli düşünceli ifadesine yoğunluk kattı. "Benim cevaplamam gereken soruları cevaplayacağım. Halkımın konumunu tehlikeye atabilecek hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

"Anlaştık. Önce sen sor."

Kasvetle yüzleşmek istercesine balkonun kenarına yaslanıyor.

"*Arzuları değişiyor ama tam olarak duyamıyorum,*" diye fısıldıyor Liha. "*Karmaşıklar.*"

Sorusunu bulana kadar bir an geçiyor. "Benden ne istiyorsun? Bu nişanı istiyor musun?"

Neredeyse homurdanıyorum. "Bu iki soru ve cevaplarımın hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmiyorum."

Kollarını kavuşturup ikisine de cevap vermemi bekliyor. "Ben rekabetçiyim. Bir yanım bana kur yapma talebinde bulunarak meydan okumanızdan hoşlanıyor. Herhangi bir Zarr erkeği elimi kalp atışıyla kabul ederdi."

Kaşlarını kaldırdı. Sanırım o da benim gibi ukala flörtlerden hoşlanmıyor. Dae'yi düşünerek gülümsüyorum ve başımı eğiyorum. "Ama bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum ve babam beni bu nişana zorluyor, bu yüzden doğal olarak ona boyun eğmek istemiyorum."

Ayaklarının üzerinde kayıyor. Onu rahatsız ediyor olabilirim ama insanlar üzerinde böyle bir etki yaratmaya alışkınım.

"Arzularıma gelince, fiziksel ilişkiler Zarr kültürünün bir parçasıdır. Benim yaşımdaki tüm kadınların evlenmeden önce -istedikleri kadar- sevgilileri olur. Ama ben bu nişan yüzünden bir bekârlık kafesine kapatıldım. Vücudun beni çağırıyor. Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

İşaretleri turuncu-kırmızı bir dalgayla kızardı ve yemin ederim hava etrafımızda kalınlaşıyor. "Tüm dürüstlüğümla cevap verdiğine inanıyorum," diyor, sesi gergin.

"Bu işaretlerle mi doğdunuz?" diye soruyorum.

Parlayan kırmızı kıvrımlarına bakıyor. "Sorunuz bu mu?" "Hayır," diyorum, gözlerim bronz teninin üzerindeki cesur ışık darbelerini takip ederek göğüs. "Ama merak ediyorum." "Peki neden senin izlerin arkadaşlarıninkinden daha büyük?" diye sorarken başımı eğiyorum.

İç çekmeden önce yüzümü inceliyor. "Hayır, onlarla doğmuyoruz. Onlar bizi yaşamımızın ilk yıllarında bulur. Glifler kutsal ve eşsizdir. Hiçbir iki Desenler birbirine benzer ve kendi zamanlarında, kendi yollarıyla ortaya çıkarlar."

Ben bakmaya devam edince boğazını temizliyor ve "Asıl sorunuzu sorabilirsiniz, Zarr'ın Kızı" diyor.

Aklıma daha pek çok soru geliyor. Herhangi bir âleme seyahat etmek nasıl bir şey? Hangi diyarları gördün? Kaç yaşındasın sen? Senin bütün Tarih mi? Karanlık Savaşçıların geçmişi nedir? Ama ben dizginliyorum Doymak bilmeyen merakımı bana sorduğu soruyla bağlantılı tuttum.

"Sana Zarr kurlarından biraz bahsetmiştim. Halkınızın kur yapma kültürü nedir?"

Dudaklarında beyaz dişlerini gösteren yumuşak bir gülümseme beliriyor ve midem bulanıyor. "Zarr'ın tam tersi," diyor. "Ben kendi Yüz yetmiş altıncı yılım ve bir eş bulma zamanım geldi."

Nefesim kesildi. O bölüme kadar gelememiştim. Uzun yaşadıklarını ve tutucu olduklarını biliyordum ama *yüz yetmiş altı yıl mı?*

"Bunca zamandır kimse seni aramadı mı?"

Kıkırdadı. "Doğa bizi bu kadar uzun süre ayartacak kadar acımasız değil. Jaxelli ikinci yüzyılımıza yaklaşıp kadar çiftleşme dürtüsüne sahip değildir." O belini altın trabzana yaslıyor. "Bazıları dürtüyü yüz yetmiş gibi erken bir yaşta ya da iki yüz otuz gibi geç bir yaşta keşfeder." Bakışları elbisemin yakasını buluyor ve karnıma düşüyor. "Yine de bunun yavrularımız için doğru olup olmayacağını bilmiyorum. Yarı Jaxelli . . ." Onun Kumlu kaşları ortasından kıvrılıyor ve dudakları aşağı doğru çekiliyor. "Bu başka bir günün tartışması."

Bu gece çocuk konusunu atladığım için memnun bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki ya sen? Dürtü seni buldu mu?"

Yüzünü buruşturuyor. "Dürtü beni geçen yıl buldu ve doğa ve onun iyiliği hakkında söylediklerimi geri almak istememe neden oldu."

Bir kahkaha atıyor. "Demek harekete geçtin? Dürtü mü?"

Arkasını dönüp belini balkona dayıyor, kollarını kavuşturuyor ve yüzü ciddileşiyor. "Hayır. Eş edinmek halkımız arasında kutsal bir süreçtir. Eşimizi bir gece ya da birkaç yıllığına değil, neredeyse bin yıllık bir yaşam için seçeriz. Seçtiğimizi duyurmak için bu yüzükleri değiştiririz. dostum." Bileğinden iki pürüzsüz taş şeridi tutan şık bir bandı çözüyor ve avucuma yerleştiriyor.

Yabancı taşla bakıyorum. Ülkemizdeki tüm mineraller, taşlar ve mücevherler arasında bunu görmedim. Beyaz yüzeyleri parıldıyor, ışığı yansıtıyor.

Parmaklarımın arasında çevirirken ateş ışığına yakın. Onlarda bir *his* var.

Bir enerji.

Gururumu bir kenara bırakmaya çalışarak babama ve bu nişana olan kinimi yutuyorum. "Geçmişte seni hangi nitelikler çağırdı?"

Kahverengi deri plakaları ve kayışlarının altındaki kaslı göğsünde kırmızı glifler yoğunlaşıyor. "Tahsis ettiğin sorulardan fazlasını soruyorsun, Zarr'ın Kızı." Gözleri bir kez daha çillerime takılıyor ve iç geçiriyor, "Ama eğer kur yapmak için sadece iki ay döngümüz varsa, o zaman ben sanırım daha fazla soru en iyisi."

Kollarımı kavuşturup
bekliyorum.

"Bir kadının dolgun dudakları ya da kalçalarının beline olan açısı gibi pek çok şey beni çağırdı Zarr'ın Kızı. Bazı şeyler ise daha önemli, örneğin bir kadının bir odaya huzur getirme yeteneği ya da alçakgönüllülük ve sükûnet sergileyen bir kadın."

"*Alçakgönüllülük mü? Huzur mu?*" Kafamın içinde alay ediyorum. Zerre kadar sahip olmadığım iki şey.

"Değerli nitelikler," diyorum o kırmızı gözleri bulmadan önce.

Babamın emrettiği şeyi istemeye istemeye yapmadan önce birkaç garip sessizlik etrafında konuşuyoruz. Akşam yemeği ve ön hazırlıklar için kalmasını rica ediyorum.

Bölüm 39

Dagen

Geri döndüğümüzde Helina artan kalabalığa hizmet etmeye başladı ve Jasper, Red'in yokluğu fark edilmeye başlandığı için bu gece göz önünde kalmamı istedi.

Ben de öyle yaptım. Red'in kol ağzlarına birkaç mücevher dikilmiş şık siyah takım elbiselerinden birini giydim ve burası üst düzey bir işletme olduğu için ben dahil herkes gizlilik adına maske takıyor. Evli soylu kadın ve erkekler başka nasıl gece dışarı çıkabilir ki?

Jasper'ın bana söylediği masaya oturuyorum, insanların Red'i görmeyi beklediği yere, tüm odayı ve kırmızı giysili dansçıları ve müşterileri görebileceğim bir yere. Bazıları diğerlerinden daha çekici ve benim de heykel gibi kalabilmek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. köşede.

Bir kadın masama bir bardak ballı rom getiriyor ve önüme koyuyor. Öne doğru eğilip göğüs dekoltesini gösterdi. "Helina bunu isteyebileceğinizi söyledi." Red'in para getiren kız arkadaşlarından biri olduğunu anılarından anlayabiliyorum.

Gözlerim şimdi zarif ama vahşi bir zarafetle dans eden Helina'yı buluyor. Red'in onu neden yanında tuttuğunu anlıyorum. Tüm oda ona para saçıyor.

Başımınla teşekkür ediyorum ve kadın gözlerini göğsümde ve çenemde gezdirdikten sonra, "Bu gece farklı görünüyorsun Red," diyor.

Bardağı deviriyorum ve yuvarlak tabanında ileri geri yuvarlıyorum. "Güzel," diyorum.

Dudağını kasıtlı olarak seksi bir şekilde ısıyor ve bu bana anında Nizzara'yı düşündürüyor, *ancak o* dudağını sadece aklı düşüncede kaybolduğunda ısıyor, mücevherlerle ilgili kitabını okurken olduğu gibi. Hiç de kasıtlı değil, ama kahretsın.

Kadın masama yaslanıyor. "Bir süredir beni aramadın, Red. Senin için bir başım var. Yatak odanızda bekliyor."

Bana bir vızıltı vermeyecek olsa da sıvıyı geri veriyorum. Sıcaklığı içindeki buzı zar zor sıyrıyor ama tadı güzel. Bardağı *çinlata*arak yere bırakıyorum ve gözlerimin onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Çok güzel, ama saçları sarının yanlış tonunda ve gözleri beni birininki gibi kesip geçmiyor.

Lanet olsun Nizzara'ya, onun dışındaki her şeyi bu kadar *sıkıcı* yaptığı için.

Gülümsüyorum ve gerçekmiş gibi hissettiğimde şok oluyorum. "Bu gece başka bir yerde olmam gerekiyor."

Bölüm 40

Nizzara

Günlük: Sayfa 18

Mutfak personelinin yarısını rehin tuttuktan sonra, bulaşıkçılardan biri olduğunu öğrendim. Zehri tedarik eden kişinin adını vermedi. Bu yüzden onu yavaşça bitirdim.

-Lo

Akşam yemeği eğlenceliydi. Lekk kalmadı. Babam bu yüzden cezalandırılacağına söz verdi ve Tarella benden duyduğu memnuniyetsizliğin her saniyesinden zevk aldı. Çünkü

Bu sebeplerden ötürü düello ringinde olmaktan memnunum.

Zem's her zaman aşırılığın zirvesi olmuştur, ancak bu yıl beklentilerimi aştılar ve haftalardır ön elemelere ev sahipliği yapmayı planladıkları, gökyüzü yüksekliğindeki duvarlara sıvalı zafer tanrısı Gondazar'ın mücevher duvar resimlerinden açıkça anlaşılıyor.

Ancak Zem'lere küstah demek, bu kışa kara demek gibi bir şey. Kral Rajim on altı düello halkasının arasında elektrikli bir platform üzerinde yükseliyor, Çünkü buradaki alt temanın gereksiz elektrik olduğu anlaşılıyor.

Asıl ilgi çekici olan mücevherlerdir. Kırmızı kubbeli tavana zarif bir şekilde gömülmüş ve üç kılıç şeklinde oyulmuş dev, beyaz glo taşları gibi. Hepsi de tek bir siyah safir mücevheri işaret ederek merkeze yönelmiş.

Duvarlardaki mücevherler.

Asılı avizelerdeki mücevherler.

Düello yüzüklerindeki mücevherler.

Rajim'in elindeki küçük cihaz bile parlak kırmızı taşlarla çalışıyor. Konuyla ilgili son kitabımdan öğrendiğime göre, nadir bulunan bir mücevher. birleştiği şeyi güçlendirme gücüne sahip.

Düello halkaları dörderli sıralar halinde ve benimki de dahil olmak üzere her birinde iki hakem görev yapıyor.

Etrafta çok fazla ruh var ve tavan o kadar yüksek ki, kırılgarlıktaki karanlık olanın Dae olup olmadığından emin olamıyorum.

Öyle değilmiş gibi davranıp yoluma devam ediyorum çünkü Liha çekim arzularının kokusunu diğerlerinden daha kolay alabiliyor.

Bu o mu?

Bir ruhtan mı *etkileniyorum*?

Boğazımı temizleyip çenemi kaldırıyorum ve bunun *Bruntar'ın Baladı'nı* okumakla aynı şey olduğunu kendime hatırlatıyorum. Ölmüş olmasına rağmen sözleri aracılığıyla ona aşık *olmuştum*.

Dae için de aynı şey geçerli.

"Hoş geldiniz," Rajim'in sesi Zem arenasının her köşesinde yankılanarak yankılanıyor, "Tarihimizdeki yüzüncü Kral Düellosuna!"

Çoğunluğu zengin semtlerden gelen seyirciler öfke ve tezahürat içinde Etrafımızda binlerce koltuk var. Bu, bir hafta sonra Megadome'da gerçekleşecek olan Kralın İlk Düellosu ile kıyaslandığında hiçbir şey. Ve kazananın sekiz hafta sonra şampiyon olarak taç giyeceği Kralın Son Düellosu ile kıyaslandığında sadece bir damla duygu.

"Bu yılın yarışmacıları, düellocuları sıralamak için dördü düello yöntemiyle yarışacak," diye duyuruyor.

Rakibime takılıp kalmamak için elimdeki hançeri çeviriyorum. Sorren'in piyade askerlerinden biri. Bana karşı kazanırsa -seçilmiş bir varis- efsanevi olacak. Kendi piyade askerlerimden birine karşı kazanırsam, *haklı* olarak seçilmiş bir varis olarak görüleceğim ve özellikle de onu turnuvada öldürürsem, hükümdarlığımı sağlamlaştıracam.

"Dört raundun tamamını kazanan düellocular en yüksek rütbe olan dördü alacaktır.

Hiç raunt kazanamayan düelloculara sıfır rütbe verilecektir. Bu rütbe turnuva için dövüş programını belirleyecektir."

Piyade askeri elimdeki hançere bakıyor ve gülümsüyor. Kılıçla hâlâ bir işe yaramıyorum.

"Bu geceki ön elemeler beşinci seviye kurallarıyla başlayacaktır. Öldürmek yok." Kral Rajim söyler ve seyirciler yuhalar.

"Merak etmeyin." Kalabalığa gülümsüyor. "Öldürücü darbelere gelecek hafta, Kralın İlk Düellosunda izin verilecek. Şimdi," diyor, "Bu yılın düelloocularıyla tanışalım!"

Tepedeki dev Glo taşlarından çıkan ışık sütunları on altı düello halkasının tamamını süpürür ve seyirciler alkışlar. Düello sıralamasında üst sıralarda yer alan

Ön elemeler, daha iyi şifacılar ve daha özenli silah hizmetkârları gibi ayrıcalıklı muamelelerden bahsetmiyorum bile, bir program avantajı elde ediyor.

İki halka ötede Kazem var, gözleri arenanın öbür ucundan beni öldürüyor.

Hakemler yaklaşmadan önce birkaç anons daha yapılır ve elektro gitar ve davullar kavernöz odayı doldurur. Piyade askeri Ringde karşımda duran adam dışarıdaki kış kadar soğuk ve siren sesi duyulduğunda tembelce kılıcını çekiyor.

Derimin omuzlarında ve baldırlarımda kırmızı çiviler var. Bu gece kıyafet değişimi yok. Etrafımda on beş düello daha olduğu için fark edilmeyecek bile. Bu, aynı anda birden fazla düellonun yapıldığı tek etkinlik.

Pembe bir duman püskürterek hançerimi sol omzuna doğru savuruyorum ama o hançeri yakalayıp saha dışına fırlatıyor.

"İşte bu yüzden piyade," diyor Liha.

"En azından gemimi kullandım, bu yüzden diskalifiye edilmeyeceğim."

Bir sonraki hançerimi avuçlayıp saldırmak için koşuyorum ama ben saplayacak kadar yaklaşmadan kılıcı sol böğrümüne saplanıyor. Kesiği derin ve kan yanımdan aşağı dökülüyor. Geri çekiliyor -dönmek yok, gösteriş yok- ve tekrar saldırıyor, ben dönerken omzuma saplanıyor.

Bacağına bir hançer fırlatıyorum. Gümüş bir dumanla uzaklaştırıyor. Dişlerimi sıkıp bir tane daha fırlatıyorum ama hızlı hareket ederek yanımdan uzaklaşıyor. Sorren kadar hızlı değil ama onu kimin eğittiği belli.

"Gemini kullanmak zorunda kalacaksın-"

Son iki hançerimi de yanımda sürükleyerek koşuyorum, yere düşüyorum ve geniş duruşunun arasından kayıyorum.

Baldırlarını keserken yüzüme kan fişkırıyor. Yukarıda derin bir homurtu patlıyor.

Dev yumruğu göğsümün üstündeki deriyi kaptığında kayıyor ve arkasına atlıyorum. Beni mindere yapıştırırken dünyam altüst oluyor.

Görüşümde yıldızlar patlıyor ve devasa dizi karnıma çarpıyor.

Tekmeliyorum, pençeliyorum, yumrukluyorum ve ısırıyorum, onun kısıkcından kurtulmaya çalışıyorum, ama o çok büyük ve-

Ağaç büyüklüğündeki kolu bileğimi yumruk ortasında yakalıyor ve mindere sabitliyor. Altın ışık etrafımda yüzüyor ve Liha gücünü bende topluyor.

Yüzüne tükürüyorum.

Serbest yumruğu çeneme çarpmadan önce gözlerinde öfke titreşiyor. Görüşümde siyah noktalar belirdi.

"*Hançerlerinizi çekin!*" Liha bağılıyor ama sesi bulanık, su altında, uzak geliyor.

İçim kaynıyor. Altın ışık vızıldıyor. Liha'nın gücü, sahip olduğum her yarığa ve damara yayılıyor ve inşa ediyor, kayan kontrolümü baştan çıkarıyor.

Bileğimdeki baskı noktasını sıkıyor, parmaklarımın hançerimi ölümüne kavramasını serbest bırakıyor.

Keşke kafası biraz daha yakın olsaydı. . .

"Bahse girerim bu şimdiye kadar en yakın olduğun andır," diye fısıldıyorum kahverengi bakışlarıyla buluşarak.

Orada bir şey titriyor ve dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Neye en yakın? Ukala, boktan bir prensesi yenmeye mi?"

Altında kayıyorum, kendimi rahatlamaya, esnek olmaya zorluyorum. Kendimi, beni içten ve dıştan boğan bu amansız gücü görmezden gelmeye zorluyorum.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bir kadına. *Bekâr.*"

Hakaret karşısında dudağı kıvrılıyor ve daha da yaklaşıyor. "Yerleri sileceğim-" Ona öyle sert kafa atıyorum ki hırlayan suratı gördüğüm son şey oluyor.

Bölüm 41

Nizzara

Günlük: Sayfa 19

Sonunda oldu. Kathreen'in küçük suikastçısı bu gece beni öldürmeye çalıştı. Neredeyse başarıyordu da. Beni Zo sınırını geçerken yakaladı ve gecenin karanlığında sıvışmadan önce beni bir hançerle delik deşik etti. Dagen gitti. Sınırlar. Kan kaybından ölürlen güvendiğim tek kişi Preysee'ydi. Coco onu buldu ve sesini ona yansıttı. Preysee geldi ve revire dönmeme yardım etti. Sanırım karnım iyileşene kadar burada sıkışıp kaldım. Eminim Kathreen eve sağ salim döndüğümü öğrenince çok sevinecektir.

-Lo

Gözlerimi tavandan sarkan parlak beyaz taşlara, kırmızı duvarlara ve antiseptik kokusuna açtığımda Zem revirinde olduğumu anlıyorum. Başım son sürat giden bir maden treniyle karşılaşmış gibi hissediyorum, ama piyadenin kılıcının açtığı yaralar sandığım kadar derin olmamalı, çünkü doğrulduğumda beni beklediğim kadar rahatsız etmiyorlar. Biliyorum, değil.

Çünkü Zemler böyle bir şeyi benim üzerimde asla harcamazlar. Kısa bir an için içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Hissediyorum ama ne olabileceği üzerinde durmuyorum.

"Bu, kafatasının ne kadar kalın olduğuna dair teorimi kanıtlıyor," diye Sorren'in derin sesi arkamdan geliyor. "Bir piyade askerine kafa attın." Alay ediyor.

Zonklayan başımı yavaşça çeviriyorum ve çivili zırhının içinde kırmızı duvara yaslanmış Sorren'i görüyorum.

"Evet, söyledim. Ve umarım onun kafası benimkinden daha kötü hissediyordur." Çenesi esnedi. "Kendini tuttun."

"Kaybetmeyi *sevdiğimi* mi sanıyorsun?" Karyolanın kenarını kavradım. "Onu da bayılttın. *Bağladın*."

"Aynı şey."

Bir hırıltı dudağını çekiştiriyor, sivri köpek dişlerini gösteriyor. "Bir korkak gibi gücünden saklanıyorsun."

Karyoladan atlamak üzere bacaklarımı yana sallıyorum ama oda dönmeye başlayınca duruyorum. "Gemimi kullandım-"

Aramızdaki mesafeyi iki hızlı adımda kapatıyor ve parmağını göğsüme sokuyor. "Senin damar gücün değil. *Senin*."

"Benim gücüm yok-"

Zırlı yumruğunu yanımdaki metal karyolaya indiriyor. "Bağlı ruhuyla olan savaşını kaybediyor!" Gölgeler onun etrafında her zaman olduğu gibi yılan gibi odanın köşelerini süpürüyor. "Baban *ele geçirilmiş*. Ve ruhu onun kontrolünü tamamen ele geçirdiğinde, onu bitirmek zorunda kalacaksın." Parmağını tekrar göğsüme saplarken gözleri benimkileri delip geçiyor. "Olduğun şeyden saklanmayı bırakmalısın."

Yutkunuyorum, içimde bir bilme sızısı dolaşıyor. Ama son on yıldır yaptığım gibi onu da bastırıyorum: "Neden bahsettiğini bilmiyorum. hakkında."

Hırlıyor, "Yapma. Yalan söyleme."

Ona *neyi nereye* sokabileceğini söylemek üzereydim ki eli aramızdaki boşluğa girip boynumu kavradı. Solunum yolumu kapatıyor ve tek koluyla beni karyoladan kaldırıyor.

Bir düğmeye basar gibi.

Anında. Lanet olsun.

Öfke.

Ayaklarımı tekmeliyorum ama havayla buluşuyorlar. Kolunu pençeliyorum ama gözlerindeki ölüm hükmünü değiştirmiyor.

"Bunu senin iyiliğin için yapıyorum," diyor. Derin, hüzünlü bir nehir var bakışlarının ardındaki kararlılık. "Ya gücünü kullan ya da öl, çünkü kim olduğunla yüzleşemezsen zaten öleceksin."

Haçerlerime uzanıyorum ama yoklar. Kavrayışı bir mengene gibi ve ona karşı çaresizim.

Bir düşünce sıcak, altın rengi bir sıvı gibi zihnime akıyor, bilincimi ağ gibi sarıyor. Daha önce de böyle düşüncelerim olmuştu ama böylesini hiç görmemiştim.

Güçlü. Zihnime dokunduğunda, gerçek konuşulmak için yanıyor ama nefes alamıyorum.

Sorren'in zarif, vahşi yüzünün sadece bir kısmı görüne kadar siyah noktalar etrafımı sarıyor. Altın hala gözlerimin arkasında parıldıyor, hala bana onu bir anlığına gösteriyor ve bir şekilde bunun gelecekte olduğunu biliyorum. Tutuşunu gevşettiğinde, soluduğum havayı konuşmak için kullanıyorum. "Seni yine de sevecek."

Yüzü aynı kalıyor ama değil.

Sert ifadesinin ardında bir yerlerde bir şeyler kırılıyor.

Beni yere düşürmeden önce eli boğazımda titriyor. karyolanın yanında. Düşüncenin zihnimden geçtiği kadar hızlı ve *canlı* bir şekilde, bedenimi ardında *canlı* bırakarak gitti.

Dudakları tehlikeli bir çizgiye düşüyor, boynundaki kaslar esniyor. "Hayır o güç."

Törpüledim, "Benim gücüm yok-"

Yanıma çömeldi, gözleri yeşil bir alevdi. "Yalan söyleme. Bana ya da kendine." Sesi alçak. "Denemen için ne gerekiyor?"

Gözlerimi kısıyorum. "Deniyorum."

Başını sallıyor. "Hayır. Korkuyorsun."

Ayağa kalkıp yüzümü ona dönüyorum. "Bir boktan korkmuyorum."

"Acıdan korkmayabilirsin. Acı çekmekten korkmayabilirsin. Ama *güçten* korkuyorsun."

Ona ters ters bakıyorum.

Yüzü kararıyor. "Denemek için seni ne motive edecek?" Sessiz kalıyorum, göğsüm adrenalinden kabarıyor.

"Eğer bana seni neyin motive edeceğini söylemezsen, kendi hayatta kalman dışında

-çünkü belli ki bu sizin için yeterli değil- kendi motivasyon taktiğimi geliştireceğim ve size söz veriyorum Prenses, bunun için benden nefret edeceksiniz."

Eve döndüğümde hala kurumuş kanla kaplı olan odamda, kendimi yüzüstü çarşafıma gömülmek, boynumu banyoma sokmak ya da yüzüm salyayla sıvanana kadar okumak arasında buluyorum. Sorren'in sözlerini, onlarla ne demek istediğini ya da bir süredir devam eden işaretleri düşünmemeye çalışıyorum.

Bunca zamandır oradaymış. Babamın ele geçirildiğini gösteren işaretler.

Köpüklü suyun derinliklerine gömüldüğümde ve kim bilir ne kadar zamandır *Kralların Kralı'nın* aynı pasajına bakıp kâbuslarımı uzatırken, soğuk sesi banyo odama sızıyor.

"Ben öldüğümünden beri her şey çok değişmediyse, kitap okumak için sayfaları çevirmen gerekir."

Yeniden odaklanmaya çalışarak gözlerimi ovuşturuyorum. "Ya benim mührüm ozmozsa?"

Siyah makyaj masamın üzerine dizilmiş paha biçilmez parfümlerimin üzerinde geziniyor.

"Öyle değil. Ayrıca, bağ ruhun zaten işaretini kullanmak için burada değil."

Bir sonraki sayfayı denemeye karar veriyorum ve gülümseyerek sayfayı çeviriyorum. Beni bu kadar yakından izliyor olması beni korkutmalı ama korkutmuyor.

Varlığı parfüm ve yağ rafının yanında, gece yarısı sesinin arasından sızan bir gülümsemeyle, *"Yine de Mührünün bende neden işe yaramadığını merak ediyorum. Kış Rave'inde kullanmıştın ama*

şu anda senin için ne ifade ediyorsa benim için de aynısını ifade ediyor."

Onu bulmak için gözlerimi kaldırıyorum. "Belki de ruhlar üzerinde işe yaramıyordur." Yumuşak bir kıkırdama. *"O zaman neden Liha'da işe yarıyor?"*

"Nereden biliyorsun bunu?"

Karanlık, havadar başını eğiyor. *"Benim kendi yöntemlerim var."*

Yanaklarım kızarıyor. Eğer Mührüm onun için görünüşümü değiştirmezse

"Senin üzerinde işe yaramadıysa, Mührümü kullandığımı nereden bildin?"

Nefes alıyorum.

"Sana söyledim. Kendi yöntemlerim var."

"Doğrudan sorulardan kaçınmakta gerçekten çok iyisin, biliyorsun." Mührüm hiç kimse üzerinde işe yaramadı.

Bir karanlık kıkırdama daha. Ağır bir duraklama oluyor ve tekrar konuştuğunda sesinde bir gerginlik var. *"Ön hazırlıklar hakkında konuşacak mıyız?"*

"Hayır." Hiç havamda değilim.

Kendimi ayarlamak için hamle yapıyorum ama her yerimden acı fişkırıyor. Tışlıyorum ve kendimi bu acıyı babamın cezalarıyla karşılaştırırken buluyorum ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: aynı noktada bu kadar çok dilim olması mı yoksa her santimimin dilim dilim kesilmesi mi? Kırbaç zihnimde tekrarlanıyor ve daha kötü olduğunu biliyorum, belki bundan daha az acı verici ama daha kötü.

Uzakta buzlar çatırdıyor. *"Kırbaçlanmana izin vermem,"* diye homurdanıyor, ses tonundaki ani değişim ve sıcaklıktaki ani düşüş beni sarsıyor. *"Ve bunu durduracak gücüm olmasa bile, bununla tek başına yüzleşmene asla izin vermezdim."*

Bir şey söylemediğimde, hala onun yoğunluğu ve konudaki ani değişikliği karşısında sersemlemişken, *"Eğer içeri girmeme izin verirsen seni koruyabilirim, Nizzara"* diyor.

Sorren haklı. Ben korkuyorum. Güçten korkuyorum. Ama beni durduran tek şey bu değil. "Liha'ya ihanet etmeyeceğim."

Dae'nin arkadaşlığından ne kadar keyif alırsam alayım, bu ihanet olur. Bir ihanet. Onu tanıyorum ve bu ihanet olur.

Kendimi dışarı çekmek için kalın, soğuk baloncukların arasından doğruduğumda inliyor ve ortadan kayboluyor.

Preysee aceleyle içeri girip geç kaldığım için bolca özür dilediğinde duvardaki kancadan bir bornoz indiriyorum. Kendi banyomu kendim yapabileceğimi söyleyerek özürlerini geri çeviriyorum.

Cildimdeki kırmızı kesiklere bakarak ciyaklıyor ve elinin altında bulundurmaya öğrendiği büyülü iyileştirici merhem almak için acele ediyor.

"Palko'nun karısından haber var mı?"

Preysee başını eğiyor. "Hayır leydim."

Yağı açıyor ve kesik etimle ilgilenmeye başlıyor. Karısı nasıl olur da hâlâ gelmez? İnfaz tarihi yaklaşıyor. Yağlandıktan sonra Liha kalkanıma giriyor.

"Nereledeydin?"

"Her zamanki yerde." Sesi yorgun geliyor.

Büyülü merhem işe yaramaya başladığında, kendimi birden huzursuz buluyorum.

Sorren'in söylediği hiçbir şeyi düşünmemek için gösterdiğim cesur çabaya rağmen, *tek* düşündüğüm bu. Özellikle de korkmamla ilgili kısmı.

Korkmak istemiyorum.

Preysee'nin saç fırçamı almasını engelliyorum ve Liha'yı şaşırtarak bir elbise çağırıp üzerime geçiriyorum, saçımdaki suyu silip topuz yapıyorum ve koylara doğru yola çıkıyorum.

"Ben olsam bu gece koylara gitmezdim," diyor Liha.

Evet, sesi yorgun geliyor. Soriah'nın özel odasında kitabı düşündüğümü biliyor.

"Onu görmeye hakkım var."

İlk defa tartışamayacak kadar yorgun görünüyor.

Kapımı açıyorum ve muhafızlarım ana kata ulaşana kadar koylara doğru yolu açıyorlar. Babamı koridorda volta atarken buluyorum, yumrukları sıkılı, boynu ve çenesi bir esneyip bir gevşiyor.

Kafasını bana doğru çevirdi. "Nizzara. Odana geri dön." Gözleri sertten yumuşağa ve tekrar serte doğru gidip geliyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, ellerim yanlarımda kenetleniyor. "Ben koylara gidiyorum."

Muhafızlarım sertleşti.

Gece muhafızlarıma "Onu geri götürün," diye talimat veriyor ve onlar tereddüt edince kalbim sıkışıyor. Her zaman en çok gece muhafızlarımı sevmişimdir, ama onların gümüş

Gemiler devreye giriyor ve ters düzene geçmeye başlıyorlar. "Hayır," dedim.

"Arkanı dön. Ve geri dön." Yüzünü karanlık bir gölge kaplıyor. Bir muhafızın dürtmesini omuz silkerek savuşturuyorum. Korkmayacağım.

"Hayır."

Bu kelime kontrolünün bir katmanını kırmış gibi görünüyor ve siyah gözleri katılaşıyor. "Pekâlâ. Benimle gel ve sana neden bana itaatsizlik etmemen gerektiğini öğreteyim." Sözleri aniden daha da bulanıklaşıyor ve bunca zamandır sözlerini bulanıklaştıranın şarap değil de *ruhu* olup olmadığını merak ediyorum. Babam dönüyor ve odasına doğru ilerliyor.

"*Güçlü ol Nizzara'm,*" diye fısıldıyor Liha, kalkanımdan kaybolmadan önce.

Boğazımı bir gerginlik kaplıyor. Beni yine terk ediyor.

Gece muhafızlarımı Krallar Salonu'nda takip ederken Dae kalkanıma dokunuyor. "*Yalnız gitmek zorunda değilsin,*" diyor.

Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. "Zorundayım," diye fısıldıyorum.

"*Liha tek başına acı çekmene izin veriyor. Bu nasıl bir dostluk?*" diye alçak sesle ve derinden hırlıyor.

Gözlerimi açıyorum. Daha akıcı bir durumda. Soğukluğu beni bir battaniye gibi sarıyor. "Ona ihanet etmeyeceğim."

Bu cevap onu sersemletmiş gibi görünüyor.

Babamın yatak odasının kapısına yaklaştığımızda, "*Senin kalkanında olmadığım sürece bu noktadan öteye gidemem,*" diye ekliyor. Sesi sanki acı çekiyormuş gibi çıkıyor.

"Biliyorum."

Başka bir şey söylemiyor ama varlığı muhafızlarla birlikte salonda kalıyor. Dae'nin buz gibi karanlığı arkamdaki kaleyi kasıp kavururken zindana iniyorum.

Bölüm 42

Dagen

Şu anda elimde bir madde olması için her şeyimi verirdim, böylece katı siyah duvarı yumruklayabilir ve batmamasını sağlayabilirdim, ama etrafta korumalar var.

Banyo odasındaki anılarını izledim, Mazzar onu lanet bir çocuk gibi cezalandırdığında hissettiği yalnızlığı ve korkuyu hissettim.

Burada olduğumu bilmese bile onu terk etmeyeceğim.

Buz ayaklarımın altında sürünüyor ve çatlıyor, koridordan aşağı ve duvarlardan yukarı fırlıyor. En kötüsü de Nizzara'yı suçlayamamam.

Çünkü beni reddetmesinin nedeni sadakati.

Bu gerçeğin çekirdeği mideme bir kadeh viski gibi çarpıyor, sıcak ve uğultulu.

O sadık. Sadece kolay olduğunda, uygun olduğunda ya da Liha yakın olduğunda değil, şiddetle, koşulsuz sadık.

Ölüm yürüyüşçülerinin soğuktan başka bir şey hissetmesinin mümkün olduğunu düşünmezdim ama içimde bir yerde bir alev kıvılcımlanıyor, tıslıyor, kırılıyor ve *sıcak*. Tıpkı hakemler onun bilinçsiz bedenini ön düellolardan çıkardıklarında olduğu gibi.

O düelloyu zihnimde tekrar tekrar oynuyorum. Bir piyade askerine öyle sert *kafa atmıştı* ki onu da bayıltmıştı.

Bir başka huşu ve buz karışımı etrafımı sarıyor. Nizzara'nın kindar cesareti -ne kadar etkileyici olursa olsun- bir kılıç öğrenmezse ya da damar gücüne olan nefretini yenemezse Kralın Düellosu'ndan sağ çıkmaya yetmeyecek.

Ve umurumda bile değil.

Sorren koridorun sonunda beliriyor. Arkasından köşeyi dönen Yisabell'e "Acele et köle," der. Nizzara'nın muhafızlarına yaklaşırlarken onun hızlı yőrőyőşőne ayak uydurmak için acele ediyor.

"Kımıldayın," diye bağırıyor ve hemen kapıdan ayrılıyorlar.

Yisabell, ayakları gőrőnmez buzdan izgimi geçtiğinde yavaşlıyor. Başını bana doğru eğiyor, bakışlarına bilmiş bir ışıltı giriyor ve sanki benimle ilgili her şeyi hissedebiliyormuş gibi derin bir bilgi yőzőnő dolduruyor.

Gőlőmsőyor ve anıları sanki Nizzara'yla olanları bilerek oynuyormuş gibi őnőme seriliyor.

Babasıyla birlikte buraya kafes içinde ilk gelişleri ve Nizzara'nın ona avcı arı şeklinde pembe bir duman izi gőndermesi, Awom'un kőők ama cesur gőcőnőn sembolő.

Yisabell ilk kez yerleri fışaladığında Nizzara onu bulmuş, yanına diz őkőp fışalamaya başlamış ve ondan Awom Ana'yla ilgili hikāyeler anlatmasını istemişti.

Nizzara'nın gőlőmsedięi, gőldőęő ve ondan sıcaklık fışkırdığı gőrőntőler.

Sarılmaların, gözyaşlarının ve şakaların gőrőntőleri.

Nefes alamayana kadar gőęsőmde bir sıkışma hissediyorum ve biliyorum. Bu kőők canavara aşık oldum.

"şimdi," diye emrediyor Sorren, gőrőnmez buzumun ortasında durmuş olan Yisabell'e dönerek.

Yőzőnde hāla yumuşak bir gőlőmsemeyle bana arkasını dőnőyor ve devasa siyah kapıdan geçmeye devam ediyor.

Bölüm 43

Nizzara

Günlük: Sayfa 20

Kathreen şaşkın şaşkın bana ne olduğunu sorduğunda, ona piyade çukurlarında savaştığımı söyledim. Dagen'e yazmış olmalı, çünkü mektubunda çukurlarda savaştığım için beni küçük bir pislik olarak nitelendirdi ve kalenin en yüksek kulesinden atlayarak daha güvende olacağımı iddia etti. Bana ölmeye iznim olmadığını söyledi. Asla. Çünkü sahip olduğu tek şey benim. Preysee'ye en sevdiğim hamur işlerinden bir kutu aldırıldı. Bizim mutfaktan değil, Zem'den. Ayrıca bir dahaki sefere hayatımı tehlikeye attığımda pahalı hamur işleri almayacağımı söyledi. Belki de annemizden bir parça almışım, çünkü aptal mektubunu sakladım. Son birkaç gündür odama kapanıp Zo'dan çaldığım kitapları okuyarak iyileşmeye çalışıyorum. Öngörü sahibi tanrıların aptal olduğuna karar verdim, özellikle de kehaneti hangi tanrının yazdığı belli değilse, bunun gibi: "Kralların Kralı saltanatına Zo'nun kanıyla başlayacak, bu kanın dökülüp dökülmediği iki İlk-Mades'e ve bilenlere kalacak." Tanrıların Skeeves hakkında söylediklerine hiç girmeyeyim.

-Lo

Babam burada, elinde kırbaçla. Gözleri parlak siyah, ama arada bir acı ve pişmanlık parıltısı giriyor, sonra tekrar sönüyor.

Taburesinin altına uzanıyor ve iki koyu renkli kumaş parçası tutuyor. Palko'ya verdiğim pelerinler.

"Zo'dan aldığın kolye nerede?"

Donup kaldım. Bunu nereden biliyor?

"Zayıflığının üstesinden gelmeye başladığını sanıyordum!" diye bağırıyor ve pelerinleri bana fırlatıyor.

Pelerinler taş zemine düşerken yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. "Ne zayıflığı bu?"

Tabureyi tekmeliyor. "Kendinden başka kimseyi umursamamak!"

Dişlerimi sıkarken boynumdaki ve çenemdeki kaslar geriliyor. "Önemsemek bir zayıflık değildir."

Parmağını göğsüme sokuyor ama bir santim bile vermiyorum. "Öyledir," diyor. "Ve sana tam olarak *neden* öyle olduğunu göstereceğim."

Kapıdan küçük bir tıkırtı geliyor. Babam siyah bir duman püskürterek kapıyı açtı.

Kapı sallanınca bir çift buz mavisi göz ve beyaz saç ortaya çıkar.

Yisabell.

"İçeri gir ve diz çök," diye emrediyor.

Kendimi onların arasına atıyorum. "Hayır! O yanlış bir şey yapmadı. Pelerinleri Palko'ya ben götürdüm. Cezalandırın *beni*."

Gülümsemesi sanki elinde paha biçilmez bir mücevher tutuyormuş gibi kıvrılıyor. "Ah, Nizzara.

Bu senin cezan."

Omuzlarımı dikleştirdim. Hareket etmek acıtıyor. "Hayır."

Yisabell'in eli omzuma dokunuyor ve ben de ona dönüyorum. Hâlâ parmağıma sarılı olan yılan yüzüğüne dokunuyor.

"Bu acıyı senin için alacağım dostum," diyor Awom dilinde.

Onu bedenimle koruyorum, ama babamın siyah dalları elinden uzanıyor, ayaklarımın etrafında kıvrılıyor, tehdit ediyor. Vücuduma tırmanıyorlar. Çenemi kaldırıyorum ve babamın gözlerine bir yumuşaklık giriyor. Dumanını benden uzağa, kapıdan dışarı gönderiyor ve yanında biriyle geri dönüyor.

"Sorren," diyor babam, kapı açılıp da uzun boylu, kaslı hali kapı aralığında belirdiğinde. Karanlıkta, gölgelerin arasında buraya aitmiş gibi görünüyor.

"Kızımı dizginle."

Sorren'in çenesi gerilir. Elindeki gümüş kaba bakar.

Öne çıkıp beni göğsüne çekmeden önce, kollarımı geriye doğru çekerek kemiklerimi kırıyor.

Babam kırbacı bırakıyor ve Yisabell kırbaç şaklarken çığlık atıyor. Sorren'i yerinden oynatmaya çalışarak başımı geriye atıyorum ama göğsüne boş yere çarpıyor.

Bir kırbaç daha şaklıyor ve bir çığlık daha kopuyor. Altın ve siyah duyularıma sızıyor, bana güç fısıltıları sunuyor ama sert gözlerinde güç ve ateşle dolup taşan babama bakmak, dokunmam gereken bir aynaya bakmak gibi.

Yisabell her kesikte sertleşiyor, çığlıkları her seferinde artıyor ve ben kırılıyorum. Zihinsel olarak o güç kırıntılarına doğru uzanıyorum, ama babamın ceketine dikilmiş siyah taşların bir titreşimiyle güç sönüyor, benim için erişilmez oluyor.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ve hareketsiz kollara karşı çırpınırken kırbacın her şaklamasını ve çatlamasını tekrar tekrar izliyorum. Sorren'den kurtulacak kadar güçlü değilim. Dönüşebileceğim kişiyle yüzleşecek kadar güçlü değilim.

Kolumu her itişimde ya da bacağımı her tekmeleyişimde çığlık atıyor ve ağlıyorum. Kırbacın her darbesinde kurtulmaya çalışıyorum ama Sorren her seferinde beni daha fazla zapt etmek için duruşunu ve tutuşunu ayarlıyor.

Savaşmayı bırakmıyorum.

Yisabell sırtı kanlar içinde yerden kalktığında, babam onu zindanları temizlemeye gönderiyor.

Giderken benimle göz teması kuruyor ve yemin ederim ki gözlerinde aşk var. Peder Sorren'e beni bırakmasını emretti ve o da bıraktı.

Babam kırbacı atıyor ve siyah eldivenlerini çekiştiriyor. artık parıldamayan mücevherler. "Sorren'e kulenizin dibine ve zindanların her yerine muhafızlar yerleştirmesini söyledim. Yani Awom arkadaşınızı ya da mahkûmları ziyaret etmek için gizlice kaçmak yok. Gerçi artık ziyaret edilecek mahkûm kalmadı."

Yumruklarım iki yanımda kıvrılıyor.

"Sanırım ne demek istediğimi anlatmaya başlıyorum." Yüzünü hüzünlü bir gülümseme kaplıyor. "Onunla ilgilenmeyi bırakırsan, Nizzara, senin üzerinde hiçbir gücüm kalmayacak."

Babam bana dönüyor, yüzünde acımasız bir ifade var. "Lekk'e gelince, oyalanmayı bırak ve onun elini kazan."

Ben ona bağırmadan, karanlıkta, hiçbir şeyin içinde kayboldu. Gitti, tıpkı bir önceki gibi.

Sorren beni kapıdan dışarı itiyor ve merdivenlerden yukarı çıkmama rehberlik ediyor. "Yine de alternatifinden daha mı iyi?" derken sesi serttir.

Bölüm 44

Nizzara

Günlük: Sayfa 21

Dagen eve döndü. Berbat görünüyordu. Bunu sınırlarımızdaki iblislerle savaşta olduğu gerçeğine bağladım ama onu anma odasında buldum. Annemin heykelinin yanında oturuyordu. Onunla oturmama izin verdi. Bir süre sonra sorunun ne olduğunu sordum. Bana Kathreen'in gerçekten çocuk istediğini ama bir şifacının çocuk sahibi olamayacağını doğruladığını söyledi. Düzeltebileceğim onca sorun varken, keşke bunu düzeltebilseydim. Çünkü baba olmayı hak eden biri varsa, o da benim kardeşimdir.

-Lo

Kulemin merdivenlerini çıkıyorum, kapıma ulaştığımda Liha ortaya çıkıyor.

Ben içime kapanırken yanağımı dürtüyor. Altın ve siyah dallar hâlâ görüş alanımın kenarlarında dans ediyor.

"Kolyeyi nereden biliyordu?"

Havada duruyor, aramızdaki bağdan korku sızıyor.

Beynimi zorluyorum. Bunu bilen tek kişi Preysee'ydi.

Ta ki Preysee banyo odasında bundan bahsedene kadar. Liha benimleyken. Eğer Preysee Kral Dagen'e ve halkına bu kadar sadıksa babama söyleyeceğine inandım.

"Kolyeyi nereden biliyordu Liha?"

Etrafımda dolanıyor, gergin.

Onunla bağ kurduğum gün aklıma düştü. Onu öneren babamdı.

Sonra, Kazem ile dans pistinde olduğumu hatırlıyorum. Tam kalkanımı bırakmadan önce-

"Sen" -dizlerimin üzerine çöküyorum- "onun casususun."

Konuşmuyor ve bu yeterince onaylayıcı. Kapıyı işaret ederken elim titriyor. "Bırak beni."

"Anlamıyorsun-"

"Git buradan!" Öfkem yükseliyor, içimi dayanılmaz bir sıcaklık kaplıyor. Bir şey söylememeye, öfkemi bastırmaya çalışıyorum ama patlıyorum. "Ve sakın geri gelme!"

Zikzaklar çizerek kalkanımı delip geçiyor. "Seni bırakamam, yoksa onun ruhu yüzünden tehlikede olursun."

Elim hançerime gidiyor, bir stres refleksi. Altın ışık izleri odanın içinde nehirler gibi ilerliyor. "Beni her zaman terk ediyorsun!"

"Seni terk edebilirim ama bağımı

koparmayacağım." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Benim koruma yeteneğim var. Seni hem senin büyücü kalkanından hem de onunkinden koruyorum. Senin ne olduğunu öğrenirse seni öldürür."

"O zaman ona söyleme."

"Bu o kadar basit değil. Soyunu keşfettiğinde-" "Hangi soydan bahsediyorsun?"

Liha bana hangi bilgiyi verebileceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi gergin bir ses tonuyla mırıldanıyor.

"Senin gücün var. Bunu hissettiğinizi biliyorum. Ama bir kez ondan yararlanmaya karar verdin mi-"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Olacak," diyor usulca. "O zaman tanrılar, yaratıklar ve ruhlar ölmekte olan bir dünyadaki son umut ışığı gibi seni avlayacaklar. Seni yok edecekler. Ve sen buna dayanacak kadar güçlü değilsin."

Eğer biraz enerjim kalsaydı, çığlık atardım. Zihnim sindiriyor, analiz ediyor ve sorular soruyor olmalıydı ama tek söyleyebildiğim "Sen onunsun" oldu.

Beni dürtüklüyor ve temas karşısında kaskatı kesiliyorum.

"Başından beri onunum ama ikinize de değer veriyorum." "Ona Palko'dan bahsettin."

"Anlattım ama Palko'yu öldüren karanlık ruhtu. Baban değil. Kaybettiği bir savaş veriyor, Nizzara."

Liha'nın neredeyse tüm konuşmalarımı dinlediğini bildiğim için bir şeyler tıkırdıyor. "Soriah nerede?"

"Sana bunu söyleyemem."

"Neden? Sen benden çok onunsun diye mi?" Tersliyorum.

"Çünkü tehlikeli fikirlere kapılmanı istemiyorum! Bütün amacım seni korumak, Nizzara."

Ayağa kalkıp yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum, içimdeki kırmızı, kin dolu kordon kopuyor. "Beni çözmeni istiyorum!"

"Benden nefret edebilirsin. Beni asla eskisi gibi sevmeyebilirsin ama seni korumasız bırakmayacağım."

Damarlı elimi önüme doğru uzatıyorum ve ne kadar faydasız olsa da o sefil şeyi pençelemeye çalışıyorum. Etime işledi. Onu koparacak tek şey-

Hançerimi bacak kılıfımdan çıkarıp orta parmağıma geçiriyorum ve jilet gibi keskin kenarını parmağıma bastırıyorum.

"Hayır! Nizzara lütfen. Sana yalvarıyorum. Ben sadece seni korumak için buradayım." Sesi cam kırıkları gibi kırılıyor. Acısını ve sevgisinin aramızdaki bağdan kanadığını hissediyorum.

Elim titriyor, damarımı kesmeye hazırlanıyor.

"Lütfen inat uğruna kendini öldürtme. Sana biraz zaman vereceğim. Seni rahatsız etmeyeceğim ama lütfen seni korumaya devam etmeme izin ver. Hakkımda ne düşünüürsen düşün, seni seviyorum Nizzara."

Kalbim çatlıyor çünkü aramızdaki bağı hissediyorum. Öfkem artıyor, o tanıdık lav yükseliyor, kulaklarımı, göğsümü, ellerimi dolduruyor. Hançeri öyle sert fırlatıyorum ki kabzası yatağımın masif ahşap direğine gömülüyor.

"Korumayı örmek için sadece birkaç saatliğine kalkanının içinde olmam gerekiyor."

"Bana zarar verirken ona nasıl bakabiliyorsun?" Soruyorum çünkü içten içe öfkemi körükleyen şey bu.

"Onun ne geçmişini ne de kalbini gördün. Her dakika verdiği savaşı anlamıyorsun."

Yatağıma yığıldım. "Beni rahat bırakacağını söylemiştin. Bunu yapmana ihtiyacım var."

Aramızdaki bağdan bir acı sızıyor ama bir nefes kadar kısa bir sürede yalnız kalıyorum.

Bölüm 45

Nizzara

Günlük: Sayfa 22

Çalıntı kitaplarımı okumayı bitirdim. Tüm bu küçük kehanetlerin tek bir orijinal kaynaktan alınmış parçalar olduğunu anladım. Kralların Kralı. Ama elimizdeki kopyada birçok önemli bilgi atlanmış. Orijinalinin tam olarak nerede olduğunu biliyorum ama onu almak hayatıma mal olabilir. Bugün kendimi öldürmeye çalışmak yerine kardeşimle vakit geçireceğim. Onunla gezintiye çıkıp çıkamayacağımı sordu. Onu araba kullanırken izlemek, canlanmasını izlemek gibi. Bana arabamı getirdi. En sevdiği böreği ve en sevdiği kırmızı arabasına bir kırıntı düşürürsem, sahip olduğum son parti elbisesini de keseceğini söyledi. Ona bu arabayı kimin aldığını hatırlatmaktan hiç utanmadım -beni- ve böreğimi dikkat etmeden yedim.

-Lo

Preysee'nin neden burada olmadığını merak edecek kadar geç olana kadar sessizce oturuyorum. O sırada makyaj masamın üzerindeki bisküvi tabağını ve bir notu fark ediyorum. Ağzıma bir bisküvi tıkıştırıyorum ve nota zar zor bakıyorum, banyo hakkında bir şeyler yazıyor yağlar ve bir gecelik benim için hazırlandı.

Birden onun izin gecesi olduğunu hatırlıyorum, ama yine de uğradığını bilmek göğsüme bir ağrı yayıyor. Lo'nun onu neden sevdiğini anlıyorum.

Birkaç saat önce banyo yapmış olmamın bir önemi yok. Orası benim güvenli yerim.

Köpükler ve sıcaklık, başka hiçbir yerim olmadığında gittiğim yerdir, bu yüzden elbisemi çıkarıp kendi banyomu yapıyorum.

Preysee kokuları ve yağları karıştırma konusunda kesinlikle daha yetenekli. İçine döktüğüm karışım da düşüncelerim gibi düzensiz, hala kıvılcım saçan, bağlantısız kablolar gibi geliyor.

Yukarıda onun karanlığını hissettiğimde kafam ve her şeyimle tamamen suya dalmış durumdayım. Sakin, yatıştırıcı ve soğuk; derimin altında sürekli alevlenen öfkemin tam tersi.

Ciğerlerim patlayana kadar sulu kozamın içinde kalıyorum. Suyu sıçratarak doğruluyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama burada.

"Pusuya yatmak kibarlık değildir." Su yanaklarımdan ve dudaklarımdan aşağı akıyor ama silmek için özen göstermiyorum.

Sesinde bir keskinlik var. *"Sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum."*

"Neden umursuyorsun ki?"

Bir duraksama. *"Umursamamak bana zor geliyor."*

Sözleri karşısında hissettiğim çekimi görmezden geliyorum. Göğsümde bir gerginlik hissetmeme neden olan sadece onun sesi -günahkârca boğucu sesi-.

"Ama neden?"

Fısıldamadan önce bir an geçti, "Anılarını görüyorum, Nizzara. Liha'nın, Soriah'nın ve babanın sana yaptıklarını görüyorum."

Sözleri ellerimin titremesine neden oluyor ve baloncuklarla gizlenmiş olmalarına seviniyorum.

İçim iki uç arasında gidip geliyor; öfkeli, kindar bir canavar ve korkmuş, arkadaşlığa hasret küçük bir kız. Suyun içinde dizlerimi büküyorum ve kollarımı onlara doluyorum.

"Yani, evet. Önemsiyorum ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Sesindeki bir şey beni aniden aşırı ısıtıyor. "Benden ne istiyorsun, Dae?"

Sesim *kışkırtıcı* mı geliyor?

Sesi kadife bir mırıltı, *"Daha az baloncuk dışında mı?"*

Beni gülümsetmek için ukala flört oyununu oynamaya çalıştığını biliyorum ve istemesem de gülümsetiyor.

Sesine lanet olsun.

Su birden boğucu gelmeye başlıyor, ben de arkama yaslanıp bacaklarımı açarak karşı kenarda dinleniyorum.

"Harekete geçemediğin bir dürtüye sahip olmak berbat bir şey mi?" Liha'nın salyaları bile ancak bir yere kadar akabiliyor, çünkü hiçbir özelliği yok.

"Ben diğer ruhlar gibi değilim."

Keyfim yerinde olsaydı ona su fırlatırdım. "Her zaman doğrudan sorulardan kaçırıyorsun."

Neden benim *uğulduyor*?

Siyah mermer tezgâhın ve aynanın yanında durduğu yeri seçebiliyorum, Liha'nın havada asılı duran halinden çok farklı.

"Tek arzunuz daha az baloncuksa, neredeyse nişanlı olduğum için korkarım müsait değilim."

Karışımında kullandığım sakinleştirici yağlardan birine uzanıp boynuma ve omuzlarıma masaj yapmaya başlıyorum. Kollarıma gelir gelmez duruyorum, ani bir netlikle bunun sakinleştirici bir yağ olmadığını fark ediyorum.

Preysee'nin notu.

Bu, Liha'nın sipariş etmem için ısrar ettiği büyümlü yağ.

"Senin kalkanında olmak istiyorum. Bu koku da ne böyle?"

Bu lanet yağ. Çoktan etkisini göstermeye başladı, sesi boynumdan kulağıma doğru yumuşak öpücükler bırakıyor gibi hissettiriyor. Kulağımdaki donuk acı bile

Yaralar artık daha çok tenimdeki şehvetli çekişlere benziyor.

Onun varlığıyla uyluklarımla birbirine yapışmaya başlamasını görmezden gelmek için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Neden kalkanımın içinde olmak istiyorsun?" Ona çıkışmaya çalışıyorum ama yanlış anlaşılıyor. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. "Beni gözetleyip babama rapor verebilmek için mi?"

"Ben babanın casusu değilim," diye hırlıyor ama bu ses karnımın derinliklerine zevk dalgaları gönderiyor. *"Sana zaten söyledim. Anılarını görebiliyorum. Bir şeyleri rapor etmek için kalkanının içinde olmama gerek yok."*

"Kanıtla." Nefes nefese ve çaresizce çıkıyor. Aklım başıma gelir gelmez bu lanet yağı fırlatıp atacağım.

"Gözlerinin içine bakmaya korkan adamların anılarını görüyorum. Senin Lek'in - yakında nişanlanacağın kişinin - seni Mührün aracılığıyla farklı görerek nasıl aşağıladığını hatırlıyorum. Zo sarayındaki Awom arkadaşının idamından önce zindana atılışını görüyorum-"

"Durun. Kendi anılarımı biliyorum. Bana babama hizmet etmediğini kanıtla. Sana inanmamı sağla."

Uzun bir sessizlik oldu, sadece kalp atışlarımla yağdan dolayı çılgınca atıyordu.

"Bunu kanıtlamamı mı istiyorsun?" diye fısıldıyor ve dudaklarının kulağımla dibinde olduğuna yemin ediyorum.

"Evet."

Varlığı oniks küvetin etrafında, sisin üzerinden dışarı bakan kasvet dolu pencerelere doğru hareket ediyor.

Cisimleşiyor.

Lanet bir adama dönüşüyor.
Güzel siyah saçlı, ela gözlü, sırttan bir Dae.
Dagen'in kısaltması.
Kral Dagen.

Hançerimin altında yattığı yere yığılmış elbiseme doğru bakıyorum. O bir *ruh* olsa da. Ona hançerle bir şey yapamam. Ağzımı açıyorum. Belki muhafızlarıma ya da Liha'ya bağırarak için, bilmiyorum.

Bunu yüzümün her yerinde görüyor olmalı çünkü bir parmağını dudaklarına götürüyor ve sonra yüksek sesle konuşuyor. Ruhlar boyutunda değil, ama *yüksek sesle*.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Nizzara."

"Bana yalan söyleme."

Bana yeterince yalan söylendi. Ama lanet olsun bu yağ! Yoğun öfke sadece diğer her şeyi yoğunlaştırıyor. Artık Dae-Dagen'ı tam olarak görebildiğim için, bunun onu da etkilediğini görüyorum. Ela gözleri beni buldukça yanıyor.

O yeşil ve altın rengi gözler portresindekinden bile daha büyüleyici.

"Ruhum üzerine yemin ederim, Nizzara. Sana yalan söylemiyorum, söylemeyeceğim de. Başta sana zarar vermeyi planlamıştım ama artık planım bu değil. Bana yanlış yapan sen değilsin." İç geçiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Ama artık kim olduğumu biliyorsun ve bana inanabilirsin. babana hizmet et." Bana doğru yürüyor, hizama kadar çömeliyor ve küvetin siyah kenarından yağı alıyor.

Şeytani bir sırtış dudaklarını ayırıyor ve sarhoş edici beyaz bir gülümseme ortaya çıkıyor. O lanet sırtış hayal ettiğimden de beter, içimi burkuyor.

"Büyülü bir yağ," *diyor*, gözleri hâlâ altın rengi şehvetle parlıyor. "Ne kadar yaramazsın. Umarım bunu nişanlının üzerinde kullanmayı planlamamışsındır. Zavallı namuslu ruhunun böyle bir işkenceye dayanabileceğini sanmıyorum." Başını eğiyor, dudaklarının kıvrımında ve gözlerinin sıcaklığında evcilleşmemiş bir yaramazlıktan başka bir şey yok. "Tabii bu kişisel kullanım için değilse-"

Baloncuklar saçarak ileri atıyorum ve onu kapmaya çalışıyorum, ama onu ulaşamayacağım bir yere götürüyor. "Yanlışlıkla kullandım."

"Hmmm." Küçük şeyi tekrar yerine koyar. "Hikâyenin benim versiyonunu daha çok seviyorum." Gözleri benimkilere dikiliyor. "Ayrıca, bunu Lekk üzerinde kullanacağını sanmıyorum. Seni tanıyorum. Yardım almadan kazanmayı seviyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Neden kalkanıma girmek istiyorsun?"

Sonunda, yağın uğultulu sıcak etkisi azalıyor, ama hoşnutsuzluğuma rağmen, gülümsemesinin ya da gözlerindeki sıcaklığın etkisini azaltmıyor.

Doğrulurken ve ayağa kalkarken yüzü kararıyor.

"Çünkü babanın sonunu getirmek istiyorum." Karanlık ve buz gözlerinin ardında yarıyor. "Halkıma zarar veriyor, kölelere zarar veriyor."

Yisabell. Göğsüm ağrıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım. *Onu hayal kırıklığına uğrattım.*

Öne doğru oturuyorum. Kabarcıklar incelmeye başlıyor ve su artık sıcak değil. Havluma uzanmak için ayağa kalktığımda Dagen bana sırtını dönüyor.

"Sen bir ruhsun, değil mi? Beni çıplak görsen ne fark eder?"

Varlığından gerginlik yayılıyor. Kollarını kavuşturarak, siyah, dar gömleğinin altında çok belirgin olan omuzlarının ve sırtının geniş şeklini vurguluyor.

"Hâlâ küçük bir namus kırıntısı taşıyorum. Bırak da onu huzur içinde kullanayım."

Geceliğimi çekiştirerek gülümsüyorum. Bu hareket, diğerleri kadar çabuk iyileşmeyen bir yarayı çekiştiriyor. Tıslıyorum.

"Sana zarar vermesine göz yummayacağım,"

diyor Dae. Yarı gülüyorum. "Kim?"

Omuzları geriliyor. "Herhangi biri."

Kafama dank etti. Ona örtündüğümü söylemedim, muhtemelen hâlâ geniş omuzlarından beline doğru inen çizgileri takip ettiğim için.

V. Yağın kalıcı bir etkisi olmalı.

"Parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok. Şimdi arkanı dönebilirsin."

Arkasını döndü, kolları hâlâ bağlıydı. "Senin için savaşmayacağım ama boş boş oturmana, olduğundan daha az olmana da izin vermeyeceğim. Bu ne turnuvanı kazanmana ne de acı çeken halkıma yardım etmene yardımcı olur."

Parmaklarım avuçlarımda içinde kıvrılıyor, tırnaklarım derime batıyor. "Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Gözleri ıslak bacaklarımı ve kırmızı geceliğimi takip ediyor ve boğazı düğümliyor. "Senin tam olarak ne olduğunu biliyorum."

"Ben tam olarak neyim?"

Sırıltısı kolay ve günahkâr. Hâlâ yanan gözlerinin altında. "Sen zalim küçük bir canavarsın."

Bölüm 46

Dagen

Hançerini bacağındaki kınından çıkarıp bana doğrultuyor ve havada tembel bir daire çiziyor.

"Zalim olabilirim ama seni kalkanımın içine alacağımı sanıyorsan çok safsın."

Nizzara'nın dövüşçü derisiyle minderde bir adama çığlık attırması bir manzara, ama ıslak, parlayan bir ten, damlayan saçlar ve bana doğrultulmuş bir hançerle zar zor giydiği bir elbise içinde olması bambaşka bir manzara.

Omuz silkiyorum. "Daha önce hiçbir meydan okumadan geri adım atmadım ve şimdi de atmayı düşünmüyorum. Bir şekilde güveninizi kazanacağım."

Yüzü, kasıtlı olarak bazı duyguları göstermekten kaçındığında yaptığı şeyi yapıyor. Gözleri sertleşiyor. Omuzları dikleşir ve dudakları etkilenmemiş bir şekilde gevşer. Lanet olsun o dudaklara.

"Bu bir *meşdan okuma* değil. Bu bir reddetme."

Babasının onunla son antrenmanını, onu ilk tokatlayışını, ilk cezalandırışını hatırlıyor.

Teselliye ihtiyacı olduğunda Liha'nın onu terk ettiği, ardından Soriah'ın onu terk ettiği, bir anne olarak başarısız olduğu tüm zamanlar aklına geliyor. Hepsi altın sarısı, kör edici ışıktaki, dizlerimi zayıflatan ve aynı anda içimi donduran anılar. Artık bana ya da kimseye güvenmiyorum.

Gözlerimin önünde yanıp sönen anılar arasında ağzımı açıp konuşmak çaba gerektiriyor. "Elinizde ne varsa ortaya koyun." I

Göğsümü hançerinin önüne getirip bir adım öne çıkıyor ve keskin ucunu göğüs kafesime dayıyor. Bıçak maddeyle buluştuğunda gözleri açılıyor.

Bunun üzerine gülümsemekten kaçınıyorum ve bakışlarını yakalamak için başımı eğiyorum. "Bana güvenini nasıl kazanacağımı söyle, ben de yapacağım."

O acımasız gözlerini kısıyor. "Acımasız, lanet, dürüstlük. Hiçbir şey Daha az," diyor hançeri çevirerek ve baskıyı derinleştirerek. "Ve evet, ihmal ederek yalan söylemek yine de yalan söylemektir. Eğer bunu yapabilirsen, sana güvenmeyi düşünebilirim."

Bakışlarındaki bir şey bana onun güvenini kazanmanın dürüstlükten daha fazlasını gerektireceğini söylüyor, ama bu bir başlangıç. "Tamamdır."

"Annenle ilgili hikâye," diyor, hâlâ baskı uyguluyor. "Doğru muydu?"

Etrafımdaki hava soğuyor. "Annem hakkında asla yalan söylemem."

Göğsü şimdi daha hızlı inip kalkıyor ve bunun gözlerinin göğsümde gezinmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Bakışları bir kez daha benimkini buluyor. "Bana zarar vermeyi planladığını söylemiştin." Yutkunuyor. "Detaylandır."

Öne doğru eğilip hançeri göğsüme daha sıkı bastırıyorum. "Buraya özgürlüğüm karşılığında ölüm tanrısı tarafından ruhunu çalmak için gönderildim. Kralın Son Düellosu'na kadar bunu teslim etmek için zamanım var."

Gözleri kısıyor ve neredeyse zihninin çalıştığını, bir bilgiden diğerine atladığını görebiliyorum, ta ki "Neyden özgürlük?" diyene kadar.

Onun zihni bana Lo'yu hatırlatıyor, doğrudan benim nedenime atlıyor. "Son on yıldır bulunduğum Baratrum'dan özgürlük."

"Ve sana güvenmemi mi bekliyorsun? Benim çıkarım için özgürlüğünden vazgeçeceğine inanmamı mı?"

Omuz silkiyorum. "Ruhunu ancak bana özgürce verirsen alabilirim, sanırım bu da burada kontrolün sende olduğu anlamına geliyor."

Bıçağın baskısını derinleştiriyor, ta ki tamamen canlı olsaydım kan akacağından emin olana kadar. "Bunu bana neden söyledin?"

"Çünkü bu acımasız, dürüst bir gerçek."

Gözlerim yine onu takip ediyor. "Genellikle açık saçık gecelikler giyerken erkeklere hançerle mi saldırırsın? Çünkü eğer öyleyse, yanlış sosyal çevrelerde takılıyorum demektir."

Gözlerini deviriyor ama bakışları dudaklarımı bulduğunda gözlerinin içinde bir gülümseme saklı.

"Sırıtişımın göz kamaştırıcı olduğunu söylemiştim." Başımı eğiyorum. "Söz verdiğin gibi yüzümden silecek misin?"

Yüzüyle yine aynı şeyi yapıyor ve bir kez daha taş gibi soğuk Nizzara ile karşılaşıyorum. "Sen daha da ukalasın-"

Gözleri beni bir aşağı bir yukarı takip ediyor. "*Nesin* sen?" Pırıl pırıl parlayan siyah hançeriyle beni daha sert dürtüyor. "*Bunu* nasıl yapabilirim?"

"Ben bir ölüm gezginiyim, yaşamla ölüm arasında sıkışıp kaldım." Buz gibi parmaklarımı cebime sokuyorum. "Ve evet, insan formumdayken çok daha ukalayım. Yani,

Ne dersin? Senin için yeterince dürüst müydüm?"

Hançerini çevirip bacağındaki kınına sokuyor. "Şimdilik. Devam edip edemeyeceğini göreceğiz."

Banyo odasından çıkarken yürüyüşü sert ama her nasılsa hâlâ inatçı bir zarafete sahip.

Odasıyla banyo odası arasındaki kemere yaslanıyorum. "Devam edeceğim," diyorum.

Komodininin üzerinde büyüyen kuleden bir kitap kaydırıyor. "Şüpheli."

Kollarımı kavuşturuyorum, gülümsememi dizginleyemiyorum.

Bölüm 47

Nizzara

Günlük: Sayfa 23

Kathreen kardeşime aldatmasının sebebinin kısrılık olduğunu söylemiş. O da asla kabul etmez ama onu parçalıyor ve bunun için onu öldürebilirim. Vergi mahkemesine bakarken onu tavuk çalarken yakaladığımdan bahsetmiyorum bile.

-Lo

Bakışlarını görmezden gelerek *Kralların Kralı*'nı açarken ellerim titriyor.

Bu gece benim için çok fazlaydı ve saat o kadar geç oldu ki gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum.

Ta ki odamda sırtında devasa bir kılıç olan sağlam bir adam olduğunu hatırlayana kadar.

Yine de gitmesini istemiyorum. Neyim var benim böyle?

Kimi kandırıyorum ben? Neyim olduğunu biliyorum. O günlük. Bunca zamandır Dagen'a aşkıttım. Bir elimle onu kucaklamak, diğer elimle de Lo'nun Kathreen'in gözlerini oymasına yardım etmek istiyorum.

Gülümsüyor ve umarım arzularım, arzularımın sadece *bir kısmını* okuyabilen Liha için olduğu kadar onun için de berbattır, ama geçmişi düşününce Onunla konuşurken, içimdeki her lanet arzuyu okuyabildiği izlenimine kapılıyorum.

"Bu kitaba olan takıntın nedir?" diye soruyor.

Gözlerimi yıpranmış cildin üzerinden ona kaldırıyorum ve omuz silkiyorum.

"Ne için? Yani sen benden acımasız bir dürüstlük isteyebiliyorsun ama ben sana basit bir soru soramıyorum öyle mi?"

Ters ters bakıyorum. "Anılarımı ve arzularımı deşebilirsin. Bence bu fazlasıyla adil."

Bir parmağını kaldırıyor. "Aktif olarak düşündüklerin ben istesem de istemesem de aklıma geliyor. Geçmişte yaşadıklarını araştırmaktan kaçındım."

Suçlayıcı bir kaş kaldırıyorum.

Böyle gülümsediğinde ela gözleri canlanıyor. "Çoğunlukla kaçındım. Neredeyse seni kılıcımınla ezdiğim gece vardı, ama anılarına yaptığım bu tecavüz hayatını kurtardı. Ve sonra

Sana bisküvi getirdiğim gece, aynı zamanda hayatının kurtulmasına da yardımcı oldu." "Elbette. Bu kadar itidalli davrandığın için teşekkürler."

Kanepeli koltuğumda otururken kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Bir şey değil."

Onunla ilgili her şeyi görmezden gelmeye çalışarak istemeye istemeye kitabıma dönüyorum. "Kral'ın bilmececi hakkında teoriler duydum," diyor en yakınımdakine bakarak

kitap yığınının büyük bir ilgiyle inceledi. "Kız kardeşim bir keresinde bahsetmişti." "Çözdü mü?"

Başını sallıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır. Herhangi bir teorin var mı?" "Hayır, ama bir sürü garip kehanet fark ettim ..."

"Ne gibi?"

Esniyorum. Alemler, yorgunum. "Bazı pasajlarda bir kemik hastalığından bahsediliyor, ki bunu insanlar arasında gördüm, ama insanların canavara dönüştüğünden bahsediliyor, ki bu tamamen saçmalık gibi geliyor."

"Onlar gerçek," diyor, odanın sıcaklığı düşüyor. "Ne?"

"Canavarlar. Şehir surlarının dışında yaptıkları katliamı gördüm. Onlar gerçek."

Elim teknoloji ve mücevherlerle ilgili şifreli bir pasajın üzerinde donup kalıyor. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum." Tekrar yüzüme bakıyor ve "Seni uyanık tutuyorum, değil mi?" diyor.

"Ben iyiyim."

Bakışları bacağımdaki hançerime takılıyor ve sırtıyor. "Biraz uyu." "Sen buradayken uyuyamam."

Siyah bir sisin içinde buharlaşıyor. "Neden olmasın? Bunu daha önce de yaptın."

"O, senin tam teşekküllü bir *adama* dönüşebileceğini bilmeden önceydi."

Kıkırdıyor, "Pekala. Ben gidiyorum."

O çok aşına olduğum karanlık girdaplı havada kayboluyor ve uçmadan önce balkona doğru ilerleyerek odamdan çıkıyor.

Onun gittiğini bilerek uykuya daldığımda, kabuslar beni buluyor.

Bölüm 48

Nizzara

Günlük: Sayfa 24

Dagen krallıklardan köle kaçırıyordu. Bu yüzden Preysee ve ben gecenin büyük bir kısmını yeraltında, "keten oda" kod adını verdiğimiz yerde geçirdik.

-Lo

Preysee beni yatağımın kenarından uyandırdı. Üç haftalık yorucu eğitime başlamadan önce Thaddeus'la buluşacağım.

Uyandığımda Liha kalkanımda değildi ve göğsümde yeni bir acı hissi belirdi.

Üzerimi giyiniyorum ve Preysee saçlarımı başımın üstünde yüksek, kaygan bir topuz haline getirmekte gecikmiyor. Brunar ve muhafızlarıyla kapımın önünde buluşmadan önce gözlerime sıradan bir sürme çekiyor ve kirpiklerimi kaplıyor.

Muhafızlarımı kahvaltıya kadar takip ederken Dagen yanımda beliriyor.

Gözlerim ruhunun bana ayak uydurduğu yere kayıyor, "*Beni mi hayal ettin?*" dediğinde sırtışı duyulabiliyor.

Gözlerimi deviriyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Görmedim." Keşke görseydim.

Kabuslarım beni bütün gece soğuk terler içinde bıraktı.

Babamın bulunduğu yemek odasına yaklaşıırken adımlarımı yavaşlatıyorum. "*Yalnız gitmek zorunda değilsin,*" diyor.

Dae'nin karanlık gücü onu her gördüğümde daha da artıyor. Onun gücünü kalkanımda düşünmek ellerimin titremesine neden oluyor. Liha'yı zorlukla reddedebiliyorum

ve Dagen'ın çok küçük bir kısmı kadar.

"Kalkanıma katılmadan takip edemez misin?" Fısıldıyorum.

"Gidebilmemin tek yolu kalkanının içinde saklanmam, çünkü onun da beni senin gibi hissedebileceğine dair bir his var içimde. Bir tanrıya bağlı olduğundan bahsetmiyorum bile."

Tereddüt ettim. "Bir tanrıya mı?"

"Gemiler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? İlk-Yapılan'ı yapan şey budur."

"Hangi tanrı?"

"Bilmek istediğim bir tanrı değil."

"Hangi tanrıya bağlıydın?" *"Acımasız dürüstlük mü?"*

"Belli ki," diye tısladım.

"Frausa."

Siyah koridorda duruyorum. *"Aldatma tanrıçası mı?"* Parmağımı soğuk hava cebine sokuyorum. "Kesinlikle kalkanıma giremezsin."

Ben uzaklaşırken kıkırdıyor, *"Doğruyu söylersem lanetlenirim, söylemezsem lanetlenirim."*

Onu yemek odasının dışında bırakarak hışım la çıktım.

İçeri girer girmez babamın sert bakışları bana yöneliyor. "Nizzara."

Tarella varlığını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ve Soriah'ın sofrası boş kalıyor.

Babamın bilenmiş bakışlarını, boynuma saplanan bir bıçağı görmezden gelir gibi görmezden geliyorum. "Annem birazdan bize katılacak mı?"

Keskin gözlerinde hiçbir duygu titreşimi yok. "Hayır.

Gelmeyecek." Tarella kaskatı kesiliyor, nefes alış veriş i birden daha dikkatli görünüyor. "Peki neden?"

Her zaman var olan kaynayan öfke kabarmaya başlar.

Tabağı m getirilirken babam çatalını yere bıraktı. Altın bir diskte dilimlenmiş sos is, ince bir kadehte inek sütü ve bir kayıkta sos. Kırpmayan gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Annen," diyor, dudaklarının bir köşesi seğ iriyor ve kelimeleri bulanıklaşıyor, "korkarım kendini pek iyi hissetmiyor."

Yüzümü onunkiyle aynı renge boyuyorum. Soğuk ve tedirgin. Yaşıyor gibi görünüyor. Ama babamın yeri titreten gücüne ve iri, kaslı formuna bakınca ... Ona her ne yaptıysa, muhtemelen öyle olmamayı diliyordur.

"Nerede o?"

Kalkanımdan bir dürtme geliyor ve Liha içeri süzülüyor.

"Nizzara," diye tıslıyor, sesi neredeyse tüm neşesini yitirmiş gibi çıkıyor. *"Geçmek istemeyeceğin bir çizgide ilerliyorsun, yüzleşmeye hazır olana kadar değil.*

yansımaları olacak. Şu anda çok fazla kontrolü yok."

Babam bez peçetesiyle ağzını siliyor, tüm sıcaklıktan yoksun siyah gözleri beni delip geçiyor. "Ait olduğu yere."

Kız kardeşim yemeyi bıraktı, bakışları babamdan bana doğru kayıyor.

Ellerimi yumruk yapıp yükselen öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum ve yerime oturuyorum. Varlığımdan nefret eden bir kız kardeşin karşısında, varlığımı cezalandıran bir babanın yanında ve annemin doğru bir temsilinin önünde oturuyorum. Öfkemi en çok körükleyen şey, onlara onların bana vereceğinden daha fazla değer veriyor olmam.

Babam el değmemiş tabağının üstünden öne doğru eğiliyor. "Küçük Awom arkadaşın oldukça çalışkan bir işçi. Dün gece zindanın yarısını temizledi. Belki dersimi alır ve seninle ilgilenmemeyi de öğrenir."

Mide bulantısı içime doluyor, ağrıyan vücudumdaki her kas geriliyor ve serbest kalmak için can atıyor.

"*Sorren'le yaptığın maçları düşün,*" diye fısıldıyor Liha, aramızdaki bağda kaynayan endişeyle.

"*Neden?*" Kendimi tutamıyorum.

"*Çünkü baban Sorren'in iki katı. Durumu yatıştır ve boyun eğ.*"

"*Ben boyun eğmem Liha.*" Altın ve siyah odanın içinde dolaşıyor ama ben dokunmuyorum.

"*Biliyorum ama bugün boyun eğmek zorundasın. Seninle başlamayacak. Yisabell'den başlayacak.*"

Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan nefes alıyorum ve Yisabell'i düşünüyorum. İçimdeki fırtınayı dindirmeye yetiyor.

Babamın bakışlarını kırıyorum ve "*Pekâlâ*" demeden önce sütümden titrek bir yudum alıyorum.

Vücudunun gevşediğini ve her zamanki, her şeye hükmederim pozuna büründüğünü görmekten ziyade hissediyorum. "Yüksek rütbeli rakiplerle yüzleşmeye hazır mısın?"

Başımı salladım.

Liha kalkanımdan ayrılıyor.

Bir hizmetçi kadehini dolduruyor. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde daha çok iş için ayrılacağım. O yüzden buradaki işlere yardımcı olması için danışmanımı çağırdım."

Yutkunuyorum. "Bir danışmanınız mı var?"

Parmaklarını tabağının üzerinde birleştiriyor. "Var."

Sanki bir işaretmiş gibi, odanın gölgelerinden bir figür ayrılıyor ve öne doğru süzülüyor. Uzun boylu, güçlü omuzlara ve elmacık kemiklerine sahip, kollarında deri kayışların altında parlayan gümüş dövmelemler var. Tıpkı Lekk gibi, ama Lekk'in parlak olduğı yerde onun karanlığı var.

Karanlık bir Jaxelli.

Siyah, çene hizasındaki saçları başının arkasında toplanmış. Bunca zamandır orada mıydı?

"Bu Halix. Benim yokluğumda işleri o idare edecek."

Göğsümde korku yükseliyor. Babam seyahatlerinde her ne yapıyorsa ... Bunu başka diyarlarda da yapıyor.

Tarella'nın sesi havayı yarıyor. "Ne işi? Nerede?"

Babam şarabından arta kalanları karıştırıp kadehini boşalttıktan sonra masadan kalkarken Halix'in koyu gri gözleri beni delip geçiyor. "Oldukça rahatsız edici bir iş."

Halix sırtıyor.

Babam kaşlarını çatıyor. "Sorren'i yanımda götüreceğim ama sizi düellolarınıza hazırlamak için belirli aralıklarla geri dönecek."

Bana doğru adım atıyor ve yüzü kulağımın yanına gelene kadar eğiliyor. Fısıldıyor: "Haddini aşan bir adım atarsan, köle bunun bedelini ağır öder."

Kürk pelerinin siyah mürekkepli bir dumanla kaplayarak çıkışa doğru adım atar ve omzunun üzerinden konuşur: "Eğer ilgilendiğim iş bildirildiği gibi, döndüğümde ikinci generalle bir ittifak kuracaksınız."

Görünmez bir deliğe çekilmiş gibi buharlaşıp yok oluyor, tıpkı hançerlerimin onları başka bir boyuta fırlattığımda yaptığı gibi.

Tarella masadan kalkıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve babasının az önce boşalttığı yere sabitlenmiş. Halix sırtında parlayan güçlü gri kılıca uzanıyor, siyah duvarları ve mücevherlerle süslü sofra takımlarını incelemeyden önce Tarella'yı büyük bir kedinin ölümcül sakinliğiyle değerlendiriyor. Gri gözleri bir şey arıyormuş gibi önce bana, sonra kollarıma kayıyor.

Halix'in babam gibi bir duruşu var. Güçlü ve karanlık. Tarella ayrıldığında, ben de onu takip ediyorum.

Muhafızlarım koridorda Thaddeus'un kanadına kadar bana eşlik etmek için boş boş bekliyorlar. Siyah koridorda bir iz bırakırken Dagen'ın serin varlığı beni sarıyor.

"Mazzar'ın sarayında bir Kara Jaxelli. Şimdi her şeyi gördüm."

Sesimin sessiz çıkacağına güvenemeyecek kadar öfkeliyim, bu yüzden cevap vermiyorum, zihnim infaz odasını geçene kadar işlemeye devam ediyor.

Yürümeyi bıraktım. "Senden benim için bir şey yapmanı istesem yapar mıydın?" *"Acımasız dürüstlük ve şimdi de iyilik mi?"* Sesi lüks, sakinleştirici bir kadife.

düşüncelerimin etrafında. *"Çok talepkârsın."*

Sesinin midemde yarattığı istemsiz dalgalanmayı gizlemek için gözlerimi deviriyorum. Thaddeus'un kapısının önünde beklerken fısıldıyorum, "Yisabell'i kontrol edecek misin?"

Varlığı etrafımda daha ağır, durgun ve ciddi bir hal alıyor. *"Zaten baktım."*

Thaddeus'un kapısını çaldım. "Ee?"

"Olabileceği kadar iyi durumda."

Bölüm 49

Nizzara

Günlük: Sayfa 25

Orijinal King of Kings kitabının uğruna ölmeye değip değmeyeceğini tartışırken, suikastçi sorunuma odaklanıyorum. Bir numaralı şüpheliyle başlıyorum ve bu hiç hoş olmayacak. Üzgünüm, üzgün değilim, Kathreen.

-Lo

Thaddeus kapıyı açıyor ve beni masaya doğru yönlendiriyor. Kırmızı kitabı yere bırakıp iç çektim.

Gülümsüyor. "Herhangi bir teorin var mı öğrencim?" "Hayır." Şakaklarımı ovuyorum.

Dün geceki kâbuslarım bana baş ağrısından başka bir şey kazandırmadı. Dae'nin serin varlığı tenimi okşayarak baskıyı hafifletiyor.

Thaddeus başını eğiyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor.

"Bana bulgularını anlat," diyor bacaklarını katlayıp ellerini dizlerinin üzerine koyarak.

Notlarımı zihnimde toplarken gözlerim raflarda duran oyma Scientia heykelciklerinde geziniyor.

"Bu kitapta yazım hataları var. Bunun konuyla ilgili olup olmadığı tartışılır." Ağzının köşesi canlanıyor. "Devam et."

Kitabı çevirip otuzuncu sayfayı açıyorum. "Buradaki gibi. Otuzuncu sayfadan otuz dokuzuncu sayfaya atlıyor, sonra tekrar otuz birinci sayfaya dönüyor."

"Başka ne var?"

"Bir pasaj buldum," diyorum.

Kaşlarını kaldırıp "Oku o zaman" diyor.

Sayfayı işaretlediğim yere çeviriyorum ve yüksek sesle okuyorum:

"İsyancılar ayaklanır ve yiyecek taş olur. Biçilen ekilir. Krallıkların adamları gecenin canavarlarına dönüşür. Üç aile gözlerden uzakta savaşıyor. Toprak kan ve ölümden kırmızıya döner. Kralı kurtarmak için son nefesini verecek."

Ben pasajı bitirirken Thaddeus başıyla onaylıyor. "Düşünceleriniz?"

"*Kralı teslim et*" sözleri bana doğumu hatırlatıyor," diyorum.

Kahverengi gözleri sessiz bir bilgiyle parıldıyor. "Başka kayda değer bölümler var mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, ama bir sorum var," diyorum. "Mücevherler hakkında."

Kaşları düzleşiyor. "Bu konuya kendi başına dalacağını bilmeliydim. Çok ince bir zihne lapa denir, bilirsin."

Elimle onu savuşturuyorum. "Biliyorum. Bana sadece nadir mücevherlerden bahset."

Gözleri parlıyor. "O zaman konumuza odaklanacağına söz verir misin?"

"Elbette."

Kaşları beni yalan söylemekle suçlar gibi bir şey yapıyor ama "Nadir mücevherler Zem madenlerinde kötü saklanan bir sırdır." diyor.

Sandalyemi yaklaşıtıyorum.

"İki ana tür vardır. Kırmızı taşlar ve siyah. Tam olarak glo mücevherlere benziyorlar ama değiller."

"Güçlendiriyorlar ve sifonluyorlar, değil mi? *Nesneler* üzerinde nasıl çalıştıklarını anlıyorum ama insanlar üzerinde nasıl çalışıyorlar?"

Parmağını sallıyor. "Kralların Kralı teorisiyle gel de sana anlatayım."

Sandalyeme çöktüm. Mücevher kitabında sadece teknoloji üzerindeki etkilerinden bahsediliyordu.

"Peki."

Dae'nin serin havası omzumu çalkalıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "*Sen ve o dudağın.*"

Sistemime ısı yayılıyor ve dudağımı ısırmaı bırakıyorum, ısırıldığımı fark etmemiştim.

Kırk dakika çalıştıktan sonra Thaddeus *Kralların Kralı* kitabını bana doğru yaklaşıtıyor. "Baban senin eğitimine zaman ayırabilmek için çalışma seanslarımızı kısalttı. Görünüşe göre zamanımız doldu."

Thaddeus ayağa kalkıyor ve beyaz cüppesini fırçalıyor. "Seni Kral'ın İlk Düellosu'nda görmek için sabırsızlanıyorum," diyor neredeyse sırtarak. "Kazem'in zaferinin yanı sıra, bir piyade askerine kafa atman da çok konuşuluyor."

Dürüst olmak gerekirse, baş ağrımın nedeni uykusuzluktan çok *bu*.

Omuzlarım çöktü. Sorren'le tekrar yüzleşecek havada değilim. Umarım babam *bugün* Sorren'i götüreceğini kastetmiştir.

Dae etrafımda kayıyor, serin ve karanlık havası beni rahatlatıyor.

Bölüm 50

Nizzara

Günlük: Sayfa 26

Dagen karısına işkence yapmamı onaylamayacağı için -ne kadar kötü olursa olsun- daha etkili taktiklere başvuruyorum. Kathreen birkaç günlüğüne Zem sarayını ziyaret edecek. Ve ben de gidiyorum.

-Evet.

Ne yazık ki, Sorren benimle yer silmek için hazır. Ve yapıyor da. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ayağa kalkmaya devam ederken, kalkanımın dışından yardım edemese de Sorren'le tek başıma yüzleşmeme izin vermeyen Dae'den yayılan gurur titreşimlerini hissettiğime yemin edebilirim.

Dae'nin yanımda olması beni ayakta tutan sağlam bir duvara sahip olmak gibi, özellikle de Sorren çeneme odayı bulanıklaştıran kötü bir tekme attığında.

Dae'nin gerginliği etrafıma yayılıyor, derimde yaralar oluşuyor ve küçük kemikler kırılıyor ama ben geri adım atmıyorum.

Preysee'nin yağları ve merhemi yaralarımı iyileştirmeye başladıktan sonra yatağıma girdiğimde, Dae dünkü gibi gitmek üzere balkonuma yöneliyor. Dün geceki rüyalar zihnimde oynuyor, sanki bu gece intikamcı bir dönüş vaat ediyormuş gibi.

"Bekle," diyorum, sesim kısık.

Varlığı duruyor, hava balkon kapısının yanında dönüyor.

"Gitme."

Tek kelime etmeden, ruhu bana geri dönüyor ve yatağımın yanına yerleşiyor, serin bir enerji duvarı dünyanın geri kalanını engelliyor.

Tek bir kâbus bile beni bulamıyor.

Ben uykumu gözlerimden sıyrırken Preysee içeri dalıyor. "Nişanlınız az önce size geldi leydim."

Doğrudum. "Bu kadar erken mi?"

Dolabıma girip kayboluyor ve geri döndüğünde üzerinde kırmızı bir elbise var. Boyun çizgisi yedekte. "Diğer âlemler hakkında çok şey bildiğimi iddia etmiyorum," diyor. "Ama onların zaman anlayışı bizimkinden biraz farklıysa hiç şaşırmam."

İnliyorum ve ayak parmaklarımla soğuk mermer zemini bulup, şu anda makyajımla uğraştığı, rujları, allıkları ve göz paletlerini açtığı makyaj masasına doğru ilerliyorum. "Korkarım bugün banyo için zaman yok."

Preysee'den elbiseyi alıp üzerime geçirirken göğsüme bir zonklama giriyor. Liha şu an odamın içinde zıplıyor olabilir.

Preysee saçımı şık bir kabarıklıkla yapıyor ve makyajımı sade ama benim hoşuma gidecek şekilde yapıyor.

Gözlerimin etrafına siyah ve mat kırmızı bir dudak. Eğer Leck beğenmezse, nişanını başka bir yere götürebilir.

Preysee yaptığı işi onaylamam için beni dolabımın içindeki boy aynasına götürüyor. Tam da Liha'nın yokluğunun midemde açtığı sızı daha da derinleşmeye başlamışken Dagen'in karanlık varlığı etrafımda süzülüyor.

"İkinci randevu," diyor. "Ciddi olmalı." Sesinde dün gece olmayan bir gerginlik var bu sabah.

Preysee parfümlerimi almaya gittiğinde, "Kıskanç mı?" diye mırıldanıyorum.

"Acımasız dürüstlük mü?"

Ona "Duh" diyen bir bakış attım.

Boy aynamın karşısına geçtiğimde arkamda duruyor ve kadife sözleri tenimi okşuyor. "Can sıkıcı bir şekilde öyle."

"Çok utanmaz bir çapkının tekisin," diyorum ama her yanıma sıcaklık kaplıyor ve birden onu banyo odamda hatırlıyorum, ela gözleri benim için yanıyordu. Elbisemdeki bir kırıksıklığı fırçalıyorum ve kendime sadece yağ yüzünden öyle olduklarını hatırlatıyorum.

Preysee'nin yedeğinde muhafızlarımı taht odasına kadar takip ederken, Liha kalkanımın içine girmeden hemen önce Dae gözden kayboluyor.

"Fazla kalmayacağım, izin ver de kalkanının içinden seni korumaya çalışayım."
Sesi bitkin geliyor.

"Bunu yapabildiğini bile bilmiyordum," diyorum ses tonum sertleşerek.

Hüznü aramızdaki bağı kırıyor. *"Seni her zaman kalkanının içinden ya da babanın kalkanından koruyordum. Ama o ayrılacağı için, ben yokken seni koruması için bir parçamı kalkanın içine bırakıyorum. Kalıcı değil ama bir süreliğine dayanacak."*

"Bir parçanı bırakmayacaksın." Bu onu kalıcı olarak zayıflatacak bir şey gibi geliyor.

"Eğer ruhunu görmesini engellemezsem babanın ruhu seni paramparça edecek."

Onu. Onun ruhu bir tanrıça. Balo salonunu geçiyoruz ve Liha'nın Bağıımız sayesinde inatçılık. İzin versem de vermesem de korumasını bırakacak, bu yüzden aklım babama dönüyor. Hangi tanrıçanın pençelerinin onun içinde olduğunu sormak istiyorum ama bir parçam bunu yapamıyor.

"Neden benim ruhumu istesin ki?"

"Neden Liha?"

"Baban sana söylemek isterdi ama artık yanından pek ayrılmıyor, sen gerçekleşmeden bilemez." diye iç geçiriyor.

"Neyimi?"

Sıcak hava cebi beni dürtüyor, günler öncesine göre daha yumuşak, daha zayıf. *"Yalnız kaldığında, Soriah'ın bıraktığı kitaba git. Sana soyunun bir tarafını anlatacak. Baban ne olur ne olmaz diye senin için oraya bıraktı-"*

Derin bir nefes alır. *"Onu tüketirse diye. Seninle olmadığım her saniye, kaçınılmaz olanı engellemek için onunla birlikteyim. Savaşı kaybediyor ama Tatum aleminde onu kurtarabilecek biri olduğunu düşünüyor-"*

"Nizzara." Dev siyah kapılardan balo salonuna girdiğimizde babamın sesi gürlüyor. Tahtında oturmuş, bugünün teminatı olan iki Jaxelli savaşçısına -kızıl saçlıolis ve yanaklarında çiller olan bir kadın- bakıyor. İşinden sırf bunun için dönmüş olmalı.

Lekk kürsünün altında duruyor ve idamı bekleyen bir adam kadar rahat görünüyor.

Halix, tenindeki gri girdapları gizleyen Zarr piyade zırhıyla babamın arkasında duruyor.

Babamın gözleri benimkileri bulduğunda berrak, alışkın olduğum sert şeyler değil. Dudağının kenarı seğiriyor, bu şimdiye kadar sahip olduğu tek şey. Son kez

Beşinci seviye düelloocu sıralamamı kazandığımda gördüm.

Lekk boğazını temizliyor ve ateş saçan bakışlarını dalgalanan yakamdan uzak tutuyor.

Arkamı dönüp bu hakareten kaçmak istiyorum.

"*Ona bir şans ver,*" diye fısıldıyor Liha. Fısıldıyor mu? Yoksa sesi daha mı yumuşak? "*Baban sana bir hediye veriyor; sadece henüz göremiyor olabilirsin.*"

Varlığı çok tanıdık ve güvenli ama bana on yıl boyunca yalan söyledi. Ve ben incindim.

"*Kalkanımla işin bitti mi?*" Diyorum.

"*Peki ya çeviri?*" "*Bunu kendim*

çözeceğim." "*Nizzara-*"

"*Biraz yalnız kalmam lazım Liha.*"

Uzun bir duraksamanın ardından "*Ben giderim. Sadece diğer ruhlara karşı dikkatli ol. Babandan öğren.*"

Gözlerim tekrar tahta dönüyor ve babamın tüm yüzü farklı, bakışları siyah çelik gibi. Uzun zamandır onun ruhuyla uğraştığımı fark ediyorum.

"*Ben artık gidiyorum,*" diyor ve korumasını benimle bırakıyor.

Babam elini Lekk'e doğru salladı. "*Serbestçe dolaşabilirsin ama kızımı fazla tutma. Antrenman yapması gereken bir turnuva var.*"

Sesindeki normalliğin miktarı rahatsız edici ve sanırım bu yüzden işaretleri görmezden geldim.

Ben Lekk'i araziye götürürken Preysee de refakatçimiz olarak onu takip ediyor. Rüzgar hafif, küçük bir esintiden başka bir şey değil ve bana Dae'yi hatırlatıyor. yanaklarımı gıdıklıyor.

Sessizce, taş bahçelerin başlangıcını işaret eden, mermerine çiçekler ve kuşlar oyulmuş siyah bir çeşmeye doğru yürüyoruz.

Lekk dipte donmuş buzun içine bakıyor ve kendi dilinde bir şeyler haykırıyor.

Yapabileceğim tek şey burada dilsiz bir aptal gibi durmak.

Derinden gelen bir ses tenimde geziniyor. "*Güzel görüldüğünü söyledi. Gerçi en son ne zaman çillerin olduğunu hatırlıyor. . .*" Dae'nin serin havası etrafımda fırçalar.

Dae'ye yüksek sesle konuşmadan cevap veremiyorum, bu yüzden ona bir kaşımı kaldırarak sessizce bana yardım etmesini istiyorum.

Dae'nin gece yarısı kahkahası kulağımı okşuyor ve içimde bir şeyler bu sesle ısınıyor.

"Beni kalkanının içine alabilirsin ve böylece her türlü gizli konuşmayı yapabiliriz."

Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum. Lekk'in yorgun görünen gözleri taş heykellere ve labirentlere dalmış.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama küçük pembe arkadaşın büyüünün kalkanına her ne yaptıysa arzularını susturmuş. Yüksek sesle söylemediğin sürece ne söylemek istediğini duyamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve Preysee'ye el sallıyorum. "Sana rastgele şeyler söyleyeceğim ve başını sallayıp bana eşlik etmeni istiyorum, tamam mı?"

Çenesini eğiyor, gözleri Lekk'in göğsünde parlayan garip kırmızı işaretlerden hiç ayrılmıyor.

Preysee'ye söylemek istediklerimi söylüyorum, böylece Lekk kendi kendime konuştuğumu düşünmüyor ve Dae, azımsanmayacak bir kendini beğenmişlikle tercüme ediyor.

"Beni utandırmayacağını nereden bileyim?" Preysee'nin yüzüne söylüyorum.

"Sanırım bana güvenmek zorundasın, değil mi?"

"Sakin beni utandırayım deme." Preysee'nin başını sallarkenki nötr ifadesinin arkasında dönerken ona ters ters bakıyorum.

Gülüyor.

"Geçen sefer sana iki soru sormuştum," diyorum Lekk'e, Dae'nin çevirilerini kullanarak. "İki tane daha sormamın sakıncası var mı?"

Lekk kendini uyanık tutmaya çalışır gibi başını sallıyor ve "Sorularını sor Zarr'ın Kızı" diyor. Dae yorumluyor.

Bu nişanı altı hafta sonraki Kralın Son Düellosu'na kadar uzatmam gerekecek çünkü ihsanı kazanmadan düğün yapamam. Çiftleşmeleri kutsaldır. Kitabıma göre, hayatları boyunca sadece bir kez çiftleşirler. Evliliğimizi iptal ederek bunu kirlletmek istemem.

Aklıma bir düşünce geldi. Jaxelli alçakgönüllülüğe ve çekingenliğe değer verir. Belki çok ileri gidersem, nişanı kendi kendine reddeder. "Hiç kimseyi

öptün mü?" Ona soruyorum.

"Bana sırf kasları parlıyor diye gece lambasından hoşlandığını söyleme," diye mırıldanıyor Dae yanımda, soğuğu buz gibi bir rüzgâr gibi dış havaya karışıyor.

Ona yan gözle bakıyorum ve Preysee'ye çenesini kapatmasını söylüyorum.

Gülüyor ve şöyle diyor: *"Eğer Nightlight'ı seviyorsan, doğru elbiseyi giyiyorsun."* Kadife sesi boynumu okşuyor. *"Jaxelli kadınları genellikle*

Göğüslerini örtüyorlar ve sen onu bakma arzusuyla kıvrandırırıyorsun."

Sırıtişımı dizginliyorum, çünkü Dae'nin bu konuda tedirgin olduğunu hissedebiliyorum. Lekk yarı gülerek, yarı hayretle. "Hayır, kimseyi öpmedim."

Gözlerim irileşiyor ve bunu çok iyi karşılayan Preysee'ye cevabımı mırıldanmak zorunda kalıyorum. "Hiç kimseyi öpmedin mi? İki yüz yıldır mı?" Dae'nin çevirisini tekrarlıyorum.

Onların garip çiftleşme yöntemlerini okumuştum ama öpüşmek bile mi yok?

Lekk yorgun bir gülümseme sunuyor. "Hayatımızın ilk yüz yılı yeteneklerimizde ustalaşmakla geçer." Geniş ve belirgin omuzlarını silkiyor. "Ve bizim

Yaşam süreleri o kadar uzun ki, arzu duymak için on altı yaşına kadar beklemek gerekiyor ve o zaman bile öpüşmek genellikle seçilmiş bir eşe mahsus." Çeşmenin karşı tarafına doğru birkaç adım atıyorum.

Lekk ve oyulmuş yemyeşil bir çiçeğin üzerindeki karı silmek için kenarına eğilir. Lekk'in nefesi kesilir.

"Yani arkadaşlık dışında öpüşmeye izniniz var mı?" Gözlerimi taş yapraklara dikerek söylüyorum.

"Onu bu şekilde kıvrandıracak kadar zalim bir canavarsın," diye fısıldıyor arkamdan Dae, sesinde sert bir ton var.

Lekk'in boğazı düğümleniyor ve gözleri göğsümden uzaklaşıyor. "Teknik olarak evet, ama bu hoş karşılanmıyor."

"Söyle bana Lekk," diyorum, asıl soruma geçiyorum. Bu nişana zerre kadar değer verip vermeyeceğimi belirleyecek soru. "Sen Çünkü babam Xoshbesh'teki vatanınızı geri almanıza yardım edeceğine söz verdi." Lekk ile yüz yüze gelene kadar çeşmenin etrafından dolaşıyorum, Preysee de benimle birlikte hareket ediyor. "Peki ya kendi savaşım da senden yardım istersem?"

Kaşları havaya kalktı. "Teorik olarak tabii ki."

"Ne tür bir *teorik* savaş?" Lekk gözlerini kısarak soruyor.

Omuz silkiyorum. "Yok öyle bir şey. Sadece soruyorum. Benim için önemli olan bir dava olsaydı, benim yanımda savaşır mıydın?"

Çenesindeki kaslar esniyor. "Bizler, sizin hayatta olduğunuzdan daha uzun süredir savaş halinde olan barışçıl bir halkız. Önce hediyelerimize göz diken cüce cadılara karşı, sonra da kendi Karanlık Jaxelli'mize karşı ikinci bir savaş Bize ihanet eden savaşçılar. On dokuz yıl önce Işık Savaşçılarımızın yarısını ve evimizi kaybettik. O zamandan beri mülteci olarak yaşıyoruz. Eğer benim eşim olsaydın, sana karşı gelen her tehditle ölene kadar savaşırdım. I

seni savunmak için savaşırdı." Tüm vücudu geriliyor. "Ama halkım hâlâ sonuncusundan kurtulmaya çalışırken başka bir savaş başlatmam."

Yüzümde beliren hayal kırıklığının acısını gizliyorum. Belki Lekk'in cevabı farklı olsaydı, bu birliğe bir şans verebilirdim. Çünkü köleleri serbest bırakacağım ve bu biraz karışık *olacak*.

"Seni bu birleşmeyi kabul etmekten alıkoyan nedir?" Sonunda sordum. Bilmem gerekiyor ki bundan faydalanabileyim.

Başımı iki yana sallıyor. "Bu üç soru eder," diyor ve ben Gözlerinin etrafındaki kırmızılık yorgunluktan mı, yoksa kıvranan kaslarının her santimetresinden akan ateş gibi enerjiden mi?

"*Dudağını ısır,*" diyor Dae, Lekk'in arkasında adımlarken. "*Ya da her zaman yaptığın o surat ifadesini takın.*"

Başımı Lekk'in omzuna doğru eğip Dae'ye sorgulayan bir bakış atıyorum.

"*Kemiklerini kırmak istiyor, tamam mı? Alt dudağını ısır.*" Kollarını kavuşturuyor, huysuz bir ses tonuyla havada dönen bir hareket yapıyor. "*Konuşacak.*"

Gözleri sürekli göğüslerimi bulan Lekk'e dönüp bakıyorum. Koluna dokunuyorum ve dudağımı ısıyorum. "Seni daha fazla tanımak istiyorum, hepsi bu," diyorum.

Göğsündeki dönen glifler derin, koyu bir kırmızıya dönüşüyor.

Güzel bir sandık.

Bölüm 51

Dagen

Arzuları *bu kadar* güçlü olmak zorunda mı?

Nizzara'yı *tanısaydı*, bu cinsel arzu canavarlığı herhangi bir ilişkiye dayansaydı bir şey olurdu, ama hepsi - yüzde bin - çiftleşme dürtüsü. Yüz küsur yıl boyunca biriken ham cinsel gerilim bir anda patlak veriyor.

Eğer anılarında bir kez daha Nizzara'yı sarı saçlı, çilli Jaxelli'yle kıyaslarsa, onu yere sererim. Burada karşılaştırma falan yok.

Hangi salak onun için savaşa gitmez ki?

Onun sadakatini gördüm, dostluklarını gördüm. O, her zaman Yisabell, Preysee ve hatta Liha için üç krallığı bir çırpıda verebilirim.

İşte böyle bir sadakat için dünyaları yakarım.

Nizzara boğazını temizliyor ve çeviri bölümünde tembellik ettiğimi fark ediyorum. Hâlâ Lekk'in gerisindeyim çünkü anıları Mazzar'a olan nefreti (tamamen anlaşılabilir) ve Nizzara'nın mükemmel göğüsleri arasında gidip geliyor.

Ve çilli hatunun göğüsleri ve hatta rastgele bir esmerin göğüsleri.

Aniden gerildiğinde, ben de kılıcına uzanacağından endişeleniyorum. Eğer kızın saçının teline dokunursa . . . Kendini savunup savunamayacağı umurumda değil. Onun işini bitireceğim. İçimdeki ölüm yürüyüşçüsü kendimi ikna etmeye çalışıyor çünkü ona zarar verirse özgürlüğümü kazanamayacağım, ama daha iyisini biliyorum.

"Senden dokuz yüz yıl daha uzun yaşayacağını, çocuğunu doğurmanın seni öldürebileceğini ve babana güvenmediğini söyledi. Bu yüzden seninle çiftleşmekten çekiniyor."

Nizzara'nın ölüm bakışı -en sevdiğim ifade- yine Lekk'in omzunu çevreliyor, sessizce beni daha sonra bir şey için cehenneme göndermekle tehdit ediyor. Ne için olduğunu bilmiyorum. Ama sakladığı şey her neyse, onu dört gözle bekliyorum.

İçimden bir kıkırdama geçti. Lo haklıydı. Bunu ona asla itiraf edemezdim elbette. Ama o bana ne demişti? *"İyi kızlardan hoşlanıyor olabilirsin ama kalbin zebaniler için atıyor."*

Şimdi anlıyorum ve acaba her ikisi de olan birini bulacağımı biliyor muydu? İç çekiyorum, soğğun beni yeniden ele geçirmesine izin veriyorum.

Çünkü Nizzara'yı gerçekten önemsiyor olsaydım giderdim.

Ama sonra onu terk edersem yerimi almak için seve seve sıraya girecek ölüm yürüyüşçüleri ordusunu hatırlıyorum.

Cehennem. İşte bu. *Fiziksel olarak* dokunabileceğim kadar yakınımda olmasına rağmen tamamen, kesinlikle ulaşamayacağım bir yerde olması. Nightlight'ın hâlâ bırakmadığı kolundan bahsetmiyorum bile.

Gözleri hala onun pazusunun etrafından bana hançer fırlatıyor.

Omzunun üzerinden bakıyor, muhtemelen onun neye baktığını merak ediyor. "Evet?" Teklif ediyorum.

"Ona doğum hakkında ne demek istediğini sor."

Ona çeviri yerine cevabı veriyorum: "Jaxelli Savaşçıları kendi türlerinin dışında çocuk sahibi olamazlar. Bu yüzden çiftleşme olayı kutsaldır, çünkü onlara çocuk sözü verilmesinin tek yolu budur."

"Gebe kalamıyorlar mı yoksa?"

Ona Jaxelli'de doğum hakkında daha fazla şey soran bir çeviri yapıyorum.

O sorduktan sonra Lekk göğsünü işaret ediyor. "İçimizden geçen enerji çok güçlü. Kendi kadınlarımız için bile doğum yapmak zor."

Nizzara çenesini kaldırır. "Ben zayıf değilim."

Bunun üzerine gülümsüyorum ve ona çevirisini yapıyorum, meramını anlatmasına yardımcı olmak için bir iki kelime ekliyorum.

Nightlight onun sert ifadesinden ürkererek irkiliyor ama hemen toparlanıyor. "Senin gücünden şüphe etmediğini söylüyor."

Nizzara sinirlenmemeye çalışıyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü çok hareketsiz ve gergin. O bakışın bana yönelmesini istemediğim sürece ona asla bir şey yapamayacağını söylememeyi aklıma not ediyorum. Ki belki de istiyorumdur.

"Ona yaşam süresi hakkında soru sormak istiyorum," diyor. "Uzun ömür arasında büyük bir fark olduğunu biliyorum ama ben öldükten sonra tekrar çiftleşebilir."

Nightlight ona bundan bahsettiğinde hırlıyor. "Biz ömür boyu çiftleşiriz. Tek bir kişiyle tek bir kez. Asla."

Gözleri parlıyor. "Bu gerçek bir şey mi? Okumuştum ama cidden mi? Ben öldükten sonra bir eş bulmanı istesem bile mi?"

"Bu bizim yolumuz," diyor Nightlight.

"Lanet olsun," diyor kendi dilinde.

"Bunun çevirisi yok," diyorum. "En yakın kelime *scanta* olurdu ama o da *kuş kakası* demekle eşdeğer. Muhtemelen istediğin etki bu değil."

"Peki, buna ne demeliyim?"

"*Puntaka*'yı deneyebilirsin. F-kelimesinin Jaxelli versiyonu, ama çok daha kötüsü."

Gözleri kocaman oldu. "Bana bunu üç cümle önce söylememi söylemiştin!"

"Hangisi kulağa daha hoş geliyor? '*Ben zayıf değilim*' mi yoksa '*Ben zayıf falan değilim, seni Domuz mu?*'"

Ağzı açık kalıyor ama Nightlight bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde yüzündeki tüm duyguları siliyor.

Ölümcül derecede soğuk bir hükümdar ifadesiyle, şimdiye kadar duyduğum en sakın tonda, "Bunun bedelini ödeyeceksin, Dagen" diyor.

Zalim küçük cehennem zebanisi.

Bölüm 52

Nizzara

Günlük: Sayfa 27

Zem'e gitmek için hazırlanıyorum. Coco bu plandan hoşlanmıyor ama bol miktarda kanla ilgisi olmayan hiçbir şeyden hoşlanmıyor. Geçmiş yaşamında oldukça işbirlikçi küçük bir kan barbarı olduğunu hissediyorum.

-Lo

Lekk babamın yanındaki arkadaşlarını almak için ayrıldıktan sonra, muhafızlarım beni Sorren'le buluşmam gereken eğitim odasına götürüyorlar ama o burada değil. Son zamanlarda giderek daha fazla ortalıkta görünmüyor.

Tarella'nın odasının kapısının açık olduğu gerçeğini okumamaya çalışıyorum ve onu bir bavula kıyafet tıktırırken yakaladım. Korumalarının nerede olduğunu bilmiyorum ama orada değillerdi. Göğsümde küçük bir sızı hissettim. O da beni terk ediyor.

Brunar ve muhafızları her zamanki gibi koridorda bekliyorlar. Sanırım onlardan dövüşmelerini isteyeceğimden korkuyorlar.

Kral'ın İlk Düellosu iki buçuk hafta sonra, bu yüzden tüneklerinde duran uzun kılıçlara doğru yürüyorum ve en alttakini koparıyorum.

On dakika geçmesine rağmen Sorren hâlâ gelmedi. Zihnim zamanı hem kurgusal hem de kurgusal olmayan kitap satırlarıyla dolduruyor. Kılıcı yerine koyup gittiğinde yapmamı söylediği asansörlere binmek üzereydim ki metalin metale yavaşça vuruşunu duydum.

"Sen ve o dudak benim ikinci ölümüm olacaksınız."

Arkamı döndüğümde Dae'yi elinde bir dövüş kılıcı tutarken buluyorum, ela gözleri siyah kılıcın arkasında dans ediyor. Tam önüme gelene kadar yanıma sokuluyor. Bir adım daha yaklaşırsa, burnum, rahat siyah tuniğinin düğmesiz yapısı sayesinde görünen, boynunun iyi tanımlanmış göğüs kaslarıyla birleştiği küçük çukuru sıyırmak için mükemmel bir yükseklikte olacaktı. Başını eğiyor ve koyu renk saçları ışıkların altında bronz ipuçlarıyla parlıyor.

Boğazım kuruyor ve tüm tutarlı tepkiler zihnimden buharlaşıyor. "Ne dudağı?"

Gözleri ağzımı bulduğunda şüpheli bir hal alıyor. "Şu."

Kekeleyen zihnim nihayet yeniden çalışmaya başlıyor ve onun ruhumu çalmak için bir tanrıyla anlaşma yapan, kral olduğu dönemde acımasızlığıyla bilinen ve anılarıma sınırsız erişimi olan adam olduğunu hatırlıyorum.

"Kaldıracağım," diyorum arkamı dönerek.

Kılıcı başımın üzerinden fırlatıyor, önümde yeniden beliriyor ve yakalıyor. "İlk düellon iki hafta içinde. Senin uzun kılıcın üzerinde çalışman gerek, ağırlık çalışman değil."

Ona ters ters bakıyorum ve yanından kaçmaya çalışıyorum ama göğsüyle dolu bir yüzle ve mis gibi kokan kokusuyla beni engelliyor-

Alemler. Ben bile bilmiyorum. Günahkarca kışkırtıcı mı? Bu bir koku mu? Neden hayaletken yanında olmak bu kadar kolay?

"Seninle düello yapmayacağım."

"Eğer yapmazsan ilk düellonu kazanamazsın."

"Bunun senin için ne önemi var?"

O karamel-elma gözler benimkileri buluyor. "Acımasız dürüstlük mü?" Yutkunuyorum. "Belli ki."

O lanet sırtış. "Önce sen ölürsen ruhunu çalamam, değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum ve omzumu çok sert pazusuna çarparak yanından geçiyorum.

"O zaman belki de sırf sana inat ölmeliyim." Bir elimle barı kendi hizama getirip tabaklar için hazırlıyorum.

"Ölmeyeceksin. Kazanmayı çok seviyorsun. Bu yüzden kılıcın hâlâ elinde."

Kılıcı ona doğrultuyorum. "Kılıcım elimde çünkü sana güvenmiyorum."

Kaşları düzleşti. "Öldüğümü biliyorsun, değil mi?"

Havayı üflüyorum.

Bara yaslanarak ağırlıkları yüklememi engelliyor. "Bak," diyor. "Kralın Düellosunu ve ihsanını kazanmayı arzuladığınızı biliyorum, ancak bunu güç olmadan yapmayı arzuladığınızı da biliyorum. Bu sadece tek bir seçenek kalıyor."

Kılıcıma bakıyorum.

"Tabii beni kalkanına almak istemiyorsan-"

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Öyle bir şey olmayacak."

Gülümsüyor ve siyah kılıcıma doğru başını sallıyor. "Dediğim gibi, tek seçenek."

Artıları ve eksileri gözden geçiriyorum ama sonunda haklı olduğuna karar veriyorum. Ön elemelerdeki piyade askeri orta rütbeliydi ve beyin hücrelerimi korumak istiyorsam rakiplerime kafa atamam.

Gözleri dudağıma kayıyor ve tekrar ısırıldığımı fark ediyorum.

"Bu fırsatı beni ezip geçmek için kullanırsan ne olur?" Diyorum. Omuz silkiyor. "Yapmayacağım."

"Uh-huh."

Barı itiyor ve kılıcımı elinin tersiyle yavaşça kenara çekiyor.

"Eğer iznin olmadan seni öldürürsem, ruhunu kazanamam. Baratrum'a senin ruhun olmadan dönersem, ölüm tanrısı ruhumu paramparça ederek yok eder. Bu yüzden seni öldürmeyeceğim." Yaklaşıyor, başını eğerken serin kokusu aramızdaki boşluğu dolduruyor, gözleri siyah deriyle keskin bir şekilde kaplanmış silüetimi bulup üzerinde oyalanırken bana iltifat ediyor. "Ayrıca, seni canlı olarak sevmeye başladım. Bu yeterince dürüstçe mi?"

"Sanırım."

Daha yakına eğiliyor, kokusu ve bronz göğsünün görüntüsü beni içeri davet ediyor.

Buharlaşıp sise dönüştüğünde öne doğru atılıyorum.

Yukarıdan bir yerden gülüyor ve yumruklarım utançtan başka bir nedenle sıkılmıyor.

"*Altıncı seviye düello halkalarının ilk dersi,*" diyor kendini fazla beğenmiş bir keyifle. "*Dikkat dağıtıcı şeyler.*"

Bölüm 53

Dagen

Nizzara'nın ruhu, kılıcını genişletilmiş bir duruş ve sıkı bir çekirdekle hazırlarken parlak bir altın renginde parlıyor. Bunu bana yönelttiği ölümcül bakışla birleştiren, şu anda arzularımı okuyamamasına seviniyorum.

Nizzara'nın Sorren'le olan eğitimlerini anıları aracılığıyla izlediğimde, onun tamamen kaba ve ölümcül bir beceriye sahip olduğunu görüyorum ki bu iyi bir şey. Buna ihtiyacı olacak ama bir sonraki düellosundan önce bunu başaramayacak.

Cisimleniyorum ve yere düşen kılıcımı yerden alıyorum. "Kralın Düello yarışmacıları hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Kazem'in en yüksek rütbeli olduğunu biliyorum. Zarr piyade askerleri vahşidir ve bu yıl şampiyonaya katılmayı başaran birkaç Zos'un iyi olduğunu duydum."

Kılıcımı ona doğru savuruyorum, o da engelliyor. Zayıf değil ama olması gerektiği kadar da güçlü değil. "Sorren'in sana öğrettiği gibi özünü kullan. Tekrar dene."

Kılıcı savuruyorum ve yine engelliyor.

"Daha fazla," diyorum. "Ayaklarınızı yere basın. Ağırlığını bloğuna ver ve sahip olduğun her kası kilitle."

Tekrar savuruyorum ve o daha sert blok yapıyor. "Güzel. Blok yapmak altıncı seviyede öğrenmen gereken en önemli beceri olacak."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Koyu renk gözleri, yüzlerce anıdan binlerce kez izlediğim bakışa dönüşüyor. Odaklanmış ve kararlı.

Tekrar savuruyorum.

Daha sert blokluyor.

Daha hızlı, daha güçlü savuruyorum.

Son saniyede bloke ediyor, çekirdeği devreye giriyor.

"Bir sonraki önemli şey rakibini tanımaktır. Küçük aşık çocuğun Kazem gibi. Bir işareti olup olmadığını biliyor musun?"

"Olup olmadığını kimse bilmiyor."

Bu sefer bana doğru savuruyor, kılıçlarımızı birbirine vuruyor, birini diğerine itiyor. Hırlıyor, "Peki ya suç? Ve o benim aşık olduğum çocuk değil."

Hâlâ gergin olan kılıçlar aramızda alçalıyor.

"Saldırı için kafa atmak yok. Ve sanırım Kazem konusunda haklısın" -göz kırpıyorum- "çünkü sen nişanlısın."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Ben kimseye ait değilim."

Başka bir darbe indirmek için kılıcını kaydırıyor, ben de onu engelliyorum ve kabzamı göğsüne vuruyorum.

Darbemle tökezledi, gözlerinde ateş parlıyordu.

Savuruyor.

Kaçıyorum.

Savuruyor.

Dönüyorum.

Saldırıyor ve ben buharlaşıyorum.

Açık havaya doğru savruluyor, dengesini yakalıyor ve benim onun arkasında durduğum yere doğru dönüyor.

"Bu hile yapmaktır," diye homurdanıyor ve öfkeli sesi şimdiye kadar duyduğum en seksi seslerden biri.

Bu hayal kırıklığını çok farklı bir ortamda hayal etmemeye çalışarak cisimleştirim. "Rakibini *tanı*."

"Bu da ne demek oluyor?" Efor sarf etmekten göğsü inliyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Seni nasıl kızdıracağımı biliyorum demek. Beni tanısaydın, ortadan kaybolabildiğimi hatırlardın." Yanaklarının kızarmasına takılıp kalıyorum ve kendimi o anı hafızama kazırken buluyorum. "Bu aynı zamanda doğru koşullar altında dikkatimi kolayca dağıtabildiğim anlamına da geliyor."

"Nasıl dikkatin dağılıyor?" diye soruyor.

Kapı çalınıyor ve ben kapı açılmadan gözden kayboluyorum.

"Size bir mesaj geldi," diyor Brunar, yere düşen kılıcına bakarak.

Nizzara ona el sallıyor ve o da mektubu uzatarak ona doğru yürüyor.

Salyalarını akıtan arzularını görmezden geliyorum, çünkü -neyse ki- onlar

hiçbir yerde Nightlight'inki kadar güçlü değil, ki onlar ölümlü formundaki doğa güçleridir.

Mektubu alır ve yırtıp açar.

Vücudu kaskatı kesiliyor. Ona olabildiğince mahremiyet sağlamaya çalışıyorum, bu yüzden anılarına bakmak yerine, "Nedir?" diye soruyorum.

Görebilmem için kâğıdı eğiyor.

"Eğer Son Düello'yu göreceksin kadar hayatta kalırsan, seni öldürmek için sabırsızlanıyorum."

-Kazem

Elleri yumruk şeklinde kıvrılıp kâğıdı

buruşturuyor. "Çocuksu bir parıltısı var, değil mi?"

Tekrar sessizleşmeden önce bir kahkaha atıyor ve nota bakıyor. "Sorun nedir?" Ben soruyorum. "Seni öldürmeye çalışacağını zaten biliyordun. onunla düello ringinde yüzleş."

Bir an yüzündeki o muhteşem maskeyi çıkarmaya çalışıp başaramayınca, "Onu düello yaparken gördüm," diyor. Kılıcına bakıyor ve gözlerine bir şüphe parıltısı giriyor. "Kılıcı uzun zaman önce öğrenmeliydim."

Arkasından ilerliyorum, kürek kemikleri hayalet göğsümle buluştuğunda kalkanı yakınlıktan uğuldayana kadar durmuyorum.

Kulağına doğru eğilerek, "Seni ve hançerlerini düşünmek onda korku uyandırmasaydı notla uğraşmazdı," diyorum.

Bölüm 54

Nizzara

Günlük: Sayfa 28

Kahretsin. İçinde olduğum şey bu. Çok boktan. Zem kalesine muhafız kılığında sızdım, Kathreen'e yasadışı bir uyku iksiri verdim, onu gülünç derecede dekore edilmiş odaya girdi ve çekilmez burun sesiyle insanlarla konuşmaya başladı. Her şey plana göreymiş. Planın bir parçası olmayan şey, Kral Tigous'un beni koklama konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip oğullarıyla birlikte ortaya çıkmasıydı. Bu yüzden bir ay önce bir engelle karşılaştım. Yemekte küçük veletlerden birinin yanına oturduğumda, aklımın içini gördüğü hissinden kurtulamadım. Bir de uyku iksirinin yanlış etiketlenmiş olması gerçeği var - babamın onları en başta yasaklamasının nedeni ve Kathreen'in ölmüş olması.

-Lo

Megadome, altıncı seviye bir düello yapılırken görülmeye değer bir yerdir. Ancak Kralın Düello Turnuvası sırasında Megadome tam bir kaos. Tek bir kişi bile koltuğunda oturmuyor, ki bu muhtemelen en iyisi, çünkü koltuklardan çok daha fazla ceset var.

Gürültü neredeyse acı verici.

"Hazır mısınız?" Liha soruyor. Başımı sallıyorum.

"Sen hazır mısın?"

Farklı hissediyor. Bana göre daha az canlı, sesi bile o heyecan ve şımarıklık oktavını kaybetmiş.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım" diyor ve bu cevap beni endişelendirmeye yetiyor.

"Sorun ne?"

"Durumu kötüleşiyor ve zaman kaybediyor." Duraksıyor. *"Ruhu ikimizi de tüketiyor."*

Yarışmacıların tünelinden düello ringini saran kraliyet localarına bakıyorum. Babam soyunma odamda değildi. Halix vardı. Ama onu seyirciler arasında bulamayınca hissettiğim derin üzüntüye ben bile şaşırdım.

O hiçbir düelloyu kaçırmadı. Nedense bu da en az kırbaç kadar acı veriyor.

Liha aklımdan geçenleri anlamış gibi, *"Seni hayatta tutabilmek için elinden geleni yapıyor. Küçük bir penceresi vardı-"*

"Umurumda değil," diye çıkışıyorum ama

her şey acıtıyor. Yanağımı dürtüyor. *"O*

seviyor-"

"Yapma." Şu anda kapasitem yok, düello sırasında yok olmaz.

Hem bana hem de ön elemelerdeki piyade askerine sıfır rütbe verildi. Bu da en boktan programa sahip olduğumuz, sıramız gelmeden önce diğer tüm düelloların bitmesini beklememiz gerektiği ve sonra sıranın bize döneceği ve düellolar arasında sadece iki gün dinlenerek yeniden savaştacak ilk düellocu grubu olacağımız anlamına geliyor.

Kazem en yüksek dört rütbeye sahip. Şimdi düello yapıyor, sonra ringe tekrar çıkmadan önce tam bir hafta izin alacak. Düşük rütbeli düellocular birbirlerini öldürürken bir hafta.

Seyirciler, Kazem'in gülünç derecede gösterişli kılıcı

-Kırmızı mücevherlerle süslenmiş rakibinin kafasını ilk rauntta keser.

Ondan sonraki her düello benzer şekilde sona erer. Sadece bir düello ölümle sonuçlanmaz, ancak bunun nedeni bir Zo asilzadesinin rakibinin damar elini kesmesidir, bu da son derece tatsız olarak kabul edilse bile anında bir galibiyettir. Eğer bir düellocu bu taktiği bir ya da iki defadan fazla kullanırsa, devrelerden atılır. Ne olursa olsun, seyirciler saygıdeğer olsun ya da olmasın kan dökülmesini alkışlıyor.

Megadome'un dibinde, yerde ortalanmış tek düello ringine girmek için sıramı beklerken sinirlerim derimin altında vızıldayan canlı teller gibi hissediyor. Yeni bir çift deri giymişim ve ön kollarımda siyah çiviler var, her çivinin ucu altınla kaplı.

Nihayet zamanım geldiğinde, yemyeşil siyah iplerin arasından kayarak ironik bir şekilde ön elemelerdeki aynı piyade askeriyle yüzleşiyorum.

"*Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım,*" diye fısıldıyor Liha yine, ama sanki benden çok kendine güven veriyor.

Zarr piyade askeri omuzlarını dikleştiriyor ve bana sırtıyor. O altın siyah ruh ilk andan beri yakınımnda geziniyor.

Kazem kendi askerinin kafasını kesti.

Rakibimle yüzleşirken, gece yarısı siyahı kılıcımı kavıyorum. Antrenman Son iki haftada Dae ve Sorren bana biraz daha güven verdi.

Ancak burada, önümdeki askerle karşı karşıya geldiğimde, bu güven azalıyor.

Kirişlerden soğuk, karanlık bir varlık dönüyor ve ben gülümsüyorum. Dae.

Siren çaldığında, Liha'nın gücünü şimşek gibi içimden çekip çıkarıyorum ve askerin kılıcını elinden alıp aramızdaki mindere gömüyorum. O kadar derine ki, iyi bir atış gücüyle -hatta şişen kollarıyla bile- onu çıkarması bir iki saniyesini alacak.

Ona karşı bir başlangıç yapmak için yeterli.

Güç bizi terk eder etmez Liha daha da soluyor. "*İyi işti,*" diyor.

Ben ona saldırırken piyade askeri gizli ceplerinden hançer fırlatmaya başladı. Şimdi bununla başa çıkabilirim.

Eğiliyorum, dönüyorum, altından ve etrafından kayıyorum, hiç olmadığım kadar hızlı hareket ediyorum.

Yaklaştığımda kılıcına uzanıyordu. Tüm vücut ağırlığımı ve momentumumu kullanarak çenesine bir tekme atıyorum.

Kafası botumdan sekti.

Geriye doğru uçarken, kırmızı bir duman püskürterek kılıcını çağırıyor ve çelik ok minderden fırlayıp eline geliyor.

"*Onu savunmada tut!*" Liha bağılıyor ama sesi zihnimde yumuşak çıkıyor.

Çekirdeğimi kullanarak kılıcımı onunkine doğru sürüyorum. Çeliğim onunkine çarptığında, çınlama sesi salonun alt çanağında yankılanıyor.

Megadome ve ben canlanıyoruz, şiddetin akıntısını ve akışını hissediyoruz.

Gerilmeden önce gözleri hafifçe açılıyor ve kılıcını benimkine doğru itiyor. Kılıcının gevşemesine izin vererek kenara çekildi ve ben öne doğru tökezledim, ama kırmızı bir duman ayağıma doğru fişkırdı-

Sıkıştım.

Botlarım paspasa sabitlendi.

Sarsılıyorum.

Ayak parmaklarım kıpırdıyor.

Botlarım oynamıyor.

Kıkırdıyor. "Bunu daha önce görmedin, değil mi?" Kılıcını boynuma doğru savurdu.

Eğildim. Liha gücünü bende topluyor. Pembe bir iz botlarımın tokalarını açıyor ve benim gözümde daha da sönükleşiyor.

Bu sefer göğsüme doğru hamle yapıyor, ben de botlarımdan geriye doğru bükülüyorum. Savruluyorum, eğiliyorum ve her saldırıyı karşılıyorum.

Kör bir insan gücüyle açık pencerelerden içeri dalmaya çalışıyor ama ben kendimi tutuyorum. Göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Ta ki kılıcımı elime doğru kırmızı bir duman sütunu fırlatıp beşinci seviye düello halkalarında hiç karşılaşmadığım bir güçle elimden çekip alana kadar.

Kendi kılıcımı kullanarak kalçamın iç kısmında derin bir kesik açtığında, bunca zamandır bir gösteri yaptığını fark ediyorum. Benimle alay ediyordu.

Kılıcımı tekrar çeviriyor ve göbeğimde ölümcül bir yırtık açarak karnımı kesiyor.

Karnımı tutarak öne doğru sıçradım. Bağırsaklarımdan kan akıyor. Şokla aynı anda kör edici bir acı da beni vuruyor. İçim dışıma kayıyor ve görüşüm titriyor.

Dizlerim mindere çarpıyor.

"Nizzara!" Liha kafamın içinde uzaklarda bir yerde çığlık atıyor. Gücü daha zayıf, ama sanki sahip olduğu her şeyi bana akıtıyormuş gibi gelişiyor. "Öldürün onu!"

Altın ve siyah tribünleri tutuyor, başka bir şey görmemi engelliyor, beni çağırıyor.

"Öldürmeyeceğim!" Sıcak, ıslak şeyler karnımdaki elime doğru kayarken acıyla homurdanıyorum ve bacağımdan aşağı akan kan miktarı bana atardamarıma çarptığını söylüyor.

Üzerimde beliren iri asker siyah noktaların ardında kaybolmaya başlıyor. Kan fişkırıyor ve eğer elimi karnımdan çekersem, her şey kayacak.

Benimle alay etmek için kanlı kılıcımı dizlerimin önüne fırlatıyor. "*Kullan beni.*" Liha'nın sesi bir fısıltı. "*Ne kaldıysa al, dostum. Ve onu bitir.*"

"*Bitirmeyeceğim.*"

İçimden bir ses Liha'nın içimde biriktirdiklerini kullanırsam *onun* sonunun geleceğini söylüyor.

Askerin kendini beğenmiş yüz ifadesini görmek için başımı yukarı kaldırıyorum.

Kılıcımı kavrıyorum, ucunu hasıra saplıyorum ve ayakta durmak için kullanıyorum. Eğer öleceksem, dizlerimin üzerinde ölmeyeceğim.

Rakibim ölümcül darbeyi indirmek için kılıcını kaldırıyor -doğrudan boynumu hedefliyor- o sırada karanlık, kadife sesini duyuyorum.

Dae askerın arkasında duruyor, daha uzun, daha büyük ve sonsuz derecede daha ölümcül. "O kılıcı bir daha oynatırsan ölürsün."

Asker dönüyor, görünmez sesi arıyor. Bir dikkat dağıtma.

Asker bana doğru dönüyor ve Dae bunu tekrarlıyor, bu sefer don matın üzerinde çatırıyor.

Kılıcımı askerın eline doğru salladığımda, hiç de hoş olmayan bir şey oluyor. Kör edici acıdan ciğerlerimden bir çığlık kopuyor ama doğru ve sert vuruyorum.

Sağ eli mindere düştü.

Piyade askerının etrafından bir ruh çığlık atıyor, artık büyücü kalkanları olmadan görülebiliyorlar. Görüşüm kararırken bir yerlerden gelen zafer sireninin sesi yumuşak ve uzak geliyor.

Gözlerim kısacık bir an için açılıyor. Yanağım matın üzerine bastırılmış, Megadome yan yatmış, gittikçe kararıyor.

Dae kulağımda. "*Sakın ölmeye cüret etme.*"

Bölüm 55

Dagen

Taş bahçelerde söylediklerimi geri alıyorum. *Bu* cehennem. Dizlerinin mindere çarptığında çıkardığı gümbürtüyü duymak, kolları onu yakalayamadığında başının zıpladığını görmek.

Ve çok fazla kan.

Cisimleşsem bile, dünyadaki tüm güce sahip olsam bile, onu ölümün kapısından çekip alamam. Onu *iyileştiremem*.

Korumaları yaklaşan hakemleri ve isyankâr taraftarları savuştururken Zarr sağlık görevlileri içeri dalıyor. Ben çılgılık atarken onlar da onun adını haykırıyor.

Sağlık görevlileri kan kaybını durdurmak için baskı uyguluyor.

Şu anda, göğsünün her yükselişinin son yükselişi olabileceğini biliyorum.

Ruhunun bedenini terk etmesini engellemek için yapmayacağım şey yok.

Onu bırakmak zorunda olduğum için nefret ederek ama bırakmazsam öleceğini bilerek uçup gidiyorum.

Yaşasa bile, iki gün içinde ringe çıkmak zorunda kalacak.

başını dik tutabilir ya da tutamaz. Kralın Düellosu'nun kuralı bu. Bu lanet turnuvarının tek amacı şiddet.

Kırmızı Pelerin'in içinde Jasper'ın önünde cisimleniyorum ve tüm koridor buza dönüştüğünde yüz ifadesi şaşkınlıktan da öte.

Onu büyük bir güçle duvara doğru itiyorum. "İyileştirici bir iksire ihtiyacım var. *Hemen*."

Çenesi bir sıkılıp bir açılıyor. "Çok nadir bulunurlar." Onun nefesi benim öfkeli soğuşumda bir hava bulutu gibi.

İçimdeki canavar aç.

"Eğer ruhuna değer veriyorsan, bana nereden bulabileceğimi söylersin."

Yüzünde kısa süreli bir korku parıltısı beliriyor. "Birini tanıyorum ama çok yüksek bir fiyat istiyor ve ben ren'den bahsetmiyorum."

"Ödeyeceğim."

"Şimdi almayacak. En az zamanın-"

Omuzlarını sarsarak onu tekrar duvara çarpıyorum. "Umurumda değil. Al şunu."

Çenesini eğdi. "Bana bir saat ver."

Bölüm 56

Nizzara

Günlük: Sayfa 29

Dagen'e kazara zehirlendiğimi söylemek zorunda kaldım. Kathreen'in halkından çaldığını, hala dışarı çıktığını ve görünüşe göre onun izni olmadan vergileri artırdığını söyledi.

Rıza. Pervasızlığıma göz yummuyordu ama çoktan fesih belgelerini istemişti. Kathreen daha küçük bir bölgede halkına zarar veriyordu. Annemiz geldi. küçük bölgeden.

-Lo

Ölüm döşeğinden tamamen işlevsel hale gelmek tedirgin edici bir duygu.

Megadome'un revir kanadında bir şekilde Preysee'ye büyümlü bir iksir kaçırın Dae sayesinde iyileştirdim ve partinin eteklerinde.

Liha yaşayacağımı öğrenir öğrenmez gitti, Dae de Kral'ın İlk Düellosu'ndan sonra baloya katılmamanın uğursuzluk getireceğini söyledi.

Sanırım üç krallığın "benim işlerimi sorma, ben de seninkileri sormayayım" esasına göre çalışması iyi bir şey, çünkü yasadışı yardım aldığım çok açık.

Ayrıca Kazem'in bakışları dans pistinin öbür ucundan beni bulup duruyor ve beni kendi elleriyle öldürebileceği için oldukça mutlu görünüyor.

Dae her yönden "*Dans etmelisin*," diye fısıldıyor, koruyucu, koyu kadife sesi etrafımda kıvrılıyor.

Yarışmacılar ve zengin soylu aileler büyük salonda dans ederek Kral Düellosu'nun başlamasını kutluyor.

"Dans etmek istemiyorum," diye tıslıyorum nefesimin altında.

"Arzuların aksini söylüyor."

Göğsümde bir sızı hissediyorum. "Arzularım neredeyse ölmek üzere olduğum için sanrısız."

"Megadome'un çatısını hiç gördün mü?"

Cam tavana, gece gökyüzüne doğru bakıyorum. "Hayır."

"Yukarıda senin için bir şey var."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne? Rüzgar fırtınası mı?" Kıkırdıyor. *"Belki."*

Bölüm 57

Dagen

Brunar ve Halix'ten uzaklaştıktan sonra Nizzara sadece kralların girebildiği asansöre adımını atar ve benim kodum hâlâ çalışmaktadır. Büyük büyükbabamdan bana geçmişti ve teknoloji bozulana kadar çalışmaya devam edecek.

Metal kapılar kayarak kapanıyor, beni onunla ve onun arzularıyla çevreliyor. Tüm dikenlerin ve bıçakların altında gömülü olan en derin olanlar saf ve yürek burkucu.

Onlardan bu kadar uzun süre kaçındığım için kendimi dövüyorum.

Ruh halimle, o kırmızı elbisenin içindeki ruhunun güzelliğine hayranım. Derin yakası ve yüksek yırtmaçlı eteği kilometrelerce bal tenini gösteriyor ve defalarca nefesimi kesiyor.

Asansör gece gökyüzünün altındaki cam bir kata açıldığında nefesi kesiliyor. Ruhum hâlâ onun etrafında dolaşıyor. Gözümün önünde neredeyse öldükten sonra, başka bir yol bulamıyorum.

Çatı katının ortasından geçerken topukları kristal berraklığındaki camlara vuruyor, rüzgâr ve sis havayı uzak tutan eski koğuşların etrafında çalkalanıyor.

Kenara yaklaşp aşağıdaki gece sisinin arasından zar zor parıldayan şehir ışıklarını incelerken altımızdaki zeminde ışık ve müzik titreşiyor.

"Ne için burada olduğunu söylemiştin-"

Beni insan formumda bulmak için döndüğünde sözleri ölüyor.

"İlk düelloyu, sonrasında en az bir kez dans etmeden kazanamazsın." Elimi uzatıyorum, altımızda yeni bir şarkı canlanıyor.

Kaşları çatıldı. "Sen de Liha kadar kötüsün," diyor ama o arzular . . .

". . . *dans edilmek . . .*"

". . . *bakılmak için . . .*"

". . . *sevgiye layık olmak . . .*"

Bakışlarımla buluşmadan önce gözleri göğsümde geziniyor ve arzuları beni de kapsamaya başlıyor. Onun için daha fazla aptal olabileceğimi düşünmemiştim, ama işte böyle şeyler yapıyor.

"Şarkıyı kaçırıyoruz," diye fısıldıyorum.

Arzuları çok çığ, onu *o* yapan her şeyle dolu. "Peki." Elimi tutuyor.

Onu kollarımın arasına alıyorum ve müziğin hızlı, sıcak ritmini tam zamanında yakalayarak yere indiriyorum. Bacakları alttan bana dolanıyor ve onu bana yashıyor. Pürüzsüz teninin bana değdiği her yerde eriyorum ve bizi dik konuma getiriyorum. Ateşli ritimle senkronize bir şekilde arkasını dönüyor ve omuzlarını göğsüme bastırıyor. Ellerim onun inişli çıkışlı kalçalarında geziniyor. Başımı boynuna doğru eğiyorum, canlı sıcaklığını ve yumuşak çiçek kokusunu içime çekiyorum. Yüzünü bana dönmesi için onu geri çeviriyorum.

Elleri göğsümü buluyor, bakışları benimkini buluyor ve şarkıyla birlikte uzaklaşıyor. Yüzü çelik gibi soğuk, etrafımda dönerken elini denizdeki bir cankurtaran halatı gibi yakalıyorum. Parmakları kolumu takip ediyor ve Tekrar bana bakana kadar omuzlarını döndürüyorum.

Kollarını boynuma dolayarak onu yerden kaldırıyorum ve dönerken bana sıkıca sarılıyor. Topukları tekrar yere değdiğinde, dudakları hafifçe ayrılmış ve tam önümde, arzuları fısıldıyor,

". . . *onun gülümsemesini tekrar görmek . . .*"

". . . *yaklaş . . .*"

Onu sıkıca çekiyorum, aramızdaki tüm boşluğu çalıyorum ve çatı boyunca ona yol gösteriyorum. Geriye doğru attığı her adım güçlü, kesin ve benimkilerle mükemmel bir zamanlama içinde.

Başını arkaya yatırıyor, bacağı tekrar merkezime dolanıyor ve biz dönerken kalçalarını benimkilere sabitliyor. Üç, dört dönerken onu tutuyorum, Beş kez. Benimle yüzleşmek için ayağa kalktığında, eli tekrar göğsümü buluyor ve yemin ederim parmaklarında bir titreme var.

". . . *Dae tarafından dokunulmak . . .*"

Ritimle birlikte kalçalarını sallamaya başlıyor. Ellerime engel olamıyorum. Kalçalarını bulup belinden yukarı doğru çıkmaya başlıyorlar, sonra kollarını başının üzerine kaldırıyor. Onu başka yöne çeviriyorum, sonra geri, sonra başka yöne. Kalçaları benimkilere karşı kıvranıyor, her santimimde hayat kıvılcımları çıkıyor.

Şarkı biterken, onu son bir kez daha daldırıyorum ve nefeslerimiz heyecanla kesilirken, dipte sessizlik içinde kalıyoruz.

"Nightlight şanslı bir piç," diye fısıldıyorum kulağına.

İri, siyah gözleri dudaklarımı buluyor.

". . . Dae'yi öpmek için . . ."

Tatlı nefesi dudaklarımı okşayana kadar başımı onunkine yaklaştırıyorum, zaman etrafımızda kayboluyor.

Ne yaptığımın farkına varana kadar. O bir ölüm gezgininden daha iyisini hak ediyor. Kendimi durduruyorum ve bizi dikleştiriyorum.

"Geri dönsek iyi olur."

Bölüm 58

Nizzara

Günlük: Sayfa 30

Cenazeye katıldık tabii ki. Güzel bir tören.

-Lo

Partiden sonra odamda duruyordum.

Dae bana doğru adım atıyor ve elini yanağıma doğru kaldırıyor. Parmakları, sanki bir saat önce onunla dans etmek yeterince hatırlatıcı değilmiş gibi, herhangi bir canlı varlık kadar katı bir şekilde yanağımı okşuyor. Gözleri eskisinden daha sıcak, daha derin, tıpkı çatıda olduğu gibi.

Göğsümün içinde dalgalar oluşturuyor.

Yanağıma bu şekilde dokunan tek kişi Tian'dı. Sadece bir kez, yıllar önce babamın kavgacı öfkelerinden birinin ardından olmuştu.

O benim ağabeyim gibiydi.

O gece ağlamıştım, o da başparmağıyla gözyaşlarımı silmiş ve bana en güzel ve dirençli ruhların zorluklarla büyüdüğünü söylemişti; sonra da büyük bir maceraya atılan prenseslerle ilgili bir kitap bulmam için beni kütüphaneye götürmüştü.

"Anılarını seviyorum," diye fısıldadı Dae.

"Bu hiç adil değil." Sanki bu onu yumuşak içimi görmekten koruyacakmış gibi kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Eğer sen benim anılarımı öğreniyorsan, ben de seninkileri öğrenmeliyim."

Lo'nun bakış açısından değil.

Onun bakış açısından.

"Nightlight"la oynadığınız küçük soru oyunu gibi mi?" Elini bırakıyor ve geri çekiliyor.

Altın ve yeşil benekli bakışları üzerimde geziniyor. "Eğer giymeye devam edersen

Böyle elbiselerle onu hemen yatağına alırsın." Sırıttıyor ama zoraki.

Kulaklarımdaki ve parmaklarımdaki mücevherleri çıkarıyorum, geriye altın kabımdan başka bir şey kalmıyor. "Onu yatağımda istemiyorum. Konuyu değiştirme."

Gözlerimiz buluşuyor ve "Anılarına çoğu zaman dokunmamaya çalışıyorum" demeden önce bir an sessizlik oluyor.

"Neden sana inanmıyorum?" Kolumu arkama atıp fermuarıma ulaşmaya çalışıyorum ama ulaştığımda kendi kendine takılıyor. "Lanet olası fermuar," diye mırıldanıyorum, daha sert çekiştirerek.

Dae parmağıyla bir daire çizer. "Dön." Savaşı bırakıp dönüyorum.

Sırtımın en alt kısmına kadar fermuarını çekerken parmakları tenimi sıyrıyor. "Hatıra şu anki düşüncelerin arasında akıp giderken," diyor omzumun yanında. "Onu görmekten başka seçeneğim yok."

Yüzümü ona dönüyorum. Lanet olsun. Günahkâr ağzı benimkine çok yakın.

Gerçek sırtışı parlıyor, bir saç teli kadar yaklaştığında bir tarafta daha da yükseliyor. "Arzuların ... nasıl derdin? Haince mi?"

Lanet olası sıcaklık yanaklarımı doldururken çenem geriliyor. Parmağımın bir hareketiyle göğsünü itiyorum. "Dediğim gibi. Adil değil."

Siyah, kalçalarımın ortasındaki bornozu çekip indiriyorum ve kadife kumaşını göğsüme bastırıyorum.

"Anılarımdan birini ister misin?"

Omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum.

İç geçiriyor ama içinde yumuşak bir gülümseme var. "Seni banyo odanda ilk gördüğümde ..." Gözlerini kapatıyor. "Bu kalenin odalarında uçuyordum, benden çalınanlara kırgındım."

Soğuk hava dolabımın içinden geçerek, düşmemesi için göğsümde tuttuğum elbisemin eteğinin altından geçiyor.

"Ruhlar genellikle nereye gittiğimize dikkat etmek zorunda değildir, bilirsin, bu yüzden kalkanına çarptığımda ve seni gördüğümde-"

Kafamı kaldırıyorum ve ela gözleri yine üzerimde. "Büyüleyiciydin."

Yanaklarım hâlâ sıcak, ama arzuları sergilenen tek kişi bensem lanetleneneceğim. "Neden? Islak ve çıplak olduğum için mi?"

Tüm vücudu sertleşiyor ve aniden acıkan bakışları daralıyor. "Lanet bir tanrıçanın yüzüne sahip olduğun için diyecektim." Sesi derinleşir. "Ama ıslak ve çıplak da işe yarar."

Gülümsüyorum. "Şimdi kimin arzularının hainlik olduğuna bak." Bornozumu sallıyorum. "Kışt, ben üstümü değiştirirken."

Suratını asmamaya çalışıyormuş gibi alt dudağını ısıyor. "Dolabındaki ruhlara aldırmadığını sanıyordum."

"Ölü olanları
umursamıyorum." "Ben
ölüyüm," diyor açıkça.

Gözlerimin göğsünde gezinmesine izin veriyorum. Megadome'un çatısında bastırdığım aynı belirgin göğüs.

"Yeterince ölü değil."

Sırıttıyor ve yüzünde utangaç bir şakacılık dans ediyor, bu da onu King's Hall'da tasvir edilen genç kralın her parçası gibi gösteriyor.

Bir keresinde kimse bakmazken öptüğüm portre.

Kaslı kollarını kavuşturup pijamalarımı gece elbiselerimden ayıran siyah sütuna yaslanırken şeytani bir kıvrım dudaklarını daha da yukarı çekiyor.

"Kesinlikle yeni favori anım."

Lanet olsun anılarıma! Açık kemeri işaret ediyorum. "Dışarı."

Kaşlarını oynatıyor. "Dolabından mı? Yoksa sadece anılardan mı?"

"İkisinden de," diye çıkışıyorum.

"Alemler, sizi öfkeli görmeye bayılıyorum." Ayrılacakmış gibi sütunu itiyor, yüzü daha ciddi bir hal alıyor. "Ama sizi gerçekten rahatsız ediyorsa beni dışarı çıkmaya zorlamanın bir yolu var. Mahremiyetinize saygı duymaya çalıştığımı söylerken ciddiydim."

"Dinliyorum."

Elimdeki bornozuma bakıyor. "Bunun için farklı bir kıyafet gerekir."

Bornozu tekrar pijama rafıma sıkıştırıyorum. "Ne tür bir kıyafet?"

Yüzünde nazlı bir yaramazlıktan başka bir şey yok. "Senin sahip olduğun herhangi bir kıyafet değil."

Bir an düşünür gibi oluyor, gülümsemesi dudaklarından tam olarak ayrılmıyor ve gözleri hâlâ yanıyor. Gözlerimi hemen onlardan kaçırıyorum ama önce göğsüne, sonra kollarına, sonra da saçlarına bakıyorum. Vücudunda içimi yakıcı bir gerilim sarmalına dönüştürmeyen bir yer var mı?

Gözleri dans ediyor, arzularımın tam olarak ne yaptığını bildiğini söylüyor.

"Bildiğim bir dükkana sipariş vereceğim. Preysee alsın

yarın. Eğer bunu yapmak istiyorsan, yarın gece seni götüreceğim." "Bunu kesinlikle yapacağım."

Bölüm 59

Nizzara

Günlük: Sayfa 31

Bu gece Dagen'in 26. doğum günü. Ona karısı ve çocukları olan bir aile verebilseydim, bunu verirdim. Sahip olduğu tek şey benim. Bu yüzden ona her zaman bana sahip olacağına dair bir söz verdim. Ve bir pasta, tabii ki.

-Lo

"Bunu yapmayacağım." Bu kıyafetle olmaz.

Örtülmesi gereken yerleri zar zor örten kırmızı püsküllere bakıyorum. Kırmızı dantelli askılar gövdeyi ve kalçalarımı sarıyor. Bornozumu bu vahşetin üzerine geçiriyorum. "*Bunu* giymenin seni kafamdan nasıl uzak tutacağını anlamıyorum."

Dae dolabın kemerine yaslanıyor. Üzerinde koyu kırmızı düğmeli bir gömlek var, o kadar koyu ki neredeyse siyah. "Sana zihnini nasıl bloke edeceğini öğretebilecek birini tanıyorum ama ortama uyum sağlamam gerekecek."

"Nereye karışacağım? Bir geneleve mi?"

Dudaklarının köşesiyle birlikte kara bir kaş kalkıyor. "Burası lüks bir yer."

"Bu kıyafetle değil," diyorum, bornozumun içine tekrar bakarak.

Püsküller.

Püsküller çılgın atıyor, "*Bana bakın! Dikkatinizi bana verin!*" diye bağırıyor. Püskül takacağım tek şey, beslemeyi sürekli unuttuğum çirkin bir evcil hayvan. O zaman en azından püsküller

bir amaca hizmet edeceğini düşündüm.

Göğsüme bir sızı girdi. Bütün bu moda anlayışı Liha'dan geliyor. Dün gece balodan önce kalkanımı bırakırken sesi çok sığ geliyordu.

Preysee'nin bu öğleden sonra gizlice teslim ettiği kutuyu karıştırıyorum.

"Yani itirazınız gizlice kaçmak, genelev ya da bir kadına güvenmek değil. zihin engellemeye yardımcı olacak yabancı . . . Bu senin *kıyafetin*."

"Kesinlikle."

Liha yıllar içinde beni kesinlikle yıprattı ama kim dışarıya müstehcen bir palyaço gibi çıkmak ister ki?

"Peki, sizin için ne tür bir kıyafet uygun olur?" "Dansçı kıyafeti olmak zorunda mı?"

Hıznır bir sırıtma kıvrılıyor. "Sizi temin ederim, müşteriler bile benzer kıyafetler giyiyor. Ama dansçılar biraz daha ..." Başını öne eğiyor. "Korumalı, ben Sanırım öyle

diyeceksiniz."

"Nasıl yani?"

Bulana kadar kırmızı kayışları, kırmızı tüyleri, kırmızı payetleri, kırmızı dantelleri karıştırıyorum.

Kırmızı deri.

"Benim iznim olmadan kimse dansçılara dokunamaz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya bana dokunulmasını istersem?"

Dudakları birbirine yapışıyor. "Bu adamlar tarafından değil. Ayrıca, sen nişanlısın."

"Sana söyledim. Kendimi ona hiçbir şekilde teslim etmedim. Kendimi ona verebilecek tek kişi benim. Babam değil."

"Ya ona söz vermiş olsaydın?" diyor usulca.

"O zaman sadece ve sadece onun olurdu, ama değilim." Elimdeki pürüzsüz parçayı inceliyorum. "Bekle, senin iznim olmadan kimse dansçılara dokunamaz da ne demek?"

Omuz silkiyor. "Aynen dediğim gibi." "Yani bu genelevi sen mi *işletiyorsun*?" "Sayılır."

Başımı sallıyorum. "Her neyse. Dışarı."

Dolaptan çıktığımda yatağımda yatıyor, kollarını başının altında birleştirmiş, kaşlarını çatmış tavana bakıyor. Ani bir hareketle ayağa kalktı.

Vücudunun her yerinde gerginlik

vardı. "Bornozu tekrar giy."

"Neden?" Yeni kıyafetime bakıyorum. Kırmızı deri gövdemin etrafında kıvrılıyor ve sivri uçlar oluşturuyor.

Parmakları siyah yorganımın içinde kıvrılıyor. "Akıl sağlığım için."

Dae, daha önce yemeklerine büyü bir uyku iksiri katmış olan bilinçsiz muhafızlarımın yanından geçerken bana rehberlik ediyor. Umarım onların iyiliği için iksir şişesi doğru etiketlenmiştir.

Kral Salonu'na yaklaşırken pelerinimi kırmızı kıyafetimin üzerine daha sıkı çekiyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Dae'nin ruhu yanımda yürüyor ve yemin ederim ki eli sırtımın küçük kısmına dayanıyor. "*En sevdiğin tabloyu ziyaret etmek dışında mı?*"

Ben bir karşılık veremedim, yaklaşan salondan ayak sesleri bize doğru geliyor.

Babamın hizmetçisi Haren, tam önüme dikilene kadar aceleyle bana doğru geliyor.

"Preysee nerede? Yani" -reverans yapıyor- "hizmetçinizi gördünüz mü leydim?"

"Hayır, geceyi izinli geçirmesine izin verdim," diyorum, üzerime bir endişe tabakası çöküyor. "*Ona çamaşır odasında olduğunu söyle,*" diyor Dae yanımda. "Sanırım çamaşır odasında olabilir."

Haren başını sallıyor ve ayağı takılmasın diye eteklerini kaldırarak koşar adımlarla yanımdan geçiyor.

Onun anılarını görüp görmediğini sormak üzereyim ama babamın odasına yaklaştığımızda ağızım donuyor ve o odadaki tüm kötü anılar yüzeye çıkıyor.

Dae etrafımda buza dönüyor ve bana ilk kez ne olduğunu söylediğinde içimi bir korku dalgası kaplıyor.

Ölüm gibi hissettiriyor.

"*Başka bir şey düşün,*" diye homurdanıyor.

Başka bir anıya tutunuyorum ama zihnim sadece kötü anılarla doluyor. Kırbaçlar, hançerler, ters tokatlar, hakaretler, terk etme-

Dagen cisimleşiyor, bizi kapıdan içeri itiyor ve beni iç duvara yapııştırıyor. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri artık ela değil.

Siyah. Benimkiler gibi ortası siyah değil. Tamamen, ölümcül derecede siyah.

Ama elleri nazik.

"Nizzara," diye nefes alıyor. "Mutlu. Hatıralar."

Elimde değil. Yüzü -dudakları- bana bu kadar yakınken, zihnim on dört yaşındaki halime, Kings' Hall'daki portresini öpüşüme gidiyor.

Gözlerindeki siyahlık kayboluyor. Ölümcül dudakları gevşiyor.

Birden *duvara* yaslanmış olduğumun farkına varıyorum; nazik elleri hâlâ yanaklarımda ve o dudaklar-

Başımı hafifçe yukarı kaldırıyorum.

Sertleşiyor, sonra itiyor, koyu renk gözlerinden bambaşka bir acı geçiyor.

"Dalga geçtiğimi biliyorum," diyor, sesi kalın, "ama bundan öteye gidemez."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Babamın kim olduğu yüzünden mi?" Çenesi esniyor, sonra gevşiyor. "*Ben* olduğum için."

Duvarı itiyorum. "Senin bir ruh olman umurumda değil-"

"Ben bir katilim. Tanrı'nın lanetlediği bir paralı asker. Hayatta bile olmayan.

Ben bir

canavar, Nizzara."

İrkildim.

Ellerini sıkıyor. "Bana hiçbir parçanı verme. Anlıyor musun?"

Gözlerimin arkasında acı birikiyor ama çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bir keresinde biri bana canavar olmamayı seçebileceğimizi söylemişti."

Arkasını dönüyor. "Evet, ben bu seçimi uzun zaman önce yaptım ve yanlış seçtim." Ceza odasına inen kapıyı açıyor.

Saten yastıklar ve örtülerle dolup taşan devasa yatağın yanında duruyorum.

"Oraya gitmeyeceğim."

"Kaleden çıkmanın en hızlı ve en kolay yolu bu."

"O zaman sen git." Topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Bir sonraki düello için antrenman yapmaya gideceğim." *Ya da belki bir uçurumdan atlarım.*

Göz ucuyla onu gözden kaybolurken yakalıyorum. Çıkışa doğru tamamen döndüğümde, koridorun kapısını kapatan sert göğsüyle karşılaşıyorum.

Göğsümde bir sıcaklık kaynıyor, çeneni yumruklayacağım türden bir sıcaklık. "Çekil."

Bana *o* bakışı atma cüretini gösterdi. Senin için yanıyorum bakışı, acı ve doyumsuz arzusunun karışımı.

"Sana asla bir şey yaptırmayacağım," diyor. "Ama zihninizin bazı bölümlerini görebilen tek varlık ben değilim. Onu gerçekten bırakmak istiyor musun?"

korumasız?"

Ona ters ters bakıyorum. Neden mantıklı olmak zorunda?

İtiraz etmediğimde ya da hareket etmediğimde, "Ya sana bir anı verirsem? Sana borçluyum."

Kollarımı kavuşturuyorum. Bana borçlu olduğu şey sıcak, anlamsız bir öpücük. O bana böyle bakarken, bir öpücükten fazlasını istiyorum.

Kaşları kalktığı anda hatamı anlıyorum.

Lanet arzularım!

Etrafında dolanmaya çalışırken yüzüme sıcak kan hücum ediyor.

Beni yine engelliyor. Tam bir gösteri olmalıyım çünkü gözlerindeki siyahlık tamamen kaybolmuş ve beyaz dişleri tam teşekküllü bir gülümsemenin arasından görünüyor.

Kahretsin, bu midemi bulandırıyor.

"Ateşli, anlamsız bir öpücük mü?" diyor, ifadesi tamamen oyun gibi, ama gözlerindeki daha derin set hâlâ beş dakika önceki adam. Ciddi ve inatçı. "Arzu edebileceğin onca şey varken, neden bu?"

Bu konuya girmeyeceğim. Tekrar yanından geçiyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor.

Kollarını kavuşturmuş, bekliyor. Hâlâ içimde dolaşan öfkeye rağmen, onun kızıyla yerleri silemeyecek kadar yorgunum. Üzerimde zar zor giyilebilen bir dansçı kıyafeti olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kaşları çatıldı. "Benimle konuşabilirsin." Lo'nun kardeşini neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum.

İç çekiyorum. "Eğer kaybedersem, nişanı yapmak zorunda kalacağım. Senin için karar verilmemiş bir öpücük istemez miydin? Bir yabancıyla evlendirilmeden ya da bir Zem bıçağıyla ezilmeden önce?"

Başını daha yakına eğdiğinde avizenin altındaki siyah saçlarında altın iplikler parlıyor gibi görünüyor. "Bu yüzden mi kazanmak istiyorsun? Nişanı bitirmek için kural mı?"

Başımı salladım. "Zarr Kraliçesi olduğumda, bir köleye dokunan herkesin üzerine cehennemi yağdıracağım." Yumruklarım sıkılaşıyor. "Bir nişan buna engel olacaktır."

Öne doğru bir adım atıyor, dudaklarıma doğru eğilen bakışlarında yoğun bir savaş yaşanıyor. "Sıcak, anlamsız bir öpücük mü?" Nefesi dudaklarımda ılık ve kokusu . . . Alemler, bu çok güzel. "Tek istediğin bu mu?"

On dört yaşındaki halimin dizlerinin bağı çözülüyor, ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum ama neyse ki yirmi bir yaşındaki halim bunun için fazla gururlu.

Gömleğini çekiştiriyorum, yavaş ve kasıtlı bir hareketle başını kendime yaklaştırıyorum.

"Artık bir tane istemiyorum" dediğimde dudaklarım neredeyse onunkilere değecek. Gömleğini bırakıyorum ve merdivenlerden sessiz karanlığa doğru iniyorum.

"Seni zalim küçük canavar," diye hırlıyor arkamdan, ama sesinde günahkâr bir oyundan başka bir şey yok. Ruhu kayboluyor ve beni takip ediyor.

Kendini beğenmiş kabadayılığım ancak ayağım merdivenin dibindeki taş zemine değene kadar sürüyor, babamın işkence odasının kapısı hemen sağımda.

"Devam et." Elektrik yüklü havanın serin cebi sırtımı dürtüyor.

Babamın dikenli kırbacı zihnimde şaklıyor. Tekrar ve tekrar. Acaba onun Cezalar ondan mı yoksa hepsi onun ruhundan mıydı? Aklım her seferinde, her kırbaç darbesinde kalıyor.

"Nizzara," diye homurdanıyor Dae.

Koridorda ilerlemek için ayaklarımı zorluyorum. Sağımda ve solumda ahşap döşeme kapılar beliriyor.

"Bu kapıların ardında ne yatıyor?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. *"Hükümdar olduğumda kölelerin burada saklanmasına izin verdim."*

"Köleler mi? Burada mı?"

"Köle yasalarıyla mücadele ediyordum ama bu büyüklükte bir değişim için onlarca yıl geçmesi gerekiyor. O kadar uzun süre beklemelerini istemedim, bu yüzden bazılarını tünellerle kölelikten kaçırdım ve güvenli bir yer sağlayana kadar burada sakladım.

alt kıtaya geçiş."

"Bu-"

"Pervasız mı?"

"Takdire şayan," diye fısıldadım. "Bu yüzden Kralın Düellosu'nu kazandığında tünel haklarını istedin."

Varlığı kararıyor. *"Aslında onlardan kölelerini serbest bırakmalarını istemiştin-ya da*

Onlara uygun yaşam koşullarına sahip maaşlar teklif ettim," diyor, "ama o zaman kralların sadece vermek istediklerini verdiklerini öğrendim."

"Seni reddettiler mi?"

"İhsan için üç kralın da hemfikir olması gerekiyor. Bu yüzden hiçbir şampiyon krallık gibi saçma bir şeyi alıp gitmedi. Kral Rajim ve Kral Tigous talebimi reddetti. Onların Köleler olmadan ekonomiler dağılır."

"Şimdi kapıların ardında ne yatıyor?"

"Göremiyorum. Onları engelleyen bir tür güç var, benden bile."

"Ele geçirilmiş, değil mi?" diyene kadar bir süre geçti.

Boğazıma bir sıkışma girdiğinde tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. "Her zaman öfke sorunları vardı," diyebildim sonunda. "Her zaman şiddete meyilliydi ama benim için iyi bir babaydı" -sesim kesiliyor- "ta ki öyle olmayana kadar."

Titrek bir nefes alıyorum. "Beni boğan ve kırbaçlayanın o olmadığını bilmek her şeyi daha mı iyi yapıyor, yoksa işaretleri görmezden geldiğimi bilmek daha mı kötü yapıyor karar veremiyorum. Belki de bunu durdurabilirdim."

Uzun zamandır ilk kez, onunla ilgili güzel anıların ortaya çıkmasına izin veriyorum. "Eskiden bana kitap okurdu." Ağlamaklı bir kahkaha yükseliyor.

"Nefret ederdi

ama babanın piyade generali olduğu dönemde ziyarete geldiğinde, kucağına hangi korkunç boyutta kitabı koyduysam onu okudu." Gülümsüyorum. "Hepsini değil ama bir bölüm kadarını. Bana diğer altı diyar hakkında hikâyeler anlattı. Bana Xoshbesh'teki Jaxelli Savaşçıları'ndan ve Xoshbesh'teki Kum Gladyatörleri'nden bahsetti.

Heshena'yı sanki kendisi de oradaymış gibi canlı ayrıntılarla anlatıyor. Hikayelerin canlanmasını sağladı."

Dae'nin karanlığı etrafımda dönüyor, beni dinliyor. Onun varlığı, tıpkı ağırlık odasında olduğu gibi, beni rahatlatıyor.

"Üzgünüm, korkunç şeyler yaptığını biliyorum-"

"Ama o *senin baban*," diyor. "*Ve sen de ona sadıksın.*"

Başımı sallıyorum.

Karanlık özü, gözümden süzülen yaşları silmek istercesine yanağımı okşuyor. "*Babandan ne kadar nefret etsem de,*" diyor, "*kalbinden nefret edemem.*"

Aramızda yüklü bir sessizlik uzanıyor. Yürümeyi bıraktım ve hayalet gibi göğsü tam önümde. "*Seninle ilgili en güzel şey bu.*"

Elimi göğsünde gezdiriyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Yani güzel bir *kişiliğim* olduğunu mu söylüyorsun?"

Tam önümde cisimleşiyor ve aniden ona çarpıyorum. Bana ters ters bakıyor. "Sözlerimi çarpıtma. Ben her türden kadın gördüm.

Elf, peri, savaşçı, rahibe ve cadı. Yedi diyarın hepsinde bulundum ve sen" - gözyaşlarımı siliyor, başparmağını yanağımda gezdiriyor- "göğsüme biraz sıcaklık getiren tek kişisin."

Dudaklarının arasından utangaç bir gülümseme geçiyor. "Diğer yerlerin yanı sıra."

Göğsünü fazla zorlamadan itiyorum ve loş tünelde ilerlemeye devam ediyorum. "Sen utanmaz bir çapkının *tekisin.*"

Ruhuna geri dönüyor. "*Sadece seninle.*"

Ona yan gözle bakıyorum. "Çünkü seni duyabilen tek kadın benim."

"Çünkü ben birden fazla kadınla flört etmem. Bana göre değil." "Bu sadece flört olsa bile. Başka bir şey değil."

"Aynen öyle."

Rahat bir sessizlik içinde yürümeye devam ediyoruz, ta ki "*Bunu duymak istemediğini biliyorum ama Sorren haklı. Baban ruhuyla olan savaşını kaybediyor ve bunu sona erdirmeye şansı olan tek kişi sen olabilirsin-*"

O kadar hızlı dönüyorum ki ben bile şaşıyorum. "*Asla bir can almayacağım.*" Etrafımdaki sıcaklık düşüyor. "*Hayat kurtarmak için bile mi?*"

Ellerim kenetleniyor, içimdeki kaynama noktası yükseliyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Hayata değer verdiğini biliyorum, ama bazen daha büyük bir iyilik için bir canın alınması gerekir."

"Anlamıyorsun! Ben ona çok benziyorum. *Tüm* eksikliklerinden ruhu sorumlu değil. Ele geçirilmeden önce iyi bir insan değildi. Ben de onun gibi şiddet *arzuluyorum*. Sanki bunun için yetiştirilmiş gibiyim. Bu yüzden o çizgiyi geçemem."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, acaba bana dair tüm pembe görüşü paramparça mı oldu diye merak ediyorum.

"Bir canavar olmak istemiyorum," diye nefes alıyorum boğazımda yükselen sızıya rağmen.

Onun serin, kadifemsi özü beni sarıyor. *"İşte tam da bu yüzden bunu yapacak kişi sen olmalısın."*

"Ya ben de onun gittiği yoldan gidersem?"

Karanlık dalları beni bir kucak gibi sarıyor. *"Sana kim olduğunu hatırlatacağım."*

Önümde cisimleşiyor, avucunu duvardaki bir taşla bastırırken çenesi bir tür yoğun duyguyla geriliyor. Bir düğmeye basılmış gibi batıyor ve duvarın bir kısmı düşerek kırmızı glo taşlarla aydınlatılmış başka bir tüneli ortaya çıkarıyor. Mermer zemini ve yüksek tavanı uzaklara doğru uzanıyor.

"Bu taraftan." Yüz ifadesi gevşiyor ve her zamanki nazlı kayıtsızlığına geri dönüyor.

Onu takip ediyorum, arkamızdaki taş duvarın gıcırtilı sesini duyunca sığıyorum. Çok geçmeden, ilerideki loş bir odada kırmızı bir parıltı gözüme çarpıyor.

"Garaj mı?" Diyorum ama bu arabalar babaminkilerden farklı. Bu oda babamın kraliyet arabalarının beklediği devasa bir oyuk değil. Bu arabalar ... daha seksi. Onları tanımlamak için daha iyi bir kelime yok.

Başını sallıyor, saçlarının bir tutamı alnını öpüyor. *"Burası benim garajım."*

Kırmızı bir araba da dahil olmak üzere üç araba tüm alanı kaplıyor. Lo'nun en sevdiği.

"İstedğini seç. Hepsi mücevherlerle bezenmiş. Bu" -bir avcının çömelişiyle küçük ve kompakt olan siyah olanı okşuyor- "motorunda bir boşluk mücevheri var. Gözden kaybolmasını sağlıyor."

Paniğe kapılmamak için zihnimi bilerek boş tutarak önümdeki siyah canavara bakıyorum. "Birleşmenin nadir olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Çünkü dördüncü krallık tüm o teknoloji işleriyle uğraşıyordu ve bu zanaat çok tehlikeli olduğu için kalan üç kral yıllar önce insanların bunu öğrenmeye çalışmasını yasakladı," diyor elini görünürde tek bir toz zerresi bile olmayan pırıl pırıl metalin üzerinde gezdirerek.

"Ve ruh silahları gibi şeyler yüzünden," diye devam ediyorum okumama. Gözleri benimkileri buluyor, "Evet, bunun gibi icatlar yüzünden."

"Bu," diye sırtıyor ve bir kadın gibi kıvrımları olan boğucu kırmızıya doğru ilerliyor. "Bunun motorunda bir blare gem var, a-"

"Güçlendiren kırmızı bir mücevher," diyorum, dikkatimi dağıtmak için metni okuyorum. Başını eğiyor. "Hızlıdır."

"Peki ya şu?"

Havaya vuruyor. "Bunun boyasında parlayan mücevher tozu var. Neredeyse yok edilemez."

Üçüncünün gümüş kutu tarzına bakıyorum, gururlu ama ağırbaşlı bir duruşu var. Altın, tertemiz garajın köşelerinden içeri sızıyor.

Nefes alıyorum, sonra yutkunuyorum. Zihnim boş. "Bu."

"Ben de bunu seçersin diye umuyordum." Benim için kırmızı arabanın yolcu kapısını açıyor ve ben de kaygan, siyah iç kısmına giriyorum.

Dae buhar olup uçuyor ve aynı nefeste sürücü koltuğunda yeniden beliriyor, yüzü çocuksu bir heyecanla parlıyor, öyle ki bunu neredeyse ben de hissedebiliyorum.

Lo haklıydı. Direksiyon başında çok mutlu görünüyordu. O sarhoş edici gülümsemeye odaklanıyorum. Bina endişemi bastıran tek şey bu.

Motor kükrüyor, ses taş duvarlarda yankılanıyor ve katıksız güç bacaklarımı titretiyor. Bir elini direksiyonda, vites koluna doğru gezdiriyor, sonra duruyor ve rotayı benim için değiştiriyor.

"Neredeyse unutuyordum," diyor, koltuğunda bana doğru dönerek. "Pelerinin gitmesi gerekiyor."

"Neyi?"

"Koşum takımını örtüyor." Sırtıyor. "Ve manzarayı."

"Bir gün yüzündeki o sırtışı sileceğim," diye mırıldanıyorum ama zihnimi boş tutmaya çalışarak titreyen ellerimle pelerinimi çıkarıyorum.

"Umarım yaparsın."

Eğiliyor ve iki eli çıplak omuzlarımda gezinerek kalın koşum kayışlarını buluyor. Parmakları dekoltemi okşuyor, gözleri

Göğsümün üzerinden geçirirken tokaya odaklandı.

Duruyor ve boğazını temizliyor, gözleri en iyi şekilde kararıyor. "Bu beş noktalı bir emniyet kemeri."

Alt kayışı bacaklarımın arasına getirip kendim takarken göz temasını kesmiyorum.

Titrediklerini görmemesi için ellerimi kavuşturuyorum. "Hadi gidelim," diyorum. Vitesi yumuşak bir hareketle önce sola, sonra aşağıya atıyor.

Koşum takımımı iki elimle kavırıyorum.

"Peki ya emniyet kemeri?" Araba geriye doğru kükrerken gıcırdayıyorum, geri giderken emniyet kemeri kalçalarımın batıyor.

Bir eliyle direksiyonu çevirirken, el bakışlarını bana kaydırıyor. "Ben zaten ölüyüm, Izzy."

Durmak için yalpalıyoruz ve o tekrar vites koluna uzanırken elim dışarı fırlayıp kapıya dayanıyor.

"Izzy?" Nefesim kesildi, kalbim küt küt atıyordu.

"Evet, Izzy." Ayağıyla debriyaya basıyor ve birinci vitesi atlayarak ikinci vitesine geçiyor.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

Araba kükrerek ilerliyor, alçak tavanlı garaj tüneline hızlanırken başımı koltuğa sabitliyor, biz ilerledikçe o daha yüksek viteslere geçiyor.

"Neden? Hoşuna gitmedi mi?"

Gözlerimi sıkıp kapatma isteğimle savaşıyorum. "Hayır, ben-"

"Güzel," diyor gösterge panelinin kırmızı ışığında gülümseyerek. "Demek ki yapışacak."

Tırnaklarım deri koşum takımını ısırtıyor. "Güzel. O zaman sana nefret ettiğin bir lakap takacağım."

Bana doğru baktığında sırtışı daha da büyüyor. "Gölge baba gibi mi?" Göz kırıyor. "Bundan kesinlikle nefret ederdim."

"Ne saçma-"

Dev siyah bir şey penceremin önünden uçarak geçiyor.

"Nereye sürdüğüne dikkat et! Sen ölmüş olabilirsin ama ben ölmedim."

Sarayın duvarlarının etrafına serpiştirilmiş kaya oluşumları o kadar hızlı yanımızdan geçiyor ki, koyu lekelerin ne olduğundan bile emin değilim.

Kaşlarını oynatıyor. "Korkuyor musun, Nizzara?"

Başı hâlâ bana dönük, ön cama bile bakmıyor.

"Evet!"

Gözyaşları süzülüyor. Onları durduramıyorum - babamın arabasının alevler içinde olduğu, benim içeride mahsur kaldığım ve onun sarhoş olup sızdığı görüntüler.

Frene basıyor. "Kahretsin, Nizzara." Araba çarparak durdu.

Yüzümü pencereye doğru çeviriyorum, korkunun kazanmasından nefret ediyorum, beni yanan derimin kokusunu ve emniyet kemerime hapsolmuşluğumu yeniden yaşamaya zorluyor.

Arabanın içinde ve dışında altın rengi girdaplar oluşuyor. "Neden bana söylemedin?"

Ellerim yanlarımda kaya gibi sert yumruklar halinde titriyor. "Çünkü korkmak istemiyorum."

Buharlaşıp sise dönüşüyor ve arabanın benim tarafıma doğru fırlıyor, gece yarısı sakinliği etrafımı sarıyor.

"Nizzara."

"Bir şey yok." Bir damla gözyaşını siliyorum. Bir arabanın içinde kendimi ne kadar güçsüz hissettiğimi ya da bunun bana babamın öldüğü geceyi hatırlattığını nasıl açıklayabilirim? Değişti mi?

Daha da kötüsü, babamın hem iyi hem de kötü tüm anılarını okuyabiliyor. Boğulduğum ve tokatlandığım anılar, ardından bana ilk hançerimi verdiği ve nasıl dövüşeceğimi öğrettiği, hangi tartışmada olursam olayım her zaman benim tarafımı tuttuğu ya da ilk düellolarımda tezahürat yaptığı anılar. Hiç birini kaçırmazdı.

Sonra kötüye döndü, Tian'ı bana sarılırken yakaladığı gece gibi. Onu öldüren sarılma.

Aşkımı ve nefretimi nasıl açıklayabilirim? Onun sayesinde bu kadar güçlü olduğumu.

Dae'nin varlığı yanağımı dürtüyor. "*Seni incitiyorsa hiçbir şey değildir.*"

"Senin merhametine ihtiyacım yok."

Zihnim beni maksimum derecede utandırmaya kararlıymış gibi, öpüşmemizi reddetmesini ve *sonrasında* beni öpmeye çalışmasını tekrarlıyor

Çünkü kendini kötü hissediyordu. Ne kadar acıdığını düşünmek istemediğim için irkiliyorum, çünkü o herhangi biri değil.

O Dae.

Ben anılarımı kapatamadan kapımın önünde beliriyor ve kapıyı açarak soğuk kış havasını tenime çarpıyor. Çömelip yoğun bakışlarını dudaklarıma getirdiğinde midemde düğümler oluşuyor.

Bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Seni *istemediğim* için öpmediğimi mi düşünüyorsun?"

Cevap vermiyorum ama sessizliğimi evet olarak algılıyor.

"Siktir." Bakışları benimkilere kilitleniyor, oyun yok, sırtıma yok. Ölümüne ciddi ve acıdan başka bir şey yok. "Dün o Megadome'u neredeyse yerle bir ediyordum. Dizlerin o mindere çarptığında-"

Gözlerini kapatıyor, rüzgâr etrafımızda daha da keskinleşiyor. "Bunun bir düello olması umurumda değildi. O piyade askerinin yaşamasına izin vermek için her şeyimi verdim. Her şeyimi.

çünkü ..." Sözüünü kesiyor, gözleri kararıyor.

Benim gözlerim kısılıyor. "Çünkü ruhumu istiyorsun."

Sesi derin bir kadife gibi. "İstiyorum. Seninle ilgili olan her şeyi istiyorum. Ölüm bakışlarının bana yönelmesini istiyorum. O lanet dudağı kendime istiyorum. Siyah gözlerini ve tehditkâr ellerini üzerimde istiyorum. Gülümsemi. Öfkemi. Gözyaşlarını. Hepsini." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İşte bu yüzden senin hiçbir parçana sahip olamam."

"Yani beni *istediğin* için öpmediğini mi söylüyorsun?" Ters ters baktım. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

Kıkırdıyor ama başını sallayınca sesi kesiliyor. "Senin hiçbir parçanı almayacağım. Ne öpücük, ne dokunuş, ne de ruh."

"Şu anda bana dokunuyorsun." Eli hâlâ yanağımı kavırıyor.

Sırıttıyor. "Ellerim her zaman mesajı en son alır." Bakışları dudaklarıma düşüyor ve kapımı kapatıp soğuk havayı engellemeden önce gözleri yanıyor. Hemen sürücü koltuğuna geçmiyor.

Gözlerim karanlığa o kadar alıştı ki, şehrin dış duvarlarını yarım daire çizerek geçtiğimizi görüyorum, araba cansız bir şekilde rölantide çalışıyor. kayalar ve karla kaplı sert toprak. Çorak bölge. Neredeyse efsanevi haydutların hikâyelerinin doğru olup olmadığını görmek için ilk birkaç kayayı geçip karanlığa doğru gözlerimi kısıyorum. Yemin ederim bir parça karanlığın hareket ettiğini görüyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

Dae sonunda arabaya tekrar giriyor ve vitesi tutuyor. "Yavaş gideceğim," diyor.

"Hayır."

Olaylarla yüzleşiyorum. Yaptığım şey bu. Babam pek çok açıdan berbat biri olabilir ama acı ve korku konusunda her zaman haklıydı.

Acı ve korku sizi güçlendirir ama sadece onlarla yüzleşirseniz. Koşum takımımı kavırıyorum. "Yavaş gitme."

Arabanın onun tarafından huşu gibi bir şey yayılıyor. Bir şekilde bunu hissediyorum. "Sadece gözlerini yoldan ayırma." Ön camı işaret ediyorum. "O tarafa baksınlar."

Sırıttıyor. "Bunu yapabilirim."

Bölüm 60

Nizzara

Günlük: Sayfa 32

Koylarımızda otururken bir savaş stratejisi metninde bir satıra rastladım. "Bir düşmanınız varsa, bir düşmanınız vardır, ama iki düşmanınız varsa bir düşman ve bir dikkat dağıtıcı var." Zehir Zem tarafından verildi, ama Zos tarafından emredildi. Yine Rajim'in metresi gibi giyindim. O defterlere bakacağım ama bu sefer başka bir şey arayacağım.

-Lo

Araba gümbürdeyerek özel bir garajda durdu. Küçük ama tertemiz.

Benden önce kapımı açıyor ve bana kırmızı ipek bir maske uzatıyor.

"Kıyafetinin son parçası."

Liha şu anda eğlence cennetinde olurdu. Onu özlüyorum. "Onu düşünüyorsun," diyor.

Son düellomuzda ne kadar kırılgan hissettiğini hatırlayarak başımı sallıyorum ve içimi bir keder daha kaplıyor.

"Liha'yı da tüketebildiğine göre çok şiddetli bir şeye bağlanmış olmalı."

Maskemi takıyorum ve o da konuyu kapatmak için işaretimi alıyor.

"Hadi," diyor ellerini ceplerinin içine sokarak.

Onu tertemiz kırmızı bir kapıya kadar takip ediyorum. Sürtünme yok, çizik yok, herhangi bir aşınma yok. Müziğin gümbür gümbür ritmi diğer kapıya vuruyor.

yan tarafına. Elektronik anahtar koduna uzanıyor ama duruyor ve bana dönüyor.

"İki kural" diyor. "Maske her zaman takılı olacak."

"Ve?"

"Ve"-çenesi esnedi-"sana ne yapıp ne yapamayacağını söylemek bana düşmez. Eğer biriyle birlikte olmak istiyorsan. Güzel." Yüzünü buruşturuyor. "Ama her zaman etrafına dikkat et, tamam mı?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

Sanki kurallar konusundaki sicilimi biliyormuş gibi gözleri kısılıyor ama Şifreyi giriyor ve kapı lüks bir daireye açılıyor - çılgın bir dans pisti değil - yüksek sesli ritim hala her duvarda gümbürdüyor. Dae Tavanında dev bir ayna olan el değmemiş bir yatağın yanından geçip başka bir şifresi olan başka bir kapıya doğru götürüyor beni.

"Benim değil," diyor bakışlarımı yatakta yakalayıp göz kırparak. "Ama ödünç almaya karşı değilim."

Gözlerimi deviriyorum. Hiçbir şeye yol açmayan utanmaz flörtleri katlanılmaz. Bir şifre daha girerken yüzüme yerleşen ifadeye kıkırdıyor. Kapı açıldığında, baş döndürücü bir parfüm, ses ve kırmızı ton dalgası duyularıma çarpıyor. Kırmızı kadife banklar, kırmızı

Çıplak kadın heykelleri ve gri duvarlara karşı siyah soyut resimler. "Jasper'ı bulmalıyız. Benim için fazladan ayak işleri yapıyor.

uzakta olabilir." Durdu ve bana döndü. "Yeni dansçımmışsın gibi davranmalısın ki herkes sana saygı duymayı bilsin. Bunu yapabilir misin?"

Avucumu göğsüne bastırıyorum, kasları elimin altında kıvrıldığında ağzım kuruyor.

"Böyle mi?" Vücudumu onunkine bastırarak, müzikle senkronize bir şekilde kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, ellerimi sert karnında aşağı, aşağı, aşağı gezdiriyorum.

Başımı kaldırdığımda gözleri maskesinin ardında yanıyordu.

Dudaklarını yavaşça kulağıma yaklaştırıyor ve "Evet, böyle" diye fısıldıyor.

Kolunu belime doluyor ve beni yüksek sesli müziğe doğru çekiyor. Hepsi kırmızı giyinmiş kadınlar odanın dört bir yanındaki mini sahnelerde dans ediyor.

Diğer dansçılar kucaklara oturuyor, yakaları çekiştiriyor ve kulaklara fısıldıyor. "Demek bir genelevin var."

Eli etrafımda sıkılaşıyor, beni daha yakına çekiyor. Bu sadece göğsüne dokunduğum anda başlayan sarmal hissi yoğunlaştırıyor. "Sadece sahiybiymişim gibi davranıyorum."

Her yüzey pırıl pırıl. Kıyafetler baştan çıkarıcı ve pahalıdır; dikilmiş mücevherler, egzotik tüyler, karmaşık dikişler. Müzik seksi ve talepkâr ama yine de klas.

Büyüyen kalabalığın kenarına ulaşır ulaşmaz, Dagen gibi koyu kırmızı gömlekler giymiş adamlar yanımıza düşüyor. Belimdeki kavrayışını sıkılaştırıyor, başparmağı kıyafetimin açık bir kısmını tenime değdiriyor.

Adamlar bizi en büyük sahnenin yakınındaki ayrılmış bir masaya kadar takip ediyor.

Dagen tanımadığım bir ses tonuyla adamlara "Jasper," diye çıkışıyor. "Nerede o?"

"Gitti," diyor fedailerden biri.

"Nereye gitti?"

"İşi olduğunu söyledi."

Dagen bir masaya oturuyor ve beni nazikçe kucağına oturtuyor. Onun Hareketleri nazik ama krallara layık bir güç taşıyor, ben de ona uyuyorum. Burnu boynuma doğru eğiliyor, fısıldarken nefesi ürperti bırakıyor, "Her gözün seni nasıl bulduğunu fark etmemeye çalışıyorum."

Siyah takım elbiseli zengin bir iş sahibi, masasına içki getirilirken bana göz kırpmıyor.

Dagen fedailerin yarısını gönderiyor ve kalan iki adama "Ne zaman gitti?" diye soruyor.

"Bu öğleden sonra ayrıldı," diyor zayıf olanı kalın bir sesle. "Nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini söylemedi."

Daha kalın olan gözlerini kısar. "Görünüşe göre son zamanlarda onunla senin aranda çok fazla özel bilgi geçiyor. Düşündüm de, ne seni ne de onu pek görmedim."

Dagen kulağımın altına bir öpücük konduruyor ve tenim canlanıyor.

"Bu Garret," diye fısıldıyor. "Ne istersen yapabileceğini söylediğimi biliyorum ama ondan uzak dur."

Dudakları kulağımda, orada oyalanırken nefes alış veriş sığılıyor.

"Kollarını kaldır," diyor.

Onları başımın üzerine kaldırıyorum. Dagen bir parmağını dirseğimden belime doğru gezdiriyor, sonra elini kalçama koyuyor.

"Daha fazla yetenek topluyorum," diyor Garret'a.

"Bir dansçıyı işe almak üç gününüzü mü aldı?" Garret söylüyor ama gözleri üzerimde gezinirken yutkunuyor.

Dagen kulağıma doğru gülümsüyor. "Bu özel biri."

Garret burun deliklerini genişletiyor. "Yani senin kızlara dokunmana izin var ama benim yok mu?"

Dae altımdaki buza dönüyor. "Sana söyledim. Onlardan izin istemelisiniz ve onlar da evet demelidir. Ama geçen haftadan sonra belki de

gösteri." Bana dönüyor, ellerini kaldırıp havaya kaldırıyor. "Kalçanıza dokunabilir miyim, bayan?"

"Evet," diyorum müziğin sesiyle.

Dagen elini uyluğumda gezdiriyor ve ardında soğuk bir ateş bırakıyor. Parmakları kalçamda duruyor.

"Beline dokunabilir miyim?" diyor, gözleri en ufak bir tahrikte ateş etmeye hazır iki silah namlusu gibi Garret'a dikilmiş.

"Evet," diye nefes alıyorum.

İki eli de kalçalarımın uzanıyor ve yukarı doğru ilerleyerek açık tenimi okşuyor. Gövdemi ısı basıyor ve o ilerlerken kalçalarımın kıvrınmasına engel olamıyorum.

Fısıltısı kulağımda bir törpü gibi. "Ona hayır'ın ne demek olduğunu gösterelim." "Göğüslerine dokunabilir miyim?" Sesi hâlâ soğuk ve otoriter.

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve ellerini sert, şiş göğüslerime götürüyorum. "Evet," diyorum.

Altımda kaskatı kesiliyor, bu da arzularımı daha da hızlandırıyor. "İstediğim kişiyle birlikte olabileceğimi söylemiştin."

Nefesi kesildi. "Zalim küçük canavar."

Uzun boylu fedai boğazını temizliyor ve kızıl saçlı güzel bir dansçının eliyle Dagen'ı çağırdığı uzak duvara doğru başını sallıyor. parmaklarını uzatıyor.

Garret hırslanarak masadan kalkıyor ve uzaklaşıyor.

"Kahretsin," diyor Dagen, beni yavaşça kucağından indirirken. "Hemen geliyorum.

Geri dön." Önce diğer fedaiye, sonra bana bakıyor, bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi acı dolu bir ifade belirliyor, ama iç çekiyor, kelepçelerini düzeltiyor ve "Ona iyi bak. Anlaşıldı mı?"

Fedai başını sallıyor, bir sandalye çekiyor ve kollarını kavuşturarak oturuyor.

Dagen önce kalabalık odanın karşısındaki kızıl saçlıya, sonra da bana bakıyor ve "Çabuk olacağım. Çevre, hatırladın mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerim onu bekleyen yarı çıplak tanrıçaya dikilmiş.

Kalabalığın arasından ona doğru ilerliyor. Ona ulaştığında koluna giriyor ve onu koridordan aşağı, gözden uzak bir yere götürüyor.

Dagen gideli iki dakika olmamıştı ki, esmer bir başka güzel dansçı masamıza doğru "Liam" diye seslendi.

Fedai arkasındaki kızı görmek için boynunu büküyor. Tüm tavırları yumuşuyor. Kız kollarını arkadan boynuna doluyor ve ona gülümsüyor.

"Beni yeni arkadaşınla tanıştıracak mısın?" "Yeni dansçı," diyor adam.

Kulağına eğilip dudağının yukarı doğru seğirmesine neden olan bir şey fısıldıyor. Sonra, sandalyesini yuvarlıyor ve kucağına oturuyor.

Beni ölçüp biçiyor. "Yeni dansçı mı? Yoksa Red'in yeni oyuncağı mı?"

Liam omuz silkiyor. "Helina'yla birlikte yine ortadan kayboldu, kim bilir."

"Helina mı?" Ben daha durduramadan ağzımdan çıktı.

Dansçının sırtışı kediye dönüşüyor. "Oh, onun favorileri var. Her zaman olmuştur. Yine de Helina hepsinden daha uzun ömürlü oldu. Her fırsatta onunla gizlice kaçıyor. alır."

Kırmızı, sıcak kıskançlık içimde yumuşak bir yeri kavırıyor.

"Merak etme," diyor. "Bu gözler ve bu vücutla burada gayet iyi iş çıkarırsın. Kim bilir, belki de Helina'yı tahtından indirirsin." Liam'a dönüyor ve onu kıvrandıran bir şey fısıldıyor.

"Yapamam." Sesini temizliyor ve soğukkanlılığını yeniden kazanıyor. "Red onu izlememi söyledi."

Dansçı kaşlarını çatar.

"Ben ona göz kulak olurum," diyor Garret, elinde iki bardak koyu renkli sıvıyla kalabalığın arasından çıkarak. Liam tereddüt ediyor ama dansçı yakasını çekiştirince ayağa kalkıyor.

Liam gözlerini Garret'a diker. "Sanmıyorum-"

Garret, Dae'nin gittiği yöne doğru başını sallıyor. "Red beni devralmam için gönderdi." O

elindeki dolu bardaklardan biriyle dansçıyı işaret ediyor. "Kız arkadaşının vardiyası biter bitmez işe yaramayacağını söyledi." Bardağından bir yudum alır mermer masanın üzerine damgalamadan önce. "İşte buradayım."

"Onunla ben ilgilenirim" derken gözlerinin üzerimde gezinmesini kaçırmıyorum.

Liam vazgeçmeden önce dudaklarını büzüyor. Dagen'ın Helina'yla birlikte kaybolduğu koridorda kız arkadaşını takip ediyor.

Mantıksız bir öfke içimi kaplıyor ve tüm bedenim dişlerimi sıkmaktan ağrıyana kadar geriliyor.

Ben gerçekten de aptal, saf bir bekâрім.

Dagen, *Zarr*. Başka kadınlarla birlikte olduğunu bilmeliydim. Yani, gözlerim var.

Kızgın olmaya hakkım olmadığını fark ettiğimde öfkem daha da artıyor. Ama çok kızgınım.

Garret bardaklardan birini bana doğru itiyor. "Ee," diyor, benimkine en yakın koltuğu alıp yaklaşarak. "O kalçalara dokunmama izin verecek misin?"

"Hayır." Susamış olmama rağmen bardağı geri itiyorum. "Ben alkollü içki içmem."

Omuz silkiyor. "Bu meyve suyu. Dansçıların vardiyada alkollü içki içmesine izin verilmez."

Sarışın dalgalarını bana doğru eğiyor, gözleri açıkta kalan bacaklarımda. "Ya lütfen dersem?"

"Kaybol. Cevabım hayır ve bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Meyve suyuna uzanıyorum ve konuşmak istemediğimi anlamasını umarak uzun bir yudum alıyorum. Şanslıysam bir şeyler dener ve ben de ona neden bir bebek bakıcısına ihtiyacım olmadığını gösteririm.

Sırıttıyor. "Ya bütün işi ben yaparsam?"

Ona bir kez daha hayır demek için ağzımı açıyorum ama dilim uyuşuyor. Gerçekten uyuşmuş.

Bir kolunu yanındaki boş sandalyenin arkasına atıyor, hâlâ gülümsüyor. "Hayır dediğini duymadım."

"Bu ne tür bir meyve suyu?" Gerçekten bütün bardağı içtim mi? "Her şeyi rızaya dayalı yapan türden."

Sandalyemden sıçrayıp ona doğru hamle yapıyorum, yumruğum maksimum dış kırılması için kıvrılmış, ama kolum bir ayakla ısıtılıyor.

"Vay canına, sarışın. Seni vahşi biri sanmıştım. İyi ki dozu iki katına çıkarmışım."

Tekrar sallıyorum, ama ayaklarım geri kalanımla aynı sayfada değil. Lastik gibi olduklarında beni kendine doğru çekiyor. Parmaklarım kollarına saplanıyor, iri ellerim kollarımın üst kısmına dolanıyor, beni orada tutuyor, bedenim kendi başına hareket edemiyor.

Bir dakika boyunca kıcımla ilgili bir şeyler söyleyerek saçmaladı, ama kelimeleri karışmaya başladı, ta ki beni ayaklarımdan çekerken dış hatları görüşümde bulanıklaşana kadar.

"Bütün işi yapmak benim için sorun değil," diyor, sesi sulu, kulaklarımda kayıyor ve kayıyor. "Hadi," diye fısıldar. "Daha fazlasını biliyorum özel bir yer."

Tekrar itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Renkler ve şekiller etrafımda dans ederken kelimeleri oluşturamıyorum, doğru göremiyorum, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt edemiyorum. Sonra birden karanlık bir yerdeyim, sırtım yumuşak bir şeye dayalı.

Sıcak bir ağırlık üzerime tırmanıyor, yüzü bir odaklanıp bir kayboluyor. Elleri kıyafetimi yırtıyor.

Bir şey açılıyor. Kolumu çenesine doğru sallıyorum ama kolum bir şeyin altına sıkışıyor. Ona doğru bakıyorum ama tutan bir şey yok. Tekrar sallıyorum ama tek hareket parmaklarımın seğirmesi oluyor.

Dudaklarıma bir ısırık geliyor.

Altın tüyler, sıcak, narin nehirler gibi bana doğru akıyor. Parmak uçlarıma değiyor, uzaklaştırıyorum ama gitmiyor. Bir dal parmağımın etrafını sarıyor, sıcaklık, hayat ve mucize dolu. Puslu havayı içerek benden uzaklaştırıyor, gittiğinde beni keskin ve canlı gerçekliğe itiyor.

İşte o zaman odanın sıcaklığı düşüyor. Bir yerlerde onu hissediyorum, öfkesini hissediyorum. Uçsuz bucaksız, karanlık ve ölümcül. Kaynayan gayzerlerime karşı siyah, derinliksiz okyanuslar.

Ani bir sarsıntı ve gürültüyle Garret üzerimden fırladı. Yerden gümbürtüler ve çarpmalar geliyor ve Dae'nin sesi, böyle kelimeler kullanmadan şiddetli bir ölüm vaat ediyor.

Meyve suyunun etkisi aniden kayboldu. Garret'ın Dagen'ın boğazına sarılmış halde çırpındığını görmek için tam zamanında doğruluyorum. Garret'ın yüzü kanlı ve parçalanmış bir haldeydi. Dagen'ın yüzünü bir anlığına görebiliyorum. Bir çizik bile yok ama gözleri şimdiye kadar gördüklerimin en karası. Dişlerini sıkıyor, devasa kılıcı Garret'ın çenesinin altında duruyor.

Dagen kılıcını Garret'tan çektiğinde, kendisinin bu versiyonuna karşı savaşıyor gibi görünen Garret hırlıyor, "Benim için inlerdi."

Oda neredeyse buzla parçalanıyor.

Daha önce hiç tecrübe etmediğim bir soğuklukla görebildiğim buz. Dagen kılıcını Garret'ın göğsüne saplıyor.

Garret'ın acı çığlığı tam olarak çıkmadan ölüyor. Soluk renkli bir öz Garret'ın bedenini terk ediyor. Endişe verici bir şekilde hareketsiz duran Dagen'ın etrafında kaybolurken paramparça bir ses çıkarıyor.

Nefesim kesiliyor ve kafası bana doğru dönüyor. Bu haliyle, boynundan fırlayan damarları ve gözlerini kaplayan karanlığıyla, olduğu şeye benziyor.

İlk kez babamın ruh silahının bedelini görüyorum.

Her nasılsa, Dagen'ın acısını, kendine duyduğu nefreti, onu çevreleyen elle tutulur bir varlık gibi hissediyorum ve bunun yoğunluğundan nefes alamıyorum.

Beni görünce buruşan gözlerindeki siyahlık yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor. Kıyafetim paramparça ve Garret'in kollarımdaki mengenesi yüzünden morluklar var.

Odaya biraz sıcaklık gelmiş olsa da kemiklerim hâlâ buz gibi ve Garret'in cansız bedeni yerde yatıyor. "İçkime ilaç kattı."

"Biliyorum."

Dagen ayağa kalkıyor, bana doğru adım atarken kılıcı sise dönüşüyor.

"Onu sen öldürdün."

"Öldürdüm," diyor, sözlerinde zerre kadar pişmanlık yok. "Sana zarar verirlerse ölürler."

Dudakları bana dövüş eğitimi almış bir köpeği hatırlatacak şekilde geriye kıvrılıyor. "Onun arzularını duymadın. Hayatını kurtardığım için pişman olmayacağım." Acı

Bakışları yırtık kıyafetime takıldığında yüzünde bir parıltı belirliyor.

İçimde iki dehşet verici güç savaşıyor. O bir can aldı.

Benimkini korumak için.

Bir yanımda bunun için Dagen'dan nefret ediyor. Bir yanımda onun için canlanıyor.

"Onu sen öldürdün." Sesim daha az suçlayıcı, daha çok emici.

Elleri gömleğinin düğmelerine kayıyor, her birini yumuşak ve hızlı bir hareketle oynatıyor, ta ki kırmızı kumaş parçalanıp yara izleriyle dolu bronz, dalgalı göğsü kırmızı perdelerin arasından görünene kadar.

Gömleğini omuzlarından sıyırıp omuzlarıma doluyor ve beni kokusuyla sarıyor. O anlık, sakinleştirici koku.

Sanırım meyve suyunun bir kısmı hala sistemimde çünkü hareket edemiyorum, konuşamıyorum.

Önümde diz çöküyor, belime, karnıma, göğüslerime iliklemeye başlıyor, kapatıyor. Ayağa kalkıp kolunu uzattığında, Helina'yla birlikte uzaklaşırkenki görüntüsü, beni az önce kurtardığı şeyin utancı ve mahcubiyetiyle karışık bir şekilde kafamın içinde çınlıyor.

Anılarımı izlerken takındığı o coşkulu bakışla başını eğiyor.

Kahretsin.

Yisabell ile geçirdiğim zamanları hatırlamaya başlıyorum.

Dae'nin gözleri sanki ondan kaçtığını biliyormuş gibi kısıyor, ama ben güvenli, tarafsız anılar dizime devam ediyorum, *Kralların Kralı*'nı okumak ve metnin derin anlamını araştırmak gibi, ya da herhangi bir kitabı.

Birdenbire, bütün gece onun meraklı zihninden kaçma gücüne sahip oldum, çünkü çok fazla kitap okudum.

Cesedimi çığnemedem, Helina'yla uzaklaşırken hafızamdaki acıyı ya da şu anda ne kadar savunmasız hissettiğimi görmesine izin vermeyeceğim.

"Hafızan garip davranıyor," diyor ve hâlâ uzanmadığım elini bırakıyor.

Kafamda mücevherler kitabına, ne kadar tartışma yarattıklarına ve teknolojiyle birleştiklerinde yaptıkları öngörülemeyen şeylere geçiyorum.

"Bu seni içtenlikle rahatsız ediyor mu?" diye soruyor. "Anılarını görmem? Seni bu kadar yakından tanımak için mi?" Bana doğru bir adım attı, yüzünde özlem dolu bir ifade vardı.

şimdi ela gözleri. "Ne kadar vahşi olduğunu görmek için mi? Ya da ne kadar inatçı, kindar ve sadık olduğunu?"

Bana bu kadar yakından baktığı için ağzım kuruyor.

Kim olduğumu görmesinin, deneyimlerimi paylaşmamın -şu anda Helina'yla olan hariç- beni rahatsız etmediğini fark ediyorum, çünkü sadık olduğum kadar gururluyum da.

"Evet," diyorum.

Ona doğru yürüdüğü anı yüzeye çıkmaya çalışıyor, bu yüzden yedi diyarın tarihlerini öğrenmeye, gezegenimizin etrafında nasıl karmaşık bir şekilde örüldüklerini anlatmaya geçiyorum.

Geri çekiliyor. "O zaman burnumu sokmayacağım," diyor sessizce. "Jasper bu gece yok ama Helina yardım etmeyi teklif etti."

Elimde değil. Canımı yakan anı tüm gücüyle geri geliyor ve yüksek sesle küfrediyorum. Her ne kadar Helina'yla yüzleşmek istemesem de, istediğim zaman zihnimi engelleyebilmek istiyorum.

Kaşları çatıldı ama burnunu sokmadı. Çıkarken kapıyı arkamızdan kilitliyor, böylece hiçbir müşteri yanlışlıkla Garret'ın cesedine rastlamıyor. Sessizce yürüyoruz.

Gözlerim, o önümde yürürken kaslarını çekiştirip duran açık sırtından ayrılmıyor. Kalabalığın yanında gözden kaybolduğunda, manzaranın yasını tutuyorum.

"*Bu taraftan,*" diyor, ruh halindeyken bile mesafesini koruyarak. "*Büyük sahnenin arkasında.*"

Resim kılığına girmiş gizli bir kapıdan ve birçok koridordan sonra, Garret'ın beni sürüklediği odadan daha gösterişli bir odaya varıyoruz.

Beni Helina bekliyor. Güzel, çekik gözlü Helina.

Bölüm 61

Dagen

Helina'yla işi bittikten sonra Nizzara bitkin bir halde koridora giriyor. Gözleri benimkileri buluyor ve derslerini hatırlamasını bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Zihni bomboş ve arzuları trajik bir şekilde sessiz.

"Şimdiden bir usta mı oldun?" Diyorum.

Yarım bir gülümseme sunuyor, sonra ayaklarının üzerinde sallanarak koridora bakıyor. "Pek sayılmaz," diye nefes alıyor. "Ama gitmeye hazırım."

Garret'la olanlardan sonra vücudu hâlâ şoktaysa hiç şaşırmam. Soğuk, karanlık öfke yeniden içime çöküyor. Onu öldürmeyi planlamıştı.

"Hadi seni yatağa götürelim," diyorum.

Gözleri göğsümün üzerindeki yeni gömleğime takılıyor ve Helina'ya doğru bakmadan önce kaşlarını çatıyor, zihni ve arzuları hâlâ boş.

Sessizlik çok gürültülü. Onun parlak anı parçacıkları için ne kadar çok yaşadığımı fark etmemiştim. Aptalca bir şekilde anılarını susturmanın Her zaman ona uzanıp dokunma ihtiyacımı bastırıyorum, ama lanet olsun, ellerim hala onu arzuluyor. Kucağımda o ateşli numarayı yaptığında

-

"Evet, gidelim," diyor, benden başka bir yere bakarak. Bunun en iyisi olduğunu kendime hatırlatıyorum. Onun için *iyi* değilim.

Bizi geri götürüyorum, devasa, kıvranan kalabalığın arasından ruh formuma dönüyorum, böylece ona uzanmak için cazip olmuyorum.

Sadece o etraftayken var olan bu bastırılmış cinsel gerilim topuyla hareket etmek ona haksızlık olur. Özellikle de ben hâlâ babasını öldürmeyi planlarken. Ama her ne kadar onu Nightlight gibi anılarında onurunu gösteren birine doğru itmem gerekse de bunu yapmak istemiyorum.

Ona ruhani gözlerle bakıyorum. Saçları dökülmüş, çenesi önüne çıkanı kesmeye hazır ve hâlâ benim gömleğimi giyiyor. Onun giydiği düşünce başkasının gömleği ruhumu soğuk, öfkeli girdaplarda döndürüyor.

Korkunç, bencilce ve çarpık, ama doğru. Garret ekstrem bir vakaydı ama onun üzerinde başka birinin ellerini görmeye dayanamayacağımı biliyorum.

Garaja vardığımızda, arabanın kapısını onun için açtım. Bu sefer ellerindeki titremeyi kaçırmadım. Daha önce nasıl kaçırmıştım?

Çünkü ben lanet olası bir aptalım. İşte bu yüzden. Sürücü koltuğuna geçiyorum.

"Hızlı mı yavaş mı?"

"Hızlı," diye fısıldıyor, kemerini bağlarken.

Bu cevabı çok beğeniyorum.

Hızlı ama dikkatli sürüyorum.

Kaleye döndüğümüzde, tam bir sessizlik içinde onun odasına gizlice giriyoruz; o pelerinine sarınmış, ben de ruh formumdayım.

Söz yok. Anı yok.

Herhangi bir çarpışma olmadan odasına geri döndüğümüzde, dolabına koşuyor ve dizlerinin üzerinde duran uzun kollu bir gecelikle çıkıyor, günahkâr bacaklarını mükemmel bir şekilde koruyor.

"Gitseniz iyi olur. Liha bir sonraki düellomuz için şafak vakti dönecek."

Ona alan açmaya hazır ve istekli bir şekilde balkonuna doğru dönüyorum, ta ki kontrolünü kaybedip arzuları bana fısıldayana kadar.

". . . *teselli edilmek için* . . ."

". . . *yalnız hissetmemek için* . . ."

". .. *Dae'nin kalması için* ..."

Durdum ve onunla yüzleştim. Kaşları çatılmış, dudakları çatılmış, sanki gardını almaya çalışıyormuş gibi.

"İstersen giderim." Alemler, yüzüne dokunmak istiyorum. "Bunu yaptıktan sonra." Durduğu yere kadar mesafeyi kapatıyorum ve ona sarılıyorum.

Önce sertleşiyor ama hemen eriyor, yüzünü göğsüme gömüyor. Sessizce öylece duruyoruz, başını geri çekip gözlerini silene kadar saçlarını okşuyorum. Sıcak, vahşi gözler.

Başka zaman olsa, kesici kara hançerler gibiler, ama gözyaşları etraflarında parladığında çok daha tehlikeli oluyorlar, içimi kesiyorlar. Başparmağımla bir damla gözyaşını siliyorum.

Lanet olsun, yüzüne dokunmayacağıma yemin etmiştim. "Neyin var?"

Aptalca bir soru. Sorunun ne olduğunu biliyorum. Neredeyse tecavüze uğruyordu ve ben-

Ofluyor ama geri çekilmiyor.

Garret'in onun üzerinde olduğu ve onu öptüğü kırık dökük görüntüler gözünün önünden geçiyor. Sanki anıları susturmaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıkıyor ama ben bir tane daha yakalıyorum.

Kolumda Helina'yla ondan uzaklaşırken bir anlık görüntü. "Seni bırakmamalıydım." Etrafımdaki havada buzlar kırılıyor.

Yanaklarını avuçluyorum. Bunu da yapmayacağıma yemin etmiştim ama gittiğim için ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istiyorum. Helina, Mazzar'ı öldürme planlarıyla birlikte Lo hakkında bazı bilgiler bulmuştu.

Nizzara babasından ne kadar nefret etse de, onun ölmesini istemiyor. Ama ben istiyorum. Asiler de öyle.

Ruhumu Nil'e teslim etmeden önce tek şartım bu. Babası gitmeli.

Krallığa yaptıklarından dolayı, ama aynı zamanda *ona* yaptıklarından dolayı.

Tehlikeli olduğunu biliyor ama o kadar sadık ve kalbi sarsılmaz ki. Bu bende dizlerimin üzerine çöküp ona tapma isteği uyandırıyor.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye tersliyor beni. "Senin de lüks mekânlarda seni aşağı çeken bir bekâra ihtiyacın yok."

İtiyor ama elini tutmaya devam ediyorum ve nazikçe geri çekiyorum. İsterse ayrılabilceği kadar nazikçe. Onu geri çekmeme izin veriyor.

"Hayatımda gördüğüm en bekâr erkek sensin."

Ona şu anda dizlerimin ne kadar güçsüz olduğunu söylemek istiyorum.

O gözlerdeki yaşlar, onları oraya koyanı paramparça etmek istiyorum. Ona binlerce kişinin anılarını ve arzularını nasıl gördüğümü ve duyduğumu anlatmak istiyorum.

Ben de evlendim. Daha önce aşık bile oldum, ama kimse *o* değil.

Söylemek istediğim buydu ama onun yerine kendimi "Benimle konuşur musun?" derken buldum.

Gözleri gözlerimi arıyor, o tanrı vergisi dudakları sert bir çizgi halinde kıvrılıyor, sonra eğiliyor. "Sorun onun saldırısı değil," diye fısıldıyor. "Sadece-"

Duruyor ve ellerine bakıyor, böylece gözlerini göremiyorum.

Çenesini nazıkçe yukarı kaldırıyorum, göğsümde koruyucu bir canavar kükrüyor. Buzları minimumda tutmak çaba gerektiriyor. "Ne oldu o zaman?"

Yanakları kıpkırmızı kesiliyor. "Unut gitsin. Bu aptalca."

Başımı sallıyorum, yanaklarının bu kadar kızarmasına neyin sebep olabileceği konusunda kararsız kalıyorum. Yemin ederim tam zamanında geldim. O-

Nefes alıyorum. "Nizzara. Seni rahatsız ediyorsa, aptalca değil."

Yanaklarında daha fazla kırmızı çiçek açıyor. Alemler, o muhteşem.

"Sadece ilk öpücüğümün böyle olmasını istemezdim," diye fısıldıyor. Boynu kıpkırmızı oluyor, göğsüne doğru sürünüyor. "Aptalca ama kiminle evleneceğim konusunda söz hakkım olmayabilir. Bu benim olabilecek tek şeydi. Onu benden çaldı."

Eğer hayatta olsaydım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atardı. Bunun yerine, derin bir sızı beni içten içe yutmaya başladı.

Başımı ona doğru eğiyorum. Mantıklı-dürüst-aklım bunu yapmamam için bana yalvarıyor ama kelimeler yine de çıkıyor. "Peki ya ikinci öpücüğün? Çok daha iyi olduklarını duydum."

Nefesi kesiliyor ve hâlâ ıslak olan gözleri uzun, koyu kirpiklerinin altından benimkilere bakıyor.

"Acıma öpücüğü istemiyorum." Sözleri keskin ama alt dudağını ısıırıyor.

"Ben acıma öpücüğü *vermem*."

Anlamsız. Tek istediği bu. Bunu ona verebilirim.

İçimden bir ses yapamayacağımı söylüyor, onunla yapamayacağımı ama gözleri dudaklarıma kayınca hemen sustu, nefesi tatlı ve kararsızdı.

"Peki ya Helina?" diyor. "Bunu başka bir kadına asla yapmam."

Anısı canlanırken, hızla giden bir arabanın önünde duran bir aptal gibi çarpıyor bana ve aniden gülümsüyorum. *Kontrolsüzce* gülümsüyorum çünkü onun o onurlu kalbi var ve lanet olsun, başım çok büyük belada.

Her türlü kısıtlama üzerimden kalkarken hâlâ gülümsüyorum. Başımı onunkine doğru eğiyorum ve arzuları kesinlikle, lezzetli bir şekilde hainleşiyor.

"Helina'yla birlikte değilim."

Helina'yla çalışma anılarındaki açgözlü, kör edici kıskançlığını hissettiğimde sırtışıım daha da genişliyor.

"Ama dansçı dedi ki-"

Başımı salladım. "O *Red*'di, benden önceki sahibi. Ona karşı bir tür saplantısı vardı. Hepsi benim o olduğumu düşünüyor. Ayrıca, Helina Jasper'la birlikte."

Gözleri benimkileri arıyor. "Yemin eder misin?" "Yemin ederim."

Dolgun dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Onu yavaşça dolap kemerinin yanındaki duvara doğru yönlendiriyorum. Çekincesi başka bir kadına duyduğu saygıdan kaynaklanıyordu ve bu beni şimdiden ona karşı sertleştiren binlerce şeyden sadece biriydi.

"Yani," diyorum, "ateşli, anlamsız bir öpücük mü?"

Çenesini yukarı kaldırarak o tehlikeli dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor.

Mantığın canı cehenneme. Onu yavaşça duvara yaslıyorum. Dudaklarım onunkilere sürtünüyor, alay ediyor ama bu elektrik gibi.

Çenesini daha yukarı kaldırıyor, vücudu benimkinin altında sıcak ve esnek.

Elimi yanağına koyuyorum, başparmağımı yanağında gezdiriyorum, diğer elim belinin kıvrımını buluyor, dudaklarımız hala alay ediyor, nefesi ağzımda sıcak.

"Hızlı mı yavaş mı?" Fısıldıyorum.

Bana ne yaptığımı çok iyi bildiğini belli edecek şekilde dudağını ısıırıyor ve sonra "İkisi de" diyor.

Neredeyse homurdanacaktım, "Seni zalim küçük canavar." Ve onu öpüyorum.

Dudakları ipek gibi benimkilere doğru hareket ediyor, günahkâr vücudu ince elbisenin içinden bana doğru sıkıca bastırıyor.

Mutlak. Mutluluk verici. İşkence.

Kollarını boynuma doluyor, parmakları boynumun arkasında yalvaran darbeler yapıyor. Ellerim kalçalarına doğru kayıyor, onu kendime doğru daha sert çekiyorum.

Dudakları beni istiyor.

Arzuları *beni* talep ediyor.

Öpüşmeyi kesmeden, onu kucaklıyorum.

Yumuşak çıplak bacaklarını merkezimin etrafına sarıyor ve ben bir laneti bastırıyorum.

Onu hissetmek ...

Bizi yatağa doğru döndürüyorum ve öpücük derinleşip acil hale gelirken onu pelüş yorgana sırt üstü yatırıyorum. Dudağımı ısıırıyor ve sırtını dikleştiriyor.

Elim hala bana sarılmış olan kalçasında geziniyor. Yumuşakça inliyor.

Kaya gibi sert.

Arzuları *çok* haince bir hal alıyor ve ellerim donuyor. "Sen nişanlısın." dediğimde nefesim kesildi.

Bakışlarına aşılmaz bir çelik giriyor. "Onu seçmiyorum. Kendi isteğim dışında evlenmeden önce düello ringinde öleceğim."

Ne kadar inatçı, kindar bir canavar. Kollarını yatağa sabitledim. "Ringde kimse sana dokunamayacak."

O meydan okurcasına çenesini kaldırıyor ve "Ben kimseye ait değilim, Dae" diyor.

İnliyorum ama ellerim çoktan uzaklaşıyor. "Sana söyledim. Senin hiçbir parçanı almayacağım."

Doğruluyorum ve bacakları etrafımda açılıyor.

Kaşlarını çattı ve doğrulup oturdu. "Ya vermek istersem?"

Başım sanki dudaklarım oraya aitmiş gibi dudak büküşüne doğru ilerliyor ama nefesinin benimkine karıştığı o kışkırtıcı yerde duruyorum. "Hayır," diyorum.

"*Bunun*" -dudakları dudaklarımı gıdıklıyor- "benim ruhumla bir ilgisi olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, inanmıyorum."

Kaşları çatılır ve acısı parlar. "Beni istemiyor musun?"

"Sana söyledim. Burada sorun istemek değil." Onu tekrar öpüyorum, usulca, kalçalarımı kalçasına bastırıyorum ki sorunun ne kadar bu olmadığını *hissede*bilsin.

Dudaklarından hırıltılı bir nefes kaçıyor ve neredeyse teslim oluyorum, ama onun ruhunu, geleceğini ve sevdiği babasını hâlâ öldürmeyi planladığım gerçeğini düşünmek beni tekrar geri çekmeye yetiyor.

"Acımasız dürüstlük mü?"

Başını sallıyor, gözleri temkinli.

"Nightlight'la olan fırsatını mahvetmek istemiyorum."

Tartışmak için ağzını açıyor ama tek bir hece bile söyleyemeden, "Planım değişmedi Nizzara," diyorum. Nefes alarak, vücudumun yapmamam için bana yalvardığı şeyi yapıyorum ve ondan tamamen ayrılıyorum. "Nil ruhumu geri almadan önce hâlâ babanı öldüreceğim."

Geriye doğru çekilirken dudakları sertleşiyor. "O benim babam."

Ellerimi kendime saklamak için ceplerime sokuyorum. "O ele geçirilmiş."

Acı yüzünü tüketiyor. Arzuları haykırıyor, keşke olmasaydı diye. Kollarını dizlerine doluyor. "Ondan nefret ediyorum, ama ... Etmiyorum," diyor.

"O senin ve krallığın için bir tehlike."

Gözleri bana kaydı, çenesi büküldü. "Krallığın. Bu kadar kolay pes etme." Kollarını kavuşturuyor. "İnsanların bunu yapması son derece sinir bozucu."

Gülümsüyorum, ama gözlerinin ardındaki duygu kuyusunu gördüğümde, arzuları yaşamamı istediğinde gülümsemem kayboluyor.

"Özgürlüğünden vazgeçmene izin vermeyeceğim," diye bağıyor. O kadar *İnatçı*.

Göğsüme sıcaklık doluyor. Yanına oturuyorum ve ellerim -o hain piçler-ceplerimden çıkarak onu bir kez daha kucaklıyorum. "Ruhundan vazgeçmene ya da kırmızı, parlayan Gece Işığı ile bir geleceği mahvetmene izin vermeyeceğim."

Başını bana doğru kaldırıp alay ediyor, gözlerinde yine gümüş rengi var. "İstediyimi yaptığımı öğrenmedin mi?"

Soğuk odayı süpürüyor. "Bu sefer değil." Kollarım ondan uzaklaşıyor. "Gitsem iyi olacak." Liha yarınki düello için ısınmasına yardım etmek üzere birazdan burada olacak ve dinlenmeye ihtiyacı var. "Sabah kontrol etmem gereken bir şey var." Çok küçük bir ihtimal ama Helina'nın Lo hakkında verdiği tüyoyu düşünmeden edemiyorum.

Kaşları çatıldı. "Neyi kontrol edeceğim?"

Dürüst olacağıma söz verdim. "Kız kardeşime ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum."

Gözleri anlayışla doldu. Bir süre sonra, "Yine gece kalacak mısın?" diye sordu.

Bu kadar savunmasızken ona asla hayır diyemezdim. İfadesi güçlü, bedeni kendinden emin ve korkusuz ama arzuları, güvenliğim, sesim ve yakınlığım için ağlayanlar onu ele veriyor.

İroni acı verici. Bunca zaman onun güvenini istemiştım ve şimdi o sıcak, güven dolu gözler hala göğsümde dolaşırken, bana güvenmemesi ya da beni *umursamaması* için her şeyimi verirdim. Değer verdiği insanlar söz konusu olduğunda aklının nasıl çalıştığını gördüm.

Rahatladım. "Sadece biraz uyursan."

Yastığına uzanmadan önce dudaklarında güzel bir gülümseme beliriyor. Ruh formuma buharlaşıyorum çünkü ona dokunma dürtüsü kontrol edilemez durumda ve bu formda onu tutmuyormuşum gibi davranabiliyorum.

İç çekiyor, sanki beni etrafında hissedebiliyormuş gibi tüyleri diken diken oluyor ve gözlerini kapatıyor.

"Ee," diyorum. "İkinci öpücüğün nasıldı?"

Gülümsemesi derinleşiyor ve yanakları pembeleşiyor. Ya benim görmeme izin veriyor ya da aklından geçiyor, ama öpüştüğümüz anıyı tekrar hatırlıyor ve

O kadar güçlü ki beni ürkütüyor.

Kendi sıcak zevki içimde yuvarlanıyor, gözlerimin önünden geçerken
duyularımı gölgede bırakıyor.

Onu duvara doğru tutuyorum.

Ellerim onu takip ediyor.

Parmakları saçlarımda.

Sonra, onu kucağıma alıp yatağa yapıştırdığımda aniden alevlenen *ihtiyaç*.

"Nasıl olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyor.

Uyku onu bulduğunda hâlâ gülümsüyordu.

Bölüm 62

Nizzara

Günlük: Sayfa 33

Kral Tigous'tan Rajim'e kayıp mücevherlerden babam ve Dagen'in sorumlu olduğunu bildiren bir mektup buldum. Saldırganın aslında Zo'dan olduğunu ve beni ve kardeşimi öldürmek istediklerini düşünmeye başlıyorum. Ama neden?

-Lo

Gözlerimi açtığımda Dagen'in kaldığı yere doğru yuvarlanıyorum ve parmaklarımı pürüzsüz, dağılmamış yatağın üzerinde gezdiriyorum.

Balkon kapımın önünde şafak söküyor. Kapım çalındığında siyah, kış kasveti gümüş rengine dönüşüyor. Siyah levhanın arkasından beyaz saçlar ve buz mavisi gözler görünüyor.

Ayağa kalktım. "Yisabell, nesin sen-"

Kapıyı kapatıyor ve yatağıma doğru koşuyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve babamın kırbacından aldığı kesikler hâlâ kanlı ve kirli.

"Babamı yine bir iş için göndermişler." Önce kanlı paçavralarına, sonra da temiz yatağımdaki bana bakıyor ve sanki hiçbir şeyi kirletmek istemiyormuş gibi bir adım geri çekiliyor. "Sadece yalnız kalmak istemiyorum."

İçimde kaynayan taze öfkeyle yataktan sıçradım. "Gel. Seni temizleyelim. Acına da iyi gelecek bir merhemim var." Yutkunuyorum. Acı çekiyor, Benim yüzümden.

Başını sallıyor, gözyaşları oluşuyor. "Hayır, eğer cezalandırılırsam-"

İçimde bir şeyler koptu. "Sana bir kırbaç daha değmeden öleceğim, yemin ederim. Cezalandırılmayacaksın. Şimdi, gidelim." Sorren'in sözleri şimdi yankılanmaya başladı. Eğer iş Yisabell'i babamdan korumaya gelseydi. Yeterince güçlü olmazdım ama bu beni denemekten alıkoymazdı.

Onu kucakladığımda kendi gözlerimden yaşlar akıyor. Sırtındaki yaralar yüzünden kaskatı kesiliyor ve göğsümde hıçkıra hıçkıra ağlarken hemen elimi gevşetiyorum.

Saçlarını okşuyorum. "Çok üzgünüm," diye ağlıyorum, ıslak yanağımı kirli saçlarına bastırarak. "Bu benim hatam."

Başını iki yana sallıyor. "Onun davranışları ya da *benim* senin cezanı çekme tercihim için özür dileme."

Realms, sesi her zaman yaşından çok büyük çıkıyor.

Ona bunun kendi seçimi olmadığını, babamın zaten onu zorlayacağını söylemek istiyorum ama bunun yerine "Çabuk olmalıyız" diyorum.

Bir sonraki düelloya bir saatten az var. Onu banyoya çekiyorum ve suyu başlatıyorum. "Muhafızlarıma burada ne yaptığını söyledin?"

"Toz alıyorum," diyor pırıl pırıl parlayan siyah küvete bakarak.

Ağrısına iyi gelecek büyümlü merhemi alıyorum. Paçavralarını silkiyor ve küvete tırmanıyor. Sanki babam her an içeri girip onu saçlarından sürükleyerek dışarı çıkaracakmış gibi bakışları kapıya takılıyor. Salona açılan kapıdan bir ses geliyor ve sıçrayarak su sıçratıyor.

"Sadece Preysee," diyorum.

Preysee'nin ayak sesleri içeri giriyor. "Leydim?" diye sesleniyor odamın fuayesinden. "Düellonuzdan önce mutfaktan biraz bisküvi almayı başardım."

Banyo odasının kapısından içeri adımını atıyor ve elinde bisküvi tabağıyla donup kalıyor.

Gözlerim Preysee'ninkileri buluyor. "Bana yardım eder misin?"

Tabağı yere bırakıyor ve hemen bir fırça kapıyor. Sıcak su ve sabun her bir yarayı bulduğunda Yisabell irkiliyor ve tıslıyor ama şikâyet etmiyor. Neredeyse bitirdiğinde, kıyafetini yerden alıyorum. Zindan kiri ve kanla kaplıydı, yırtık parçalardan bahsetmiyorum bile.

Sırtındaki kırbaç. Bu şeyi tekrar takmasına kesinlikle imkan yok.

Dolabıma koştum ve siyah bir elbise buldum. Siyah ve sade, ama onun kıyafetine yakın bile değil. İşimi görecektir.

Liha'nın sesi dolabın içine süzülüyor, daha düşük ruhların iniltileri ve fısıltılarının üzerinde zar zor konuşuyor. "*Başarısız olmayacağım,*" diye mırıldanıyor.

"*Neyi başaramayacaksın?*" Ne yaptığımı görüp görmediğini umursamadan söylüyorum. Babam burada bile değil.

"*Başarısız olmayacağım.*"

Şimdi onun benim gözümde ne kadar solgun olduğunu, etrafımızdaki kırıntı ve döküntülere nasıl karıştığını fark ediyorum. Elbiseyi banyo odasına götürürken panik yapmamaya çalışıyorum.

Yisabell'in gözleri büyür ve başını sallar. "Hayır. Yapamam-"

Elbiseyi ona uzattım. Babam onu köle kıyafeti dışında bir şeyle görseydi acımasızca cezalandırırdı ama onu bir daha görmesini planlamıyorum.

"Preysee," diyorum ve ses tonum onu hareketinin ortasında donduruyor. Başını kaldırıp bana baktı. "Evet leydim."

"Onu dışarı kaçırmayı istiyorum."

Hem Preysee'nin hem de Yisabell'in gözleri büyür. Damlayan altın bir dal düşüncelerime dokunuyor, altın ruha değil. Bu benim içimde, görmezden gelemeyeceğim bir gerçek ve artık daha güçlü olmalarından, artık onları görmüyormuş gibi davranamamaktan nefret ediyorum.

Preysee isyancı kamplarına insan kaçırıyormuş. Bu yüzden bazı geceler geç kalıyor ve öğleden sonraları izinli oluyor. "Aynı şekilde sen de Haren'in kızına yardım edeceksin." Gözleri kocaman açıldı. "Kime?"

Onu işaret ediyorum. "Şimdi aptalı oynamanın sırası değil. Haren, hizmetçi. Kızını isyancılara kaçırıyorsun ve aynı şeyi Yisabell için de yapacaksın."

Preysee'nin dudakları gerilir ama başını sallar. "Bunu yapabilirim leydim ama zaman daralıyor. Onu Haren'in kızıyla birlikte dışarı çıkarmak istiyorsak hemen harekete geçmeliyiz."

"Ama babam-" Yisabell'in sesi çatlar. "Onu bırakamam."

Eğildim, Yisabell'in hizasına geldim. "Hayatım üzerine yemin ederim. Baban kral için yaptığı ayak işlerinden döner dönmez seni takip etmesini sağlayacağım."

Küvetin karşısındaki Preysee'ye bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Onu dışarı çıkarabilirim." "*Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım,*" diye fısıldıyor Liha zihnimde.

Kendinde değil ve kırk dakika sonra düellomuz var.

Kapımdan bir yumruk sesi geliyor. "Megadome'a gitme vakti geldi, hizmetçi." Brunar kapıdan Preysee'ye sesleniyor.

Aceleyle kapıya gidiyor ve kapıyı sarsarak açıyor, Brunar'ı bir prensesi aceleye getirdiği için iyice azarlıyor.

Liha'nın gücünü çağırıp derilerimi giyiyorum ama sadece küçük bir duman çıkıyor ve geceliğim yerde, ben de çırılçıplak kalıyorum.

Artık paniklemeye başlıyorum. Hâlâ Dae gibi kokan geceliğimi aldım. Bir dövüş kıyafetini indirmeden ve hançerlerle doldurmadan önce onu bir kenara koyuyorum.

Parmaklarım son hançerimin kabzasına dolanıyor ve onu uyluğumdaki kılıfına sokuyorum.

Sonra gece elbiselerimin altındaki kadife tepsimden yüzüklerimden birini alıyorum.

Preyssee şimdi Yisabell'i yatıştırıyor, onu nasıl dışarı çıkaracağını anlatıyor ve tünellerde iyi olacağına dair güvence veriyor.

Giyinmiş ve sandalyeme oturmuş olan Yisabell'e doğru eğildim.

"Bu senin için," diyorum gözlerimden su akmasını engelleyerek. Bu Yisabell'i son görüşüm olabilir.

"Bir örümcek," diyor mücevherlerle süslü örümcek yüzüğünü alırken ve gözlerindeki ifadeden, bana örümcek anne masalının kendi versiyonunu anlattığı ilk gerçek konuşmamızı hatırladığını anlıyorum.

"Başın sıkışırsa satabilirsin-" Başını sallıyor.

"Ben sembol satmam." Gülümsüyorum ve ona sarılıyorum.

O da beni öyle bir sıkıyor ki kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Onu bırakıyorum ve Preyssee'ye "Biz gidene kadar bekle" diyorum.

Başını salladı.

Koridora girmeden önce arkama bakmıyorum. Eğer yaparsam, buradan ayrılamam.

Bölüm 63

Dagen

Zem Krallığı'nın en dış bölgesinde, madenlerin ve taş ocaklarının ötesinde, Megadome'dan olabildiğince uzakta, bir kadını bekliyorum. Lo'nun tarifine uyarsa, kim gelebilir.

Nizzara'nın düellosu çoktan başladı ve bu tek düşünce beni yola koyulmak için huzursuz ediyor.

Ana kaya tepelerinin ötesindeki düzlüklerde buluşma yeri hayattan yoksun.

Geçen her dakika, Nizzara'nın öldürücü bir darbe alabileceği hissini artırıyor.

Bir Zem madencisi tarafından çekilen bir maden kızağı görüş alanıma girdiğinde, çok fazla zaman geçmişti.

Biraz daha beklerim.

Kadın her an ortaya çıkabilir.

Ama Nizzara'nın öldürücü bir darbe indiremeyeceğini ya da o çok korktuğu güce dokunamayacağını bildiğimden, her geçen dakika artan dehşetten kurtulamıyorum.

Biraz daha bekleyeceğim.

Bölüm 64

Nizzara

Günlük: Sayfa 34

*Kathreen gittiğine göre kaleden sadece Dagen işleri yürütmek için buradayken ayrılabilirim, bu yüzden iki hafta daha burada sıkışıp kaldım.
Zo'ların suikast girişiminde bulunarak üç krallığın durağanlığını tehdit etmesi.
Kafamda soru işaretleri var, bu yüzden iki olasılıktan söz eden izinsiz Zo kitaplarımı yeniden okuyorum: Kralların gerçek Kralı ya da Zo'nun iki İlk-Made giyen varisi.*

-Lo

Megadome bir çılgınlık çukuru gibi etrafımı sarıyor. Siyah-kırmızı Kenarlardan bayraklar sallanıyor, içecekler yan korkuluklara sığıyor ve tekdüze bir ayak sesi yayılıyor, dövüş ya da öl tarzı müziğe bir bas görevi görüyor.

Siren çalmak üzere ve Zem rakibim sanki beni öldürmek için planladığı tüm acı verici yolları hayal ediyormuş gibi bana gülümsüyor.

Liha mırıldanıyor.

Babam burada değil.

Soriah ve Tarella hala yoklar.

Kraliyet locasındaki tek kişi Halix. Dae hala

Lo'yu arıyor.

Siren tepemizde çığlık atıyor. Liha'nın gücüyle rakibimin kılıcını elinden çekip almaya gidiyorum ama kılıç sadece kıpırdıyor, kibarca çekiştiriyor.

Önce kılıcına, sonra bana bakıyor, yüzünde boktan bir gülümsemeden başka bir şey yok.

"*Soluyorum*," diyor Liha.

"*Sakin bana bu saçmalığı yapma. Sen yedi diyarın en büyük kıtasının Heshena elf prensesisin. Kimse için solmazsın.*"

Kulağımın yanına yumuşak bir dürtme geliyor.

Çivili kırmızı derili Zem, kendi büyük, turuncu dumanını çağırıyor. Uzun siyah kılıcım, üzerimdeki tüm hançerlerle birlikte, onun gücüyle alanımdan dışarı fırlıyor. Ayaklarının dibindeki paspasın içine batıyorlar.

"*Boşluk mücevherleri*," diyor Liha, sanki ayaklarının dibinde silahlarımı almamı bekleyen devasa, kana susamış bir düellocu yokmuş gibi. "*Gravera'yı biraz zayıflattılar ama beni neredeyse tükettiler.*"

"*Gravera*," diye nefes alıyorum. "*Keder tanrıçası.*"

Rakibim parmaklarını kıvrarak gelip silahlarımı almamı söylüyor, ben de kılıcsız hücum ediyorum. "*Boş taşlar mı?*"

Kaçıyorum, eğiliyorum, dönüyorum, devasa kılıcından zar zor kaçıyorum. "*Yesss.*" Liha'nın sesi zar zor duyuluyor. "*Bizi tüketiyorlar.*"

Vınlayan bir darbenin altından sıyrılıp yuvarlanıyorum ve minderden fırlayan kılıcıma uzanıyorum ama çivili botu siyah deriyi delip geçerek karnıma saplanıyor. Minderin üzerine damlayan kana gülümsüyor ve bu benim öfkemi ateşliyor. Göğüs kafesimin altındaki yakıcı acıyı görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve kulpunu kavrayan yumruğuna tekme atıyor.

Sürpriz. Kılıcının elinden çıkmasının tek sebebi bu; Çünkü bunu beklemiyordu. Yakut kılıcı yakalıyorum, onunla yüzleşmek için dönüyorum ve ölümüne kavriyorum.

Turuncu dumanının kılıcı elimden çekip almasını bekliyorum. Bu yüzden yükselen ilk hançerini ıskaladım.

Kabzası baskın omzuma gömülüyor.

Diğerleri cehennem ateşi yağmuru altında geliyor. Sol elimi kılıcı yönlendirmek için kullanarak, yaralı kolumla kılıcın ağırlığını destekleyerek onları havadan kesmeyi zar zor başarıyorum.

Liha gücü içimde topluyor ve biliyorum ki onu serbest bırakırsam, bu onun sonunu getirecek. "*Kullan onu*," diye tıslıyor.

"*Hayır.*"

Zem adamı siyah kılıcımı minderden çekip bana doğru ilerlerken dişlerimi sıkıyorum.

Rakibim kendini serbest bırakıyor. Aşağı doğru bir hamleyi engelliyorum ama bacağıma doğru hamlesini ıskalıyorum. Göğsüme doğru gelen bir hamleyi savuşturuyorum ama koluma bir kesik atıyor.

Sonra daha hızlı hareket ediyor, sanki tüm bunlar beni yıpratmak içinmiş gibi, kendi eğlencesi için.

Ben sadece savunma ve kaçınma yapıyorum. Bloklarım ve dönüşlerim yavaşladıkça, vücudum onun darbelerini daha fazla yakalıyor. Boynuma gelen bir darbeyi engellemeyi başarıyorum ve kılıçlarımızı yüzlerimizin önünde titreyen bir haça getiriyorum.

"Buradan canlı çıkamayacaksın," diyor.

"*Kullan onu,*" diye fısıldıyor.

Rakibim sakın, toparlanmış ve kontrollü görünüyor.

Ta ki ben bir santim geri çekilip ona yaklaşıp ve botumu bacaklarının arasından taşaklarına geçirene kadar.

Uluyor ve ben de kılıcımı omzuna saplıyorum.

Turuncu bir duman dalgası, ringi yıkayan bir toz fırtınası gibi ondan fişkırıyor. Derilerimi tutuyor. Kıyafetlerim beni olduğum yerde donduruyor.

Mavi gözleri benimkileri buluyor.

Parmaklarım kımıldıyor, başım hareket ediyor ama kıyafetlerim sıkıca yerinde duruyor. Kolumun her hareketi yüzlerce kiloluk bir direnci kesiyormuş gibi hissettiriyor.

Kalabalık yeni bir şey gördüğünde her zaman yaptığı gibi kendini kaybediyor.

Minderden kalkıyor, gelirken siyah kılıcımın ucunu minder boyunca sürüklüyor, sonra ayaklarımın dibine bırakıyor.

"*Kullan onu!*" Liha'nın paniği hissediliyor.

O yaklaşırken çenemi kaldırıyorum. Yüzümde korku olmadan ölümümle yüzleşeceğim.

Yanaklarımı mengene gibi parmaklarının arasına sıkıştırıyor, kırışmış burnu ve vahşi gözleri artık o kadar sakın görünmüyor.

"Seni yavaşça öldüreceğim." Kırmızı kılıcını elimden alıyor ve siyah kılıcımın yanına bırakıyor.

Turuncu bir dal, hançeri eline doğru çekiyor. Sıkılı yumruğumu açıp sekiz inçlik bıçağı avucuma saplarken gülümsemesi her şeyden çok dış gıcırdatıyor.

Dişlerimi sıkıyor ve dudaklarımı birbirine kenetliyorum, acımı duyma zevkini ondan esirgiyorum. Bu sadece yüzündeki manyakça alaycılığı derinleştiriyor gibi görünüyor.

Bir turuncu iz daha ve bir hançer daha beliriyor. Ucunu avucumdan çekip çıkartıyor ve bunu n koluma saplıyor.

ılıımı tutuyorum, gözyaşlarım birikiyor.

Başka bir turuncu iz, başka bir hançer, pazuma saplanıyor. Bir damla gözyaşı akıyor.

Bir sonrakini yaralı omzuma saplıyor. Bir hıçkırık kopuyor ama kendimi tutuyorum.

Yüzündeki kızgın çizgiler her hanerde kayboluyor ve bir sonraki hançeri boynuma dayadığında, tamamen gün ışığına dönüyor.

"Nizzara!" Liha yalvarıyor ama ben sadece çenemi kaldırıp ona görüş alanı bırakıyorum.

Tüm bedenimi çok güçlü bir şekilde ele geçirdi. Liha'yı kurutmayı reddediyorum ve bir korkak olarak ölmeyeceğim. Altın bana doğru ılık atıyor, ama ondan ölümden daha çok korkuyorum. Eğer onun gücüne kapılırsam, babamdan daha iyi bir hükümdar olamam.

Rakibim hançerini geri çekiyor, sanki boynumu kesmeyi planlıyormuş gibi, Megadome ani, derinliksiz bir soğuktan gıcırıyor.

Siyah buz, boynumu hedef alan kırmızı hançerin üzerinden koluna ve dudaklarına doğru kırılıyor ve onlara siyah bir renk veriyor. Zem adamı durdu, gözlerini etrafta gezdirdi ve bir adım geri çekildi.

Dae arkamda yükseliyor, benden başka herkes için görünmez. Bu düelloya, Liha'ya dair anılarımı görmesine izin veriyorum.

Karanlık, kadifemsi dokunuşu omzumu okşuyor. "*Bana güveniyor musun?*"

Kalkanımı ona açıyorum.

Zihnime bir yapboz parçasının yerine oturması gibi giriyor. Liha, yorgunluktan çöküyor ve rahatlamış gibi hissediyor.

Güç. Daha önce hiç yaşamadığım bir güç vücudumun her damarından, her gözeneginden fişkırıyor.

"Onu öldürmeyeceğim." Zihnimin içinden Dae'ye sesleniyorum ve kadife dokunuşu yanağımı okşuyor.

"Biliyorum."

Gücünü ağırma izin veriyor ve onu serbest bıraktığımda, elimdeki ve kolumdakiler de dahil olmak üzere çevredeki tüm bıçaklar yok oluyor.

Ateşli bir intikamla yeniden ortaya çıkıyorlar. İki kılıç rakibimin omuzlarına saplanıyor, onu acı dolu bir ılık atarak yere düşürüyor ve onu orada mindere sabitliyor, batıyor ve bükülüyor.

Ben de onun bu numarasını kullanıp kırmızı deri kıyafetini yere sabitliyorum ve onu bir savaş yıldızı gibi yere seriyorum.

El kemiklerimdeki ve omzumdaki büyük hasarı değerlendirirken öfkem artıyor.

Parçalanmış kolum yanıma doğru kıvrılıyor. Bedelini ödemesini istiyorum.

"*Onu öldürmeme izin verme,*" diye fısıldıyorum içimden, Dae'nin karanlık, ipeksi gücü artıyor.

"*O bunu hak ediyor. Ama sana izin vermeyeceğim.*"

Gücü, siyah bir dumandan oluşan azgın bir deniz gibi içimden salıverildiğinde savaş çılgılığı boğazımdan patlıyor. Hançerler iki inç aralıklarla her uzvuma saplanıyor. Bileğimin bir başka hareketiyle her bir bıçak sağa doğru doksan derecelik bir dönüş yaparak kas ve siniri parçalıyor.

Dudaklarından acı dolu bir çılgık kopuyor ve seyirciler sessizliğe gömülüyor. Ya öyle ya da ben artık onları duyamıyorum.

Ona doğru yaklaştım. O mavi gözlerde bir parça korku.

Bunu sevmekten nefret ediyorum.

Damarlı elini çizmelerimle eziyorum ve kalçasından kana bulanmış bir hançer çıkarıyorum.

"Hayır!" diye yalvarıyor ama ben çoktan parmak kemiğini kesmeye başlamıştım.

Bölüm 65

Nizzara

Günlük: Sayfa 35

Evet, küçük günlük, eğer bir daha yazmazsam, büyük olasılıkla kendimi Zo bölgesinde öldürtmüş olacağım.

-Lo

Liha, korunduğumu biliyor ama Dae'nin varlığına sessizce sinirleniyor, Babam her neredeyse bana söylemeyeceğini söyleyerek kalkanımı terk etti. -Gravera'yla tek başına savaşıyor.

"Onun anılarını görebiliyorum," diyor Dae, Gravera gittiğinde. *"Artık daha zayıf."*

Halix muhafızlarıma işe yaramalarını ve eve gitmek için arabamızı yüklemelerini emrediyor.

Siyah kılıcımı odamızın duvarına dayadığım yerden kaldırıyor.

"Onu yanında tut. Aptal kadın," diye tıslıyor ve bıçağı bana doğru itiyor.

Bıçağı ondan alıyorum ve o da uzaklaşıyor.

"Babamın nerede olduğunu gördün mü?" "Çok şey gördüm."

"Nerede o?" Çoğu gün ondan nefret etsem de, o benim babam ve

-

"Ona gitmek istiyorsun."

"Kimse ele geçirilmeyi hak etmiyor! Yapabilirim-"

"Çok ileri gitti," diyor Dae usulca. *"Bir süredir öyle. Seni korumak için senden uzak duruyor ve bu kez ben babanın tarafındayım."* "Gravera onu kaçınılmaz olarak geri dönmeye zorlayacak." diye eklemeyen önce bir duraksama oluyor.

"Ama-"

Soğuk etrafımda dolaşıyor. *"Gravera yedi âlemdeki en yüksek tanrıçalardan biridir, Nizzara. İyileşene ve ona karşı savaşma şansın olana kadar seni ona yaklaştırmayacağım. Ayrıca açlıktan zayıf düştüm ve sen de lanet olası bir kan izi bırakıyorsun."*

"Bu zayıflık mı?"

Ben üzerinde yürürken gücü neredeyse taş zemini büküyordu. Şifacılar tarafından yerleştirilen bandajlarımdan kan damlamıyor.

Aramızdaki bağdan karanlık bir kıkırdama geliyor ve tüm sistemimde lezzetli bir şekilde kıvrılıyor.

Karanlık Megadome tünellerinden arabaya doğru ilerlerken Dae'nin tam gücündeyken gücünün derinliğini hayal etmemeye çalışıyorum ve Şatoya doğru bir saat sürecek yolculuk boyunca arabanın kapısının beni içeri kilitlediğini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Şoför garajdan çıktığında karanlık girdaplı varlığı titreyen ellerimi sarıyor ve ayaklarım şatonun garajının zeminine basana kadar da bırakmıyor.

Dae'nin serin, hayaletimsi parmakları yanağımı okşuyor. *"Zihinsel kalkanın yine düştü,"* diye nefes alıyor ve ben onun mutluluk dolu duygularının beni sardığını hissediyorum.

Muhafızlarımı takip ederek Preysee ve kale şifacılarının yaralarımla ilgileceği odama gidiyorum.

Onlar gittikten ve yalnız kaldıktan sonra, *"Soriah'ın bıraktığı kitap için hala geri dönmedin. Korkuyorsun."*

Zihinsel duvarlarımı geri çekiyorum. *"Zamanım olmadı."*

Ya Dae bana inanıyor ya da şu anda bu konuda konuşmak istemediğimi biliyor. İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyor.

Yatmak için giyindiğimde, eskisinden daha küçük görünen kesiklerime ve sıyrıklarına hayranlıkla bakıyorum.

Preysee Yisabell'e yardım etmekten dönmediği için kendim giyinmiş olarak dolabımdan çıktığımda, okumak için sandalyeme çöktüğümde sadece Dae ve ben kalıyoruz.

Ben *Kralların Kralı*'ndan bir bölümü okurken o da karşımdaki berjer koltukta öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış vaziyette oturuyor.

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını iki kez açıp kapattı.
Sonunda, "Neredeyse çok geç kalmıştım." dedi.

Kitabımdan başımı kaldırıyorum. Kaşları acıyla çatılmıştı. "Sorun yok, Dae."
Sorun yokmuş gibi bana ters ters bakıyor. "*Liha*'yı korumak için ölmene iki saniye kalmıştı."

O ela gözlerde öyle bir hayranlık ve öyle bir
öfke. Sayfayı çeviriyorum. "Ben ölümden
korkmuyorum."

"Hiç mantıklı değilsin," diyor. "Konu pek çok şey olduğunda tanıdığım en korkusuz küçük pisliksin, ama konu kendin ve gücün olduğunda en korkak kadınsın." Ağzımı açtığımda parmağıyla beni işaret ediyor. "Aptal numarası yapma. Senden defalarca kaçtığını gördüm. Neden korkuyorsun?"

"I-"

Yutkunuyorum, ellerim bağın etrafında nemli hale geliyor.

Bir dakikalık sessizlikten sonra iç geçiriyor. "İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

Başımı sallıyorum. "Bana bir saniye ver."

Altın benekli, koyu yeşil gözleri yüzümde geziniyor, bekliyor, ama oyalandıkları her yerde tenim ısınıyor ve sıcaklık kısa sürede yanaklarıma yükseliyor.

Boğazımı temizliyorum. "İçimde bir savaş varmış gibi hissediyorum. İki büyük, çarpışan güç. Biri hafif geliyor. Öğrenme ve koruma arzum gibi." Ondan uzağa bakıyorum. "Diğeri karanlık."

Sessizce oturuyor ve devam etmeme izin veriyor.

Bakışlarım bir kez daha onunkileri buluyor. "Babamın araba kazası yaptığı gece, deliliğe düşüşünün başlangıcıydı. Ölümden korkmuyorum. Bir arabanın içinde titrememin nedeni bu değil. Bir canavar olarak yaşamaktan korkuyorum. Çünkü ona çok benziyorum" -sesim çatlıyor- "Güç istemiyorum ... çünkü istiyorum. Eğer ona dokunursam korkuyorum."

"Onun gibi olacaksın."

Başımı sallıyorum.

"Ama sen o değilsin. Bu konuda endişelenmen farklı olduğunu kanıtlıyor."

"Kanıtladığı tek şey, yatkınlığımı kabul ettiğim." Sandalyesinde geriliyor. "Deneyene kadar bilemezsin."

Ona ters ters bakıyorum. "Bunu öğrenmeye değmez."

Elini saçlarında gezdiriyor, belli ki tedirgin, ama Lo haklı. Söylediğini görüyorum ve bu bir düğmeyi çevirmek kadar iyi. İçimde sıcaklık birikiyor.

Donup kalıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diyor.

"Nişanımı gerçekleştirmeyeceğim," diyorum. "Ya ringde öleceğim ya da istediğimi elde edip bu işi bitireceğim, biliyorsun."

Vücudu geriliyor ve gözleri kısılıyor. "Bunun konuştuğumuz şeyle ne ilgisi var?" ama sesi daha kalın.

Kitabımı kapatıyorum. "Kesinlikle hiçbir şey."

Arzularımın yaratıcı olmasına izin verdiğimde gözleri en iyi şekilde kararıyor. "Hayır," diyor.

Doğruluyorum. "İstemiyorsun-"

Başını iki yana sallar. "Sana zaten söyledim, sorun *istemek* değil." "Ne o zaman? Nişanlım mı?"

"Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, o sizin için en iyi aday. Sana iyi bir gelecek sağlayacak."

Bakışlarıyla cevap verdiğimde sandalyeden kalkıp beni kucağına alıyor ve nazikçe kollarına alıyor. Koyu, güzel kokusu etrafımı sarıyor.

Burnunu kulağıma dayayıp bizi yatağa doğru çeviriyor, çarşafı indiriyor ve beni yastığımın üzerine yatırıyor.

"Ve sen yaralısın," diyor siyah bir sisin içinde kaybolmadan önce. "*Arzularını duyuyorum. Tüm o hain fısıltıların altında uyku için bir tane var.*"

Yatağımın ne kadar rahat olduğuna rağmen ona ters ters bakıyorum. "Hain olan o," diyorum, cümlemin sonunda bir esneme yapıyor.

Kıkırdıyor ve yanımdaki yatağa oturuyor. "*Uyu, Izzy.*"

"*Bu lakaptan nefret ediyorum.*" Ama dudaklarımın kenarları bana ihanet ediyor. Aramızdaki bağdan bir gece yarısı kahkahası süzülüyor. "*Tabii ki ediyorsun.*"

"*Bu gerçekten benim ruhumla ilgili, değil mi?*"

Yatağımın yanına çömeliyor, bakışlarımla aynı hizaya geliyor. "*Bu her zaman senin ruhunla ilgiliydi.*" Dudakları o sırtışı dönüşüyor. "*Ben sadece onu güvende tutmanın çalmaktan daha zor olacağını düşünüyorum.*"

Bölüm 66

Dagen

Nizzara hızla iyileşmeye başlıyor, doğal olmayan bir hızla. Eğitim odasında olmamızın tek sebebi bu. Buna sevindim, çünkü bir sonraki düellosu Üç gün. Onu nişanını sona erdirmeye çabalarından vazgeçmeye ikna etsem bile, ölene ya da kaybedene kadar savaşmak zorunda. Kralın Düellosu böyledir.

Bağlandığımız için iyileşmesi de bir İşaret oluşturmuyor, çünkü öyle olsaydı bilirdim.

Hangi işaretin oluşacağını merak ediyorum. Çünkü aramızda akan güç miktarı ile . . .

Birini paylaşmamamızın imkanı yok.

Bağırıyor ve kılıcını şimdiye kadar ondan görmediğim bir hız ve vahşilikle gövdem için savuruyor.

Muhtemelen Kazem'in mektuplarından birini daha aldığı içindir.

Dudaklarını ısırması *düşünen yüzüyse*, bu taş gibi soğuk duygusuz ifade de *seni öldürmemeye çalışıyorum* yüzüydü.

"Ölümcül darbelerden kaçınmayı bırak," diyorum. "Rakiplerinizin onları savuşturabileceğini garanti ederim. Onların içine tanrı korkusu salmalısın."

Tek cevabı, kafamı tekmelerken attığı sinirli bir çığlık oluyor. Bileğinden tutup dengesini bozuyorum. Yine de bunu yapmak için ne kadar çaba sarf ettiğim beni etkiledi.

O daha güçlü.

Ayrıca, bizim Mark değil. Son birkaç aydır çok sıkı antrenman yapıyor ve antrenman odasında geçirdiği yoğun saatleri bildiğim için kıkırdamamı bastırıyorum.

Ölüm korkusundan çok kaybetmeye duyduğu nefretten.

"Ne? Artık rakibini tanımakla ilgili dersler yok mu?" diye tıslayarak ayağa fırladı.

Küstahlığına gülümsüyorum. "Sıradaki rakibin Zo'dan bir asilzade. O bir dolandırıcı. Ama konuyu değiştirme-"

Yumruğundan
kaçıyorum.

Realms, çok ateşli.

"Bundan kaçmana izin vermeyeceğim. Öldürücü darbeleri öğrenmek zorundasın."

"Hayır. Öğrenmeyeceğim."

Yumruğunu, bir duvarın hızla giden bir arabayı yakalaması gibi elimle yakalıyorum.

Kesinlikle daha güçlü. Elini tutmaya devam ediyorum ve parmaklarım haince onunkilerin arasında dolaşüyor. Heykelsi maskesi temas anında çatlıyor. Elimi Diğer elimi, parmaklarım en sevdiği siyah hançeri bulana kadar kalçasında gezdiriyorum. Kaydırarak çıkardım ve eline verdim.

"Bana zarar veremezsin."

Siyah gözlerinde fırtınalar kopuyor. "Ya *canımı* yakarsa?"

Örgüsünden çözülen beyaz bir teli kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sen acıdan korkmazsın, hatırladın mı?"

Parmakları kabzayı sarıyor, gözlerindeki duygu savaşı hâlâ devam ediyor.

Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Eğer asla yüzleşmezsen, karanlık parçandan her zaman korkacaksın."

Boğazı düğümleniyor.

"Birini öldürmen gerektiğini söylemiyorum. Ama bu korkuyla yüzleşmelisin ki ringde seni engellemesin, tamam mı?"

Başını sallamadan önce bir an geçti.

Bir adım geri çekiliyorum ve ona göğsümü rahatça görebileceği bir alan açıyorum.

Taş gibi soğuk maskesi tamamen düştü ve o gözlerde ilk kez korku görüyorum. Bronz yüzü rengini kaybediyor, parmak eklemleri hançerin etrafında beyazlaşıyor.

Elini yönlendiriyorum, keskin ucu siyah tuniğimi sıkıştırana kadar bıçağı göğsüme doğru yaklaşıtıyorum. Nefes alış verişi hızlanıyor, göğsü kabarıyor.

"Ben ölüyüm, Nizzara. Beni öldüremezsin."

Kral'ın Son Düellosu'nda ruhum çekildikten sonra bir ölüm yürüyüşçüleri ordusunu savuşturmak zorunda kalacağını ona nasıl söylerim?

Ona söylemeyi planlıyorum ama bu öldürücü darbeleri öğrenmesi için ona baskı yapmak istemiyorum. Ayrıca, eğitimimizi ortadan kaybolma yeteneğimi hesaba katacak şekilde değiştirmem - onu altıncı hissini açık tutmaya zorlamak - konuşmaya başlama şeklim.

Bıçağın baskısını derinleştiriyor. Göğsümün derisine batıyor, başını sallayıp geri çekilmeden önce duraksıyor ve hançeri eğitim minderine bırakıyor.

"Yapamam."

Ruh halime dönüyorum. *"Seni asla bir şey yapmaya zorlamayacağım ama Sana meydan okuyorum."* Gölgemle yanağını okşuyorum. *"Çünkü yaşamak zorundasın. Başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim."*

Başını sallıyor, ben ona sarıldığımda gözlerini kapatıyor. *"Korkmak istemiyorum,"* diye fısıldıyor. *"Ama bugün korkuyorum."*

Konuyla ilgili tek kelime etmeden seansımıza devam ediyoruz. Onun sert ve güçlü bedeninin sürekli benimkiyle temas etmesi beni yine öldüren şey olacak.

Saatler sonra yatağa yığıldığında, üzerinde zar zor duran geceliği bana hiçbir iyilik yapmıyor.

Yatağında karşılıklı uzanırken özüme doğru bakıyor, öpüşme ve dokunma arzuları her santimimi yakıyor. Bu yüzden ters ters bakıyor çünkü ellerimi kendime saklamak için ruhumu döndüm.

"Bu gerçekten benim ruhumla ilgili, değil mi?"

Realms, zihnimde konuşma olayı da yardımcı olmuyor. Sesi daha yumuşak, daha yakın geliyor.

Cevap vermeyince dirseğinin üzerine kalkıyor ve o ateşli siyah gözlerini intikam hırsıyla ruh formuma çeviriyor. *"Seksin ruhumu alacağını pek sanmıyorum, Dae."*

Bana bu kadar güvenmesi yeterince kötü. Birbirimize bağlı olmamız ve beni her şeyden çok arzulaması yeterince kötü. Bana yaklaşması için ona başka bir sebep veremem. Alemler, onu ne kadar istesem de. Ama birkaç hafta içinde gideceğim ve onunla bu şekilde birlikte olursam, iyi bir nişan şansını mahveder.

"Söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyi riske atmıyorum. Şimdi git uyu."

". . . Dae'nin suratına yumruk atma arzusu . . ."

". . . dilimle dudaklarının izini sürme arzusu ve-"

"Nizzara," diye homurdanıyorum.

Kendini beğenmiş gülümsemesi sinir bozucudan da öte. Ama yine de hoşuma gidiyor.

Beni kurtaran tek şey, onun çok açık arzularına boyun eğmeden önce uykunun onu benden uzaklaştırması.

Derin uykudayken, Liha'nın pembe ruhu yukarıdan düşüyor, çok solgun ve zayıf. Nizzara'nın onu hatırladığından bile daha solgun.

"Gidebilirim," diyorum.

Liha'nın ihaneti Nizzara'yı ne kadar yaralamış olsa da, o hâlâ küçük, pembe ruhu seviyor. Bu beni kızdırdığı kadar göğsümü de sıcaklıkla dolduruyor. Böylesine sarsılmaz bir sadakat.

"Artık kâbus görmüyor," diye fısıldıyor. Ya da belki sesi o kadar zayıf ki fısıltı gibi geliyor.

Liha tacı ve sivri kulaklarıyla kendini kadim prensese dönüştürüyor. Görüntüsü pembeden yokluğa doğru gidip geliyor. Bakışları Nizzara'nın üzerine düştüğünde, içinde ölümsüz bir sevgi var.

"Onun kalkanında olduğum her zaman, ruhunu Gravera'dan sakladım. Her ayrıldığımda, onu kurtarmaya çalışırken Gravera'yı kalkanında kör etmeye devam edebildim. Onu seviyor, biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Liha Nizzara'nın uyuyan alnına dokunuyor. "O ne olduğunu biliyor. Bu yüzden o kitap için koylara gitmedi." Gülümsüyor, gözleri hâlâ Nizzara'nın üzerinde.

"Olmak istediğinden daha zeki ama bilgi onun kanında var." Kaşlarını çatıyor.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Bilgi. İyileştirme. "Wala onun annesi," diyorum.

Liha başını sallıyor. "Ve Nil ona anne karnundayken dokundu."

Hayır.

Liha'nın bakışları beni kesiyor. "Artık onları koruyamam. Mazzar dönüş noktasını geçti ve Gravera'nın onu buraya dönmeye zorlaması an meselesi. Onun ruhunu daha fazla saklayamam. Tanrılar onun ölmesini istiyor. Hayır. Yarı ölü. Ölü, ölü."

"Neden?"

"Çünkü en büyük kahramanların içinde bir parça karanlık vardır. O onları korkutur."

Sanki bu onu son görüşü olacakmış gibi Nizzara'ya bakıyor.

"Beni ringde kullanmayacak, bu yüzden geri kalanımı babasına sunacağım."

Bir ışık topuna dönüşür.

"Onu bir ölüm gezgininin ellerine mi bırakacaksın?"

"Ben sadece güçlü arzuları hissedebilirim, ama seninkini bir süredir biliyorum, Dagen."

Bölüm 67

Nizzara

Günlük: Sayfa 36

Başardım. Çok fazla kan dökmeden değil, aklınızda bulunsun. Elimde sadece orijinal Kralların Kralı değil, Wala'nın Kitabı da var. Eğer Zo'lar zaten ölmemizi istemedilerse, değerli hazinelerini savaş taktikleri üzerine devasa kitaplarla değiştirdiğimi fark ettiklerinde isteyeceklerdir.

-Lo

Dae yanımdayken ringe girmek bambaşka bir heyecan. Rakibimle yüzleşmek için kadife iplerin arasından kayıyorum.

Koyu teni, saçları ve gözleri -kahverenginin tüm tonları- beyaz derisiyle keskin bir tezat oluşturuyor.

"Hazır mısın?" Dae söylüyor. Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum, arkamda duran kaslı formunu hissediyorum ve ringde kendimi hiç bu kadar hazır hissetmemiştim.

"İnekler arabaları çeker mi?"

Kara kahkahası içimde yuvarlanıyor ve her yerimde tüylerimi diken diken ediyor.

Stadyum alkıştan inliyor, bazıları Zo için, bazıları da benim için. Yüzlerden oluşan duvara yakından baktığımda, seyircilerin renler salladığını ve kadehleri birbirine vururken son bahislerini oynadıklarını görüyorum.

Tepede siren çalıyor.

Rakibimin beyaz derisini iki görünmez yumruk gibi kavıyor, göğsündeki malzemeye yapışıyor ve onu istediğimden daha büyük bir güçle ringin diğer ucuna fırlatıyorum.

Dae'nin karanlık gücü neredeyse dipsiz, içimde kıvrılıyor ve dolaştığı her yerde buz gibi bir ateşi tutuşturuyor.

Bu, düellonun geri kalanında onu yalnız bırakmam için yeterli.

Rakibim sırt üstü kayarken bana hançerler fırlatıyor. Sol-sağ-sol yaparak zikzak çizerek ateş hattından çıkıyorum, son hızlı hançeri havadan kapıyorum ve ona geri fırlatıyorum.

Ayağıyla engellediğinde, zırhlı botuna çarpıyor ve sekerek mindere düşüyor.

Patlayıp ayağa kalkmadan önce bir topun içine yuvarlanıyor. Ben siyah kılıcımı bacağına doğru savururken gözleri diğerlerinden daha keskin, beni inceliyor ve analiz ediyor.

Darbemin üzerinden atlıyor ve bıçağını havada boynuma doğru savuruyor. Boğazımda derin olmayan bir kesik açıyor.

Dae zihnimin içinde derin bir hırıltı çıkarıyor ve karanlık içimde dönmeye başlıyor. *"Bunu düşünme bile. Sadece bir çizik."*

Yarı anlaşıp bir sesle homurdanıyor ve ben de sallamaya başlıyorum.

Kılıcım sonunda devasa, rahatsız edici bir nesne yerine elimin bir uzantısı haline geldi.

Kılıcı bir o yana bir bu yana savuruyorum, dönüyorum, adamın karnına bir tekme atıyorum ve adam tekmemden sekerken kılıcı bir mızrak gibi sol kalçasına fırlatıyorum.

Bıçağımı gri bir dumanla kalçasından söküp silahtan çıkan bir mermi gibi bana geri fırlatırken gözleri bana dikiliyor.

Dönüyorum ama o da peşimden geliyor, rotasını benimle birlikte değiştiriyor ve karnımda derin, kanayan bir yarayı sıyrıyor.

Dae kaskatı kesiliyor, varlığı insandan çok battaniyeye benziyor ve ben onun derinleşen ıstırabını hissediyorum.

"Ben *iyiyim*," diye tıslıyorum.

Cevap verecek zamanı yok çünkü rakibim üstüme çıkmış, beyaz okunu ustalıklı savuruyor ve arkasına çektiği kılıcıma ulaşmamı engelliyor.

Göğsüme doğru gelen öldürücü bir hamleyi savuştururken kalçamdaki kınından bir hançer çıkarıyorum.

Rakibim bir yöne savuruyormuş gibi yapıyor ve yanlış yöne kaçtığımda beni kaburgalarımın bir kesikle yakalıyor. Kılıcıyla beni kovalarken ağır bir çizmeyi kılıcımın üzerinde tutuyor. Kalçasının iç tarafına hızlı bir bıçak saplamayı başarıyorum.

Kolumda uzun bir yara açmayı başarıyor.

"*Liha senin gücünü görmezden gelmeni izlerken bu kadar mı sinirlendi?*" diye homurdanıyor.

Zo'nun boşa kalan kolunu yakalayıp hançerimi dirseğinin kıvrımına saplarken gülümsüyorum.

Zo'lu adam çenesini gıcırdatıyor, derin gözleri öfkeyle canlanıyor. İşte o zaman gri dumanı içinden patlıyor ve tüm hançerlerini tepki vermemden daha hızlı bir şekilde kalçalarım ve gövdemin derinliklerine gönderiyor.

Kan yüzeye çıkarken sendeleyerek geri çekiliyorum. Beş bıçak. Üçü bacaklarıma, ikisi karnımın alt kısmına.

Derin.

Dae'nin cevap veren savaş çılgılığı damarlarımda bir güç patlamasıyla geliyor. Altın dalgalanıyor.

Tribünlerden çılgınlık yükseliyor.

Dae'nin dehşet verici gücünü durdurmak için sahip olduğum inatçı cesaretin her zerresi gerekiyor.

Ve inşa

ediyor.

Ve inşa

ediyor.

Zo asilzadesi boynuma öldürücü bir darbe indirdiğinde, bir İşaret'in dalgalandığını hissediyorum.

En yüksek kapasitemdeyim. Ortaya çıkmasını engelleyemiyorum ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Benden patladığında, zaman duruyor.

Rakibim saldırının ortasında donup kalıyor ve kıpkırmızı kanımla bulaşmış beyaz bıçağı boynumdan iki santim uzakta. Onun ötesinde, ağızları açık ve parmaklarıyla beni işaret eden öfkeli bir kalabalık var. En üst kattan fırlatılan bir kadeh bira taklaların ortasında sabitlenmiş, kahverengi sıvıdan oluşan bir spreyn kıvrılıyor ve kıpırdamıyor.

"*Ne yaptın sen?!*" Dae'ye soruyorum.

Dişlerini sıkıyor. "*Bir daha benim üzerimde böyle ölmeyi denersen, cisimlenirim -kimlerin gördüğü umurunda değil- ve ruhları parçalamaya başlarım. Beni duyuyor musun?*"

"*Yapmayacaksın-*"

Ancak Dae'nin gücü yavaşça benden dışarı akarken, altın hala gökyüzündeki kubbeden içeri süzülüyor ve zamanı sabit tutuyor.

Altını soluyarak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o da kendi iradesiyle hareket ederek yanımda yığılıp kadına benzer bir figür oluşturuyor.

"Nizzara," diyor, sesi bir şarkı gibi, saçları beyaz, gözleri siyah. "Benim kızım."
Anı bir netlikle onu tanıdım. *Wala.*

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Bana doğru yürüdü ve yanağımı okşadı. Dae'nin gücü yavaş yavaş tükeniyor.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum." Gülümsüyor, dolgun dudakları kıvrılıyor, güzel siyah gözleri parlıyor. "Seni inatçı çocuk."

Siyah gözleri parlıyor ve ben onun her parçasını hissediyorum. Sonsuz bilgi, yaşam ve *diyarlar*, böyle bir güzellik.

Gözleri arkamda bir hayalet gibi duran Dae'ye kayıyor. "Son bir ölüm için zamanım geldi. Ölmeden önce seninle konuşmak istedim." O
Bana gülümsüyor ve sevgi dolu.

Onu *taniyorum*. Bunca zamandır buradaydı.

"Ağlama." Sıcak eliyle yanağımı siliyor. "Gitmeden önce sana bir hediye vermeliyim. Buna ihtiyacın olacak, benim güzel kızım."

Hançerlerin çıkıntı yaptığı karnıma dokunuyor ve hançerler düşerken acı da çekiliyor. Her çizik, çürük ve ağrıyan kas, bir sıcaklık iziyle silinip gidiyor.

"İşte," diyor, altın rengi ışığı artık azalmış. "Sana dokunmayı ne kadar çok istemiştin, çocuğum."

Sonunda ağzım hareket etmeye karar verdi. "Gidemezsin."

Siyah, bilmiş gözleri derinleşiyor. "Bu benim seçimim değil." Gülümsüyor. "Ama sanırım başından beri bunun benim sonum olduğunu bildiğime göre, öyleydi."

"Neden?"

"Senin için."

Dae'nin gücü kayıyor, giderek azalıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Güçlü olabilirim ama ben bile senin gibi bir çocuğu
Hayatın bedeli ödeniyor. Artık gücüne kavuştuğuna göre bu geceden sonra hayatta kalamayacağımı biliyordum."

Kaşları kıvrılıyor ve altın rengi ışığı titriyor. "Üç krallıktan çok daha büyük bir savaş var. Ben ve halkım bununla savaşamayız, çünkü hayat verebiliriz ama alamayız. Siz her ikisini de yapabileceksiniz. İşte korktuğun karanlık bu." Gözleri sertleşti. "Yaşamdan yaratılıp damarlarında ölümü taşımak ağır bir yük. Bunun için üzgünüm. Tek yol buydu."

"Ne için tek yol?" Sesim çatlıyor çünkü Dae arkamda yığılıyor, neredeyse tükenmiş ve annem hayali bir şekilde kayboluyor

Rüzgar.

"Diyarları kurtarmak için." Gözleri sanki dünyasının merkeziymişim gibi bana bakıyor. "Her zaman seninle olacağım. Bunu asla unutma."

Göz açıp kapayıncaya kadar gitti.

"Nizzara," diye fısıldıyor Dae, arkamda eğilmiş, tükeniyor. "*Bırak beni.*"

Sesindeki sığılığı duyduğumda paniğe kapılıyorum.

Gücümüzün akışını kesiyorum ve zaman yeniden başlıyor.

Bedenim hiç olmadığı kadar hareket ediyor. Kılıcın altından sıyrılıyorum. Boynumun olduğu yere saplandı. Asilzade tekrar savurdu.

Kılıç, kolumu kesen bir balta gibi hızla iniyor. Önce sağa, sonra sola, sonra da sağa eğilip kılıcını ıskalıyorum.

Dae duygularımda soluklaşıyor ve kaslarım aşırı hızlanıyor. Rakibim yükselirken yüzüne bir yumruk atıp burnunu kırıyorum. Kılıcını elinden çekip alıyorum ve tam daire dönerek kılıcının kabzasını şakağına çarpıyorum. Kemiksiz ve baygın bir şekilde mindere yığılıyor.

Zafer zili çalıyor ama tek odaklanabildiğim Dae'nin kesik kesik nefes alışları. "*Dae!*"

"*Ben iyiyim, Nizzara.*"

Soyunma odasından çıkmaya hazırlanırken, kapının dışında Brunar'ın korumalarından hangisiyse onunla tartışan Tarella'nın sesini duyuyorum.

Gidip kapıyı açıyorum. Öldürücü bakışlarını Brunar'ın devriyesindeki en genç muhafıza yöneltiyor ve neredeyse onun için üzüleceğim.

Burnunu ona doğru itiyor ve kapı aralığından kayıyor. Boş odaya hızlıca bir göz atıyor. Halix bir sonraki düello programımı hazırlıyor, Brunar ise çiş molasında.

"Herkes nerede?" demeden önce aramızda garip bir sessizlik oluyor.

"Gittiler" dediğimde sesimdeki çeliği tutamıyorum. "Baba mı?"

"Gitti. Senin gibi."

İrkildi ama şöyle diyerek konuyu geçiştirdi. "İyi dövüştü." "Ne istiyorsun, Tarella?"

Yüzü sertleşiyor ve kahverengi gözleri derinleşiyor. "Sadece son düellonuzda size şans dilemek istedim." Duraklıyor. "Ve seni yanımda getirmek istediğimi söylemek için."

Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor ve koridordan bir gümbürtü gelince kafasını kapıya doğru çeviriyor.

Ses geçtikten sonra bana dönüyor, kara kaşları kahverengi gözlerinin üzerine kısıtılmış. "Hançerlerini her zaman yanında tut, tamam mı?"

Ben cevap veremeden koridora çıktı.

Beş dakika geçmeden Halix elinde kalın bir parşömenle içeri girer. "Bir sonraki düellonuz bir hafta sonra. Şimdi gidelim."

"Kral'ın *Son Düellosu*," diyor Dae, sesi pek de güçlü çıkmıyor.

"Beslenmen *gerek*," diye fısıldıyorum bağımızın içinden ve şimdi tamamen Dae'nin gücünü nereden aldığını biliyorum. Lanet kalbim de bu yüzden ondan nefret etmeme izin vermiyor. Onu burada istiyorum.

"*Sonra görüşürüz*." Hayalet gibi kolunu belime doluyor ve maiyetimle birlikte beni dışarı çıkarıyor.

"Ee," diyor. "*Bir tanrıça olarak benim ligimin çok dışında olduğun gerçeğini tartışacak mıyız?*"

Dudaklarım çekiliyor. "*Bana kimin benim ligimde olduğunu söyleme, Alçak Ölüm Gezgini.*"

Gülüyor ve sesi kaslarımı eritiyor. "*Şanslıyım ki alçak ölüm yürüyüşçüleri için bir şeyin var.*"

Ona yan gözle bakıyorum. "*O sırtışı bir gün yüzünden sileceğim.*"

Gülüşü derinleşiyor. "*Onu göremiyorsun bile.*"

"*Orada olduğunu biliyorum.*"

Yürürken başını kulağıma doğru eğiyor ve serin bir karanlığı boynumda gezdiriyor. "*Yine de denediğini görmek için iyi bir ren öderdim.*"

Bölüm 68

Nizzara

Günlük: Sayfa 37

*On gündür odamda kilitliyim, Wala ve patikaları yüzünden başım ağrıyor.
İki korkunç sonuca vardım.
Kralların Kralı yaşıyor.
Ama uzun sürmeyecek.*

-Lo

Lekk ve iki savaşçısı, Korin ve Solis, ben düellodan temizlendikten sonra geldiler. Halix protokol hakkında bilgilendirilmiş olmalı, çünkü savaşçılarına onun yanında kalmalarını emrediyor. Tepeden tırnağa piyade zırhıyla kaplı olduğu için, dönen ışığı gizleniyor ve etkin bir şekilde Zarr olarak geçiyor.

Lekk'in babamın geçmişte Kara Jaxelli ile olan ittifakını ilk sorduğunda gösterdiği düşmanlık, babamın bu nişan için daha derin ne gibi sebepleri olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Dae kalkanımın içinde sakın, ama Lekk yanıma geldiğinde, aramızdaki bağ aracılığıyla ondan sızan kızgınlık ve kıskançlığı hissediyorum.

Başımı onun koyu kadife varlığına yaslıyorum. *"Ben ona ait değilim."*

Yanağımda karanlık ama görünmez bir dal gezdiriyor. *"Bu elbisenin içinde, saçların açıkken, o senin öyle olmanı istiyor."*

Lekk konuşuyor ve Dae tercüme ediyor.

"Nişan teklifinizi kabul etmeye geldim." Dae'nin sesi zihnimin içinde sertleşiyor.

Koridorda olduğum yerde donup kalıyorum ve Lekk de duruyor. Yüzünde özlem, işkence ve görev karışımı bir ifade var ama gözleri dudaklarıma düşüyor ve orada kalıyor.

Hayır.

O karar vermeden önce turnuvayı kazanmak ve nişanı bozmak için zamanım olması gerekiyordu.

Lekk başını eğiyor, şüphesiz duygularımı anlıyor.

Dae'nin kalp kırıklığı aramızdaki bağa sızıyor ama o gitmiyor. Baratrum'a geri götürülene kadar kalkanımda kalacağını biliyorum.

Baratrum çünkü ona versem bile ruhumu almayacak. Baratrum'u seçeceğini biliyorum.

"Reddediyorum."

"Nizzara. Bunu senin için tercüme etmeyeceğim."

"Evet. Çevireceksin."

"O iyi biri. Onun ruhunu, anılarını, arzularını görüyorum. Seni koruyacak herhangi bir Zarr piyadesinden ya da Zem soylusundan daha güvenlidir. O size bir hayat verebilir." Sesi kırılır. *"Sana çocuk verebilir, ki sen bunu yapabilecek kadar güçlüsün. ayı."*

"Reddediyorum. Tercüme et."

"Fırsatı bu kadar çabuk tepmene izin vermeyeceğim." Dae bana düşüneceğim anlamına gelen bir çeviri yapıyor ama ben söylemiyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve Lekk'e doğrudan onların dilinden hatırladığım tek kelimeyle konuşuyorum: "Hayır."

Lekk'in yüzü yumuşuyor, sanki bu durumun ikimiz için de ne kadar zor olduğunu anlamış gibi, "Nizzara, sana dostluğumu sunuyorum. Kılıcımı, sadakatimi ve geleceğimi sunuyorum. Enerjimin yeryüzüne döneceği güne kadar senin yanında olacağım. Seni koruyacağım, teselli edeceğim ve karşılaştığın her zorlukta ve sınavda yanında duracağım. Sana hizmet edeceğime, sana saygı duyacağıma ve seni eşitim olarak göreceğime söz veriyorum."

Ondan uzaklaşırken gözlerim yaşıyor, birden kendimi kapana kısılmış, duvarlar içeri giriyormuş gibi hissediyorum.

"Nizzara," diye fısıldıyor Dae. Ruhu arkamda, beni Lekk'e doğru itiyor.

"Hayır," diyorum Lekk'in bakışlarıyla buluşarak, ona sırtımı dönüp yüzünde şok ve rahatlama ifadesiyle onu orada bıraktığımda özrümü anlamasını umarak.

Adımlarım gittikçe hızlanıyor, ta ki *koşana* kadar. Muhafızlarımın sürekli gözlerinden, Lekk'in az önce reddettiğim güzel teklifinden uzaklaşmam gerekiyor.

Babam geri dönerse beni cezalandıracak ama umurumda değil. Köşeyi döndüğümde, beni yakalamak için çabalayan muhafızlarımdan ve Preysee'den uzaklaştıran Dae ortaya çıkıyor ve tepki vermemden daha hızlı bir şekilde beni karanlık bir odaya itiyor, kapıyı kilitliyor ve beni duvara yapııştırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye hırlıyor. "O isteyebileceğin en iyi nişanlı."

"Bunu kabul edemem," diyorum.

Duyguları aramızdaki bağ sayesinde beni boğuyor. Hayal kırıklığı, rahatlama, öfke, rahatlama. "Neden? Çünkü çok kindarsın, bir geleceği reddediyorsun-"

"Çünkü ben başka birine aitim." Gözlerim alışmaya başlıyor ve yüzüne dokunduğumda önümdeki ela irisleri seçebiliyorum. "Ve ona ihanet etmeyeceğim."

Başını benimkine yaslamak için eğiyor. "Nizzara," diye yalvarıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor. "Sana verecek bir geleceğim yok. Beni seçemezsin." İstirabı ve özlemi karanlık odaya her şeyi tüketen bir sel gibi akıyor.

Yüzünü iki elimin arasına alıyorum. "Bana kimi seçeceğimi söyleyemezsin, alçak ölüm gezgini."

Elleri saçlarıma gömülüyor ve beni öpüyor, derin ve acil. Gücünün - duygularının- dalgaları içime çarpıyor. Ben de hemen ona çarpıyorum, onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Beni kaldırıyor ve ben de bacaklarımı ona doluyorum.

İnliyor ve beni duvara daha sıkı yapııştırıyor, yarın olmayacakmış gibi öpüyor.

Eli bacağıma buluyor ve elbisemin altından yukarı çıkıyor, beni ateşe veriyor - her zaman onunla birlikte gelen buzlu, elektrikli, zaptlayan türden.

Onu burada

istiyorum.

Onu şimdi

istiyorum.

Tuniğinin üst düğmesini hafifçe açtığımda, yüzünde acıyla öpüşmeyi kesiyor. "Nizzara-"

Salondan bir bağırışma sesi geliyor ve Dae ruhuna geri dönüyor.

Elbisemi düzelttim ve yokluğumda çıkan bir kavgaya doğru adım attım.

"Yanaklarındaki o kızarıklık iki saniye önce benim felaketim olurdu.

Brunar'ın dakik olması iyi bir şey."

Brunar'a Lekk'in yanlış bir şey yapmadığını söylüyorum, her ne kadar Brunar'ı üniformasının göğsünden tutan Lekk olsa da.

Dae'ye *"Bu nişanı yapmayacağım,"* diye çıkışıyorum çünkü öpüşmemizden duyduğu korku ve pişmanlığı hissediyorum.

"Ben gittikten sonra fikrini değiştirebilirsin," diyor.

Bakışlarımı ona, Brunar'ın arkasında duran karanlık hatlarına çeviriyorum.

"Yapmayacağım."

Bölüm 69

Nizzara

Günlük: Sayfa 38

Okudum, okudum ve okudum. Bu noktada inanmaya zorlandığım şeylere inanmayı reddediyorum. Her bir yolu ezberledim.

Kim olduğunu biliyorum.

Yardım etmek için yapabileceğim tek şey koşmak.

-Lo

Daha sonra en sevdiğim geceliğimi giyerek yatağa girdim. Siyah, ipeksi ve beni tüm doğru yerlerden sarıyor.

Dae insan formunda, sırt üstü yatıyor ve ben yüzünün her düzlemini ezberliyorum. Her koyu dalganın kafasında nasıl durduğunu bile not ediyorum, Saçlarının yanlardan nasıl kısaldığını, çünkü bu küçük ayrıntıları asla unutmak istemiyorum.

Yanına kıvrıldığımda boğazı sallanıyor ama kolları beni sanki ait olduğum yer orasıymış gibi içine çekiyor.

"Bu gece ortadan kaybolmak yok mu?" Başım omzunda, zihninin içinde soruyorum.

Burnunu saçlarımın tepesine gömüyor. "Bugün öleceğini düşündüm, sonra da başkasına ait olacağını düşündüm. Bu yüzden, hayır, bencilce bana vereceğin şeyi alıyorum."

"Sana ne verirsem mi?"

Kaskatı kesiliyor, boğulan arzularının ve keskin endişesinin karışımı kalkanımızın içinde savaşa giriyor. "Nizzara-"

O gözlere dik dik bakmak için kendimi kaldırdığımda iç geçiriyor ve uzanıp yanağımlı okşuyor. *"Nil, Kral'ın Son Düellosu'ndan sonra benim için gelecek, Nizzara."*

Sözleri göğsüme saplanan hançerler gibi içime batıyor. Yıkımımı ondan uzak tutmaya yeteceğini umarak zihnimi ve arzularımı koruyorum.

"Ve ben öldüğümde, yerimi alacak uzun bir ölüm yürüyüşçüleri dizisi olacak." Çenesi tüylendi. *"Ben senin ruhunu almayacağım ama diğerleri alacak."*

Gözlerimi kısıyorum. *"Denediklerini görmek isterim."* Gülümsüyor. *"Yüzündeki ifadeye bayılıyorum."* *"Ben ciddiylim."*

"Biliyorum," diyor yüksek sesle, gözleri dudaklarımda.

Aramızdaki tek şey onun kokusu olana kadar eğiliyor ve dudaklarının dudaklarımda olmasından başka bir şey düşünmeden arzularımın kaçıp gitmesine izin veriyorum.

Gözleri kararıyor ve dudakları "Seni zalim küçük canavar" derken dudaklarımı gıdıklayana kadar çenemi yaklaştırıyor.

O günahkâr dudaklara karşı gülümsüyorum.

Yumuşak, zahmetsiz bir hareketle üstüme yuvarlanıyor ve beni yatağa yapııştırıyor. Zorlukla dizginlenen gözleri, tıpkı diğer parçaları gibi benim için yalvarıyor, aynı şeyi istiyor.

Çaresizliğini ve yoğun arzusunu etrafımızdaki havada hissediyorum ve nefesimi kesiyor. "Seninle bir anlaşma yapacağım," sesi düzensiz ama güçlü, daha önce bir ruh bulmuş.

Çenemi kaldırıyorum, bana doğru bastırıldığı her sert santimin altında fazlasıyla rahatım. "Ne anlaşması?" Nefes alıyorum.

"Eğer kışıma tekmeyle basarsan, benden ne istersen veririm."

Dudaklarını kulağıma daldırıyor, boğucu sesi her yerime sıcaklık yayıyor, "Seni öpeceğim, yarına kadar. Kabusların bitene kadar sana sarılacağım. Ben gittikten sonra da hayatta kalacağını kanıtladığın anda sana tacımı ve krallığımlı vereceğim Nizzara."

Geri çekildi ve kıkırdadı, "İşte yine o surat."

"Kışını tekmelememi mi istiyorsun?" Sıcak, tatlı gözlerine bakarak söylüyorum.

Kulağıma dönüyor, burnuyla boynumda kışkırtıcı bir çizgi çiziyor ve nefes alış verişimi düzensiz, hararetli bir karmaşaya dönüştürüyor. "Evet. Kralın Son Düellosu'ndan sonra gelen her ölüm gezginini savuşturabileceğini biliyorum."

"Bu çok saçma," diye nefes alıyorum.

Omzumdan ince gecelik askıma doğru sıyrılmaya devam ediyor ve bir *fiskeyle* bırakmadan önce onu dişlerinin arasına alıyor. Nabzım hızla atıyor

ve güçlü bir şekilde

içimden geçiyor. "Bunu
yapmayacağım."

Omuz silkiyor. "O zaman hayır-"

Kalçalarını yukarı kaldırıp onu öne doğru savuruyorum. Ben altından kayarken başlığımı yakalıyor.

Kıkırdıyor. Kahretsin, o utangaç sırtışı. "Şimdi mi?" O sinsi kaşlarını kaldırarak sırtıyor.

Hançerimi bacağımdan kaydırıyorum ve duruşumu alıyorum. "Şimdi."

Gece muhafızlarımın koridorun hemen dışında olduğu kapıma doğru bir bakış atıyor. "Sessiz olmak zorundayız."

"Neden bana söylüyorsun? Merhamet için yalvaran *sen* olacaksın," diye fısıldıyorum.

Gözleri yeşil ve altından oluşan boğucu yarıklara dönüşüyor. "Umarım öyle olur." Yataktan atlıyor ve tehditkâr bıçağını geri çekiyor.

Onun gücünü çağırıyorum. Kılıcını başka bir boyuta çekerken buz gibi sıcak şimşegi tüm vücuduma yayılıyor.

"Bu tam bir hile," diyor ama bunu söylerken sırtıyor. "Değil,"
diye tıslıyorum. "Akıllıca."

O korkunç bıçağı başka bir boyutta tutmak, gücünün bu şekilde kalacağı ve sistemim boyunca bir yay teli gibi öğretileceği anlamına geliyor.

Eğer merkezimde zevkli, açık saçık ağırlara neden olmasaydı, ondan daha çok korkardım. Dae'nin yüzündeki yanmaya bakılırsa -bağımızdaki yakıcı ihtiyaç- o da bunu hissediyor. Elini o yumuşak dalgaların arasında gezdiriyor.

"Tamam. Ben gittikten sonra başka bir ruhla bağ kuracaksın, o yüzden buna izin vereceğim."

Hançerimi döndürerek onun etrafında dönerken zihin kalkanlarımı sıkı tutuyorum. "Geceliğini değiştirmek istemiyor musun?"

Gözleri üzerimde dolaşırken boğazının sallanmasına gülümsüyorum. "Biri bana dikkat dağıtmanın faydalı olabileceğini söylemişti."

Sırtıyor. "Kolay olmayacak."

"Güzel," diyorum.

Gövdeyi tekmelediğinde geriye doğru uçuyorum ama duvara çarpmadan önce arkamda cisimlenip demir gibi kollarıyla beni yakalıyor.

Başımı geriye atıp çenesine kafa atıyorum ve karın kaslarına bir dirsek atıyorum. Öne doğru iki büklüm olduğu anda başımı tekrar geriye atıp suratının ortasına bir tokat indiriyorum. Dönüyorum, hançerimi savuruyorum göğsünde.

Ortadan kayboluyor, hayalet gibi dış hatları daireler çiziyor, gücü hâlâ içimde kıvrılıp geriliyor.

Solumda cisimleşiyor. Sertleşir sertleşmez yumruğum göğsünün ortasına iniyor. Sahip olduğum her şeyi o tek temasa veriyorum, içime uzanıyorum ve annemin altın hediyesini fırçalıyorum - çünkü o karanlık *değil* ve Dae'ye zarar veremeyeceğimi biliyorum. Nefesin ciğerlerime dolması kadar doğal bir şekilde koluma doluyor. Parmak eklemlerimin onunla buluştuğu yerden altın rengi ışık kıvılcımları çıkıyor ve kas yığını yumruğumdan sekiyor.

Geriye doğru uçuyor, taş duvara çarpıyor ve raflarımdaki kitapları deviriyor. K1ç üstü yatmış, etrafındaki havaya karışan tapınma ve gururla bana bakıyor.

Kapımdan bir yumruk sesi geldi. "Her şey yolunda mı, Majesteleri?" Brunar koridordan bağılıyor.

"Ben iyiyim. İşinin başına dön," diye sesleniyorum, hançerimi çıkarıp adım atarken.

Dae'nin üzerine binip hançerimi çenesindeki pürüzsüz, kısa sakalın altına sapladığımda Brunar kapının ardından mırıldanıyor, gücü hâlâ beni mahvediyor, gözleri hâlâ bana tapıyor.

"K1ç. Tekmelendi."

Yüz ifadesi eriyor. "Bana bir hançer doğrulttuğunda çok güzel oluyorsun."

Dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu, o sözleri alacağım anlamına mı geliyor?"

Eli boştaki elimi buluyor, parmaklarımızı örüyor ve dudaklarına götürüyor, diğer eli ise kalçamda geziniyor. "Onlar zaten senindi."

Gözleri kararıyor ve hançerim elimde gevşiyor. Onun gölge bıçağını hatırlıyorum, arkamda bir yerde şingirdamasına izin veriyorum.

Ama o derin, kıvrımlı his gitmiyor. Yakınından bile geçmiyor.

Belki de elleri geceliğimden kalçalarımaya doğru kaydığı içindir. "*Bunu istediğine emin misin?*" diyor zihnimin içinde.

Alt dudağımı ısııyorum, arzularımın istedikleri kadar yüksek ve açık olmasına izin veriyorum. "*Seni seçiyorum, Dagen. Seninle geçireceğim her anı istiyorum.*"

Aramızdaki bağda bir acı ve hüznün parıltısı beliriyor. Arkama yaslanıyorum. "*Tabii sen de aynısını istemiyorsan.*"

Alnını benimkine yaslıyor, parmakları geceliğimde düğümleniyor. "*Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum, Nizzara.*" Elleri tekrar hareket etmeye başlıyor, kalçalarımın hassas çukurunu bulana kadar yolun geri kalanını takip ediyor. Zihnimde derin bir inilti duyuluyor. "*Benimle iç çamaşırsız mı dövüştün?*"

Kokusu etrafımı sarıyor, nefesi dudaklarımda, "Yaptım" dediğimde. "*Zalim, zalim küçük canavar,*" diyor, parmakları daha da yukarıya doğru alay ediyor uyluğumun iç kısmı boyunca. Gözleri üzerimde, eli ağrıyan merkezimi bulurken her duygu titreşimini izliyor. Dagen tek bir parmağını bana doğru kaydırıyor. Uyarılmışlığı, sanki onu tutan baraj patlamış gibi aramızdaki bağa çarpıyor, o kadar yoğun ki zorlukla nefes alabiliyorum. Gözlerini kapatıyor. "*Kahretsin, ıslanmışsın.*"

Hızlı ve kolay bir hareketle beni sırt üstü yere yatırdı. Onun Çenemi öperken kalçaları bacaklarımdan arasına yerleşiyor. "Arzuların," diye nefes alıyor boynuma doğru- "yaramaz küçük şeyler." Kulağıma doğru ilerliyor ve ısıyor. "Ama talimatlara uyma konusunda çok iyiyimdir, Nizzara."

Nefesim kesildi. Ellerim saçlarına gömülüyor, dayanılmaz gerginlikten düğümleniyor. Yavaşça geceliğimin askılarını omuzlarımdan indiriyor, beni boynumdan öpüyor. Ellerim onun geniş omuzlarını buluyor, her yerine dokunmak istiyorum. Kendini dikleştirmeden ve gömleğini başındaki yumuşak, koyu dalgaların üzerine çekmeden önce bağımızda düşük bir gümbürtü titreşiyor.

Yara izleri her tecrübeli düelloocu gibi tenini sarıyor ve ben her birini hafızama kazıyorum, belki bir daha göremem diye. Ellerimi üzerinde gezdiriyor, bronz göğsündeki her kaslı tepeyi ve vadiyi ezberliyorum.

"*Bana bu şekilde bakmaya devam edersen, merhamet için yalvaracağım.*"

Onu gözlerimle içime çekerek, arzularımın onunla yol almasına izin veriyorum. Kaslı bir kolunu başımın iki yanına getirerek üzerime doğru eğiliyor. Beni tam istediğim gibi öpüyor. Sıcak ve talepkar. Onun lezzetli ses bağımızdan aşağı geliyor. "*Bana dokunulmasını nasıl sevdiğimi bilmek ister misin?*"

"Evet." Kokusu -vücudu- beni sararken tek çıkarabildiğim bu.

Zihnimin içinde homurdanıyor, "*Nasıl istersen.*"

Birdenbire beni kucaklayıp yatağa doğru adım atıyor, bacaklarım beline dolanıyor. Her santimi altımda kaya gibi sert. Sırtımı ipek çarşafıya yapıştırdığında iniltili bir ses çıkarıyorum, yatağın kenarında dururken kalçaları uyluklarımı ısıyor. Aşağı uzanıp düğmesini açıyorum ve üzerime tırmanmadan önce pantolonunu indiriyor. Benim

Ellerim uzun, sert boyunu bulana kadar gövdesinde geziniyor. İnliyor ve dokunuşuma doğru itiliyor, gözleri kapanıyor ve dayanılmaz zevk sanki benimmiş gibi aramızdaki bağ sarıyor. O utangaç gülümseme dudaklarına yerleşiyor. Bizi ters çevirip beni üstüne çekmeden önce çenemde hissediyorum. Ben kıvrılırken elleri geceliğimin altında sallanan hareketlerle kalçalarımı yönlendiriyor.

uzunluğunu. Gözlerini kapatıyor, ben onu kızdırırken elleri kalçalarımı sıktıkça sıkıyor. Sadece geceliğimi çıkarmak için duraklıyorum.

Geceliğimin gittiğini fark ettiğinde bakışları beni yakıyor, belimden tutup beni tekrar çarşafın üzerine atana kadar her yerimde geziniyor, bakışları hala geziniyor. Boynumu bulduğunda, parmaklarını o savunmasız yerin üzerinde gezdiriyor ve oraya nazik bir öpücük bırakıyor.

Dudakları o noktayı okşarken duyguları aramızdaki bağda dalgalanıyor - öfke ve ezici bir kalp acısı. Dudakları boynuma doğru devam ediyor. Sayısız bıçak darbesi alan omzum, piyadenin bıçağının beni parçaladığı karnıma kadar iniyor.

Etrafındaki havada korku ve boğucu bir şefkat yumağı örülüyor. Isı gözlerimi ve boğazımı yakıyor.

Tekrar ağzıma doğru ilerliyor ve beni yalvarma noktasına gelene kadar öpüyor. "Dae."

Elleri belimi kavlıyor ve beni sert uzunluğunun ucuna getiriyor. "Nizzara," diye inliyor, yavaşça içeri kayıyor, beni penisiyle dolduruyor ve geriyor. tüm uzunluğu boyunca. Zevkli, ihtiyaç duyulan bir acıya dönüşmeden önce hızlı bir acı dilimi geliyor. Kıpırdamıyor, dudakları dudaklarıma karşı titrerken eli yanağımı okşuyor.

"İyi misin?" Alnı benimkine dayanıyor, heyecanlı nefesi benimkine karışıyor.

Dudağını ısırđım. "Zayıf değilim."

Dudakları benimkilere gülümsüyor ve hareket etmeye başlıyor.

Onu yere yatırdığımdan beri patlamanın eşiğindeyim ve her çekiş ve itiş beni unutulmaya doğru savuruyor. Eli içimde hareket ettiğı yere doğru kayıyor, başparmağı lezzetli ve hassas bir noktayı okşuyor.

Sızlanmalarım bu kez yüksek sesle ve çığlık atmamak için dudağımı ısırıyorum.

Gözleri kararıyor, tıpkı dere yataklarından akmaya çalışan okyanuslar gibi gücünü içimde topluyor.

"Dudağını ısırmanı görmek ne kadar hoşuma gitse de, yapma. Benim için çığlık attığını duymam gerek, Nizzara."

Onun hızı, elleri, hatta dudaklarındaki ismim bile beni uçurumun kenarına doğru sürüklüyor. Gücü benden fıskırıyor, ben onun için çözülürken zamanı durduruyor, titriyor ve sadece ikimiz için olan bir zaman cebinde onun adını haykırıyorum.

Onun etrafında erirken içimdeki her kas zevk dalgalarıyla titriyor.

"Çok *güzel*," diyor, hayranlığı ve uyarılmışlığı dalgalar halinde etrafıma çarpıyor.

Nefesim kesiliyor, sesim yoğun zevkin etkisiyle titriyor ve "Hepsi bu mu?" diyorum.

Karanlık, tehditkâr sesi mırıldanıyor, "Sen çok acımasız küçük bir canavarsın." *Dudağımı* ısırtıyor ve aramızdaki bağa *bir* yenisini ekliyor: "*Ve seninle işim henüz bitmedi.*"

Dışarı kayıyor, beni kucaklıyor ve yatakta daha yükseğe taşıyor, dudaklarımdan göğüslerime, göbük deliğime doğru öpüyor, ta ki dili az önce başparmağının bulunduğı aynı noktayı bulana kadar.

"Dae," diye nefes nefese kalıyorum, yavaş, şehvetli vuruşları yüzünden yine eşiğe yaklaşmışım bile. Ama başka bir unutuşa yaklaşır yaklaşmaz duraklıyor, beni sonsuzluk gibi görünen o keskin kenarda tutuyor, ben inleyene kadar, dilinin en küçük fiskei benim felaketim olabilir.

Yavaş ve kasıtlı davranıyor, ben onun adını tekrar tekrar haykırıp serbest bırakılması için yalvarana kadar beni coşkunun sınırında tutuyor. Ne kadar yavaş gittiğinin bir önemi kalmayana kadar, onun etrafında parçalanıyorum. Dilinin en yumuşak, işkence gibi uzun hareketinde kırılıyorum.

Homurdanıyor ve tekrar içeri kayıyor, ben onun etrafında kemiksiz, sıcak bir kütleye dönüşürken hızı artıyor ve her kalan ürpertiye yoğunlaştırıyor.

Aramızdaki bağda bir şey titriyor ve hareket etmeyi bırakıyor. "Ben kısırım," diyor, "ama korunmak istersen yapabilirim-"

Başımı sallıyorum ve elimi onun mükemmel göğsünde gezdiriyorum. "*Sen tam olarak olduğun gibi mükemmelsin, Dae.*"

Sözlerimle aramızdaki bağda öyle derin, yürek hoplatan bir duygu birikiyor ki, o da bana öyle harika bir acıyla çarpıyor ki. Onun kaslı kolları başımın her iki yanında esneyerek beni tekrar uçurumun kenarına getirene kadar yükselten, yükselten ve yükselten bir ritim buluyor. O meme ucumu o günahkâr dudaklarının arasına alacak kadar uzun süre duraklıyor. Isırıyor, isırıyor ve ben bir kez daha serbest kalmak için yalvarana kadar emiyor.

Sonunda bana merhamet gösteriyor ve ikimizi de birlikte aşağı çekerek daha sert ve daha hızlı hareket etmeye başlıyor.

Ben haykırdıkça vücudu geriliyor, bu dalga daha derin ve daha uzun sürüyor. Yuvarlanıp beni kollarına çekmeden önce sıcak ve nefessiz bir şekilde beni öpüyor.

Duygularının derinliği ve yoğunluğu, sanki beni kalbinin yanında güvenli ve korunaklı bir yere sıkıştırıyormuş gibi etrafımı sarıyor.

Başıma bir öpücük *konduruyor* ve zihnime fısıldıyor: "*Seni özleyeceğim.*"

"*Ben seni daha çok özleyeceğim.*"

Kulağımı ısırdı. "Bu saçmalığı yapma. En çok seni özleyeceğim."

Burnum onunkine değecek şekilde dönüyorum ve gülümsemesi King's Hall'dakini utandırıyor. Bu mutlu. Gözleri parlak ve Üzerlerinden bir gölge geçene kadar karameller ve zümrütler.

"Kazem'i yere süpüreceğine söz ver."

Gerçekte ne dediğini duyuyorum. Korkmayacağına, ne olursa olsun yaşayacağına söz ver.

"Söz veriyorum."

Cevabımdan memnun bir şekilde daha da yaklaşıyor. "*Yarınki eğitim seansımız için burada olmayacağım.*"

Başındaki o tatlı koyu dalgalara dokunma fırsatını değerlendiriyorum ve banyo odamda cisimlendiğinden beri her gün onlara dokunmadığım için kendime lanet ediyorum.

"Neden?"

"Çünkü Kral'ın *Son Düellosu*'ndan önce bitirmem gereken bir şey var."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Kız kardeşin."

Başını sallıyor, boğazı düğümleniyor. "*Hayatta olduğunu sanmıyorum ama önce emin olmalıyım...*"

"*Sana bir şey göstermeliyim,*" diyorum battaniyelerin üzerinden yuvarlanarak. Sandalyeye gidip eldivenleri kullanarak günlüğü alırken ayaklarım taş zemine basıyor. "*Kız kardeşine aitti.*"

Ayağa kalktı ve ona uzandı ama ben geri çektim. "Üzerinde zehir var." Kaşları düzleştirdi. "Bana zarar veremez."

"Eğer dinlemediğın için hastalanırsan-"

"İyi olacağım." Küçük, siyah kitabı büyük bir saygıyla eline alıyor. "Bu bir günlük."

Bana geri verdi. "O zaman okuyamam. Eğer Lo'ya aitse-" Ona geri itiyorum. "Sadece son sayfa."

İç geçiriyor ve son sayfayı açıyor, gözleri sağa sola gidip gelirken kaşları çatılıyor, okuyor.

"Dışarı çıktı," diye nefes alıyor.

Başımı sallıyorum.

"Yarın iyi olacağım. Git hadi. Onu bulun."

Bölüm 70

Dagen

Şafak söktükten sonra, Nizzara'nın Lekk'le olan geleceğini mahvettiğim için kendimi ne kadar suçlu hissediyorsam o kadar *haklı* hissederek oradan ayrılıyorum. Tenimdeki kokusu dün gecenin her saniyesini yeniden yaşamama neden oluyor, çünkü sözümü tuttum ve neredeyse gün doğana kadar onu öptüm.

Kız kardeşimin Zem'deki buluşma yerini tekrar denemek için kıyafetlerimi değiştirmek üzere Kırmızı Pelerin'e gittiğimde, bir odanın içinden gelen tartışma seslerini duyuyorum.

Jasper ve Helina.

Onları yalnız bırakarak geçip gidiyorum.

Barda cisimlendiğimde, annemin sesi zihnime süzülüyor. "Sana söylemiştim." Annem yanımdaki bar taburesinde belirdi, elinde bir bardak Elinde çikolatalı rom. "O kıza aşık olmuşsun." "Hayalimde bile kendini beğenmişsin."

Rom şişesini alıp bir bardak dolduruyorum, aklım Nizzara'da. O kadar mışıl mışıl uyuyordu ki, tek bir kâbus bile görmemişti.

Annem gülümsüyor, gözlerinin yanında küçük kırışıklıklar oluşuyor. En sevdiğim gülümseme. "Mükemmel olamam. Sadece çok yakın."

Gözlerimi deviriyorum ve kehribar rengi sıvının içine bakıyorum. "Neden evren de bu kadar kendini beğenmiş olmak zorunda?" Öldürüldüm ama ölmeme izin verilmedi.

Tanrısal güç veriliyor ama özgürlük yok. Birlikte olmak istediğim kişi pahasına biriyle birlikte olma şansı sunuldu.

Bunu kendime itiraf etmek içimde şiddetli bir şeyleri ateşliyor. Bu doğru. Onun ruhunu, anılarını gördüm. Bu o. O benim cehennem arkadaşım.

Annem başını eğiyor, ela gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Kalbine sırtını dönme, Dae."

"Burada mutlu son yok. Ya o ölecek ya da ben."

"Herkes ölür, Dae. Mutlu olanlar bu arada yaşamayı seçenlerdir."

Jasper kapı aralığından boğazını temizliyor. "Kendi kendine mi konuşuyorsun?" der. Helina küçümseyen bir ifadeyle arkasında duruyor.

Yanımdaki tabureye bakıyorum. Hayal gücümün o harika ürünü gitmişti. "Öyle de denebilir." Ayağa kalkıyorum, elimdeki rom bardağını hızlıca geri fırlatıyorum.

Jasper ciddi bir ifadeyle yanımdaki tabureye oturuyor. "Asi kampları dün gece haydutlar tarafından vuruldu. Erzağa ihtiyaçları var, hem de hemen."

Sarsılarak ayağa kalktım. "O zaman gidelim."

"Burada biraz tıbbi malzeme topladım ama daha fazlasına ihtiyaçları olacak. Ben daha fazlası için Zem'e giderken biri buradakileri almalı. Hoack muhafızlarından birini gönderdi ama durumu kötü ve başarabileceğini sanmıyorum.

."

"Ben alırım," dedim. "Sen git bir sonraki sevkiyatı getir."

Jasper omzumu sıkıyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum. Lo'yu bulma şansımı kaçıracağım ama insanlar ölüyor. O anlayacaktır. Gözleri yüzümde geziniyor. "O zaman hızlı olmalıyız."

Beni arka sokağa, kutulara yerleştirilmiş tıbbi malzemelerle dolu bir maden kızağı hazırladığı yere götürüyor. Benim gücümle bile kızak ağır, kutuların çoğu mineral taşlar ve su içeriyor. Duvara ulaşana kadar arka sokaklardan çekiyorum.

En yakın çevre kapısı duvarın on mil aşağısında ve piyade muhafızları tarafından korunuyor. Onu o kadar uzağa sürüklemek çok fazla zamana mal olur. Ben de çareyi duvara tırmanmakta buldum. Kutuları taşıyamadığım için bir kutuyu omzuma alıp tırmanıyorum ve bir sonrakini almak için geri dönüyorum.

İnsan formumun gidebildiği kadar hızlı hareket ediyorum, bir elimle taş duvarı tırmanıyor, diğer taraftan iniyor, sandıkları kan-turuncu toprağın üzerine yığıyorum.

Yirmi altı turdan sonra geriye sadece kızak kalıyor. Son tırmanışıma başlamadan önce kızağın çekme halatlarını omuzlarıma ve belime bağlayarak derme çatma bir koşum takımı oluşturuyorum.

Altımda gümbürdüyor ve sıyrılıyor. Zirveye ulaştığımda, duvarın üzerine çıkıyorum ve kızıağı yukarı çekiyorum, burnu duvarın üzerinden görünene kadar ipleri çekip çekiştiriyorum. Kızıağı tutup döndürerek yukarı çekiyorum ve diğer tarafa indiriyorum.

Dün geceki ruhumun tüm hızını ve gücünü kullanarak kızıağı yeniden yüklüyorum.

Yüklendikten sonra koşmaya başlıyorum. İlk birkaç mil, birkaç kayanın olduğu düz bir araziydi. Nizzara ve benim geçen gece yaptığımız lastik izlerinden geçiyorum.

Bir suçluluk dalgası daha vuruyor. Acaba Lekk ile evlenecek mi? As Kar parçalarının altındaki toprak gittikçe koyulaşırken, *Kralın Kralı*'ndaki kehanetlerde yer alan pasajı bulmak için kendi anılarımı araştırıyorum. İşaretli *krallar*.

*"... Toprak kan ve ölümden kırmızıya dönecek. Kralı kurtarmak için son nefesini verecek. Kral yakın. Bu o yıl.
Kral onun altın ışığına ait.
İşleri yoluna koymak için tahta geçecek."*

Koşarken şiiri tekrar tekrar okudum. Altın ışık Nizzara olmalı. . . doğumda kim ölecek?

Benim çocuğum olması mümkün değil.

İçime bir ağırlık çöktü. Jaxelli'nin çocuğu. Onların çocuklarını kendi halklarının dışında doğurmak son derece zordur.

Ama o bir *tanrıça*.

Dehşet bana karşı koştuğum şiddetli rüzgar gibi çarpıyor. Lekk ile evlenecek.

Ve ölecek.

Ama oğlu. O tüm kralların kralı.

Kayalar kalınlaşmaya ve büyümeye başlıyor, bana bu yolculuğun neden yürüyerek yapılması gerektiğini hatırlatıyor. Dar kızak bile açık kayalıkların arasından zorlukla geçiyor ve manevra yapmak için yavaşlamak zorunda kalıyorum.

Daha dün gece bir ruh tüketmiş olabilirim, ama o nispeten zayıf bir ruhtu ve bu özellikle yorucu bir yürüyüş. İnsan formumda yaptığım her şey daha fazla enerji gerektiriyor. İçimdeki ruhun son parçasının da söndüğünü hissediyorum.

Aklıma antrenman odasındaki Nizzara'nın inadına ağırlık kaldırması geliyor. Gülümsüyorum.

Ve devam edin.

Bölüm 71

Nizzara

Preysee panik içinde odama uçuyor. Yorganımı üstümden atarken "Çürük piçler," diye mırıldanıyor.

Sert hava açıkta kalan tenimi ısırtıyor.

"Günaydın mı?" Programımı zihnimde düzenlemeye çalışarak söylüyorum. Kahvaltı, antrenman, özel ders -ki Thaddeus için bir teorim olduğu için heyecanlıyım-

Preysee başını salladı ve beni yataktan çekti. "İyi bir sabah değil leydim. Son düellonuz bugüne alındı. Kral Rajim ve Kral Tigous tarafından kararlaştırıldı."

Preysee beni çekiştirmeye devam ederken ayaklarım durdu. "Ne oldu? Neden?"

"Çünkü yapabilirler." Hızlı bir banyo yapmak için kolumu bırakıyor - süslü yağlar yok, sadece sabun. Su dev küveti doldururken bir havlu ve saç fırçası çıkarıyor, sonra da dolabıma koşuyor.

"Beni hazırlıksız yakalamak için mi?"

Dolabımın derinliklerinden boğuk bir cevap geliyor, "Bunun üzerine altın ren bahse girerim."

En sevdiğim düello derileriyle ortaya çıktı. Siyah ve metal. Her bir kolda sivri uçlar ve ön tarafta diğer tüm kıyafetlerden daha fazla hançer tutan bir X kemeri.

"Program değişikliği için sadece iki krala ihtiyaçları var," diyerek bana banyoyu işaret ediyor. "Zem, Kış Festivali'nde yaptığın gösteriye hâlâ kızgın.

Rave ve Zo'nun turnuvayı tekrar kaybettikleri için kızgın olduklarına şüphe yok, bu yüzden bu işi bitirmek istiyorlar."

O derilerimi Dae'nin yolundan çekilmiş olan sandalyeme bırakırken ben de suya giriyorum.

Dae!

Bugünlük gitmiş.

"Düellom ne zaman?"

Preysee lifleri suya daldırıyor ve beni ovmaya başlıyor. "Arabalar otuz dakika içinde kalkıyor."

Zihnimde ona bağıyorum ama o gitmiş.

Bölüm 72

Dagen

Yığılmış taşlardan oluşan geniş alana ulaştığımda bitkin düşmüştüm. Muhafızlar beni tanıyor ve saklandıkları kayalıklardan çıkıyorlar.

"Erzak getirdim," diyorum nefesimi tutarak.

Hoack gülümseyerek öne doğru adım attı. "Teşekkür ederim. Depolayacağız. Bu kadar tıbbi malzeme yağmurlu bir günde çok işe yarayacaktır."

Doğruluyorum. "Şimdi ihtiyacınız yok mu?"

Şaşkın bir ifadeyle etrafındaki sakın ve sağlıklı muhafızlara bakar. "Hayır, Majesteleri. Mağarada birkaç kişi olabilir. bandaj veya dezenfektan, ama gerisi fazlalık." Çenesini kaşıyor. "Mineral taşlara sahip olmak güzel olacak. Tedarikimiz azalıyor."

Baratrum soğuğu içime işliyor ve etrafımdaki muhafızlar kaskatı kesiliyor. "Haydut saldırısı olmadı mı?"

Hoack'un kalın kahverengi kaşları birbirine dolanıyor ve "Haydutlar mı? Hayır, Majesteleri." Parmağıyla havaya vuruyor. "Aslında bir saldırı oldu. Bu sabah tesadüfen bulduk."

Beni takip etmem için el sallıyor, ben de ayaklarımı sürüyerek gidiyorum. Beni ve başka bir muhafızı birkaç yüz metre ötedeki kayalık patikadan kanlı bir pisliğe doğru götürüyor.

Ölü bir kadın, haydutlar tarafından parçalanmış. Yüzü acı içinde donmuş. Gözleri kocaman, kaskatı kesilmiş kolu hiç gelmeyen yardıma uzanıyor ve altında kanlı parçalanmadan başka bir şey yok.

"Şu kan izini görüyor musun?" Hoack, göz alabildiğine uzanan uzun kanlı bir pisliği işaret ediyor. Kanın toprağa değdiği yerde koyu kumral bir bulut uzanıyor ve toprağı daha da koyulaştırıyor. "Görünüşe göre Zarr şehrinden sürüklenerek getirilmiş."

Bakışlarım onun yüzüne dönüyor. Onu daha önce görmüştüm. Şahsen değil ama bir anıdan. Nizzara'nın anısı.

Palko'nun karısı.

"Haydut saldırısı bu mu?" Yumruklarımı sıkarak soruyorum. Başını salladı. "Bildiğim tek saldırı."

Jasper neden yalan söylesin ki?

Neden beni buraya göndersin?

Yerde buzlar kırılıyor çünkü aklıma gelen hiçbir cevap iyi bir cevap değil. Hoack'u işaret ediyorum. "Kampın etrafındaki korumaları iki katına çıkarın. Kimsenin geçmesine izin vermeyin."

Mızrağını daha sıkı kavırıyor. "Bir tehdit var mı efendim?"

"Tehdidin burada olduğunu sanmıyorum ama hazırlıklı olun.

Her ihtimale karşı." Çenesini eğiyor. "Yapacağım, Majesteleri."

Ufka doğru dönüyorum ve işte o zaman onları görüyorum.

Bir haydut ordusu.

Bölüm 73

Nizzara

Ringe sürünerek girdiğimde Kazem yüzünde ölüm vaadiyle bekliyordu, iki gece önceki düellodan tek bir sıyrığı bile yoktu. Kazem'in Megadome sessiz, sadece Zo ve Zem soylularıyla dolu, çünkü başka kimse program değişikliği bildirimini almadı.

Bordo düello derisi, ön kollarını kaplayan parlak kırmızı çıtçıtılarla birlikte her geniş kasını sergiliyor. Ringde öldürdüğü her rakibi için bir tane, sayılamayacak kadar çok.

Gülümüyor ve belindeki düello kılıçlarını tutuyor. "Bu kadar kısa sürede gelmen ne güzel."

Kılıcımı ölümüne kavıyorum ve omuz silkiyorum. "Bugün. Gelecek hafta. Kışını her gün tekmeleyeceğim." Geri çekilecek bir tip olsam bile, yasalar düelloocuların Kral Düellosu'nda sonuna kadar savaşmasını gerektiriyor.

Kaybedemem.

Gülümsemesi ölümcül bir hal alıyor. "Ama *bugün* ruhun meşgul, değil mi?"

Damarlarımdaki kan donuyor. Dae'nin öldüğünü ya da onun bir

O.

Parmak eklemlerim siyah kabzayı boğuyor. "İşte bu yüzden kaybettiğinde daha da utanç verici olacak."

Kıkırdıyor. "Aracını en az bir kez kullanmazsan kazanamazsın." Çan tepede çığlık atıyor.

Kırmızı dumandan oluşan kör edici bir sprey, parıldayan kılıcını göğsüme doğru gönderiyor.

Kendimi geriye doğru savurarak manevrayı ters bir tekmeye dönüştürüyorum. Kılıcı karnımın üzerindeki deriyi sıyrarak elbisemi kesiyor. Ayaklarım yere sağlam basmadan, ikinci kılıcı sırtıma saplanıyor ve bir düello ringinde hiç görmediğim kadar hızlı bir güçle kesiyor. Yakıcı bir acı yaraya doğru koşuyor.

Kanlı tarafımı desteklerken sahip olduğum altın gücün her bir zerresiyle kılıcımı ölümüne kavırıyorum, ama kırmızı dumanı kılıcı sanki tutmuyormuşum gibi, gözlerimin algılayabileceğinden daha hızlı bir şekilde elimden çekip alıyor.

Hareket yeteneği çok güçlü. Çok güçlü.

Gücüyle kılıcımı mindere saplıyor, kabzasını geçip kaybolana kadar altımızdaki taş zemine batıyor.

İşte o zaman omuzlarında *parlayan* kırmızı mücevherleri fark ediyorum. Blare mücevherleri. Çifte lanet.

Bacağına bir hançer fırlatıyorum ama kırmızı bir duman hançeri uçuşunun ortasında durduruyor ve bir daha hareket etmiyor. İki hançer daha avuçluyorum ve ona doğru koşuyorum.

Bir başka kırmızı puf, biri hariç üzerimdeki tüm hançerleri alıyor ve onları ilk hançerimle aynı hizaya gönderiyor.

Kahretsin.

Her bir hançeri özenle dizip uçlarını bana doğru çevirişinden, aşağılanmamı mümkün olduğunca uzatacağını anlıyorum.

Ona hücum ediyorum çünkü dikkati havada uçuşan hançerlerimde. Gösteriş yapması bana değerli saniyeler kazandırıyor. Koşumun ortasında X kemerimin çaprazında saklı olan son hançerimi alarak, yüzünde iz bırakacak kadar derin bir yara açmamı sağlayan bir zıplama-tekme-swipe kombosu yapıyorum.

Yaptığım işe hayranlıkla bakmak için döndüğümde, yanağının kesik kenarları birleşmeye başladığında içimi mide bulandırıcı bir korku kaplıyor.

Onun *işareti*.

Kendini iyileştirebiliyor. Benim gibi hızlandırılmış iyileşme değil. Anında. İyileşme.

Kazem yüz ifadem karşısında gülüyor. "Yetenekli bir düelloocu olarak ününü mahvettikten sonra Kış Rave'sinden Awom'a katılacaksın."

İçimi kızgın bir öfke kaplıyor. İnsanı kör eden, tüm mantığı pencereden dışarı gönderen türden.

Sonu hep kötü biten türden.

İçimde bir yerlerden savaş çılgılığı gibi bir çılgılık yükseliyor ve ben hiçbir metodik düşünce dizisi olmadan ona saldırıyorum. Plansız. Yön yok. Sadece ringe saldıran bir araba boğası.

Bu yüzden avuçlarından çıkan kırmızı pufu ya da kılıçlarının yerini fark etmiyorum, ta ki biri göğsüme bir koçbaşı gibi çarpıp beni bir patlamadan çıkan şarapnel parçası gibi geriye savurana kadar. Sırt üstü yere düşüyorum ve Kazem üzerime eğiliyor, ellerini arkasında kenetlemiş, kılıcı büyüyle daha derine saplıyor.

Çılgılığım mide bulandırıcı çatırtıyı ve ıslak et sesini bastırıyor, çünkü göğsümden geçip aşağıdaki mindere saplanıyor ve beni sabitliyor. Kan yüzeye çıkıyor ve beraberinde altın rengi bir ışık getirerek kızılın tonları arasında parıldıyor. Wala'nın armağanı kanımda dolaşıyor, göğüs kafesime saplanmış bıçağın etrafını iyileştiriyor.

Kazem eserine hayranlıkla bakmak için üzerime eğildiğinde, botumu tekmeleyerek çiviye yüzüne saplıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor, yanağındaki yarayı onarmadan önce acı içinde inliyor. "Sen ölü bir kaltaksın," diye hırlıyor ve ikinci kılıcını eline alıp aynı ıslak kan ve et öpücüğüyle karnıma saplıyor.

Dudaklarımdan bir çılgılık daha kopuyor ama sessiz. Hava zar zor geliyor, hırıltılı bir şekilde girip çıkıyor. Eğer bundan kurtulursam, eğer ellerimi boğazına dolayabilirsem ya da elime bir bıçak alabilirsem, onu öldüreceğim.

Altın ışık bu sefer gelmiyor. Her zaman Wala'ydı, annem, bana yakın olduğunu haber verirdi. Altın şimdi içeriye akıyor, iyileşiyor ama yeterince hızlı değil.

Kazem'in mavi gözleri benimkilere odaklanıyor ve burada, bu pozisyonda bile, siyah gözlerimden küçük bir kaçış görüyorum. İlk bıçağını göğsümden söküp üzerime kaldırıyor, kanlı ucu kalbimi hedef alıyor. İki eliyle başının üzerinde kavriyor; ölümcül bir darbe inmek üzere.

İçimdeki o rekabetçi iplik sertçe çekiliyor ve acıyı hafifletiyor.

Beni hâlâ mindere sabitleyen kılıcını kavriyorum. Kenarları avuç içimi ve göğsümü tereyağı gibi kesiyor ama bırakmıyorum. Bu açıyla, kılıcı çekip kurtarıken yeni sinirlerimi yırtıyor ve kesiyorum.

Kazem'in gözleri önce genişledi, sonra daraldı. Kılıcını bana doğru savuruyor ama ben ateş hattından yuvarlanıyorum. Yuvarlanıyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu.

Gözlerim düello hakemini buluyor, düdüğü ağzında. Onun ötesinde, babamın olması gereken ama olmayan kraliyet locası bölümüm var. Orası boş. Halix bile gitmiş.

Kazem şu anda tezahürat yapan kalabalığın tadını çıkarıyor, çünkü asil kadınlar onun adını haykırıyor ve ben bir tehdit değilim. Göz kırıyor ve bir öpücük gönderiyor

dolu kraliyet kutusundaki kadınlardan biri.

Parçalandım ve kendimi yukarı itmeye çalıştığımda kollarım ağırlığını taşıyamıyor.

Neden bilmiyorum ama bakışlarım yine kraliyet kutusunu buluyor, ama bu sefer boş değil. Tarella.

Göğsümde bir ip geriliyor ve eğitim odasında ona söylediğim sözleri hatırlıyorum.

Korkunla yüzleş. Yoksa o sana sahip olur.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kazem'in gözleri parlıyor, sanki beni dizlerimin üzerinde görmekten zevk alıyormuş gibi.

Ben de sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Kim olduğumla yüzleşmeliyim, tüm benliğimle.

Çünkü bugün biri ölüyor. O ya da ben.

Ve bundan sonra önemli bir işim var.

Kilit içimde paramparça oldu. Güç, çalkantılı, ölümcül dalgalar halinde içime doluyor. Çirkinlik benden kurtulduğunda, sadece benim görebildiğim bir el gibi hareket ediyor. Kazem'e ulaştığında, vücudu kaskatı kesiliyor.

Tıpkı Winter Rave'de olduğu gibi. Tıpkı idamdaki hancı gibi.

Kanı bana doğru *eğiliyor*. Benim isteğimle damarlarında dolaştığını hissediyorum.

Gözlerimi elindeki kılıca çevirdiğimde, kolu kılıcı ucu şah damarını sıkıştırana kadar yukarı kaldırıyor. Nabız gibi atıyor, her nabızda kan kafasına doğru fışkırıyor. Bir şekilde onu durdurabileceğimi ve bana itaat edeceğini biliyorum.

Kazem'in gözleri geniş, berrak ve korku dolu.

"Dokun," diye homurdanıyorum.

Gözleri kısıldı. Yukarıdaki tüm hançerler benim için dal-

Dumanının hançerleri hareket ettirebilmesinden daha hızlı bir şekilde bıçağını çenesine doğru itiyorum ve ayaklarımın dibine düşüyorlar.

Kalbim güm güm atıyor. Seyirciler adımı haykırdıkça çarpan, tüketen öfkeden uzaklaşamıyorum.

Varlığımdaki altın bir iplik içimi çekiştiriyor; baştan sona örüyor, iyileşme sürecini başlatıyor ama aynı zamanda gerçeğin o altın izlerini de getiriyor.

Kollarımda girift, derin, kırmızı çizgiler oluştuğunda anlıyorum. Babamın insanları kukla gibi kontrol etme yeteneği

onun gemisi.

Bu kalıtsal.

Görüşüm titriyor.

Nabzım zayıflıyor, sanki kan pompalamaya devam etmek için çalışıyormuş gibi, ama içimden geçmiyor. Kan derimden mindere akıyor, çünkü hançerlerden biri bana isabet etti.

Tam göğsümün ortasına.

Yerçekimi vücudumu çekerken kan görüşümde kara deliklere dönüşüyor ve yığılıyorum - dünya etrafımda kararıyor, ama karanlığın arasında altın var.

Saatler sonra ben de geliyorum, ama hâlâ ringdeyim, içimde altın bir vızıltı var. Altı sağlık görevlisi Kazem'in cesedini bir sedyeye koyup götürüyor. Göğsü hareket etmiyor.

Onu ben öldürdüm.

Onu ben öldürdüm.

Zayıf uzuvlarımla ayağa kalkıyorum. Göğsüm ağrıyor ama yeterince iyileşmiş. Diğer her yerim yavaş yavaş iyileşiyor. Vücudumu bükerek iplerin arasından geçmeyi başardım. Kanım her yere bulaşmış halde ringden çıkıyorum, vücudumdaki altın uğultu yavaşça çalışıyor.

Uzun koridora ulaşıyorum, muhafızlarım gizlice arkama düşüyor, Brunar'ın bakışlarında yeni keşfedilmiş bir korku ve tapınma var.

Tarella'yı geçiyorum.

Yüzü sertleşiyor ama aramızda hiçbir kelime geçmiyor. Kalabalık yüksek sesle bağırarak adımı haykırıyor ve konuşma fırsatını boğuyor. Dönüyor, pelerinini sıyrıyor ve karanlık tünele doğru ilerliyor ama köşeyi dönmeden hemen önce durup arkasına bakıyor.

Bana. Babamın yarattığı canavar.

Bölüm 74

Dagen

Ruhlara aç bir ölüm gezgininin başına ne geleceğini hiç düşünmemiştim ama insan formumla buraya yaptığım bu çılgınca yolculukta bu kadar çok enerji harcadığım için zayıflığım içimi kemirirken, varoluştan çekilip gidebileceğimi merak ediyorum.

Son bir ölüm.

İnsan gibi görünüyorlar ama değiller. Daha büyükler ve derilerinde gri bir renk var. Parmakları tıpkı dişleri gibi kemikli, kanlı noktalara geliyor. Ama en tedirgin edici olan gözleridir.

"Savunmaya hazır olun!" Omzumun üzerinden Hoack'a bağıryorum, o da yardımcısına emirler yağıdırıyor.

Otuz haydut düzlük boyunca mağara girişini koruduğumuz yere doğru ilerliyor. On üç muhafız da arkamdan geliyor.

"Bu kadar mı?" Hoack'a tıslıyorum. "En az elli adamımız var sanıyordum."

Hoack'un yüzü solgun. "Bu sabah bir ikmal trenini almak için yarısını gönderdim." Mağaranın içinden bir bebek ağlaması duyuyorum.

Gölge kılıcımı çekiyorum ve uzun, siyah bıçağı kendi gücümle doğru orantılı olarak titriyor.

"İki sıra halinde dizilin," diye bağıryorum arkamdan. "Biri önde, biri arkada! Girişi koruyun!"

Haydutlar aşağı inerken arkamda ayaklar hışırdıyor.

"Unutmayın," diye sesleniyor Hoack. "Silahlar işe yaramaz. Kalplerine mızrak saplayın!"

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz, hatlarımıza atlıyorlar. Mızrağım birinin omzuna saplanırken, bıçağım kafasını koparıyor.

Bir başkası. Mızrağa asılı olan, uzanıp mızrağı ikiye ayırana, ileri doğru çekene ve kuduz çenesini onu tutan adamın boynuna geçirene kadar çırpınıyor.

Az önce başını kestiğim adamın bedeni, pençelerini savurarak yanımdaki adama doğru hızla sürünmeye başlıyor. Yanımdaki adam mızrağını sırtına, tam kalbine saplıyor.

Haydut bir kaya gibi düşüyor, hareket etmiyor.

Kalbinden. Anladım.

O kadar hızlı hareket ediyorlar ki, mızraklar parçalandıkça ve kan fişkırdıkça hatlarımızın uçları kanlı çığlıklar içinde eriyor. Sayıca üstün durumdayız.

Düşen her adamla birlikte ben de başarısız oluyorum. Kılıcımı her savuruşumda tüketiyorum. Bir haydut atlıyor ve Hoack'un üzerine düşüyor.

Dönüyorum, saplıyorum.

Bir diğeri Hoack'un ikincisine atlıyor. Dönüyorum ve itiyorum.

Bir tanesi muhafız duvarını aşıp tünele doğru kaçıyor. Ruhumu ona yöneltiyorum ve bıçağımı sırtına saplıyorum.

Cephede kısa süreli yokluğum fark edildi. Haydutlar ikişer üçer saldırmaya başlayınca acı ve ölüm çığlıkları yükseliyor.

Ön tarafa geri dönüyorum. Pivot,

bıçak. Zıpla, sapla.

Koş, dön, bıçakla, bıçakla, bıçakla.

Haydutlar düşüyor ama duvarlarımız daha hızlı düşüyor.

Her adamı kurtarmaya çalışıp başaramadıkça omuzlarımdan aşağı ve bıçağımdan yukarı buzlar yuvarlanıyor.

Ne kadar yetenekli olduğum önemli değil. Arkamdaki adamı kurtarıırken bir metre ötemdeki adamı kurtaramam.

Kılıcım kısılmaya başlıyor, titriyor. Hareketlerim yavaşlıyor.

Yumruğumla bir haydutun göğsüne ulaştığımda, beslenebileceğim bir ruhları olmadığını fark ediyorum.

Saflarımız zar zor ayakta duran beş adama iniyor ve geriye yaklaşık yirmi haydut kalıyor.

İşte o zaman ufukta daha fazlası belirir.

Bölüm 75

Nizzara

Kaleye geri döndüğümüzde, kapımda yeni bir muhafız grubu var. Ceviz rengi teni ve koyu kahverengi gözleri olan siyah saçlı bir dev, yanından geçmeye çalıştığımda kapımı kapatıyor.

"Bebekler kaleye ait değildir," diye tükürüyor Brunar yanımdan.

Yakışıklı piyade Brunar'a sırtıyor. "Kral'ın emirleri. Görevden alındın."

Brunar yanımda sertleşiyor, yüzü alacalı bir kırmızıya dönüyor. "Ben emirlerimi doğrudan kraldan alırım-"

Kahverengi gözlü piyade askeri, koyu renkli kışlık pelerininin altından bir ruh silahı çıkarıp Brunar'ın şakağına dayadı ve Brunar başını tamamen yana eğene kadar namluyla bastırdı.

"Kralın ilgilenmesi gereken bir işi vardı ve bana eğer karşı koyarsan, şey ..." Boş mücevherlerle parlayan tabancanın horozunu geri çekiyor. "Sanırım anladınız."

"Kod," diye homurdandı Brunar, "Geri çekilmem için kod nedir?"

Piyadenin gözleri kısılır. "Kural," diyor vahşi bir sırıtışla, "ölüm."

Brunar'ın gözleri benimkilere kayıyor. Bunu anlamam ve onun ölmesi için başını hafifçe sallaması yetiyor.

Ruh silahının horozu iniyor ve koridorumda silah sesleri çınlıyor.

Brunar'ın bedeni düşerken ruhunun kırmızı tonu yükseliyor. Piyade askerleri kişisel korumamın etrafını sardı.

Piyade kılıçları muhafızlarımın göğsüne saplanırken ben de hançerimi liderin alnının ortasına doğru savuruyorum.

Gümüş bir duman dalgasıyla havada durduruyor ve "Bunu yapmak istediğini sanmıyorum" diyor.

"İstiyorum."

Onun kanının çağrısına, içimde fısıldayan çağrıya başvuruyorum. Elimi kaldırıyorum ve beynine giden değerli, oksijenli kanı kesmeye başlıyorum.

Boğazını sıkıyor. "Sifon," diye boğuk bir ses çıkardı. "Sifonu getirin."

Piyade büyüklüğündeki kollar ve eller beni yere yatırıyor ve boynuma yumruğum büyüklüğünde siyah bir mücevher olan bir tasma takıyor.

Anlık, yakıcı bir ıstırap vücudumda hiç bitmeyen bir nabız gibi atıyor.

Adamları itip kakarak üzerimden atıyorum, liderin kan kaynağına tekrar ulaşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sadece dizlerimi titreten yoğun acı dalgaları.

Yakasına yapıştım.

Kahverengi gözlü lider önümde bir anahtar tutuyor. "Kilitli."

Anahtara doğru hamle yapıyorum ama gümüş damar dumanı onu görüş alanımdan çıkarıyor.

Kaslarımdan aşağı inen gerilim bana hâlâ gövdemde sargılı olduğunu hatırlatıyor ama bacaklarım gayet iyi - tabii yeni kolyemden aşağı kayan amansız acıyı saymazsam.

Çenesine bir tekme atmak için sıçradığımda bileğimi ezici bir yumrukla yakalıyor ve bedenimi soğuk taş zemine çarpıyor.

Başım zonklarken ve tavan dönerken üzerime çömeliyor. "Başka şekilde ifade edeyim. Eğer beni kızdırırsan, Küçük Prenses, Awom arkadaşın ölecek."

Yisabell.

Lider hançerlerimi kınlarından çıkarıp adamlarına verdi. "Şimdi ayağa kalk ve yürü," diye hırlıyor.

Ayağa kalkıyorum ve o da arkamda pozisyon alıyor.

Başını kulağımın yanına eğerek, "Dikkatleri üzerine çekme, o zaman bir sorunumuz olmaz," diyor.

Beni merdivenlerden aşağıya, sonraki iki kata, Krallar Salonu'na doğru götürüyorlar.

Halix koridora giriyor, öldürebilecek bir bakışla yolumuza çıkıyor.

Kolunu uzatıyor ve şiddetli bir rüzgâr koridoru süpürerek duvardaki çerçeveleri deviriyor. Rüzgâr yön değiştiriyor ve piyade askerlerinin pelerinlerini başlarının üzerine çekerek onları kör ediyor.

Halix hızlı hareket ederek dalga şeklindeki kara kılıcını çıkarıyor ve lider onu boğazından yakalayıp hançerlerinden birini böğrüne saplamadan önce iki piyadeyi yere seriyor. Kaburgalarına gömülü olarak bırakıyor.

Pelerininin altındaki koleksiyondan eline bir tane daha çağırır.

Kadın sisler içinde kaybolmadan önce gözleri büyür.

Lider, uzanmış kolundaki ağırlığın aniden yok olmasıyla sendeleyerek geri çekiliyor. "Emirlerimizi biliyorsunuz," diye bağılıyor arkasındaki adamlarına. "Hadi gidelim."

Düşen yoldaşlarının üzerinden geçerek beni babamın odasına doğru itiyorlar. Kendi piyadelerim tarafından kalenin altına götürülerek merdivenlerden indirildim. Lider omzumu ittiğinde dönüp şahdamarına bir yumruk atmaya hazırlanıyorum ama "Yisabell bunun bedelini ödeyecek" diyor.

Yumruğum yanıma düşmeden önce havada duruyor.

"Aferin küçük prenses," diyor sırtıma bir tekme atmadan önce -ki hala iyileşiyor- ve ben taş basamaklardan aşağı düşüyorum.

Beni geçitten geçirerek daha önce hiç görmediğim beyaz bir arabanın Dagen'in garajının ortasında durduğu ve motorunun mırıldandığı yere kadar götürüyorlar.

Bronz tenli ve beyaz kaş piercingli bir adam arabanın arka kapısını bana açıyor. "Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum."

Gülümsemesi koyulaşıyor. "Ben Jasper, Zo Krallığı'nın varisiyim."

Bölüm 76

Dagen

Kılıcım son haydutun göğsünü parçaladığında Hoack ve ben ayakta kalan tek ikisiyiz. İkimiz de haydutla senkronize bir şekilde yere yığıldık. bıçağımdan cansız bir şekilde düşüyor.

"Lütfen bana şu ufukta daha fazlası olmadığını söyle," diye soluk soluğa bağılıyor, yan tarafındaki en kötü yaralarından birini tutarak.

"Yok."

"Hiç böyle toplu halde saldırdıklarını görmemiştim," diyor nefes nefese. "Genellikle tek başlarına avlanırlar, en fazla üç kişilik gruplar halinde."

Hoack'un hafızasında tanık olduğu haydut saldırıları canlanıyor ve haklı. Bu çok daha örgütlüydü - bir ya da iki haydutun aç çılgınlığı değil.

Ama neden?

Gözlerim getirdiğim erzak kızağını buluyor ve buna minnettar oluyorum-

Hayır. Hayır.

Öfke her zerremi doldururken vücudum geriliyor.

Jasper bana olaydan *önce* bir haydut saldırısı olduğunu söyledi. Neden?

Beni buraya göndermeden önce kulak misafiri olduğum kavgayı düşünüyorum. Kral'ın Düello Programı hakkında bir şey-

Ayağa fırlıyorum. Bacaklarımdaki sallantıyı saklayamıyorum. Açlıktan ölüyorum. "Neyiniz var Majesteleri?"

"Hoack, gitmem gerek. Sen-" "Ben iyiyim. Git hadi."

Ruhun içinde kayboluyorum ve bu yorgunluğumu azaltıyor, ama şatoma doğru uçarken, çok geç kaldığım hissine engel olamıyorum.

Ve uçuşum çok yavaş.

Bölüm 77

Nizzara

Taş duvar arkamdan kapanıyor ve Zo askerlerinden oluşan bir filo, gelen diğer üç araçtan iniyor.

"Hayalet kralınız hâlâ size dönmedi mi?" Jasper yüzümdeki ifadeyi iyi okudu ve binmem için işaret etti. "Hiç sanmıyorum. Hadi gel artık. Gitmemiz gereken yerler var ve korkarım zaman daralıyor," diyor fazla neşeyle.

Dae. İçim burkuldu. Nerede bu adam?

Gümbürdeyen arabaya atlamadığımda, "Muhafızlarım köleden bahsetti, değil mi?" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Ah, bahsettiler. Güzel, o zaman gerek yok. Bin.

İçeri." Beyaz deri üzerinde Helina'nın yanına kayıyorum.

"Özür dilerim," dedi.

Babamın bakışlarını tüm gücüyle serbest bırakıyorum ve o da koltuğunda büzüşüyor. Bir an sonra fısıldıyor: "Bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgiyi anlamıyorsun."

"Haklısın. İstemiyorum."

Yüzümdeki koyu kırmızı lekeler tekrar belirdiğinde yine benden uzaklaşıyor. Kollarım dönmeye başlıyor, ama boynumdaki boşluk mücevheri hâlâ omurgamdan aşağı acı akımları yayıyor ve beni her türlü güçten koparıyor.

Jasper gülümseyerek içeri giriyor.

Yumruklarımı sıkarak ellerimdeki titremeyi gizliyorum ve buna rağmen Vücudumdaki yorgunluk ve yakamdaki tasma akıl sağlığımı bozsa da, bizi Zo'ya doğru götüren yola gözlerimi dikiyorum.

"Zo'nun varisi Hollam," diyorum aklım çalışarak. Jasper gözlerini deviriyor. "Yem."

"Neden?"

Beyaz takım elbisesindeki bir toz zerresini silkeliyor. "Düşündüğünün yarısı kadar zekiysen, bunu çözersin."

Gözlerimi kısıyorum. "Zo'nun varisinin kanıyla ilgili kehaneti biliyorsun."

Sırıtişı ölümcül bir hal alıyor. "Bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Kehanetler hakkında, Dagen hakkında ve senin hakkında, onun soğuk, işkence görmüş zihninden. *Seni zalim. küçük canavar.*"

Bir parmağını yanağımda gezdiriyor. Yisabell olmasaydı o parmağı ısırp koparırdım. Zihinsel duvarlarımı yıkıyorum.

Öne doğru eğilip çenesini kaldıran Helina'ya dik dik bakıyor.

"İtiraf etmeliyim ki," diyor, "hayatını bu programa göre düzenlemek kesinlikle işe yaradı." Takım elbisesinin ceketinden bir kutu çıkarıp açıyor ve içinden beyaz, pırıl pırıl bir İlk Yapım Gemi çıkıyor. "Zem'ler gerçekten de çok gururlular, değil mi? Kazem bana babasının ziyaret ettiği terk edilmiş bir madenin yerini verdi, karşılığında da babamın düello değişikliği ve Dagen'ın seninle olmayacağı bir zaman aralığı." Helina diğer tarafımda sertleşiyor.

"Ama bak, işte hayattasın ve bir sonraki düzenlemem için hazırsın." "Ne düzenlemesi?" Öğütüyorum.

"İlk-Mad'ler ancak birbirlerine yakın bir yere yerleştirilirlerse birlikte takılabilirler.

Aynı zamanda," diye alay ediyor. "Eskiler işleri karmaşıklştırmayı severdi, ama önemli değil. Bir tanrıyla anlaşma yaptım. Seni teslim edeceğim ve o da kaçınılmaz olarak seni kurtarmaya geldiğinde ele geçirilmiş babanı öldürecek."

"Babam gelmeyecek," diye hırladım. "Ooh. Hassas konu." Sırıtiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bedenimde hiç dinmeyen acının ötesini düşünmeye çalışıyorum. "Hangi tanrı?"

Sırıtiyor. "Oh, öğreneceksin, Nizzara."

Zo sarayının beyaz kemerlerinin altına geldiğimizde, bir Zo muhafızı tarafından arabadan indiriliyorum. Bileklerime kelepçe takmaya gittiğinde, siyah, dalgalı bir kılıç göğsüne batıyor, kırmızı kan tertemiz göğsünü ıslatıyor.

Üniformalı. Yere düşüyor ve Halix'in arkasında, babamın da onun yanında durduğunu görüyor.

Gözleri *onun* gözleri. Boynumdaki tasmaya konduklarında öfkeyle doluyorlar. Ellerini kaldırıyor, ama gücü tükendiğinde siyah duman düşmüyor. Eldivenlerindeki ve omuzlarındaki siyah mücevherler cam gibi kırılarak çevredeki her muhafızı yakalıyor.

Zo muhafızları teker teker silahlarını kaldırıp babamın ellerine teslim olurken, Halix'e, "O dönmeden önce sadece birkaç dakikam var," diye homurdanıyor.

Jasper bile arabanın yarısında donup kalmıştı.

Etrafımızı saran elli yetişkin erkek ve kadını tutarken babamın boyun damarı bir yılan şeklinde patlıyor. Halix kılıcıyla süreci hızlandırıyor, göğüslerine hızlı ve derin darbeler indirerek onları öldürüyor.

"Seni nasıl aldılar?" Bir silah sesi daha duyulurken babam bana homurdanıyor. "Seni daha iyi eğittim-"

Yağlı bir ruh yukarıdan içeri düşüyor.

"Çok zekisin," diye tıslıyor ve zihin gözümün artık onu algılayamadığı kalkanının içinde kayboluyor.

Gözleri alıştığım taşlara kayıyor ve bedeni onun kontrolüne giriyor.

Elinin bir hareketiyle tüm silah namluları Halix'e çevriliyor ve en az altı mermi Halix'in ortasından ateş alıyor. Kadın yere yığılır. Kılıcı gri ışıltısını kaybeder. Kan kaybından ölürken gözleri de öyle.

Babam ağzını tekrar açtığında, sesi zar zor farklı çıkıyor. "Ah," diyor ağzının içinden. "Burnumun dibinde ne sakladığını şimdi anlıyorum. Ruhu pembe, fırfırlı saçmalıklarla kaplı olmadığında oldukça güzel. Gerçekten de ne büyük bir ödül."

Jasper'ın bedeni çözülüyor ve babamı işaret ediyor. "*O gelene* kadar ona dokunmayacaksın. Zamanlaması mükemmel olmalı!"

"İnsanların ya da *kız kardeşimin* emirlerine boyun eğmem," diye tıslıyor, babamın gücü Jasper'ı bir kez daha ele geçiriyor. "Scientia bir kez olsun *bana* arka koltukta oturabilir. Siz ölümlülerin sandığı gibi o her şeyi bilmiyor. Yine de, sanki size hava getiriyormuş gibi ona tapıyorsunuz!"

"Nizzara!" Liha'nın sesi havada çığlık atıyor. "Gravera ondan geriye kalanları alıyor. Onu hemen öldürmelisin yoksa-"

Babamın kolu bana doğru ilerliyor ve bedenim onun emrine boyun eğiyor. Bunu benim üzerimde ilk kez kullanıyor ama-

Gözleri.

Onların içinde ölüyor, sertlik onu söndürüyor.

Hareket edebilen tek şey bakışlarım. Halix'in kanlı kılıcı ayaklarımın dibine düşüyor.

"Sana zaman kazandıracağım," diyor Liha. "Ama sadece saniyeler. Onun işini bitirmelisin." İtiraz edemiyorum, ağzım dondu. Duymak için kalkanımın içinde değil,

ama zihinsel olarak yapmaması için ona bağıriyorum-

Kalkanın içinde kayboluyor ve pembe bir duman dalgası her yöne savruluyor, kırılan camların sesi havada çınlıyor.

Serbest bırakıldım. Dalgalı kılıcı kapıp babamın göğsüne dayadığımda, babam oradaydı. Gözleri ben küçükken olduğu gibi sıcacık, bana olan sevgisiyle dolu. Yağmur gibi yağdığını ve beni yoğunluğu içinde boğduğunu hissediyorum.

"Yap şunu, Nizzara'm," diye fısıldar. "Tereddüt edecek vaktin yok. Kalbinin seni kör etmesine izin verme."

Kolum titriyor.

"Onunla savaşılabirsin!" Ona bağıriyorum, gözyaşlarım akıyor.

Bu bıçağı babamın göğsüne saplamam gerekirdi ama donup kaldım. Liha gitti.

Babam da ölmek üzere.

Başını sallıyor. "Yapamam. Zaten çok uzun süredir savaşıyorum. "Yapamam. seninle daha fazla zamanım var." Gözlerindeki o sert, taşlaşmış ifade geri geldi. "Bunu şimdi yapmalısın."

"Yapamam-"

Kılıcımı tutup kendi göğsüne doğru itiyor ama yeterince hızlı değil. Kolları titreyerek dururken gözleri tamamen katı taşlara dönüşüyor. Kılıcın ucunu kalbine doğru itiyorum ama kılıcım siyah üniformasını delemeyen, tam delme noktasında duruyor.

Babamın eli havaya kalkıyor ve ringde dövüştüğüm ele geçirilmiş büyücüden çok daha büyük bir güç salıyor. Boynumu tutup ayaklarımı yerden kaldırıyor. Etrafımda aynı şey Jasper'a, Helina'ya ve onun muhafız filosuna da oluyor.

İşte o zaman dünya etrafımda buza dönüyor.

"Dae," diye fısıldıyorum o kalkanıma gömülürken. Ne kadar bitkin düştüğünü anında hissediyorum. "Ne oldu?"

Babam karanlık, siyah-kırmızı bir kılıcı sanki havadan çağırıyor. Muazzam bir enerjiyle yanıyor, göğsüme yaklaşırken havayı titreştiriyor.

Babamın ağzından, kendi sesiyle, "Şu ruhu o bedenden ayıralım," diye tıslıyor.

"Ben iyiyim. Vakit yok," diyor Dae, sahip olduğu gücü damarlarıma akıtarak. Damarlarımda patlamalar meydana gelmiş gibi tepki veriyor.

Zaman duruyor.

Babamın bana doğru gelen kılıcı havada donup kalıyor.

"Odaklan, Nizzara. Onun gücünü kendinden uzaklaştırmalısın."

Her parmağımı kendi saklı boyutuna doğru hareket ettirirken, onun görünmez güç elini etrafımda bir yumruk gibi hayal ediyorum.

Ayaklarım yere değdiğinde, Halix'in dalgalı kılıcını babamın donmuş göğsüne doğru çekiyorum.

Siyah, kalın buz kılıcımı çatlatıyor ve dünya daha önce hiç bilmediğim bir soğuşa gömülüyor, Dae'den sonsuz derecede daha soğuk. Bilimsel mantığın izin verdiğinden çok daha soğuk.

Kuru buz damarlarıma doğru tırmanıyor, ilerledikçe donuyor, ta ki karanlık bir figür yanımda yükselene kadar. Şekli yok, gözleri yok.

"Dagen," diyor birçok kişiye benzeyen bir sesle. "Zamanın doldu. Onu bana teslim et."

Dae'nin aramızdaki bağı tükettiğini hissediyorum, solma noktasına kadar tükeniyor. "Onu teslim etmeyeceğim," diye hırlıyor Dae.

"O zaman pazarlığınla yüzleşeceksin." Dae'yi benden emmeye başlıyor.

"Bekle!" Bağırıyorum. "Pazarlık yapacağım."

Nil'in sesindeki gülümsemeyi duyuyorum, karanlık bulutunun içinden geliyor. "Dinliyorum, Saf Olan."

"Seninle geleceğim-"

"Yapamayacaksın!"

Dae'nin karanlık ruhu beni saklamaya çalışan bir battaniye gibi sarıyor.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Kralların Kralı Dagen'a karşılık ruhumu vereceğim."

"Nizzara!"

"O sensin. Kral sensin. Ben gittiğimde Yisabell'i bul. Onu kurtar."

Dünya zamanda donup kalırken Nil'e sesleniyorum, "Ona tam özgürlük vereceksin. Onu çağırmayacaksın."

Dondurucu soğuk etrafımda tırmanıyor, nefesimi kesiyor.

"Baban haklıydı, Saf Olan. Seni zayıflatan şey kalbin." Dişlerimi sıkıyorum. "Bir pazarlığımız var mı, yok mu?"

"Yapmadınız!" Dae kalkanımda titriyor, hızla kayboluyor.

"Onu hayata döndüremem. Ruhunda hâlâ gölgeler olacak. Hâlâ yarı ölü olacak," diyor Nil.

"Tamamlandı. Özgürlük," diye tıslıyorum.

"Pekâlâ. Bir pazarlığımız var, Saf Olan."

Daha fazla zaman kaybetmedim ve dakikalar önce yapmam gerekeni yaptım. Kılıcımı babamın donmuş göğsüne sapladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ama kalbine tam isabet ettirdim.

Zaman yeniden başlarken Dae yere yığıldı.

Babam kaybolmadan önce tıslayarak ve çırpınarak geriye doğru sendeledi. Koyu bir sisin içinde kayboldu.

Jasper hâlâ donmuş durumda ama önünde beliren dev, görünür, karanlık tanrı yüzünden gözleri mücevher büyüklüğünde.

"Vakit geldi." Tanrı havada bir deprem gibi konuşuyor. "*Beni kaçırmamaya çalış,*" diyorum Dae'ye.

Ondan büyük bir ıstırap sızıyor. "*Seni zalim canavar*" diye boğulurken gözyaşlarını duyuyorum.

Tanrı etrafımı sarıyor. Ruhum bedenimden ayrılırken istemsizce bir çığlık atıyorum ama en kötüsü Dae'yle aramızdaki bağın kopması.

Duyularımdan kayboluyor.

Artık omzumda serin dürtmeler yok. Artık kadife sesi yok.

Artık şakalar yok.

Altın kap yüzük parmağımdan düşüyor, metalik bir netlikle yere çarpıyor.

Dae'nin siyah botuna çarpana kadar yuvarlanıyor.

Onu eline alıp sıkıyor, gözleri yaşıyor. Bir eliyle yüzüğümü kavrarken, diğer elini yüzüğümün içine daldırıyor.

Jasper, Jasper'ın ruhu yırtılıp çatlarken acı dolu bir çığlık atarak onu olduğu yere bırakır.

Helina çığlık atıyor ama Dae, Jasper'ın ruhunu hiç saygı duymadan parçalamayı bitirdiğinde gözyaşlarını tutamıyor.

Pişmanlık duymadan.

Sadece soğuk bir acımasızlık.

Ayaklarının dibinde yatan cansız bedenimden emilirken Dae gözden kayboluyor. İşte o zaman karanlık çöküyor.

Ruhu yakan soğuk. Ve gölgeler.

Bölüm 78

Dagen

Üç gün oldu.

Düşünüyorum.

Kalem boş çünkü onun odası boş.

Ama ben terk etmedim. Çarşafı hala onun gibi kokuyor. Kitapları hala bıraktığı yerde, berbat alim yazısıyla karalanmış notlarla dolu ve en sevdiği siyah hançer elimde.

Gözlerim onun yansıtıcı parlaklığında parlıyor, kenarları kabarık ve kırmızı, ortası siyah.

Böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim.

Bir süredir yerde, yatağının karşısında aynı yerdeydim.

Zo'nun gizli varisi Jasper'ı yaptığı şey yüzünden öldürdüm. Zaten bir savaş yoksa, şimdi var.

Kapısı çalındı.

Cevap vermedim çünkü umurumda değildi. *Cenazesini* yarın. Artık sıcak ve hayat dolu değil. Neyle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyorum ve bunu durduracak gücüm yok.

Zorlu bir kapıyı daha duymazdan geldikten sonra, kapı beyaz cüppeli bir adama açılıyor. Ayağa fırlıyorum, Nizzara'nın hançeri yumruğumda.

Thaddeus içeri girdi. Açlıktan ölüyorum ve karanlık benliğimi dizginleyemiyorum, bu yüzden içimdeki canavar yüzeye çıkmaya başlıyor. Ben ona doğru bir adım atmadan yüzünü koyu mor bir duman kaplıyor ve-

"Benim odamdasın." Sesi hatırladığım kadar tehditkâr.

Elim yanımda gevşiyor, sesim çatallaşıyor. "Lo." Bana doğru koşuyor ve yüzünü göğsüme gömüyor.

Çok sert sıkıyorum. Göğsü kabarıyor, belki de benimkidir. O benim Aynı boyda, kolları göğsümün aynı noktasını sarıyor, saçları aynı koyu kahverengi. Varlığı aynı, benim şiddetle koruyucu ablam.

Sonunda yüzüme baktı. Artık on yaş daha büyük olan ağlamaklı yeşil gözleri benimkileri arıyor. "O senin cehennem arkadaşındı."

Dayanılmaz bir acı gözlerimin arkasını yakıyor, boğazımdan aşağı iniyor ve göğsüme yerleşiyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Bölüm 79

Dagen

Buz gibi Baratrum rüzgarına karşı bir adım daha atıyorum, karanlıkta Beyaz saçları ve bal teni için buzullar ve buz ovaları. Nil'le olan bağım koptu. Artık onun olduğu yere doğru bir çekim hissetmiyorum, bu yüzden sadece onu aramak için kayalıklar ve gölgeler arasında amaçsızca dolaşabilirim.

Kralların Kralı olsam da umurumda değil. Bu alemde benim yerimi alamaz. Bu yüzden her gece buraya geliyorum.

Gölgeler etrafımda dolanıyor, sesiyle benimle alay ediyor, beni buzulun derin yarıklarına çağırıyor.

Ellerim, parmak eklemlerimin etrafındaki buz mavisinden siyaha dönüyor. Gitme vaktinin geldiğini böyle anlıyorum. Ufku bir kez daha umutsuzca tarayıp hiçbir şey bulamayınca eve dönüyorum ve şatomun sıcaklığı bana çarptığı anda ondan nefret ediyorum.

"Nil istemediği sürece onu bulamayacaksın," diyor Lo, Nizzara'nın odasındaki berjer koltuktan.

Eşyalarını eski odama taşıdı ve benim burada kalmama izin verdi.

"Onu bulacağım," diye homurdanıyorum, ölüm gezgini hâlâ orada, kaçmaya çalışıyor.

ona koyduğum her türlü kısıtlamayla.

Bacak bacak üstüne atıyor ve sandalyeye yaslanıyor. "Nil ödülünü aldı. Ona yaklaşmana izin vermeyecek. Sende onun istediği hiçbir şey yok."

Buz, siyah ağlar gibi zeminde kırılıyor. "O zaman onun istediği bir şeyi bulacağım."

Yeşil gözleri benim için her zaman olduğu gibi yumuşuyor. "Onun istediği bir şeyi bulacağız."

Gözlerimi kapatıyorum, yumruklarımı sıkıyorum. "Biz dört bir yandan savaşıırken." Sınırlarımızdaki Skeeves'lerle ilgili büyük bombayı patlattığından beri,

Bunu düşünmeden edemiyorum. Artık etinizi yiyen kara yaratıklar değiller. Şekil değiştirenlere dönüştüler, zihninizde kimi ya da neyi *bulurlarsa* ona dönüşüp etinizi yiyebiliyorlar.

Neyse ki, Mazzar sınırların yakınında bir çeşit iticiye güç vermeyi başardı, ancak zayıflıyor. Lo'ya göre, Skeeves doğu sınırından içeri sızıyor.

"Piyadelerimizle bir tur daha tedarik etmek için paraya ihtiyacımız var," diyor Lo, ince kaşları aşağıya doğru kıvrılırken. "Mazzar'ın defterlerini gördüm. Para bizde pek olmayan bir şey." Kolçağa vuruyor, tedirgin bir şekilde anlatıyor. "Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Zo kütüphanelerine ihtiyacımız var. Onlarda Skeeves hakkında bilgiler var."

"Rajim'den para isteyebiliriz ama varisine yaptığım şeyden sonra Tigous'a gidemeyiz."

Yüzündeki çizgiler gerginleşiyor. "Bu noktada ikisine de gidebileceğimizi sanmıyorum."

"Neden? Kazem düelloda hayatını kaybetti. Bunu Zarr'a karşı kullanamaz-"

Başını iki yana sallıyor. "Kral Tigous on yıllardır Zemleri bize karşı kışkırtıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Öne doğru eğiliyor. "Tigous, Kral Rajim'e babamızı mücevher çalmakla suçlayan bir mektup gönderdi, bu yüzden Rajim babamızı zehirledi. Ama babamın ölümünden sonra hırsızlık durmayınca Rajim kayıpları için seni suçladı ve Kathreen'i bir an önce bir varise hamile kalmaya teşvik etti ki seni de zehirleyebilsinler. Diğer İlk-Yapım Gemi Rajim'de. Varislerinin onu Zarr tahtına takmasını istiyorlardı."

Dizlerimin bağı çözüldü, ben de Nizzara'nın yatağına oturdum. "Kathreen bu yüzden çocuk sahibi olmayı çok istiyordu."

Başını sallıyor, delici yeşil gözleri Kathreen'den bahsedilince soğuyor.

"Tigous'u Rajim'e mücevherlerini çaldığımızı söylemeye iten neydi?"

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Tigous, Jasper'ın İlk-Madeler'i giymesini ve Kralların Kralı olmasını istiyordu. Eğer Zemler seni öldürürse bu Tigous'un işine gelirdi."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Yani Rajim beni zehirlemeye mi çalıştı?"

"Hayır. Rajim Kathreen'in bir varis doğurmasını bekliyordu. Zo seni zehirlemeye çalıştı." Sanki o zamanlardan korkunç bir ayrıntıyı hatırlıyormuş gibi titriyor.

"Peki, ne yapacağız Lo?"

Gülümüyor, o sinsî gülümsemesiyle. "Onlara neden tüm kralların kralı olduğunuzu göstereceğiz."

Kraliyet Soyları

JARR

DLI N DELLA RULE

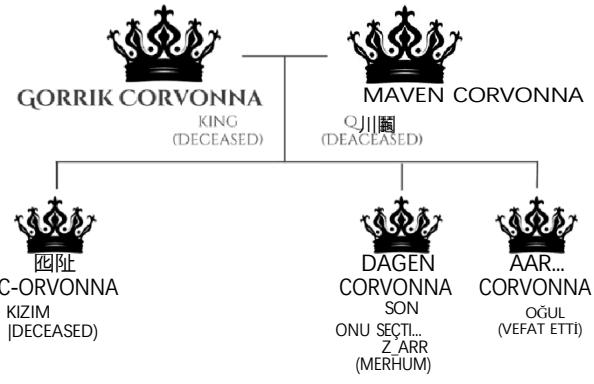
TAR ELLA
JL I UIDE UA
DAUGHTER

IJJ ZARA
CILINDELLA
DAUGHTER
CHOSEN HEIRESS OF
ZARR

JARR

CORVOFI HA KURAL

ŞAJIM KALENCIA
KING

ORNA KALENCIA
@U EEN

SEBASTIAN N
VALEI CIA A
SON

ŞİNA Ş-ŞAANS
KALEBİKİYA
EŞİM

Ş-ŞAİRPEİT
JALENCIA
NEPHEW

ŞİAGEFİ
CORVANNA
HUSBAN D
İDECEASE D)

KATHREEN
YALENCIA
GORVAN MIA
6AUG HTER
İDECEASE D)

KAZEM
VALENCIA
SOh]
GHOSHEN HE II
OF ZEM

ZO

TIGOUS AMBROSE
KING

OPAL AMBROSE
QUEEN

LİH KİOW N
OĞUL

ALLY AMBROSE
9 AUCHTER

ZZAR
DLI N DELLA
KOCASI

SORIAH
AMD ROSE
JLİNDELLA
EAU G HTC k

j-İOLLO"/t
AktDİtOSE
SON
SEÇİLMİŞ -HEİ K OF

TARELLA
DLI NDELLA
/kAND
SAUG HTE K

Hj ZZARA
JLİFİDELLA
/kAND İ DAUGHTEK
SEÇİLEN HEX KE S

Sözlük

Zarr: Bond of Kings İttifakı'ndaki dört krallıktan biri, acımasız orduları, sınır kontrolleri ve kolluk kuvvetleriyle tanınıyor.

Zem: Ekonomik becerileri, finansal kaynakları ve özel mücevher madenciliği ile tanınan Kralların Bağları İttifakı'ndaki dört krallıktan biri.

Zo: Bond of Kings İttifakı'ndaki dört krallıktan biri, bilimsel övgüleri, kütüphaneleri ve istihbarat toplama yetenekleriyle tanınır.

Barrens: Bond of Kings İttifakı'nda bir zamanlar Zap olarak adlandırılan, hem teknoloji hem de mücevher birleştirme alanındaki ilerlemeleriyle bilinen eski bir krallık.

Blare Mücevherleri: Güçlendirme gücüne sahip canlı kırmızı bir mücevher.

Boşluk Mücevherleri: Sifonlama veya boşaltma gücüne sahip oniks renkli bir mücevher.

Yazar Hakkında

CORTNEY L. WINN *Vesselless* kitabının yazarıdır. Aynı zamanda bir anne, eş, iş pazarlamacısı, düğün pastası sanatçısı ve kendini Diyet Kola tutkunu olarak ilan etmiştir. Doğma büyüme Utah'lı olan Cortney, sabahları erken saatlerde yazıyor ve güne saat 4:00'te dizüstü bilgisayar ve elinde kocaman bir kahveyle başlıyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve e-kitap indirimleri,
ön gösterimler, özel teklifler ve daha
fazlasını alın doğrudan gelen kutunuza
gönderilir.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SATILIK. Telif Hakkı © 2025 Cortney L. Winn tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Hiçbir bölümü Bu metin HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak tasarımı: Mümtaz Mustafa

Kapak illüstrasyonu Nate Eidenberg

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı OCAK 2025 ISBN: 978-0-06-345178-0

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

